LUANNE RICE

Autoare a romanelor O VARĂ DE NEUITAT,
SPERANȚE REGĂSITE, INIMĂ DE PIATRĂ şi INVITAȚIE LA DAN

MIRACOLE

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

LUANNE RICE, una dintre scriitoarele de mare succes ale lumii, autoare a 27 de bestselleruri, îşi încântă din nou cititorii cu această poveste plină de originalitate, presărată cu întâmplări extraordinare, unele de domeniul miracolului. Eroina cărţii, Mara Jameson, gravidă în luna a opta, este nevoită să organizeze propria-i dispariţie pentru a scăpa de teroarea soţului său Edward, un adevărat monstru.

Ajunsă departe, în nordul Canadei, ea încearcă să-şi construiască o viaţă nouă, alături de fiica sa Rose, grav bolnavă, şi de oceanograful Liam Neill.

Bucuria generată de reuşita operaţiei pe cord deschis a micuţei Rose va fi, însă, de scurtă durată. Mara se vede nevoită să se întoarcă în oraşul natal pentru a-şi ajuta bunica aflată în comă. Şi, dintr-o dată, se trezeşte prinsă într-un labirint al propriului trecut, cu Edward la fel de hotărât să-i facă rău atât ei, cât şi propriei fiice, Rose...

Continuarea acestei pasionante saga despre valorile dragostei şi familiei, puse la mare încercare în momente grele ale vieţii, o veţi putea afla din paginile romanului SFÂRŞIT DE COŞMAR, care va fi publicată în curând de editura noastră.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN 978-973-736-036

5 948389 001087

Preţ 29,9 RON (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)

LUANNE RICE

MIRACOLE

Traducere: MARIA NICOLAE-DUMITRESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Miracole / Luanne Rice; trad.: Maria Nicolae-Dumitrescu.-
Bucureşti: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-736-036-6

I. Nicolae-Dumitrescu, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: GINA COPEL
Tehnoredactare: FLORINA GOGESCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

SUMMER'S CHILD
Copyright © 2005 by Luanne Rice
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

La vremea respectivă, a însemnat cea mai importantă ştire din întregul stat. Fiecare ziar o publicase pe prima pagină. Chipul ei era tot atât de bine cunoscut ca al guvernatorului – şi mult mai iubit. Emoţia din ochii ei albaştri, zâmbetul larg, strălucirea – da, chiar aceasta era –, felul în care ea strălucea, încrezătoare în viaţă şi radiind bunătate. Arăta ca sora preferată a oricăruia, ca cea mai bună prietenă sau ca fata din vecini, toate adunate într-o singură fiinţă.

Faptul că era însărcinată, când dispăruse, dădea întâmplării o deosebită, teribilă importanţă. Când te uitai la fotografia ei, îi vedcai bucuria – de parcă s-ar fi aflat chiar acolo, lângă tine. Îţi puteai închipui cât era de emoţionată că purta un copil în pântec şi ştiai că va fi o mamă minunată. Unii oameni îşi ascund sentimentele, păstrându-le în adâncul lor, ca nimeni să nu le vadă – dar nu Mara. Ea nu ascunsese nimic, niciodată. Doar îi priveai fotografia şi ştiai – acel zâmbet şi strălucirea din ochii ei nu îţi lăsau micio îndoială despre toate acestea.

Se afla chiar acolo, zâmbind camerei de luat vederi, ea însăşi, cu toată fiinţa ei şi cu la fel de multă dragoste pe care o aducea oricui din viaţa ei. *Eu te iubesc – tu ştii asta, nu-i aşa?! Ia fotografia, ca să o poţi păstra pentru totdeauna, pune-o în albumul bebeluşului pentru a-i dovedi cât de emoţionaţi suntem să ştim că el, copilul nostru, e pe cale să*

vină pe lume ... Chiar spusese Mara aceste cuvinte sau erau doar o festă a memoriei?

A fi atât de deschisă cerea un soi de inocenţă. O speranţă – nu, mai mult decât o speranţă –, o convingere că lumea este un loc sigur, că oamenii sunt buni. Viaţa aceasta este un dar şi nimic nu mişcă în afara unei puteri benefice. Se întâmplă lucruri rele – atacuri, violenţe, crime –, da, din păcate ele există. Dar întotdeauna pot fi explicate şi, de aceea, în cele din urmă, înţelese – astfel că acestea nu se vor mai întâmpla. Iar oamenii care le fac pot fi ajutaţi şi se pot schimba.

Acestea erau convingerile Marei. Sau acestea fuseseră, până în zilele dinaintea apariţiei fotografiei sale pe prima pagină a fiecărui ziar din Connecticut. Fusese copil unic. Părinţii erau morţi. Poate că de aceea întregul ţinut o adoptase, o căuta şi se întrista pentru ea, de parcă le-ar fi fost propria fiică, soră sau prietenă.

Comemorarea dispariţiei sale aducea o nouă afluenţă de povestiri. Posturile TV redifuzau vechi imagini, reluând necontenit secvenţe cu ea zâmbind, agitând stropitoarea galbenă şi purtând o pereche de cizme galbene de cauciuc pentru grădină. Ziarele reluau povestea în fiecare zi de 21 iunie, comemorarea dispariţiei sale şi cea mai lungă zi a anului, pentru a le reaminti cititorilor ce anume captivase ţinutul cu atâţia ani în urmă.

În prima seară a verii, adorabila făptură însărcinată, mignona de doar un metru şi jumătate, Mara Jameson, se dusese să ude grădina. Nimeni nu ştia dacă plecase pe ascuns şi îşi schimbase identitatea, ori căzuse în mâinile unui străin violent sau fusese deja ucisă de soţul său. Trupul nu îi fusese găsit niciodată. Niciodată nu mai fusese văzută. Nu se născuse niciun copil – cel puţin nu unul pe al cărui certificat de naştere să fie trecut numele de Mara Jameson ca fiind al mamei sale. Singura „cheie" erau cizmele galbene de ploaie, abandonate lângă furtunul de udat.

Articolelc crau grave, sumbre, dar ciudat de nostalgice. Ele menţineau o viaţă niciodată trăită – un mister nicicând soluţionat. Ce se putuse întâmpla, ca să o facă să înceteze să mai ude grădina şi să plece departe? Cine ar fi putut uita vreodată acel zâmbet?

Zâmbetul care nu se va mai ivi niciodată ...

1

A fi pensionar îşi avea avantajele sale. Mai întâi, era grozav să trăieşti conform hărţilor curenţilor oceanici, şi nu programului departamentului. Patrick Murphy îşi prindea în piuneze mica hartă a mareelor, *Hartford Courant,* pe avizierul hărţilor, deşi nu avusese vreodată nevoie de ea. Îşi dăruise trupul cu totul fluxului şi refluxului din Silver Bay – era tras afară din pat la cele mai smintite ore, în mijlocul nopţii, pe când nivelul mareelor era cel mai scăzut, la momentul cel mai prielnic pescuitului în preajma recifului şi zonei nisipoase a centralei energetice Stone Mill.

Drumurile în sus şi în jos de-a lungul ţărmului, în Connecticut, nu reprezentau o întâmplare. Se împlineau doi ani, şapte luni, trei săptămâni şi paisprezece zile de când Patrick se pensionase, la patruzeci şi trei de ani. Aceasta era viaţa. Aceasta era *cu adevărat* viaţa, îşi spunea sieşi. Pierduse casa, dar îi rămăseseră barca şi camioneta cu remoreă. Pentru aceasta munceau oamenii o viaţă întreagă: să se retragă pe ţărm şi să pescuiască zilele ce urmau.

Se gândea la Sandra, de care îi era dor. Avuseseră o listă de visuri, pe care să le realizeze împreună, după ce el va fi părăsit Poliţia Statului Connecticut: să se plimbe pe ţărm, să încerce fiecare nou restaurant din zonă, să meargă la cinema, la cazinouri, să ia vaporul până la Block Island şi Martha's Vineyard. Erau încă tineri – puteau să îşi permită o „răbufnire"!

„O răbufnire!" se gândea el. Acum – în loc de distracţia

pe care şi-o imaginaseră că o vor avea împreună – „răbufnirea" îl făcuse să se gândească la divorţ, cu multele şocuri şi ravagii ale acestuia, modalităţile folosite de ambii avocaţi reuşind să facă ţăndări cuplul care fuseseră odinioară.

Pescuitul ajuta. La fel şi echipa Yankees – îşi sfârşise perioada de înfrângeri şi chiar începea să câştige. Multe nopţi, Patrick le combinase pe amândouă – lăsându-se dus de curent şi ascultându-i pe John Sterling şi Charlie Steiner comentând jocul, ovaţionând pentru Yankees, când câştigau, fredonând pentru curăţitorii de peşte, în timp ce vasul său se strecura la răsărit de curent.

Alte lucruri îl smulgeau de pe priciul său. Vise cu negre tentacule. Oameni răi, încă încercând să zădărnicească cele mai aprige eforturi ale lui Patrick de a-i prinde. O fată dispărută. Explozii şi atacuri, şi oase zornăind de frică, dând un nou înţeles Lucrurilor-Ce-Merg-Lovind-În-Noapte. Patrick se trezea cu inima zbătându-i-se, gândindu-se la cât de îngrozită trebuie să fi fost ea.

Indiferent dacă fusese ucisă, moartă şi îngropată, în toţi aceşti ani, sau dacă i se întâmplase ceva care să o determine să plece departe de casă, de grădina cu trandafiri a bunicii, într-un loc atât de îndepărtat încât nimeni să nu o mai vadă vreodată, teama ei trebuie să fi fost teribilă.

Lucrul acesta nu şi-l va putea scoate niciodată din minte.

Ce spaime o bântuiseră pe Mara Jameson? Chiar şi acum, imaginaţia lui o lua razna cu sălbăticie în această privinţă. Cazul era vechi de nouă ani, şi se afla în topul celor pe care nu reuşise să le rezolve. Hârţogăraia devenise obsesia sa, însoţitorul său. Cazul era pentru Patrick precum stânca lui Sisif şi niciodată – nici chiar atunci când promitea să îi ruineze căsnicia, nici chiar după ce împlinise această promisiune, nici chiar acum, după pensionare –, niciodată nu încetase să îl împingă să cutreiere coclaurii.

Fotografia Marei. Se afla pe biroul lui. Obişnuia s-o

păstreze lângă pat – pentru a-i reaminti ce trebuie să facă, după ce se trezeşte. Să se uite la acea fată dulce, cu un zâmbet din inimă şi ochi care râd. Acum nu mai avea cu adevărat nevoie de fotografie. Chipul ei i se impregnase în suflet. Inima lui îi ştia trăsăturile, aşa cum alţi bărbaţi îşi cunosc soţiile, iubitele, amantele...

Îl va însoţi pentru totdeauna, se gândea, coborând din pat, la cinci şi jumătate dimineaţa. Avea doar o foarte vagă idee despre ceea ce visase – ceva despre stropii de sânge de pe podeaua bucătăriei, urmele ca o reţea de păianjen de un albastru de neon, relevate de soluţia de luminol, dâre şi picături... caligrafiind, în visul lui Patrick, numele asasinului. Dar era în latineşte şi Patrick nu putea înţelege. În plus, cine ar fi putut dovedi că fusese ucisă, de vreme ce trupul nu îi fusese niciodată găsit?

Îşi frecă ochii, puse de cafea, apoi îşi scoase şortul şi cămaşa transpirată. Aerul dimineţii era rece. În timpul nopţii, un front atmosferic adusese o furtună violentă, cu descărcări electrice, care zguduise grinzile şi o făcuse pe Flora să se ascundă sub pat. Labradorul negru se freca acum de el, cu ochii luminoşi licărindu-i prietenoşi, ştiind că urma o călătorie cu barca.

Urcând pe punte, inspiră aerul sărat. Luceafărul dimineţii răsărise pe cer, la est, unde soarele abia apărut picta orizontul întunecat cu o strălucire portocalie. Vasul său de pescuit, de treizeci şi două de picioare lungime, *Probable Cause*, se legăna din cauza curentului. După divorţ, se mutase la bordul acestuia. Sandra păstrase casa de pe Mill Lane. Totul se aranjase bine, cu excepţia faptului că debarcaderul redevenea acum al condominiului. Foarte curând, întregul New England va deveni un mare oraş cu case şi cu amenajări portuare... şi Patrick va trebui să plece în căutarea unui alt port.

Auzind zgomot de paşi pe pietriş, se uită spre debarcader. O umbră se apropia, călcând pe nisipul zonei de

parcare. Flora mârâi. Patrick o mângâie uşor pe cap, apoi coborî să aducă două ceşti cu cafea. Pe când se întorcea pe punte, o văzu pe Flora fluturându-şi coada, cu ochii la un bărbat ce stătea pe chei. Angelo Nazarena.

– Nu-mi spune! zise Patrick. Ţi-a mirosit a cafea!

– Nee! răspunse Angelo. M-am trezit devreme şi am văzut ziarul. Mi-am închipuit că ai avea nevoie de companie, ca să nu-ţi vină chef să te îmbeţi sau să faci ceva cu adevărat prostesc. Cea mai lungă zi a anului e mâine şi articolele au început deja să apară....

Ţinca *Hartford Courant* într-o mână, dar luă cu cealaltă ceaşca grea, albastră, după ce urcă la bord.

– Nu mai beau! spuse Patrick. Dorca să citească articolul, dar n-o făcu. După cum bine ştii! În plus, nu vorbesc cu tine. Mi-ai vândut docul!

– Face milioane! chicoti Angelo. Când bunicul meu a cumpărat pământul ăsta, toţi l-au considerat ţicnit. Pe partea nepotrivită a podului de cale ferată, aproape de mlaştină, puţind ca nişte grămezi de scoici. Dar era destul de deştept ca să ştie că o întindere de apă înseamnă aur, iar eu îl încasez. Bună cafca!

Patrick nu ripestă. Se uita la fotografia Marei, de pe prima pagină. Fusese făcută în grădina de trandafiri a bunicii sale – zece mile mai departe de acolo, la căsuţa ei drăguţă, acoperită cu şindrilă argintie, de la Hubbard's Point. Camera de luat vederi prinsese lumina din ochii ei, fiorul, bucuria, acel secret pe care ca păruse să-l păstreze mereu. Patrick avu aceeaşi senzaţie pe care o încercase adesea – că dacă s-ar fi apropiat mai mult, ca i l-ar fi şoptit, i-ar fi spus ceca ce dorea cu disperare să ştie....

– Într-adevăr, ziarele astea fac atâta caz din nimic! spuse Angelo, clătinând capul. Biata fată s-a dus acum nouă ani. E hrană pentru peşti, o ştim cu toţii!

– Îţi scoţi la iveală originca de sicilian!

– S-a dus, Patrick! E moartă! ripostă Angelo, de data aceasta mai aspru.

El şi Patrick merseseră la şcoală împreună, fuseseră amândoi băieţi de altar la biserica Sfânta Agnes, şi cavaleri de onoare unul la cununia celuilalt. El şi Patsy îi făcuseră cunoştinţă cu Sandra.

– Soţul ei a făcut-o, aşa-i?

– Aşa am crezut, multă vreme! spuse Patrick.

– Care era numele lui, cu toate că...? Avea un nume de familie diferit de al Marei.

– Numele lui e Edward Hunter. Mara avea propria ei carieră. Şi-a păstrat numele, când s-a căsătorit cu el.

Patrick vedea şi acum chipul de „băiat îneântător" al frumosului Edward Hunter, zâmbetul său ascuţit, iute, de agent de schimb – la fel de larg şi de strălucitor ca al Marei, dar fără un dram din însufleţirea, profunzimea, integritatea, autenticitatea, scânteierea ei... Ca poliţist statal, Patrick întâlnise de mii de ori zâmbete ca al lui Edward Hunter. Zâmbete de bărbaţi grăbindu-se spre casă din locuri în care nu ar fi trebuit să se afle, zâmbetele unor bărbaţi de la celălalt capăt a ceea ce se numeşte violenţă domestică – bărbaţi zâmbind, încercând să convingă lumea că sunt mai buni decât îi făceau împrejurările să pară şi reamintindu-i lui Patrick că „zâmbetul" era, în realitate, doar „noroi" ce încerca să farmece, pe căi lăturalnice.

– Toţi gândeau aşa, nu numai tu. Dar ticălosul n-a lăsat un cadavru în urmă. Aşa că nu îl poţi judeca, şi e timpul ca tu...

– Am putea încerca să-l presăm, ca pe Richard Crafts! spuse Patrick, menţionând numele unui ucigaş infam, declarat vinovat de moartea soţiei sale – al cărui corp nu fusese niciodată găsit – doar pe baza a câtorva fragmente de păr şi os, descoperite într-o casă de lemn închiriată. Dar încă nu avem destul pentru asta. N-am putut găsi vreodată suficiente dovezi, în acest sens.

– Cam asta ziceam şi eu! A venit vremea să îţi vezi de ale tale.

– În regulă, mulţumesc! ripostă Patrick, expresia lui spunând *de ce nu mă gândesc la asta?*, irlandezul din el ridicându-se la suprafaţă, în vreme ce îl privea pe prietenul lui, Angelo – cel care îi adusese ziarul de dimineaţă, cu chipul Marei pe prima pagină, cel care vânduse terenul pe care se afla ambarcaţiunea sa, chiar acela de sub el. Flora făcuse o plimbare prin locul de parcare încă pustiu şi acum venise înapoi, la bordul bărcii.

– Ce vreau să zic e... spuse Angelo, căutând cuvintele care să umple golul pe care îl deschisese.

– Ce vrei să zici e că a sosit timpul să îmi văd de viaţa mea, ştiu asta! replică Patrick, oferindu-i lui Angelo o privire gen „vechi prieten" – acea privire care spune că ei te cunosc mai bine decât oricine, că trebuie să ţii seama de părerea lor, că ei au dreptate mereu, pe când ceea ce doreşti tu, cu adevărat, este doar ca ei să tacă şi să îşi vadă de treaba lor.

– Mda! Ca să fiu sincer, asta vrea să însemne! spuse Angelo, chicotind cu uşurare, chiar dacă Patrick împăturise ziarul şi îl pusese pe tambuchi – sugerând că îl va arunca, dar de fapt ca să îl păstreze, ca de fiecare dată.

Păstra toate fotografiile Marei.

Fiindcă, se gândea el, în vreme ce pornea motorul şi Angelo ţinea direcţia, îndreptându-se spre zona de pescuit, aceasta era singura modalitate pe care o găsise de a o menţine vie. Aceasta şi încă una...

Toată lumea presupunea că Mara Jameson şi copilul ei nenăscut muriseră cu nouă ani în urmă. Patrick se duse cu gândul înapoi, la copilăria lui catolică, la acea zicere din Crez: *Noi credem... În toate cele văzute şi nevăzute.* Era cu totul imposibil să ai credinţă în ceea ce nu poţi să vezi. Şi lumea nu o mai văzuse pe Mara de nouă ani.

Efectuă o manevră, evitând fundul plin de stânci joase,

şi pătrunse încet în canal. Vasul înainta greoi prin apa din ce în ce mai adâncă, sub privirile calme ale bâtlanilor cenuşii, ascunşi în umbrele ţărmului verde, mlăştinos. Soarele se înălţa, strecurându-şi razele printre stejarii pitici şi pinii albi. Explozii de aur scânteiau pe apă, înaintea lor.

Morţii nu puteau rămâne niciodată ascunşi. Pământul îi scotea la suprafaţă, într-un fel sau altul. Patrick ştia că aceştia erau necruţători, în nevoia lor de a fi găsiţi. Cartea tibetană a morţii descria fantome flămânde, chinuite de o arşiţă insuportabilă, de sete, foame, oboseală şi spaime. Tărâmul lor i se părea familiar lui Patrick: de-a lungul carierei sale de investigator în cazuri de omuciderere, ajunsese să creadă că morţii au propriile lor emoţii, că îi bântuiau pe cei vii, până când erau găsiţi.

Dar Mara nu fusese găsită deloc!

După toată munca depusă în cazul ei, Patrick credea că ar fi ştiut – adânc, în sufletul său – dacă ar fi fost moartă. O simţea pe Mara Jameson în mintea lui, în piele, în inimă. O purta cu el în fiecare zi şi ştia că nu va fi niciodată în stare s-o înlăture, până când nu va afla cu certitudine ce se întâmplase cu ea. Unde era ea...

Păsările îşi începuseră treaba în faţa lor. Angelo ţinea undiţele pregătite. Flora stătea lângă Patrick, cu trupul apăsându-l pe picior, în vreme ce el accelera, îndreptându-se în viteză spre peşti şi încercând zadarnic să scape de gândurile care-l bântuiau, oriunde se ducea.

Şi ştia că atunci când se va întoarce, va fi gata să îi scrie Marei scrisoarea din acest an.

Ah, începea din nou! Ca în fiecare an, la această dată. Chiar când ultimele rămăşiţe ale îndelungatului frig din New England dispăreau din aer, chiar când păsările reveneau în nord din călătoria de iarnă, chiar când trandafirii începeau să înflorească şi grădinile se umpleau de culoare, chiar de

solstiţiul de vară, cu darul său – ziua cea mai lungă –, timpul se întorcea înapoi, din nou.

Maeve Jameson se afla în grădină, retezând ramurile arbuştilor. Purta o pălărie mare de pai, cămaşă albă şi mănuşi speciale, roz-aprins. În ciuda acestor măsuri de precauţie, se mai unsese, de asemenea, cu loţiune protectoare. Pe vremea când era fată, nu se ştia despre răul produs de soare; toţi gândeau că soarele este cel mai important remediu pentru a fi viguros – cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Dar avusese un mic cancer de piele, îndepărtat de pe obrazul ei cu un an în urmă şi era hotărâtă să facă tot ce se putea ca să nu se întâmple din nou, să rămână sănătoasă, pe cât era posibil, să rămână în viaţă, până când afla întregul adevăr.

Insistase întotdeauna ca nepoata ei să se ungă cu diferite loţiuni. Mara avusese o piele foarte delicată – atât de tipic irlandeză, pală şi pistruiată. Părinţii ei – ai Marei, adică – muriseră într-un accident neobişnuit de feribot, pe când se duceau în oraşul de baştină al mamei Marei, în vestul Irlandei.

Maeve îşi luase asupră-i creşterea fiicei lor, unicul lor copil. De fiecare dată când se uita la Mara, îl vedea pe flul său, Billy, şi o iubea atât de mult – mai mult decât stelele de pe cer, mai mult decât orice altceva – fiindcă ea era o legătură directă cu dragul său băiat, şi îi ungea, plină de râvnă, cu cremă de protecţie solară pielea pistruiată, înainte de a o lăsa să meargă jos, pe plajă.

– Ai sufletul tatălui tău, în ochii tăi albaştri! Îi spunea Maeve, întinzând loţiunea.

– Şi al mamei mele?

– Da, şi pe al Annei! răspundea Maeve, fiindcă îşi iubise nora irlandeză aproape ca pe propriul copil. Dar adevărul era că Maeve îl văzuse numai pe Billy în Mara. Nu putea nega asta.

Acum se afla în grădină, retezând vârfurile moarte ale

tufişurilor de trandafiri. Încerca să se concentreze, pentru a găsi locurile cu câte trei frunze, dar era distrasă de prezenţa a doi reporteri, care stăteau afară, pe şosea. Îşi pregătiseră camerele de filmat şi tot ţăcăneau. Mâine – comemorarea dispariţiei Marei – se vor citi, fără îndoială, titluri de articole ca „Bunica încă mai aşteaptă, după toţi aceşti ani" sau „Trandafiri în memoria Marei", ori alte asemenea tâmpenii.

Reporterii locali făcuseră întotdeauna un film al situaţiei – încercau să amestece totul într-o istorie uşor de digerat, pe înţelesul cititorilor lor. Când de fapt nimeni nu cunoştea întregul adevăr – în afară de Mara! Edward îşi jucase rolul său, în această dramă teribilă, şi Maeve cunoştea câteva segmente, dar numai Mara ştia totul.

Numai Mara o îndurase.

Detectivul poliţiei statului afiase câte ceva din această dramă. Patrick Murphy, un alt hibernian*, deşi nu în tradiţia poliţiştilor irlandezi pe care şi-i amintea ea, din perioada când crescuse în South End, în Hartford. Acei indivizi erau zdraveni, oţeliţi, fără aiureli în cap, şi vedeau lumea în alb şi negru. Orice persoană se afia fie de-o parte, fie de alta. Dar nu Patrick.

Patrick era deosebit. Maeve predase în învăţământ cincizeci de ani şi, dacă l-ar fi avut vreodată pe Patrick Murphy în clasa ei, ar fi ştiut că el n-ar fi trebuit niciodată să-şi dorească să fie ofiţer de poliţie. Nu pentru că nu făcuse o investigaţie aprofundată – dacă cineva o putea găsi pe Mara, Maeve era sigură că acela va fi Patrick. Dar exista ceva în expresia chipului său care îi reamintea lui Maeve de Johnny Moore, un poet irlandez pe care îl cunoscuse cândva.

Văzuse aceasta în ziua în care venise aici, în casa lui Maeve, îi ţinuse mâna, în timp ce şedeau pe balansoarul de

*Denumire poetică pentru „irlandez" (n.tr.).

pe verandă, şi îi vorbise despre sângele pe care anchetatorii îl găsiseră pe podeaua bucătăriei Marei. Inima lui Maeve îngheţase. La propriu. Îşi simţise inima îngheţată şi contractată, simţise muşchiul strângându-se, trăgându-i înapoi tot sângele din obraji şi din mâini, astfel încât capul îi căzuse pe piept.

Şi când îşi revenise, doar o secundă sau două mai târziu, Patrick era îngenuncheat în faţa ei, cu lacrimi în ochi, pentru că se gândea la acelaşi lucru de care se temuse şi ea că se întâmplase – că Mara era moartă, copilul era mort, că Edward îi ucisese pe amândoi.

A fost suficient ca Maeve să se gândească la lacrimile din ochii albaştri ai lui Patrick Murphy, pentru ca inima ei să i se răsucească şi acum, din nou, pe când trăgea de tufele de trandafiri încâlcite. Ştia că va trece pe acolo – probabil săptămâna viitoare – ca să o vadă.

Maeve ţinea foarfeca de grădină verde, cu mânere din plastic, în mâinile cu mănuşi roz-aprins, retezând vârfurile tufelor de trandafiri. Aplecată, tăia cât mai de jos, chiar din locul în care noua viaţă, sub forma unor delicate frunze verzi, ţâşnea din tulpină. Artrita o chinuia.

Aproape că putea să simtă dorinţa fotografilor de a-i cere să le dea cizmele galbene şi stropitoarea, pentru a reface scena din curtea în care se consumaseră întâmplările în acea zi, de la care se împlineau mâine nouă ani.

– Bună, Maeve!

Privind în sus, ea îşi văzu vecina şi cea mai bună prietenă de o viaţă, Clara Littlefield, traversând curtea. Clara ducea un coş de picnic din răchită, plin cu pâine franţuzească, struguri, brânză de Normandia, salam şi o sticlă de vin.

– Bună, Clara! răspunse Maeve.

Cele două femei îşi ciocniră pălăriile de pai, când se sărutară.

– Trandafirii arată aşa de splendid anul acesta! spuse Clara.

– Mulţumesc!... Priveşte la trandafirii de pe ţărm ai Marei – chiar se simt ca la ei acasă, nu-i aşa?

– Aşa e! spuse Clara şi cele două femei admirară tufele bogate, pline cu flori roz, plantate de Mara în anul când se înecaseră părinţii ei. Cu atât de mulţi ani în urmă, însemnaseră păstrarea cu drag a amintirii părinţilor săi, şi acum aceştia erau tot ce îi mai rămăsese lui Maeve de la Mara însăşi. Ochii lui Maeve se umplură cu lacrimi şi ea simţi braţul Clarei cuprinzând-o.

– Facem un picnic? o întrebă Maeve.

– Desigur! Nu pot veni să stau la tine acasă, fără să aduc mâncare. E la fel ca în urmă cu şaizeci de ani, când eram nişte fete fără somn şi ne întreceam să aducem cât mai mult.

– Lipsa de somn continuă! spuse Maeve. Nu contează cât suntem de bătrâne!...

Clara râse, îmbrăţişând-o din nou, aproape făcând-o să uite motivul lipsei de somn – acest picnic. În fiecare iunie din ultimii opt ani, cea mai bună prietenă a lui Maeve venea să stea cu ea, să îşi petreacă noaptea dinaintea zilei când Mara pusese jos furtunul verde de grădină şi stropitoarea galbenă, scoţându-şi cizmele şi plecând departe de curtea bunicii ei pentru totdeauna.

„Pentru totdeauna " înseamnă atât de mult timp!

Dar, se gândea Maeve, ţinând braţul Clarei, în vreme ce se îndreptau spre bucătărie ca să cotrobăie în coşul de picnic, trece parcă un pic mai uşor când o ai pe cea mai bună prietenă alături de tine.

2

Cele două fete pierduseră autobuzul, aşa că porniră pe jos de la şcoală spre casă, lovind cu piciorul o pietricică în

fața lor, pe drumul cu hârtoape, care urca spre Golful St. Lawrence. Făceau cu schimbul. Mai întâi, Jessica îi dădu o lovitură puternică, cu tenisul ei, făcând-o să salte până departe. Când ajunseră lângă piatră, veni rândul lui Rose s-o lovească. Între lovituri, mergeau și vorbeau.

– Culoarea preferată! spuse Rose.

– Albastru. Animalul preferat! continuă Jessica.

– Pisicile. Cartea preferată!

– *Leul, vrăjitoarea și garderobul!*

– Și a mea la fel! Rose râdea, în timp ce lovea pietricica și o trimitea, într-un arc lung, în mijlocul drumului. Ai văzut asta?

– Perfect, iei medalia de aur! răspunse Jessica. Înapoi la *Question Time.*

– L-am jucat înainte! protestă Rose. Știm deja răspunsurile la toate întrebările.

– Nu la *toate* întrebările! spuse Jessica, enigmatic. Suntem prietene doar de când m-am mutat aici, în aprilie. Pariez că nu știi nici măcar de unde sunt!

– Boston! răspunsc Rose.

– Asta e ceea ce le spunem noi oamenilor! zise Jessica. Avea o pretins-îngrozită expresie pe fața pistruiată. Dar există secrete pe care nu vreau să le știe nici cea mai bună prietenă a mea – *până când nu mă întreabă...*

Rose chicoti. Ea și Jessica aveau aproape nouă ani și se simțea încântător, imaginându-și că noua ei prietenă avea secrete întunecate, pe care le putea cunoaște, – tot ce avea de făcut fiind să întrebe. Mergea tăcută, gândindu-se la aceasta. Departe, la stânga, până departe, se întindea Golful St. Lawrence. Apa era calmă și de un albastru limpede, cu foarte subțiri fâșii de ceață ușoară, pe suprafața ei, ca o eșarfă de mătase. Rose știa că, atunci când vedea o astfel de ceață, vara era pe aproape. Scrută cu privirea golful, în căutarea lui Nanny... Când venea vara, venea și Nanny.

Cu un rateu, Jessica aruncă piatra în buruieni, aşa că se opri să caute alta. Rose înaintă, puţin câte puţin, o porţiune scurtă, în josul ţărmului, s-o găsească pe cea veche. Ceva o făcea să îşi dorească s-o păstreze, aşa că o puse în buzunar. În vreme ce ea se uita în jos, Jessica dispăruse după o curbă. Rose făcu câţiva paşi grăbiţi. Când o luă la goană, inima îi fâlfâi, ca o pasăre prinsă în capcană.

– Nu vrei să ştii? întrebă Jessica, driblând piatra, aşa cum făcea cu mingea de fotbal pe teren.

– Ba da! răspunse Rose.

– Atunci întreabă! o incită Jessica. Haide! Îţi dau şi o „cheie". Întreabă-mă despre numele meu adevărat!

– Îl ştiu! Este Jessica Taylor.

– Poate că e, poate că nu! Poate că Taylor este numele tatălui meu vitreg, sau poate că am hotărât să ne numim noi singure după James Taylor. Ne place muzica lui!

– Şi mie şi mamei mele!

– Tatăl meu adevărat l-a văzut o dată într-un concert. La Tanglewood.

– Tatăl tău adevărat? întrebă Rose. Dorea să afle mai multe, dar expresia de pe chipul Jessicăi o făcu să renunţe. Ochii i se strânseseră şi maxilarul i se încordase. Durase numai o clipă, şi apoi dispăruse, ca o licărire, dar Rose văzuse. Cuvintele „tatăl tău adevărat" stăruiau între ele. Rose le simţea în inimă, ca pe o altă pasăre prinsă în capcană.

– Aerul este sigur mai curat aici, sus! spuse Jessica, schimbând subiectul, în vreme ce porniseră din nou. E motivul pentru care ne-am mutat la Cape Hawk, atât de departe de poluare şi de murdăria din aer! Sau, cel puţin, asta e ceea ce spune mama oricui. Dar poate că.....

– Poate că ce? întrebă Rose.

– Poate că adevăratul motiv pentru care ne-am mutat aici este un alt secret groaznic! spuse Jessica. Trase de una dintre panglicile lui Rose, apoi arătă în sus, spre casa mare de pe

deal. Urme de căprioare şi cerbi apăreau printre tufişurile pitice, spre pădurea de pini ce înconjura uriaşa casă de piatră, în care locuia oceanograful. Hai să urcăm până acolo şi să îl spionăm pe Căpitanul Hook!

– Nu cred că e o idee prea grozavă! ripostă Rose, simţind din nou ciudata fâlfâială. Pentru că îl considerăm prietenul nostru, iar magazinul mamei se află chiar lângă biroul lui.

– Da, dar acesta este drumul în jos, spre doc! spuse Jessica. Probabil că ea nu are habar ce se întâmplă într-o casă aşa de mare şi aiurită. Dacă este un savant rău şi noi trebuie s-o salvăm? Dacă este un pirat adevărat, cu un nume precum Căpitanul Hook?

– Numele lui e doctor Neill! zise Rose. Ştia că toţi copiii îl numesc Căpitanul Hook, dar ea nu o făcuse niciodată. Rose ştia că oamenii sunt diferiţi, din toate punctele de vedere. Îndrăgea lucrurile pe care ea şi doctorul Neill le aveau în comun şi se întrista când copiii îşi băteau joc de el. Era aşa de înalt şi de liniştit, cu părul negru şi ochii adânciţi în orbite, şi o gură subţire, care nu zâmbea niciodată. În afară de cazul când se afla lângă Rose şi mama ei.

– Mă indispune gîndul că minunatul magazin al mamei tale se află chiar lângă uşa lui! spuse Jessica. Un tip cu un singur braţ, care îşi petrece viaţa vânând *rechini!*... Când toţi ceilalţi din familie sunt aşa de drăguţi, cu vasele lor de supravegheat balenele!

– Petrecerea pentru ziua mea de naştere o să fie pe un astfel de vas! spuse Rose.

– Ştiu! Abia aştept! Fiindcă este şi ziua mea de naştere!

– Nu! Tu mă păcăleşti!

– Poate că da... şi poate că nu!

Rose îşi imagină sala lor de clasă, cu un avizier împodobit cu pătrate colorate, pe care figurau toate zilele de naştere ale colegilor săi. A Jessicăi era în august.

– Mă păcăleşti! spuse Rose. Fiindcă este pe 4 august – am văzut chiar acolo, la avizier!

Jessica zâmbi:

– M-ai prins! Ei bine, numai una dintre noi va fi sărbătorită sâmbătă. Tu, fată norocoasă!

– Sper ca Nanny să se întoarcă până atunci! A fost mereu aici, pentru ziua mea de naştere!

– Cine e Nanny?

– O vei cunoaşte!

– Vom vedea cu adevărat balenele?

– Da! răspunse Rose. Se întorc aici în fiecare vară. Acesta este căminul lor, la fel cum este al nostru.

– De aceea este familia Neill aşa de bogată? Pentru că ei posedă toate aceste baleniere?

– Cred că da! Degetele lui Rose începeau să amorţească. Simţea furnicături pe buze. Drumul urca încet, către partea curbată dinspre est. Odată ce vor ajunge în vârf, o vor putea lua în jos. Erau aproape de culme.

– Tatăl meu vitreg zicea că balenele sunt doar nişte peşti care au crescut prea mult şi oamenii care plătesc bani buni ca să le vadă sunt nişte fraieri. El avea un strămoş care s-a îmbogăţit vânând balene.

– Balenele sunt mamifere! spuse Rose, concentrându-se asupra fiecărui pas. Respiră aer, la fel ca noi!

Falezele înalte, stâncoase, înconjurau oraşul – de la marele hotel alb din spate până la promontoriile ieşite în afară, ce protejeau Golful St. Lawrence. Îngheţatul Lyndhurst River curgea ca un torent în jos, tăind o cărare de piatră, printre stâncile abrupte şi formând un fiord. Rose învăţase la şcoală că întreaga regiune se formase în era glaciară şi de aceea râul se revărsa în golf, atrăgând peştii, ceea ce făcea ca această porţiune să fie atât de atractivă pentru balene şi foci.

– Hai odată! spuse Jessica pe neaşteptate, apucând-o pe Rose de mână şi trăgând-o pe cărarea căprioarelor, care ducea în sus, spre casa doctorului Neill.

Rose ridică privirea. Viguroşii pini Noua Scoţie păreau, într-un fel, să înalţe casa de piatră, ridicând-o cu crengile lor spre cer – razele soarelui se reflectau în uriaşul acoperiş de ardezie. Auzea cântec de păsări – revenite chiar atunci din lunga lor migraţie spre sud – răsunând în copaci. Chiar cu strălucirea soarelui şi cântecul păsărilor, şi speranţa de a-l vedea pe doctorul Neill, cărarea era prea abruptă.

– Ai de gând să vii? o îndemnă Jessica.

Rose se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi, odihnindu-se puţin.

– Hai mai bine să coborâm la magazinul mamei mele, în loc de asta! O să ne dea o gustare şi poate că te va învăţa cum să îţi brodezi iniţialele!

– Eşti doar o fricoasă! spuse Jessica.

Dar Rose observă că, de fapt, aceasta părea uşurată că nu mai trebuia să urce versantul întunecat şi fantomatic. Dădu din umeri, prefăcându-se că e de acord. Stătea acolo, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi, conservându-şi forţele.

– E în regulă, atunci! spuse Jessica. Jucăm fotbal. Îţi pasez mingea şi hai să te văd că o arunci în sus.

Jessica lovi pietricica, aşteptându-se ca Rose să dribleze, cum făcuse ea. Rose porni, dar drumul spre casă fusese aşa de lung şi senzaţia de pasăre prinsă în capcană devenise foarte apăsătoare. Se uită în jos, la mâinile sale, şi văzu că Jessica îi urmărea privirea. Degetele îi erau vinete, iar expresia de pe faţa Jessicăi – şoc autentic.

– Rose!

– Doar mi-e frig! spuse Rose. Asta-i tot!

– Dar afară e arşiţă!

Simţind că o cuprinde panica, Rose lovi cu piciorul piatra trimiţând-o în tufişuri – ca şi când ar fi fost accidental. Jessica ţipă, nevenindu-i a crede, şi începu să alerge în jos, pe deal, spre port.

– Haide! strigă ea.

Rose dorea să se aşeze, dar nu putea suporta gândul ca să o vadă Jessica în starea aceea. Jessica era noua ei prietenă şi nu ştia... *Este doar o coborâre!* Îşi spunea ea. *Pot s-o fac...* Îşi purtă privirea pe deasupra oraşului portuar şi îşi aţinti ochii asupra magazinului mamei sale. Apoi inspiră profund şi începu să meargă.

Cape Hawk nu era soiul de oraş de pescari, cu străzi aliniate, cu case elegante, ocupate odinioară de căpitanii mării. Trotuarele sale nu erau din cărămidă şi nu erau umbrite de ulmi graţioşi. Debarcaderele nu reprezentau nicio atracţie pentru lungile iahturi albe şi pentru oamenii care să le poarte pe ape. Exista doar un minunat hotel şi un teren de campare pentru călători. Cea mai frumoasă casă din oraş era proprietatea unei singure familii, căreia îi aparţineau hotelul şi toate balenierele.

Micul avanpost din nordul Noii Scoţii avea patru străzi, numite Church Street, School Street, Water Street şi Front Street. Gerurile menţineau trotuarele denivelate şi vânturile mării erau atât de constante şi necruţătoare, încât numai pinii cei mai viguroşi şi stejarii pitici puteau rezista rafalelor permanente. Niciun căpitan de vas, în afară de unul singur, nu se îmbogăţise de pe urma vieţii grele pe aceste ape, ea să ridice case. Şi el construise trei – pentru sine însuşi şi copiii săi. Acest bărbat era Tecumseh Neill.

Casa particulară, în jos de chei, fusese clădită în 1842, după călătoria celui de-al treilea căpitan Neill în jurul Capului Horn, la bordul vasului său, *Pinnacle*. Legenda oraşului îi atribuia doar vânarea unei singure balene, în timpul ultimilor ani de viaţă, dar trei călătorii anterioare fuseseră pline de succes şi el vânduse uleiul balenelor prinse în New Bedford şi Halifax, înainte să-şi fi construit casa în Cape Hawk.

Din şindrilă albă strălucitoare, cu jaluzele negre şi o uşă roşie, casa lui din „cartierul comereial" hrănise trei poveşti

despre drumul văduvelor care domina Golful St. Lawrence. Această clădire, precum şi celelalte pe care le construise nu fusese niciodată părăsită de familia căpitanului Neill, fiind trecută din generaţie în generaţie. De două secole, era locuită de descendenţii lui, dar această generaţie comisese o „ruptură" şi o închiriase, cele două etaje fiind amenajate ca apartamente, iar parterul, împărţit în două, devenise spaţiu comercial. Casa avea trepte largi de granit, o vastă terasă în faţă, cu grilaje albe, şi o uşă roşie.

Odată intraţi, vizitatorii se aflau într-un mic spaţiu obişnuit – vestibulul din faţă. Candelabrul originar al căpitanului Neill atârna deasupra casei scărilor. Lily Malone, femeia care închiriase unul dintre cele două magazine, încercase să facă acest vestibul primitor, atârnând pe pereţi goblenuri lucrate de ea şi de alte femei din oraş. Mai pusese, de asemenea, şi câteva desene ale fiicei sale, Rose.

Lily Malone se afla în partea din spate a magazinului său, definitivând pregătirile pentru petrecere. Avea şaisprezece saci de hârtie roz, aliniaţi sub masa ei de lucru, ascunşi vederii, pentru eventualitatea că s-ar fi întâmplat să intre cineva. Până în acel moment, avusese cinci cliente, trei dintre fiind ele Nanouk Girls – membre ale clubului de cusut din care făcea parte Lily, club de sprijin şi de susţinere. Mai primise şi două livrări de aţe şi fire toarse, incluzând mult-visatul-amestec-de-lână-şi-mătase-francez-persan, pe care oricine trebuia să îl aibă, în bogata, minunata varietate coloristică. Magazinul ei, *In Stitches*, avea două ferestre uriaşe, care dădeau spre doc, baleniere şi portul Cape Hawk. Lucrul de mână era elementul principal al magazinului său şi ea aducea fire pentru broderie, împletituri şi goblenuri, bumbac în culorile minunate ale unei grădini înflorite, lână în amestec cu mătase, lână franţuzească, persană şi fibre metalice. Culorile erau variate şi fermecătoare – avea douăzeci şi două de nuanţe de roz: roz-sidefiu, roz-auriu,

roz-caramel, roz-închis, roz-muşcată, roz-trandafiriu şi multe altele.

La nivel simbolic, îi plăcea ideea de a coase laolaltă diferite lucruri, realizând, în timp, un obiect frumos. Din punct de vedere practic, respectiva activitate îi punea mâncare pe masă. Acest loc minunat se întâmpla să fie la aproape un milion de mile de un nicăieri absolut. Femeile din regiune se adunau la uşa ei.Unele cheltuiau bani pe care nici măcar nu îi aveau. Lily le dădea pe datorie fire toarse şi canafas. Se achitau lucrând în timpul liber ca babysitter sau făcând caserole.

Hotelul era, de asemenea, un mare avantaj pentru afaceri – cel puţin în lunile de vară. Lily privea afară, pe fereastră. Clădirea albă, elegantă, cu trei niveluri, strălucea în lumina soarelui, ca o citadelă a ţinuturilor nordice. Acoperişul era de un roşu-aprins, purtând în vârf o cupolă împodobită cu o inscripţie luminoasă – CAPE HAWK INN. Două aripi laterale înconjurau la exterior grădinile, perfect îngrijite, de trandafiri, cârciumărese, gălbenele, nemţişor şi nalbe. Camille Neill se pricepea să cultive fiori – Lily îi recunoştea acest merit.

Chiar atunci, autobuzul şcolii se auzi hurducăind. Lily dădu la o parte perdeaua de dantelă, ca să privească ultimii copii care coborau din el. Simţi un mic, aproape imperceptibil val de uşurare: dacă autobuzul era aici, însemna că Rose se afla acasă. Era o prostie şi ea ştia aceasta. Rose avea aproape nouă ani, era isteaţă şi independentă şi îi reamintea mereu lui Lily că e în stare să îşi poarte singură de grijă.

Uşa se deschise brusc şi două femei intrară înăuntru. Erau cliente permanente, Nanouk Girls. Marlena era din partea locului, dar Cindy venea din Bristol, de la patruzeci de mile depărtare. Lily zâmbi şi le făcu semn cu mâna.

– Bună, Cindy! Bună, Marlena! le salută ea. Ce mai faceţi?

– Minunat, Lily! răspunse Cindy. Am terminat goblenul

pentru ultimul scaun din sufragerie şi în sfârşit sunt gata să merg mai departe.

– Lucrează la asta de... câţi ani? Trei? întrebă Marlena.

– Mi-ai adus şi mie unul, să-l văd? zise Lily. Ciulea urechea să audă telefonul – ea şi Rose îşi telefonau adesea una alteia, după şcoală. Cindy scotoci în sacoşă şi trase afară două pătrate lucrate în „vârf de ac" – elegante modele cusute în nuanţele delicate ale toamnei, ruginiu şi auriu.

– Se potrivesc perfect cu sufrageria ei! spuse Marlena.

– Sunt minunate! exclamă Lily, studiind cusăturile perfecte. Îmi amintesc când ai început-o pe prima, la club. Şi acum ai şase?

– Opt! răspunse Cindy, cu mândrie.

Lily întinse goblenurile pe birou. Erau într-o oarecare măsură cam strâmbe, ca tot ce se lucra de mână. Canafasul era fin, iar marginile care ieşeau din ramă, odinioară albe, deveniseră cenuşii, fiind ţinute luni de zile în mână. Nu conta cu câtă grijă îşi spăla o persoană mâinile, grăsimile din piele treceau pe lucru şi murdăreau firele toarse cu care se broda.

– Ştiu că e timpul să le spăl şi să le întind, spuse Cindy. Ce îmi recomanzi?

– Săpun de cal! răspunse Lily, aşezând pe birou un bidon de jumătate de litru cu săpun lichid. Este delicat şi ieftin şi ţi-l ofer la un preţ mai mic.

Femeile chicotiră şi Lily se uită spre telefon – încă nu sunase. Se auzea pe sine explicând cum se întinde lucrul – ca să devină un pătrat perfect – după ce este desprins de pe canava. Se spală, se înfăşoară într-un prosop, ca să absoarbă excesul de apă, se întinde şi se fixează în ţinte pe o suprafaţă plană, folosind piuneze din oţel inoxidabil.

Cindy plăti pentru săpun, în vreme ce Marlena cotrobăia prin lucrurile făcute de Lily. Aceasta ridicase receptorul, dorind să dea un telefon scurt, doar ca să se asigure că Rose era bine. Dar chiar atunci Marlena se aplecă spre ea.

– Ăsta e minunat! exclamă Marlena, arătând o bueată de canafas pe care era brodată o casă pe ţărmul mării, cu jardinierele de la ferestre pline de cascade de petunii şi iederă, şi o barcă pescărească în depărtare. Sunt mai multe din seria asta?

– Le-am vândut! răspunse Lily.

– Ai o afacere prosperă! spuse Cindy. Şi pe deplin meritată. Este singurul loc în care găseşti obiecte lucrate manual pe cele cincizeci de mile ale acestui loc prăpădit. Jur că mi-aş fi părăsit soţul de mai mult de trei ori, dacă nu le-aş fi avut alături pe Nanouk Girls, care m-au susţinut!

– Şi eu am supravieţuit, după ce m-a părăsit al meu, datorită aceluiaşi motiv, vorbind cu voi despre problemele mele, spuse Marlena, punând pe tejghea ultimul canafas brodat din seria „Casă, dulce casă".

– Veniţi mâine în croazieră? întrebă Lily.

– N-am putea lipsi! răspunse Cindy.

– Ne vedem sâmbătă, deci! Pe doc. Am închiriat *Tecumseh II* – cel mai bun vas din flotă!

– Tot ce este mai bun pentru noi, Nanouk Girls! Ne vedem atunci!

Cinci minute după plecarea lor, Lily se duse la telefon şi formă numărul. Îi răspunse robotul. Se auzi vocea înregistrată a lui Rose: *Salut! Nu suntem acum acasă...* Imediat ce auzi bip-ul, Lily spuse: „Rose, eşti acolo? Ridică receptorul!" Dar nu îi răspunse nimeni.

Auzi paşi pe veranda din faţă. Lily dădu la o parte perdeaua albă din dantelă, aşteptându-se să îl vadă pe doctorul Liam Neill, oceanograful care îşi avea biroul de partea cealaltă a vestibulului. Era urmaş al căpitanului Tecumseh Neill, proprietarul primei ease. În loc să pescuiască sau să vâneze balene, ca restul familiei, îşi petrecca viaţa studiind peştii – mai precis, rechinii. Morocănos, evaziv, stătea mai mult timp cu rechinii decât cu oamenii – ce s-ar fi putut spune mai mult?

Însă era doar omul de la FedEx, care scotea ceva din biroul lui Liam.

Lily puse receptorul în furcă. Se aşeză, îşi luă lucrul – obişnuinţa o liniştea întotdeauna – şi făcu câteva împunsături. Era posibil ca Rose să nu fi auzit telefonul. Putea să fie afară, hrănindu-şi raţele. Sau poate plecase la cineva acasă, şi uitase să sune. Existau atâtea explicaţii fireşti...

Când uşa magazinului se deschise, se întoarse, cu un zvâcnet. Era Jessica. De aceeaşi vârstă cu Rose, dar mai înaltă, stând acolo, în uşă, cu pantalonii săi albaştri şi cămaşa galbenă, cu gura abia deschisă, făcându-i semne lui Lily.

– Ce este, Jessica? întrebă Lily, deja ridicată în picioare. Ce se întâmplă?

– Rose! Se întâmplă ceva cu Rose, nu poate să meargă, degetele îi sunt albastre şi a trebuit să stea jos!

– Unde este?

– E în scuar, lângă piatra pescarului! spuse Jessica şi începu să plângă, dar Lily nu putea sta s-o consoleze pe ea şi ieşi în fugă din magazin, alergând cât putea de repede.

Rose stătea pe zid, sprijinită de statuia pescarului. Efortul de a-şi ţine capul ridicat însemna prea mult, aşa că îşi odihnea fruntea pe genunchi. Îşi simţea pieptul încordat şi fiecare respiraţie îi ardea plămânii, de parcă ar fi tras aer în şuviţe. Chiar înainte ca paşii Jessicăi să se depărteze, Rose auzi pe cineva alergând într-acolo şi privi în jos, spre pământ; putea spune, după cizmele uriaşe, că nu era mama ei.

– Rose, mama ta e pe drum! Prietena ta a ajuns chiar acum la ea.

Era oceanograful, doctorul Neill. Cizmele lui erau strălucitoare din cauza solzilor de peşte. Lumina soarelui le făcea să pară bucăţele de cristal spart, cu lucirea aceea a lor, în culorile curcubeului. Bărbatul se lăsă în jos şi Rose îi simţi mâna pe ceafă.

– Eşti în siguranţă, mama ta vine încoace! Linişteşte-te şi încearcă să respiri! Da, scumpo?

Rose dădu din cap şi deschise gura, trăgând aer. Ştia că momentul va trece şi va fi bine. Întotdeauna era aşa, dar se alarma, când se întâmpla. Mintea sa o luase înainte, gândindu-se la ce va urma. Îşi imagina doctorii, Boston, camera de urgenţă. Da, ziua ei în camera de urgenţă se apropia! Nu avea încă nouă ani, dar aproape că îşi putea scrie graficul medical.

Doctorul Neill îi atinse fruntea. Ea închise ochii. Îi simţea mâna rece. Apoi degetele lui îi prinseră încheietura mâinii şi ştiu că el îi lua pulsul. Poate că era speriat de ceea ce simţea. Rose ştia că aşa erau unii oameni. Se uită în sus, la el. Oamenii se temeau şi de el. Ei doi aveau ceva în comun. El nu zâmbea, dar nici nu era vorba de ceva să te facă să zâmbeşti.

Odată, un profesor aproape că o forţase să stea întinsă pe jos, deşi Rose ştia că nu era nevoie de aceasta. Altă dată, mama unei fete intrase în panică şi condusese maşina tot drumul până la clinica din Telford, cu toate că Rose îi spunea că n-are ce căuta acolo. Oceanograful nu făcu niciunul din aceste lucruri. Era foarte calm, chiar dacă ştia că asemenea situaţii nu se puteau aranja aşa repede.

El stătea sprijinit pe călcâie şi o ţinea de mână.

Ea rămânea calmă. Se priveau în ochi, unul pe celălalt, în vreme ce ea se străduia să respire. Nu voia să clipească încă, doar continua să se uite în albastrul adânc al ochilor lui. Rechinii înotau în apă la fel de întunecată ca ochii săi, dar nu era îngrozită. El clipi o dată, de două ori, însă nu zâmbi.

– Nu pleca! spuse ea.

– N-o voi face niciodată! răspunse el.

– O vreau pe mami!

– E pe drum. Doar încă un minut...

– O vreau pe Nanny!

– Toţi o iubim pe Nanny! spuse Liam. Şi trebuie să vină. Mi-a dat un semnal în această dimineaţă, ca să mă anunţe că e pe drum.

– Pentru ziua mea de naştere?

Doctorul Neill avu o tresărire şi ochii îi sclipiră la menţionarea zilei ei de naştere. Familia lui era proprietara vaselor şi în pofida faptului că la petrecere participau numai fete, Rose l-ar fi vrut şi pe el la bord. Ea ştia că, de obicei, el nu se dădea în vânt după baleniere, dar poate că va face o excepţie. Ar fi dorit să îl roage, dar se simţea prea slăbită.

– Da, Rose. Pentru ziua ta de naştere. Acum ţine capul în jos. Aşa, fetiţa mea! Respiră!

Existau atât de multe lucruri pe care Rose dorea să i le spună! Dorea să îl invite la petrecerea ei, dorea să îl întrebe dacă l-a durut când şi-a pierdut braţul, dorea să îi spună că îi părea rău că trebuise să meargă la spital şi să facă operaţii, la fel ca ea! Dar nu putea s-o facă....

Acum venea mama ei – Rose putea să îi simtă prezenţa, chiar înainte să o audă sau s-o vadă. Venea prin scuar şi deodată se afla chiar acolo – Rose o ştiu, înainte ca ea să spună vreun cuvânt. Oceanograful o ţinea strâns de mână. Când îi dădu drumul, o făcu cu o strângere uşoară. Îl strânse şi Rose.

– Sunt aici, Rose! spuse mama ei.

Rose îi simţi braţele în jurul umerilor şi ştiu, într-un fel deosebit, că totul va fi bine.

– Mergeam pe jos spre casă! spuse Rose.

Mama sa o ţinea aşa de uşor, nevrând să o apese pe inimă sau plămâni. Rose se concentra să respire, să ia oxigen. Se uita la braţul-proteză al doctorului Neill; proteza lui – când era tânăr –, avusese un cârlig şi copiii din oraş îl numiseră Căpitanul Hook*. Porecla prinsese. Apoi privi în jos, la propriile sale mâini. Degetele ei strânse uşor încă mai erau

---

* Piratul din povestea *Peter Pan,* a scriitorului scoţian Sir James Matthew Barrie, apărută în 1904. Acesta avea un braţ care se termina cu un cârlig (hook, în lb. engleză) – (n.tr.).

vinete, dar mai puţin decât fuseseră cu câteva minute mai devreme. Respira mai bine acum şi încercă să seridice singură în picioare.

– De ce nu mai stai acolo încă un minut? îi sugeră doctorul Neill.

– Mulţumesc că ai ajutat-o! spuse mama lui Rose.

– Nicio problemă! Mă bucur că eram aici.

– Ai ştiut ce să faci...

El nu răspunse. Rose privi în sus şi îl văzu uitându-se la mama ei – ochii li se întâlniră pentru o clipă şi ea ştiu că mama roşise. Poate din cauză că se gândea că spusese ceva stupid. Bineînţeles că el ştiuse ce să facă: o cunoştea pe Rose de când se născuse. Rose se ridică în picioare şi avu senzaţia că vede stele mici.

– Sunt mai bine acum! spuse ea, ignorând înţepăturile luminoase.

– Să mai treacă un minut! ripostă mama ei, dar Rose scutură vehement din cap.

– Sunt bine – şi *nu e nevoie* să mergem la Boston astăzi. Putem aştepta până când cinar va trebui s-o facem.

– Ai pierdut autobuzul? o întrebă mama, ignorând faptul că Rose pomenise de Boston.

Rose nici măcar nu confirmă. Mama ei o cunoştea bine.

– Puteai să îmi telefonezi!

Închizând ochii, Rose se gândi la Jessica. Noua ei prietenă nu ştia nimic, nu o văzuse pe Rose lipsind de la fiecare probă, fiecare întâlnire a echipei, fiecare joc de fotbal.

– Aţi mers pe jos tot drumul până aici? De la şcoală?

– Da! răspunse Rose. Respiraţia îi redevenise normală. Doctorul Neill se trase brusc înapoi, de parcă nu dorea s-o necăjească şi mai mult pe Rose, auzind cum o ceartă mama ei. Rose se uită în sus, dar el se întorsese deja cu spatele. Mămico! zise ea.

– E în regulă, Rose!

– Mai pot avea petrecerea?

– Ziua de naştere a lui Rose! spuse doctorul Neill. Aceasta este o zi scrisă cu roşu!

– Mulţumesc, Liam! murmură mama ei, cu o sclipire plăcută în ochi.

– Nicio problemă! Ai grijă, Rose!

– Şi tu la fel! răspunse ea, urmărindu-l cu privirea, pe când pleca.

Nori albi treceau pe cerul albastru de vară şi pescăruşi se roteau în cercuri deasupra docurilor. Când se uită în jos, văzu un solz de peşte ca un curcubeu zăcând pe pământ. Îl luă şi îl puse, cu foarte multă grijă, în buzunar, la un loc cu prima piatră pe care ea şi Jessica o loviseră cu piciorul. El numise ziua sa de naştere „o zi scrisă cu roşu".

– Un bărbat scump la vorbă! spuse mama sa, în felul ei de a face comentarii despre oameni care nu îi plăceau mult sau pe care nu îi înţelegea.

Umărul lui Rose se sprijinea ferm de piatra pescarului. În timp ce mama privea după oceanograf, Rose înalţă capul şi se uită drept la faţa statuii. Pescarul purta o pelerină de vânt şi ţinea în mâna ridicată un felinar, părând să se uite scrutător pe deasupra mării. Numele tuturor pescarilor din oraş rătăciţi pe mare erau gravate la bază – acesta era monumentul lor.

Piatra pescarului vorbea despre toţi cei dispăruţi, nu avea importanţă unde se vor fi aflat ei acum. Era tăiată din granit, exact la fel ca falezele din piatră vânătă de mai sus de oraş. Rose se uită la degetele ei albăstrii. Ce ar fi dacă ar deveni vânătă în întregime, rece ca o piatră? Ce s-ar întâmpla cu mama ei?

– Ziua e aproape pe sfârşite! spuse mama sa. Voi închide devreme.

Rose încuviinţă. Îl urmărea cu privirea pe oceanograful care se îndrepta către biroul lui. Schimbă câteva cuvinte cu

Jessica, rămasă pe trepte. Apoi el intră înăuntru. Stomacul lui Rose tresări, în vreme ce Jessica venea spre ea. Prietenia lor se schimbase. Nu mai conta ce anume: odată ce cineva vedea, totul era altfel.

– Te simţi bine? întrebă Jessica.

– Grozav! răspunse Rose. N-a fost mare lucru!

– Arăţi ca o fantomă mică – perfect albă.

– Acum sunt mai bine.

– Asta-i minunat! spuse Jessica.

– Ţi-ar plăcea să te duc acasă cu maşina, Jessica? întrebă mama lui Rose.

Jessica ezită. Rose simţi cum se înroşeşte. Se sfârşea, oare, prietenia lor, înainte să fi început cu adevărat? O deranja pe Jessica să fie cu ea? Sau era ceva legat de secretele acesteia, faptul că adevăratul ei nume putea fi ori nu Jessica Taylor? Ar fi putut fi ea numită, într-adevăr, după acel cântăreţ, James Taylor? Poate că mama Jessicăi îndrăgea cântecele de dragoste, ca Rose.

– Ei bine, nu prea cred că ar trebui să urc în maşini fără să o întreb pe mama, dar în cazul acesta presupun că ar trebui să fie în regulă!

– O vom suna pe mama ta mai întâi, cum altfel? spuse mama lui Rose.

3

Conducând-o pe Jessica acasă, cu maşina, Lily avea de făcut, de fapt, mai multe lucruri în acelaşi timp: să ţină sub ochi drumul îngust, s-o supravegheze pe Rose şi să încerce să aprecieze cât de afectată era Jessica de ceea ce se întâmplase. Lily se uită în oglinda retrovizoare şi zâmbi:

– Îţi mulţumesc că ai venit să mă anunţi! spuse ea. Pentru că ai gândit aşa de rapid!

– Rose părea să nu se simtă prea grozav! răspunse Jessica.

– Nu, nu se simţea! Dar acum e bine!

– Ce se întâmpla?

Lily privi spre fiica ei. Acesta era momentul care o îngrozea întotdeauna pe Rose. Deoarece oraşul era aşa de mic, mulţi oameni o cunoşteau de când se născuse. O ştiau şi o iubeau – şi, ceea ce îi displăcea cel mai mult, o compătimeau. Lily i-ar fi putut răspunde chiar atunci – spunând ceva vag şi nesemnificativ. Sau ar fi putut să adopte o abordare directă şi să îi spună Jessicăi adevărul. Dar învăţasc, de-a lungul timpului, să lase aceasta în seama lui Rose. Îi va spune prietenei sale doar ceea ce dorea ea ca Jessica să ştie.

– Sunt fermecată! spuse Rose.

– Te afli sub o vrajă? întrebă Jessica, fără să înţeleagă.

Trecuseră de câteva case de vară şi de vechea moară. Drumul era umbrit de falezele care se ridicau ca nişte turle şi molizii înalţi. Lily privi spre fiica sa – la părul ei şaten, ondulat şi ochii verzi, cu punctişoare aurii. Se abţinu de la explicaţii. O urmărea pe Rose cum formula cuvintele, ştiind că, odată ce le va spune, prietenia ei cu Jessica se va schimba, oricât de puţin.

– Da! zise Rose. Un vrăjitor rău a pus stăpânire pe mine.

Lily se uită în jos, luată prin surprindere.

– El îţi face mâinile vinete?

– Da! Şi uneori mă ameţeşte şi mă oboseşte. Îmi atacă inima.

– Rose... începu Lily.

– Este un vrăjitor adevărat? întrebă Jessica, pe un ton nervos. Mă poate vrăji şi pe mine? E Căpitanul Hook, nu-i aşa? L-am văzut acolo, chiar înainte ca tu să te aşezi!

– Nu, nu este el! El e bun! răspunse Rose. Este altcineva, care locuieşte departe de fiord, într-o peşteră, în cele mai înalte faleze, înconjurată ici-colo de pini bătrâni. Uneori se

transformă în vultur-pescar. Îl poţi auzi în fiecare dimineaţă dând târcoale pe deasupra golfului, în căutarea unor mici lucruri dulci, să le mănânce.

– Rose Malone! interveni Lily.

Fiica ei se uită în sus, spre ea, sfidător. Ştia că Lily nu ar face-o mincinoasă, în faţa prietenei sale. Pe de altă parte, mai ştia că Lily n-ar putea permite ca Jessica, proaspăt mutată din acea îndepărtată şi neprietenoasă parte a Canadei, să îşi închipuie că acolo exista un vrăjitor rău, care ataca fetiţele. Drumul o cotea în susul crevasei din spatele satului, pe o porţiune netedă, dominând întinderea vastă, albastră, a golfului.

– Aici locuiesc! anunţă Jessica, în vreme ce ajungeau în faţa unei mici case albe.

– Jessica, nu există niciun vrăjitor rău! spuse Lily.

– Există! insistă Rose. Şi pune cioburi în inimile oamenilor, astfel ca nimeni să nu îi iubească vreodată. Inima e locul unde trăieşte dragostea!

– Rose, toată lumea te iubeşte! spuse Lily, în ciuda a ceea ce simţea. Aşa că ai face bine să inventezi o poveste mai bună decât asta!

– Bine, atunci! El a aruncat o vrajă asupra inimii mele, care face să se întâmple tot soiul de lucruri nebuneşti. Mi-a îmbolnăvit inima!

– Dar, spuse Jessica, încruntându-se, bunica mea dinspre mamă avea o inimă bolnavă! Tu eşti prea tânără pentru asta!

– Chiar şi copiilor li se poate întâmpla. Eu m-am îmbolnăvit imediat ce m-am născut.

– Mă voi îmbolnăvi şi eu? întrebă Jessica şi încruntarea i se adânci.

Atunci Lily ştiu că trebuie să intervină:

– Nu, tu nu! spuse ea. Rose s-a născut cu o malformaţie la inimă – nu te poţi molipsi de aşa ceva. A avut tot timpul cel mai bun tratament şi se va face bine.

– Doar că nu pot merge pe jos de la şcoală acasă! zise Rose. Sau să fac lucruri asemănătoare, până când nu voi trece de ultima operaţie. Sunt programată în vara asta şi, după aceea, voi fi cu adevărat bine. O să fiu în stare să alerg şi să fac orice altceva.

Chiar atunci uşa din faţă a casei se deschise şi o femeie păşi pe verandă, uitându-se să o vadă pe Jessica ieşind din maşină. Lily îi făcu semn cu mâna. Femeia păru să ezite – nesigură dacă să vină şi să le salute sau nu. Lily îi observă atitudinea solemnă – pur şi simplu, parcă deveni mai înaltă, şi se îndreptă spre maşină.

Jessica deschise portiera, să coboare. Lily simţea neliniştea lui Rose, în timp ce-şi privea prietena plecând. Acesta era marele moment, Lily o ştia. Ce va face Jessica, după cele ce se întâmplaseră? Lily dorea să fi putut să îşi aline fiica, s-o asigure că nu avea importanţă, că Jessica o plăcea, indiferent cum era.

– Mulţumesc că aţi adus-o pe Jessica acasă! spuse femeia.

– E plăcerea noastră! replică Lily. Sunt Lily Malone. Mama lui Rose.

– Iar eu Marisa Taylor, mama Jessicăi.

Femeile îşi zâmbeau, admiţând tacit că ar fi fost mult mai multe de spus despre ambele lor poveşti. Ceva răutăcios fulgeră în ochii Marisei şi Lily se gândi că ea vedea o Nanouk Girl în acţiune. Jessica stătea foarte aproape de mama ei, uitându-se prin geamul maşinii la Rose.

– Îţi place grădinăritul! spuse Lily. Jardinierele de la ferestrele tale sunt minunate. Arătă cu mâna spre ele – roz, alb, albastru – muşcate, petunii, verbină şi o cascadă de cârcei de iederă, prinşi de căsuţa văruită. Câteva tulpini bătrâne de trandafiri roşii, tăiate cu atenţie şi întinse pe spalierul de lângă uşă, abia înfloriseră, limbi de foc în lumina soarelui după-amiezii.

– Mulţumesc! zise Marisa. Da, mă bucură s-o fac!

– Îmi plac trandafirii tăi! spuse Rose, de pe bancheta din spate.

– Sunt florile mele preferate! recunoscu Marisa. Întotdeauna au fost, încă de când eram fetiţă. Ador numele tău!

– Mulţumesc! zâmbi Rose.

– Mă gândeam că aici clima va fi diferită de cea cu care mă obişnuisem. Dar, serios, florile mele sunt înflorite de parcă ne-am afla în New England, sau chiar mai departe, în sud!

– Vei descoperi că aici există un decalaj, în comparaţie cu restul regiunii Noua Scoţie, spuse Lily. Curentul Annapolis bate chiar dinspre ţărm, şi e mult mai cald. Pare amuzant, dar aşa se explică de ce trandaflrii tăi au înflorit deja. Suntem cu cel puţin trei săptămâni mai înainte decât Ingonish, şi chiar decît Halifax!

– Aşa se explică, deci! zise Marisa. Apoi, aplecându-se ca să se uite prin geam, adăugă: Când Jessica m-a sunat să mă anunţe că o aduci cu maşina, spunea că s-a întâmplat ceva cu Rose. Este totul în regulă?

– Rose are inima bolnavă – ca bunica! spuse Jessica. Vocea i se făcuse mică, de parcă nu se mai putea abţine şi, brusc, începu să plângă.

– Nu, puişor! zise Lily. Ce are Rose este altceva – ea s-a născut cu deficienţe la inimă. A fost tratată de cei mai buni doctori şi în iulie, chiar după ziua ei de naştere, ei îi vor reface traseul VSD. Marisa încuviinţa, de parcă ar fi cunoscut despre ce vorbea Lily. Ne aşteptăm să fie ultima ei operaţie.

Jessica se înfioră şi începu să plângă mai tare. Marisa o îmbrăţişă şi Lily privea, neajutorată. Putea intui că prietenia lui Rose se destrăma chiar atunci şi acolo.

– Ce s-a întâmplat cu bunica ta? întrebă Rose.

– Ea... ea... încercă Jessica să vorbească.

– A avut un atac de cord! rosti Marisa.

– Ei bine, eu nu voi avea niciunul! spuse Rose.

Încă o dată, Lily şi Marisa se priviră în ochi. Mame, şi bunici, şi surori, care nu mai erau în viaţă, păreau, într-un fel, că se aflau acolo. Lily simţi spiritul propriei sale mame, venind să îi dea putere – îl simţise tot timpul. Deasupra capului, pinii înalţi foşneau în bătaia vântului cald de vară.

– Ştii că noi contăm pe tine! spuse Lily, uitându-se în spate, la fiiea ei. Să ne ajuţi să sărbătorim ziua de naştere a lui Rose şi să îi oferim un minunat rămas-bun, înainte de operaţie. Sper că intenţiouaţi să veniţi amândouă.

– Este o croazieră pe o balenieră! zise Rose. Vor fi acolo prietenele mele şi Nanouk Girls.

– Ce anume?

– Nanouk Girls din Nordul Îngheţat, o lămuri Lily. După o iarnă de stat aici, vei înţelege. Ne strângem la lucru de mână, la mâncare şi... la ananghie.

– Sună divin! spuse Marisa.

– Deci veţi veni în croazieră?

– Vom fi acolo! răspunse Marisa. Aşa-i, Jess?

Jessica încă mai plângea. Era o fetiţă de aproape nouă ani, care văzuse un pic prea multe adevăruri grele despre ce se putea întâmpla – tatălui ei, noii ei prietene. Lily simţi ea însăşi o strângere de inimă. Îşi dorise s-o protejeze pe Rose de adevărurile dureroase, atâta timp cât ar fi trăit.

– Nu va fi la fel fără tine! insistă Rose. Te rog, spune că vei veni, Jessica! Te rog! Îţi jur, sunt aproape normală!

„Aproape normală!" Cuvintele acţionară ca lama unui cuţit asupra lui Lily şi Marisa observă.

– Vom fi acolo! spuse ea.

Jessica încuviinţă, oferindu-le un zâmbet sincer. O întrebă pe mama ei dacă Rose şi Lily ar putea veni înăuntru, pentru o gustare, dar Marisa se purtă de parcă nu ar fi auzit. În schimb, îşi fiutură mâna, îndreptându-se cu Jessica spre casă. Rose se răsuci pe locul ei, uitându-se după prietena sa şi Marisa, până când Lily dădu colţul de sub faleza de granit, conducând pe lungul drum de coastă, spre casă.

*

Marisa închise uşa în urma ei. Palma umedă îi alunecă pe mânerul de alamă. Îşi şterse mâinile pe jeanşi şi se duse în bucătărie, să îi pregătească gustarea Jessieăi. „Putem să le invităm înăuntru?" întrebase Jess. Lily o auzise, o văzuse pe Marisa ignorând întrebarea. Uitându-se la cer, la vulturul zburând sus, pe deasupra capului – un vultur de mare, cu un peşte argintiu în gheare. Privind oriunde, dar nu în ochii lui Lily. Două mamc, faţă în faţă – nerostitul limbaj al vieţii. Lily văzuse şi acum îşi va pune întrebări.

– Mami, chiar mergem la petrecere? o întrebă Jessica.

– Da, tu te poţi duce! Marisa îşi auzea propria-i voce vorbindu-i lui Lily: iutele, entuziastul *Vom fi acolo!* Aşa că acum, privind în urmă, regretul ei era sincer.

– Aş putea pretinde că este şi a mea?

– Puiule...

– Încă nu îi pot spune celei mai bune prietene că avem aceeaşi zi de naştere!

– Jess, tu ştii de ce! Oamenii folosese numele de familie, şi zilele de naştere, şi numerele asigurării sociale pentru a căuta alţi oameni.

– Vrei să zici Ted! De ce nu spui aşa, în loc să pretinzi că totul este drăguţ şi normal? Noi ne ascundem de el, nu de *oameni!*

Marisa inspiră adânc. Jessica se împăcase aşa de bine cu mutarea şi cu tot ce era legat de aceasta. La început, fusese uşurată să plece departe. Luase noile lor identităţi aproape ca pe un joc. Cu ajutorul lui Susan Cuccio, de la Centru, ele îşi confecţionaseră nume noi, zile de naştere şi istorisiri despre familie. Jessica îi fusese de un mare folos la partea de „istorie", ajutând-o să amestece ceea ce era real şi iubit – mătuşa ei, prima sa pisică, muziea lor îndrăgită – cu ficţiunea.

Dar acum, mai ales că adevărata ei zi de naştere se apropia, totul se schimba. Marisa se luptase cu depresia –

găsind că e greu să continue cursul normal al vieţii, să se scoale de dimineaţă, să facă ce trebuia să facă. Avusese îndoieli, întrebându-se dacă făcuse un lucru corect, venind aici. Nu îşi pusese problema că Jessica era supărată sau confuză.

– Mă laşi să mă duc la petrecerea lui Rose, dar nu pot să mă întorc acasă, la Paula!

– E cu totul altceva!

– Fiindcă *el* nu este aici?

– Scumpo...

– Ne va găsi oriunde?

– Hai să nu ne îngrijorăm din cauza lui Ted! spuse Marisa. Avem o grămadă de lucruri de făcut, trebuie doar să avem grijă de noi. Acum – unt de arahide şi jeleu sau prăjituri din fulgi de ovăz?

– Prăjituri şi lapte. Nu prea îmi place aici, mami! Dar ea face ca locul ăsta rece şi stâncos să fie aproape în regulă. Rose este cea mai, cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată! Mami, chiar se va face bine?

Marisa se îndreptă spre frigider şi deschise uşa, aşa că Jessica nu îi putea vedea faţa sau că îi tremurau mâinile. Mistificare – aşa se numea. Nu procedezi corect cu propriul copil, lăsând lucrurile în ceaţă.

– Mami, se va face?

Marisa se gândca la ceea ce spusese Lily – că Rose avea o malformaţie cardiacă din naştere. Aceasta putea să însemne multe. VSD – însemna ventricular. Poate şi la aortă? Încă mai avea manualele de la şcoala de asistente medicale – oare unde erau? Dacă le-ar găsi, poate că ar afla mai mult despre ce se întâmpla cu Rose. Afecţiunile cardiace la copii nu erau specialitatea ei, dar cel puţin o putea ajuta pe Jessica să înţeleagă.

– Vreau ca ea să se facă bine, spuse Jessica, uitându-se în sus, la Marisa, care punea pe masă laptele şi prăjiturile.

– Ştiu că aşa vrei.

–Poate că am putea folosi fondul nostru secret de ajutorare, ca să plătim operaţia şi să îi salvăm viaţa. Avem bani, corect? Sau ar putea contribui vreunul dintre prietenii noştri.

Marisa luă telecomanda şi se îndreptă spre televizor. Aveau satelit – aici, atât de departe de civilizaţie, era singura distracţie. Sute de canale, cu nesfârşite posibilităţi de opţiune. Cineva ar fi putut îmbătrâni, doar apăsând pe butoanele telecomenzii. Găsi un film cu Adam Sandler şi opri acolo, gândindu-se că Jessicăi s-ar putea să îi placă.

– Mami!

– Jess, de ce îmi spui asta? Mama lui Rose are grijă de ea.

– E în regulă! Perfect! Dar tu nu ai văzut-o acolo, jos, pe doc! Devenise pur şi simpu vânătă şi nu mai putea să respire, şi eu nu ştiam ce să fac, şi bărbatul acela oribil de îngrozitor, cu mâna lui falsă, trebuia să o ajute!

– Dar ai ştiut ce să faci: te-ai dus la mama ei! Ai rămas calmă!

– Chiar aşa! consimţi Jessica, molfăindu-şi prăjitura, gânditoare. Apoi se opri şi se uită în sus. La fel ca atunci când Ted mi-a rănit căţeluşul.

Pe ecran, Adam Sandler îşi continua comicăriile. Peste tot în lume, oamenii care urmăreau acest film râdeau. Dar nu şi această mamă şi fiica ei. Marisa era prea ocupată să se uite la Jessica, remarcând felul în care spusese „rănit" – când, de fapt, Ted o ucisese pe Tally, nu doar o rănise.

– Mie chiar nu îmi mai pasă că ne ascundem! Câtă vreme el nu ne va găsi şi tu nu vei dori niciodată să fii cu el. Ştii asta, aşa-i? întrebă Jessica.

– Ştiu asta! răspunse Marisa.

Jessica încuviinţă, acceptând, ca o bună fiică ce era. Se uita la ecranul televizorului. Marisa simţi o urmă de vinovăţie, pentru că o ţintuise pe fiica sa în faţa lui Adam Sandler, vrând

să îi distragă atenţia de la toate întrebările. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară, şi în acest timp îşi aminti unde se aflau manualele sale: îndesate şi ascunse în fişier, laolaltă cu aproape orice altceva.

Printre copaci, în josul dealului, văzu scânteind golful larg, albastru, îmbrăţişat de falezele stâncoase şi promontoriile de granit. Uriaşul hotel alb, cu lungul său acoperiş roşu, domina peste micul oraş – magazinul lui Lily, balenierele. Marisa ştia că deşi o va lăsa pe Jessica să meargă în croaziera prilejuită de aniversarea zilei de naştere, în ceea ce o privea se va răzgândi. Un club al femeilor putea fi puţin prea periculos. Clipi din cauza soarelui de vară timpurie şi ochii o usturară. Ştia că în Boston ar fi putut fi considerată o casă „cu o privelişte de milioane de dolari ". Pentru Marisa însemna doar ceva departe, foarte departe de casă.

Pentru că nu îi plăcea să se simtă astfel şi deoarece cunoştea o cale de a se simţi mai aproape de casă, intră online. E-mailuri, linia ei preferată de mesaje, şi un fişier secret de conversaţie – mai bine decât cocktailuri de după-amiază, pentru a face ceva drăguţ şi plictisitor. Intimitate şi prietenie, fără pericolul de a fi găsită. În loc de aceasta, ocolindu-şi preferatele, accesă direct website-ul pentru Johns Hopkins, şcoala de asistente medicale pe care o urma. Introduse numele utilizat de ea şi parola, căută fişierul cu îngrijirile medicale şi începu să citească.

4

Rechini, pescuit excesiv şi biodiversitate! spunea Gerard Lafarge, pe puntea lui *Mar IV,* în vreme ce vasul se îndrepta spre piloni.

– Despre ce e vorba? întrebă Liam Neill, păşind de-a lungul docului.

– Avem un geniu ciudat în mijlocul nostru!

– Ceva îmi spune că ai luat-o razna! ripostă Neill, cu un rânjet, folosindu-şi mâna dreaptă – braţul său bun – să prindă odgonul arcuit aruncat de Gerard, pe care îl legă de borna de pe chei, apoi se duse la pupă, să facă acelaşi lucru cu cel de acolo.

– Serios! spuse Gerard, sărind din vasul de pescuit. Era murdar şi nebărbierit, după atâtea zile de stat pe mare. Vasul se legăna pe valurile mici din port. Mirosul de peşte era puternic şi stoluri de pescăruşi se năpustiră în jos, ţipând. Îţi închipui că articole ca acela sunt bune pentru noi? Ne ducem viaţa făcând treaba despre care scrii tu! Mako face bani mulţi pe piaţă. Are gustul peştelui-sabie, doar că mai dulce şi fără mercur. Ne faci un prost renume.

– Mai întâi de toate, sunt impresionat că citeşti ziarele! Nu ştiam că citeşti revistele de oceanografie. Ar fi putut, la fel de bine, să adauge „Habar n-aveam că *citeşti!*"

– Crede-mă, cam asta-i părerea băieţilor! Îţi zie doar că ne-ai atras atenţia.

– În al doilea rând, rechinii mako nu sunt periculoşi, aşa că nu eşti în legalitate. Dar este mai mult un mod de a gândi despre viitor. Tu pescuieşti excesiv acum, numărul speciilor scade şi ce vor face copiii tăi?

– Crezi că vreau să îmi văd copiii pescuind? Rahat! Nu le doresc munca asta grea! Mă străduiesc să strâng bani de pe urma mării ca să-mi trimit mormolocii la McGill sau Harvard, aşa încât să poată sta pe uscat şi să ne suporte pe mine şi pe Marguerite, când vom îmbătrâni.

– De asta umbli acum după delfini?

Gluma se sfârşise. Expresia de pe chipul cenuşiu al lui Gerard deveni glacială. Privirea îi alunceă pe punte, unde echipajul său tranşa captura. Liam se uita la o aripioară dorsală ciopârţită, zăcând în mormanul de bucăţi.

– Ce ştii tu, Neill? ţipă Gerard. Restul familiei tale face o

treabă cinstită pe mare, în vreme ce tu stai şi ne judeci pe noi toţi! Am auzit ce i-ai spus unchiului tău! Vrei să îl opreşti să prindă balene, aşa cum vrei să mă opreşti pe mine să mai pescuiesc!

– Nu vreau să opresc pe nimeni! spuse Liam. Îşi continuă drumul în afara docului, unde îl întâlni pe vărul său, Jude. Jude spăla cu furtunul fundul plat al lui *Zodiac,* unul dintre cele mai mici vase ale flotei de baleniere ale familiei. Se oprise din munca lui evident ca să-i asculte pe Liam şi Gerard.

– Dar o faci! spuse Jude, zâmbind.

– Ce fac? întrebă Liam.

– Vrei să ne opreşti să mai vânăm balene.

– Şi vrei să mă opreşti şi tu pe mine? întrebă Liam.

– Cineva trebuie să te pună la punct! ripostă Jude.

Verii se uitară unul la celălalt şi îşi zâmbiră. Jude se trase deoparte, pentru ca Liam să poată urca la bord. Apa din furtun îi împroşcă cizmele. Ziua era însorită, dar din depărtare un zid negru de ceaţă se apropia cu repeziciune.

– Ai văzut ceva azi?

– Cinci aripi dorsale de balenă, câteva nurci şi o grămadă mare de delfini. Grupul părea fericit.

– Idiotul de Lafarge avea o aripioară dorsală de delfin, chiar acolo, în fundul ambarcaţiunii sale. Nici măcar n-a încercat să o ascundă, când am trecut pe acolo!

– Ascultă, sunt sigur că nu a făcut-o intenţionat. El pescuieşte cu undiţa şi nu mai există cale de salvare pentru ceea ce s-a prins în felul ăsta! Ce să fi făcut, să fi lăsat să se irosească atâta hrană?

– N-ar trebui să pescuiască cu undiţe!

– Pace, vere, bine?! Sunt de partea ta în această privinţă. Toţi turiştii iubesc delfinii – sunt grozavi pentru afacerile familiei. Aşa că poţi să propovăduieşti convertirea! Dar nu îmi ţine predici despre Legea Mamiferului Marin şi despre apropierca de dulcii, cocoloşiţii respirători de aer. Am făcut-o,

iar vasele de patrulă mi-au produs necazuri, pe de-o parte, şi pe de alta unii dintre clienţii mei doreau să ajungă cât mai aproape de balene şi să le filmeze.

– Eeh, bine...

– Îţi aminteşti când tu, eu şi Connor obişnuiam să ieşim în larg, să vedem cât de mult ne-am putea apropia? Lui Counor ajunsese să îi placă să îşi pună mâna dreaptă deasupra nării balenei...

– Spunea că putea să simtă aerul cald!

– Nimeni nu ar fi putut ajunge aşa de aproape, precum Connor! spuse Jude.

– Nu! Nimeni nu putea! repetă Liam.

Golful albastru scânteia. În vreme ce se uita pieziş spre soare, i se păru că vede spatele unei balene albe, o beluga, la vreo cincizeci de yarzi. Îşi aminti pe neaşteptate de vremea când el avea doisprezece ani, Jude, unsprezece şi Connor, nouă. Trei băieţi, cu o vară întreagă înaintea lor...

– Puştiul le vorbea pe limba lor. El vorbea cu balena, şi asta este o realitate. Iar când eu...

Liam îl întrerupse:

– Nicio fiinţă umană nu vorbeşte cu o balenă! Ascultă, motivul pentru care am venit aici e să te întreb în legătură cu închirierea unui vas.

– Vrei să închiriezi o balenieră? Asta e o premieră! spuse Jude, încercând să îşi ascundă sentimentele rănite sub sarcasm. Liam îl lăsă în pace. Dorea să iasă de pe chei, să se întoarcă în biroul său întunecat, departe de orice reperare a balenelor albe.

– Nu pentru mine. O închiriere pentru o zi de naştere – pentru petrecerea de ziua de naştere a lui Rose Malone.

– A, da! Sâmbăta asta. Lily a închiriat vasul cel mare pentru dimineaţă. De la nouă la unsprezece. De ce? Despre ce e vorba?

– Cine o să fie căpitan?

– Căpitan? Nu ştiu! Hai să văd: şaisprezeee fete ehicotind, ţipând, şi mamele lor! Orieine trage paiul scurt, presupun! De ce?

– Vreau să îmi faci o favoare: să fii tu căpitanul.

– De ce?

– Fiindcă eşti cel mai bun, şi fiindcă n-ai bătut niciodată în retragere, şi fiindcă ştii ce să faci, în caz de criză. Rose va fi operată, în curând! Nu mă gândesc că ar putea fi vreo problemă...

– Mama ei mi-a spus deja că nu există niciun motiv de îngrijorare.

– Bine! Dar totuşi...

Jude îl privi pieziş:

– Ce încerci să îmi spui? Este Rose Malone copilul iubirii tale secrete? L-ai făcut cu Lily? Tu şi Miss Intangibila 2005 aţi făcut-o, cu zece ani în urmă, şi, pe neaşteptate, devii grijuliu?

Liam clătină din cap, zâmbind. Dacă asta îl făcea pe Jude să intre în pielea căpitanului de croazieră, n-avea de gând să-i schimbe părerea. Oamenii făcuseră adesea speculaţii despre Lily Malone şi despre povestea lui cu ea, şi adesea îşi puneau întrebări.

– O vei face?

– Mă aşteaptă vreo responsabilitate anume? Fata ar putea avea probleme la bord....

– Nu va avea, sunt sigur! Operaţia a fost programată – este ceva de rutină, în situaţia ei. În plus, dacă foloseşti vasul cel mare, nu există cale mai rapidă să o duci la heliport, dacă e necesar.

– Minunat! Mă faci să mă simt neliniştit. Poate ar trebui să mă răzgândesc.

– N-o vei face! Nu o să distrugi tu ziua de naştere a lui Rose!

– Te pricepi să forţezi mâna cuiva, ştii asta? Un anume văr...

Liam ştiu atunci că Jude va fi căpitanul petrecerii lui Rose. Îi făcu semn cu mâna, coborând pe cheiul lung şi îndreptându-se spre scuarul oraşului cu statuia pescarului – chiar acolo unde stătuse cu Rose, mai devreme. Simţi un fior pe şira spinării.

Aerul se încălzise, făcându-te aproape să crezi că ai putea înota. Apele acelea nordice erau încă reci, din pricina zăpezilor ce se topeau mai sus, în nord, umplând râurile şi ajungând în Golf. Şi în acea zi de vară timpurie, el călători înapoi, în timp. Avea doisprezece ani, Jude, unsprezece, şi Connor, nouă. Aproape că putea să creadă că erau împreună, aşa cum obişnuiau să fie atunci când el încă mai avea ambele braţe, înainte ca Connor...

Dar el învăţase să îndepărteze gânduri ca acelea – zi de vară sau nu – şi trecu pe lângă piatra pescarului fără o singură privire piezişă, luând-o în sus, pe scări, spre biroul său, unde trânti uşa, închizând-o în urma sa.

Lily Malone şedea pe verandă, lucrând cu acul, în vreme ce Rose îngenunchease în grădină. Purta ochelarii de care abia începuse să aibă nevoie – ramele de un roz strălucitor îi făceau să pară oarecum sărbătoreşti, în loc să fie aproape deprimanţi. Uitându-se pe deasupra lor, nu o scăpa din ochi pe fiica ei, în timp ce încerca să păstreze secretul proiectului său. În fiecare an, pentru ziua de naştere a fiicei sale, lucrase de mână câte un goblen. Desigur, Rose ştia că va primi încă unul şi anul acesta, dar făcea parte din distracţie ca Lily să îl ascundă şi ca Rose să se prefacă surprinsă.

– Mami, uite! spuse Rose. Rochiţa-rândunicii a apărut deja! Şi aici – câteva cârciumărese. Sau cel puţin, asta cred că sunt. Au frunzele aşa de mici!

– Verifică-ţi harta! îi sugeră Lily.

Rose se ridică şi se duse spre magazia grădinii. Lily o privea cât de încet se mişca. Îi vedea pieptul ridicându-se şi căzând, numărându-i respiraţiile. Se uită la chipul ei – încă

era palid, dar nu prea mult – buzele nu îi erau deloc vinete. Echilibrul părea stabil – nu era ameţită. De-a lungul anilor, Lily îşi dezvoltase abilitatea de a evalua starea de sănătate a lui Rose, minut cu minut. Nu era simplu, dar în privinţa amănuntelor simţea că poate intui ceea ce se întâmpla.

– Mami, chiar *sunt* cârciumăresele şi rochiţa-rândunicii, pe care le-am plantat noi! spuse Rose, ieşind din magazie, cu harta pe care o făcuseră cu o lună în urmă, după ce lucraseră pământul tare al grădinii, amestecându-l cu cel cu îngrăşăminte, în care sădiseră micile seminţe.

– Asta-i minunat, Rose!

– Sunt pe cale să devin horti... Cum spuneai tu?

– Horticultor! spuse Lily, zâmbind.

– Horticultor! repetă Rose. Un savant al plantelor! Un doctor al rochiţei-rândunicii!

Lily îşi ridică privirea spre cer. Rose vorbea mult despre medicină – fiindcă aceasta era ceea ce cunoştea ea. Doctori, spitale, teste, proceduri, operaţii... Lily îşi reprimă dorinţa ca fiica ei să facă experienţe relaxante în grădină, fără să se gândească la doctori.

– Rochiţa-rândunicii creşte înaltă! spuse Rose, aşezându-se din nou în genunchi şi înlăturând ţărâna de pe tulpinile delicate şi frunzele verzi, fragile ale plantelor. Se caţără cu cârceii, tot drumul spre cer!

– Cu strălucitoare flori albastre! adăugă Lily.

– Sunt aşa de bucuroasă că deja au răsărit! exclamă Rose.

– „Deja"?!

Rose încuviinţă:

– Aşa nu îmi fac griji în privinţa lor, câtă vreme suntem plecate! Dacă nu le vedeam, mi-aş fi putut închipui că seminţele nu au încolţit. Voi fi bucuroasă să mi le închipui crescând şi înflorind, când voi fi la spital!

– Cresc ca nebunele! spuse Lily, zâmbind, ascunzând cât de cumplit se simţea în acel moment. Se dezvoltă sălbatic,

toată vara, chiar până în septembrie! Mereu pline de flori, într-adevăr!

– Voi fi acasă înainte de septembrie?

– Vei fi, iubito! O să stai în spital o săptămână, poate două! Îţi rămâne destul din vară, după ce ne vom întoarce!

– O să fie ultima mea operaţie?

– Da! răspunse Lily. Nu încercase niciodată să o mintă pe Rose în privinţa tratamentului său medical. Nu fiindcă nu ar fi dorit să facă orice ca să o protejeze, apărând-o de neplăcerile reale ale unui cardiac, ci fiindcă Rose ştia întotdeauna... Întotdeauna îşi dădea seama când mama ei spunea o minciună şi aceasta o făcea să se îngrijoreze şi mai mult. Însă Lily era aproape convinsă de aceasta – doctorii o asiguraseră că refacerea traseului inimii trebuia să fie ultima operaţie.

Rose se ghemuise, cu mâinile în pământ, smulgând buruienile. Avea un instinct deosebit, ştiind ce trebuia să rămână, ce trebuia îndepărtat. Dovedise o pricepere înnăscută de a pregăti „patul" unei flori, exact la fel ca strămoşii săi. Lily îşi amintea zilele copilăriei, petrecute în grădină, când mama ei îi spunea că grădinăritul era la fel ca o rugăciune: să fii liniştit, prezent şi recunoscător faţă de natură. Genele grădinăritului erau vii şi bune în Rose.

– Oare de ce nu a vrut mama Jessicăi să ne primească înăuntru?

– Poate că era ocupată!

– Jessie spunea că familia ei are un mister!

– Toate familiile au! spuse Lily, cosând încet.

– Are şi doctorul Neill?

– Îhâm! Unul dintre mistere este de ce nu s-a căsătorit. Lily îl văzuse o vreme întâlnindu-se cu o femeie, ihtiolog, din Halifax, divorţată, venită din Sydney. Dar Neill a rămas tot burlac.

– Îmi place de el!

– Hmm!

– Şi ţie, nu-i aşa?

– Este proprietarul meu, răspunse Lily. Îmi place grozav!

– Dar nu te porţi cu el ca şi când ţi-ar plăcea! Şi este prietenul nostru!

– O să mă străduiesc mai mult! spuse ea, şi în inima sa se simţi chiar uşurată.

– Aş vrea să vină la petrecerea mea.

Lily privi pe deasupra ramelor de culoarea cerceluşului ale ochelarilor. Rose se uita la ea cu o expresie gravă – o provocare în ochii săi verzi.

– Este petrecerea *mea!* Îi reaminti Rose.

– Ştiu, dar le-am chemat şi pe Nanouk Girls! Noi avem o regulă: „fără bărbaţi ", doar ştii asta! Ne-am înregistrat pentru cursa charter şi am semnat toate – chiar şi tu! Îţi mai aminteşti? Adunările noastre sunt doar pentru femei.

– Nu putem face o excepţie? O excepţie pentru petrecerea de ziua de naştere?

Buzele lui Lily se strânseră. Ura, efectiv, să îi spună „nu" lui Rose. Fiica sa era copilul care putea fi cel mai puţin manipulat de pe pământ – când îşi dorea ceva, venea şi cerea de-a dreptul. Cuvintele nerostite de ele aveau legătură cu operaţia iminentă. Fiecare rugăminte de-a lui Rose însemna un fior şi o durere: dacă Lily spunea „nu", şi ar fi fost ultima rugăminte a fetiţei?! Scutură din cap, reamintindu-şi să fie doar mamă, nu profet al Judecăţii de Apoi.

– Nu, Rose! N-ar fi corect faţă de celelalte Nanouk. Putem să îi păstrăm o felie din tortul de aniversare! E în regulă?

– Nu este în regulă! răspunse Rose. Continuă o vreme să sape. Apoi, lăsând grămada de buruieni pe iarbă, începu să urce scările verandei. Lily ascunse lucrul de mână, ca să nu îl vadă Rose, dar nu era nevoie să se deranjeze. Fiica sa merse drept înainte, fără o privire măcar, şi intră în casă, trântind uşa-paravan în urma ei.

Lily inspiră profund. Se gândi la tactica ei de a nu minți și se întreba dacă Rose simțise că aceasta se dusese pe apa sâmbetei. Deoarece motivele sale de a nu dori să îl invite pe Liam Neill la petrecere nu avcau nimic de-a face – sau doar foarte puțin – cu Nanouk Girls și charterul lor.

Nimic, de fapt. Lily își liniști tremurul mâinilor și își reluă lucrul. Acul mare aluneca înlăuntrul și în exteriorul micilor pătrate albe, o împunsătură după alta, în timp ce încerca să nu gândească. Existau atât de multe lucruri la care să nu se gândească: operația de săptămâna viitoare a fiicei sale, dacă își va termina lucrul înainte de petreccre, Liam Neill... Începuse briza caldă și soarele bătea deasupra grădinii lui Rose. Lily continua să mişte acul, încercând să termine goblenul.

Rose se duse în camera ei. Aflată în partea din spate a casei lor cu un singur nivel, fereastra sa domina curtea, panta dealului, acoperită cu iarbă-neagră și curba exterioară a golfului. Stând în pragul ușii, respiră profund. Începu să se miște. Mergea, da, folosindu-și picioarele, dar în imaginația sa zbura, era ridicată în sus de aripi invizibile, la fel de tari, de transparente și de indestructibile, ca aripa de greier pe care o găsise în grădină vara trecută. Înconjurând camera, ea atingea lucruri – stâlpul de arțar al patului; biroul pictat de mama sa cu pești, scoici, balene și delfini ; cărțile de pe raft; colecția sa de balene sculptate. Aici se opri, asigurându-se că degetele sale le ating pe fiecare – balene sculptate din lemn, din steatit, din os.

Simțea puterea balenelor. Erau mamifere, exact la fel ca ea. Respirau aer și își creșteau copiii. Acum, aripile i se transformară în înotătoare. Plonjă sub suprafața apei, înotând cu ușurință împreună cu balenele. Simțea goana apei peste trupul său, în vreme ce înota mai adânc, tot mai adânc... Continuă să atingă tot ce se afla în cameră, toate lucrurile prețioase care îi aminteau de viața ei, de mama sa.

Dar în clipa când atinse peretele de dincolo dc pat, ochii îi erau plini de apă sărată. Clipi, reținându-și lacrimile, privind la cele opt pătrate înrămate amintind de zilele sale de naștere. Mama sa făcuse câte un asemenea tablou brodat pentru fiecare an din viața sa. Acum, Rose se uita la ele.

Primul înfățișa o casă de țară, cu o ușă neagră și obloane roz, cu patru inimi decupate, o grădină plină de crini și trandafiri.

În al doilea, era un coș alb, de copil, purtat peste ținutul verde de baloane cu aer cald, galbene și roșii.

Al treilea era cu o căruță albastră, printre niște pini acoperiți cu zăpadă, cu patru bufnițe cu ochi de aur ascunse între crengile negre.

În al patrulea se afla un carusel, cu balene, în loc de cai.

Al cincilea era cu pești zburând pe cer și păsări înotând sub apă.

Al șaselea era un peisaj de noapte, cu molizii din curtea lor din spate, împodobiți pentru Crăciun, cu inimi în loc de globuri și stele adevărate în loc de beculețe.

În al șaptelea, se afla aceeași căsuță din primul, dar micșorată până la mărimea unei căsuțe de păpuși... cu o ușă albastră, în locul celei negre... și ridicată spre cer de un balon cu aer cald.

Al optulea înfățișa un grup de fete și femei, toate purtând pălării și haine groase, încălzindu-și mâinile la un foc, pe țărmul stâncos, înzăpezit, iar în prim-plan, o balenă albă. Erau acolo Rose și mama sa, Cindy, Marlena, Nanny și toate Nanouk Girls din Nordul înghețat. Rose recunoștea toate chipurile, cu excepția a două femei, dintr-o latură a tabloului. Mama îi spusese că erau bunica și străbunica ei.

Al nouălea... Ei bine, Rose știa că mama ei era ocupată să îl coasă pe al nouălea chiar acum. Rose închise ochii, rugându-se... Știa cât de teribil de mult o iubea mama sa. Chiar dacă avea doar aproape nouă ani, intuia că uneori mama

ei suferea, iubind-o aşa de mult. Inima sa fragilă o făcea pe Rose să perceapă unele lucruri cu mai multă intensitate decât era normal. Pielea o furnica, de parcă s-ar fi pornit o briză rece, şi ea era plină cu visele şi cuvintele altor oameni, de parcă inimile lor se adresau direct inimii sale.

Nu ale tuturor, ci numai ale unora. Nanny, de exemplu. Rose fusese întotdeauna capabilă să citească în mintea lui Nanny. Putea să îi simtă bucuria şi curiozitatea, puterea şi tăria. Şi mama ei. Rose ştia de fiecare dată când mama era fericită sau tristă, obosită sau, mai ales, îngrijorată. Ca acum, în aşteptarea operaţiei sale, plănuind călătoria la Boston – şi aproape toate lucrurile la care se putea gândi mama ei –, să termine tabloul brodat pentru ziua sa de naştere şi să fie deja gata pentru petrecere. Dar Rose nu putea intra în rezonanţă cu alţii, nici chiar cu Jessica, un alt suflet înrudit.

Doctorul Neill. Nu se putea opri să nu se gândească la el. Era ciudat. În momentele grele, ori de câte ori avea nevoie de el, acesta se afla acolo. Îngenunchease alături de ea, lângă piatra pescarului, ţinându-i mâna şi dându-i de înţeles că nu era singură. Rose ştia că dacă ar fi avut un tată, acesta ar fi procedat exact la fel. Ar fi stat cu ea şi ar fi susţinut-o. Ar fi avut grijă de ea.

Doctorul Neill era aşa de mare! Îşi petrecuse braţul în jurul ei, doar o clipă, chiar atunci când era îngrozită, când se simţea incapabilă să respire. Rose închise ochii şi aproape că leşină. Îşi dorea un tată, care să o sprijine şi să o iubească! Toate prietenele ei aveau un tată – chiar şi Jessica, al cărei tată era vitreg; nu avea importanţă.

Rose îşi simţea inima bătându-i prin tricoul verde. Se ruga şi iar se ruga pentru ca inima ei să fie din nou întreagă. Avea o mamă care o iubea. Dacă ar fi avut şi un tată! Toate goblenurile de ziua ei de naştere, toate petrecerile, toate operaţiile din lume nu îi puteau oferi ceea ce îşi dorea.

De ce nu îl lăsa mama pe doctorul Neill să vină la

petrecerea ei? Chiar dacă nu îl plăcea – şi Rose nu era tâmpită, ştia că mama *îl plăcea* –, n-ar fi trebuit să îi permită lui Rose să îl invite?! Chiar dacă ceilalţi copii erau speriaţi de braţul său artificial, chiar dacă îl numcau Căpitanul Hook, ea îl iubea. Ştia că dacă ar fi avut un tată, şi-ar fi dorit ca acesta să fie ca doctorul Neill.

El iubea balenele, delfinii, şi chiar şi rechinii. Nu se dăduse bătut doar fiindcă o parte a trupului său nu mai funcţiona normal. Şi nu va înceta niciodată, indiferent ce ar fi făcut, să ajute o fetiţă care avea dureri de inimă, stând pe piatra pescarului.

El nu va înceta, nu va înceta....

5

Biroul Agentului Secret era „maşina sa zburătoare". Când şedea pe scaunul său Aeron şi acţiona laptopul, Dell, putea fi Oriunde, în SUA. Putea fi pe Net, navigând pe un vas de croazieră, în Caraibe sau în Atlantic, sau în Oceanul Indian, n-avea importanţă unde. Se putea afla la Paris, Franţa. Sau Akron, Ohio ; Hartford, Connecticut; Phocnix, Arizona; sau Walla Walla, Washington. Putea să fie în Vancouver sau Toronto. Ar fi putut fi la Polul Sud. În realitate, el se găsca în nord-estul Bostonului, în apropierea unei cafenele, care mirosca mereu ca un bufet expres.

Apartamentul era mic, dar nu era nevoie să ştie nimeni. Putea fi o mansardă în Park Avenue, din Manhattan, un ranch, în Montana, o casă pe plajă, pe ţărmul oraşului Jersey, cu o fereastră spre Atlantic şi una spre Baruegat Bay – sau poate un loc lângă South Beach, nu departe de cel unde psihopatul acela îl ucisese pe Gianni Versace cu câţiva ani în urmă. Ori ar fi putut să locuiască chiar în casa din vecinătate, unde el

ar fi fost doar un tip obişnuit, care se străduieşte să aducă acasă costiţa şi îi face pe toţi fericiţi.

Îi era foame. Înainte de a începe, înşfăcă o cutie de bere şi două porţii de burrito, încălzite la microunde. Aşeză farfuria pe birou, se descălţă, pregătit „să decoleze". Cu adevărat flămând, mâncă un burrito din trei înghiţituri. Aşteptă ca aparatul să înceteze clinchetul, porni... Unde să meargă astăzi? Unde ar fi trebuit să îl transporte „maşina zburătoare" în această seară? Era noaptea de vineri...

Site-urile sale favorite: derulă lista, cercetând-o. Avea site-urile sale preferate, pentru doamne, site-urile pentru timpul liber, pentru sport sau afaceri. La început şi înainte de toate, în mintea sa se afla mereu căutarea. Căuta pe cineva şi cunoştea felul de site-uri de pe Internet pe care îi plăcea ei să le aceeseze. Încercarea de a o găsi era o slujbă cu normă întreagă. Dar mai făcea şi alte lucruri în acelaşi timp, la fel de bine. Putea să scoată şi ceva bani în timp ce o căuta pe căţeaua cunoscută în mod oficial ca soţia lui. Astăzi, uitându-se la listă, se concentră asupra site-ului său „de făcut afaceri". Contul din bancă îi cam secase. Una dintre cele mai fructuoase şi profitabile destinaţii de pe Internet se dovedise în ultima vreme SpiritTown.com. Un site al fanilor formaţiei Spirit.

Formaţia era încă destul de decent de muzicală şi populară ca să îşi vândă locurile în arene şi pe stadioane la douăzeci de ani după primul album. Se putea conta întotdcauna pe ei ca să distreze toate acele agape în grup, făcând bani pentru cauzele nobile. *Save the Rainforest, Free the Unjustly Accused, Women's Rights, Peace* şi o grămadă întreagă de inimi însângerate. Soţia lui îndrăgea formaţia Spirit. Micuţa Miss Salvaţi-Lumca!...

Agentul Secret introduse parola pentru mesajele pentru SpiritTown. Membrilor le plăcea să îşi ia numele după titlurile cântecelor formaţiei – atât de tipic, şi aşa de uşor pentru el.

Nume despre care era sigur că îi vor da banii pe care îi cerea – PeaceBabe, OneThinDime, Wish23, Love-or-die, LonesomeDaughter... Soţia lui obişnuia să figureze aici ca Aurora, dar presimţea că îşi schimbase numele de cod, după ruptura lor. Nu văzuse numele Aurora aici de multă vreme...

Aruncă o privire la lista subiectelor de conversaţie – aproape jumătate din ele erau discuţii despre muzica formaţiei Spirit, poeme, show-uri. Celelalte se ocupau de politică şi evenimente de interes major ale fanilor formaţiei. Asta era trist – dar de fapt el chicotea, în vreme ce se pregătea să înceapă. Oamenii aceştia chiar te implorau să le ceri ceva – ei se preocupau de orice şi oricine: „Prevenirea cancerului la sân", „Lumea flămândă", „Am putea ajuta copiii care nu au de ajuns?".

Se înregistrase ca membru al site-ului cu şase luni în urmă şi în acest timp trimisese şase sute de mesaje. Se autodefinise ca mare fan al formaţiei Spirit (nu era adevărat!), ca un colecţionar al CD-urilor lor (neadevărat!), un democrat de stânga (complet neadevărat!), un tată divorţat de două ori (parţial adevărat!). Numele său de cod, Agentul Secret, era luat după unul dintre cele mai cunoscute hituri ale formaţiei Spirit, „Te spionez!": „Mă uit prin ferestrele tale, vin prin uşa ta / Ştiu de ce te ascunzi, îţi cunosc motivul / Ţi-e teamă de lume, de durerile sale / Sunt Agentul tău Secret, te voi face curajos din nou..."

Îşi înfulecă cel de-al doilea burrito şi se pregăti să facă rost de ceva bani. Apăsă tasta „Subiect nou" şi scrise la început „Pierdut în uragan". Plasă dedesubt numele său, Agentul Secret. Apoi, în cadrul mesajului, începu: „Salut tuturor! Aţi citit despre marea furtună – primul uragan al anului? A lovit puternic partea de sud a Floridei. Familia surorii mele a pierdut totul. Totul! Acoperişul casei a fost smuls. Jake, nepotul meu, a fost lovit de geamul ferestrei. Este un coşmar!"

Apoi, tastă „Expediază". „Mesajul tău a fost trimis ", apăru pe ecranul computerului. Tastă „Întoarcere la Forum", apoi se sprijini de spătarul scaunului, în aşteptarea răspunsurilor.

Agentului Secret încă îi mai era foame. Se duse în bucătărie şi puse încă două burrito în cuptorul cu microunde. Se gândi că între timp se putea întoarce la biroul său, poate că primise ce dorea. Era ora cinei, primul moment în care toţi rataţii – întorşi acasă de la muncă, fie singuri, fie lipsiţi de dispoziţia de a le vorbi iubiţilor lor soţi sau soţii – deschid computerul, pentru a se întâlni cu prietenii.

Clopoţelul sună. Mânca în picioare, lângă tejghea. Astfel, putu să se uite la uşa frigiderului, acoperită cu fotografii de-ale soţiei sale şi ale lui Ellie. Instantanee individuale, sau cu amândouă, chiar şi cu el în cadru – rare, căci lui nu îi plăcea să fie fotografiat. Îşi şterse grăsimea de la burrito rămasă pe buze şi se aplecă să îşi sărute soţia. Apropierea aceasta îl înnebuni – simţi că i se ridică temperatura. Cum îndrăznise să îl părăsească? Cum dracu' îndrăznise ea să facă asta?

Clăti farfuria şi mai desfăcu o bere. Cel puţin nu avea de ce să îşi mai facă griji, pentru că şterse datele despre femei – filele de pe Internet le stocase în computer. Iscoditoarea lui soţie îşi închipuise că putea să-l verifice. Ea apărea pe acolo, spiona prin preajmă, vedea că el îşi făcea de lucru online, pentru distracţie şi muncă...

Întorcându-se la biroul său, găsi ce îi trebuia: cinci răspunsuri rapide pentru „Pierdut în furtună". Agentul Secret derulă înapoi textul, citindu-le repede:

„ Secret – e o porcărie!"

„Hei, bărbate – nepotul tău se simte bine? "

„Acoperişul a zburat? Pur şi simplu?"

„Unde stă acum familia ta? Am citit despre uragan – este super-rău. O grămadă de oameni evacuaţi! Nepotul tău e rănit rău?"

Şi apoi – avalanşa:

„Agent Seeret, pentru ce există prieteni? Hai să ieşim la liman! Ştiu pe cineva care ar vrea să te ajute. Am aflat, vere, că tu mi-ai trimis bani pentru cizmele alea, luna trecută. Noi îţi trimitem contribuţia noastră, să i-o dai surorii tale".

Agentul Secret nu se putu împiedica să nu zâmbească: ce mai adunătură de oameni! Soţia sa avea un foarte bun-gust în materie de formaţii şi comunicaţii pe Internet. Putea fi mândră de prietenii săi online, aflând că ei făcuseră faţă situaţiei. În privinţa asta, ar fi, probabil, mândră şi de soţul ei, închipuindu-şi-l atât de preocupat de oamenii care sufereau din cauza uraganului.

„Mulţumesc, omule! scrise el. Sora mea va fi recunoscătoare. Voi, tipilor, sunteţi minunaţi. Lăsaţi-mă să mă sfătuiesc cu ea, să mă asigur. Nu acceptă mila. Dar voi încerca să o lămuresc – s-ar putea gândi la costurile medicale pentru nepotul meu şi toate...!"

Chiar în vreme ce scria, urmă o avalanşă de răspunsuri:

„Orice soră a Agentului Sceret este o soră de-a noastră!"

„Sora ta are un frate minunat, ştii asta? Voi fi primul – ai aici o sută de dolari! Aş fi dorit să fie mai mult... "

Şi eu la fel! se gândi Agentul Secret. Scană numele membrilor care apăreau pe lista expeditorilor mesajelor. O căuta pe Aurora... Unde eşti? Unde te-ai dus? Îţi închipui că te poţi ascunde pentru totdeauna?

Aceasta era ccea ce urmărea *cu adevărat:* să găsească ce era al lui şi să o aducă acasă.

Era vineri seara şi Liam lucrase până târziu. Îşi petrecea prea mult timp în birou, ştia asta. Chiar şi acum, la ora nouă, cerul încă era luminos – vară la latitudini nordice. Mintea îi spunea să continue să lucreze, dar trupul îi spunea cu totul alte lucruri. Era fiămând şi obosit, şi se simţea ca un bătrân ce îşi dorea să fi murit de mult.

Avea grămezi de date pe care le parcursese. Rechinii fuseseră foarte activi în apele locale, în acea săptămână. Liam le introdusese în „Raportul Prădătorul", un website original, indicând traseul aparițiilor, în preajma țărmului, ale rechinilor sau atacuri ale acestora. În mod normal, el se ocupa de foci, de bancurile de pești albaștri sau de heringi, ocazional de delfini sau balene. Dar ieri, un bărbat care făcea surfing la est de Halifax, raportase că îl atacase un mare alb.

Liam citea consemnarea – bineînțeles că scândura de surf era galbenă! Rechinii percepeau ambarcațiunile galbene ca pe ceva „foarte gustos". Le remarcau de dedesubt, confundând forma alungită a acestora și culoarea pală cu hrana lor favorită – focile. Pe baza dimensiunii urmelor mușcăturii însângerate, de patruzeci de inci, Liam își imagină rechinul ca fiind un tânăr mare alb. Citea relatarea:

„Nu am văzut nimic altceva, înainte ca rechinul să lovească. S-a ridicat vertical și a pocnit surful meu așa de tare, că m-a aruncat în aer. Am privit în jos, din aer și am văzut un rechin cu capul afară din apă, cu scândura mea de surf între dinți. M-am prăbușit pe spatele lui, lângă aripioara dorsală, de cel puțin optsprezece inci înălțime. M-am rostogolit și el s-a răsucit și m-a pocnit – chiar la subsuoară. Impactul mi-a sfâșiat costumul cauciucat și m-am gândit că s-a sfârșit cu mine, dar rechinul s-a scufundat și a dispărut în valuri."

Cuvintele au forța lor proprie: Liam se simțea de parcă ar fi fost acolo, văzând rechinul străpungând suprafața apei, arătându-și înotătoarea dorsală, ridicându-se din mare. Închise ochii. Își amintea primul, și cel mai cumplit, moment când îl văzuse el însuși, cu înotătoarea asemenea unei pânze negre a corăbiei diavolului. Apa deveni roșie în mintea sa. Când deschise ochii se uită spre portul Cape Hawk, ca să vadă întunericul lăsându-se, în sfârșit, deasupra apei, răspândindu-se pe suprafața ei, făcând să dispară sângele.

Liam făcu însemnări, scriind dedesubt numele şi adresa individului. Se uită la ceas – poate că i-ar fi telefonat, ca să îşi încheie raportul chiar atunci. Dar era nouă şi zece minute, vineri, şi hotărî să n-o facă. Nu numai din politeţe, ci şi fiindcă i se făcuse greaţă de atâta muncă, greaţă că era aşa de obsedat de rechini şi de atacurile acestora, şi de oameni care supravieţuiau atacurilor prădătorilor, şi de oameni care nu supravieţuiau.

Închise computerul, se ridică şi se îndreptă de spate. Stinse luminile, încuie uşa, ieşind din biroul său în vestibulul de la intrare al marelui şi bătrânului Tecumseh Neill. Candelabrul original răspândea o lumină blândă, bine-venită. Scălda peretele acoperit cu goblenuri – cele mai multe făcute de Lily, dar erau şi două desene ale lui Rose. Liam stătea liniştit în lumină, privind broderiile cusute manual. Se simţea de parcă centrul holului era cel mai cald loc pe care îl ştia. *Acasă este acolo unde se află inima.* Citea cuvintele de pe broderia lui Lily. Cât de ciudat i se părea, să lase munca şi să se ducă acasă... când simţea că acel vestibul – gol, cu excepţia puţinelor lucrări agăţate pe perete – *era* adevăratul loc unde se afla inima sa.

Ieşi afară, în amurgul întunecat, şi se îndreptă spre maşină. Acorduri muzicale, obsedante şi romantice, răsunau dinspre hotelul familiei. Ezită, însă orchestra cânta, chemându-l într-acolo. Bucătăria se va închide în curând, dar ştia că ar putea găsi oricum ceva de mâncare. În plus, l-ar putea căuta şi pe vărul lui, să se asigure că totul era pus la punct pentru petrecerea lui Rose de a doua zi.

Traversă strada liniştită, urmă muzica şi urcă treptele de piatră ce se curbau de-a curmezişul pajiştii întinse. Albe fotolii Adirondack, aranjate perechi, erau orientate cu faţa spre port. Oamenii stăteau în ele, bucurându-se de apusul de soare şi ultima licărire de lumină, urmărind răsăritul stelelor. O bufniţă ţâşni către pădurea de pini din spatele hotelului, ce domina casa lui Lily de mai sus de oraş.

Hotelul părea destul de plin pentru un sfârşit de săptămână al acestei veri timpurii. Un afiş îi anunţa o orchestră celtică, Boru, adusă din Prince Edward Island. Stând în cadrul uşii, ascultă chitara, vioara şi flautele. Mai vârstnica sa mătuşă, Camille, trecu pe lângă el, în drumul său spre cină.

– Ce te aduce pe aici? Nici nu îmi amintesc când te-am văzut ultima dată pe afară, într-o seară de vineri...

Liam se răsuci în loc şi se pomeni faţă în faţă cu soţia lui Jude, Anne. În vreme ce Jude supraveghea bărcile şi balenierele ce îi reveneau ca parte din afacerile familiei, Anne conducea hotelul. Excela în relaţiile cu oamenii la fel ca şi în domeniul cifrelor. Liam ştia că părinţii şi bunicii lor ar fi putut fi mândri. Camille îi recunoscuse în silă talentele. Camille nu mai fusese niciodată aceeaşi, de la moartea soţului ei – survenită într-o călătorie la un şantier naval de construcţii din Irlanda, pentru balenierele sale.

– Bună orchestră, Anne! spuse el.

– I-am ascultat pe toţi, de aici până la Quebec! replică ea. Sunt mulţi muzicieni buni pe acolo, dar cu tipii ăştia e ceva special – când îi aud cântând, am chef să mă îndrăgostesc.

Liam râse:

– Tu şi Jude veţi avea în curând – a câta oare? – a douăzecea aniversare!

– Şi ce este rău în a mă îndrăgosti de propriul meu soţ? întrebă ea. Apoi, dându-i un pumn uşor în braţ, adăugă: înţeleg că tu eşti cauza pentru care munceşte mâine – aceasta ar fi prima lui sâmbătă la cârmă, în atâţia ani de când îl cunosc!

– Ei bine, m-am gândit că cineva cu adevărat experimentat ar trebui să fie...

– Căpitanul croazierei pentru aniversarea zilei de naştere? îl tachină Anne. Te-ai gândit că se vor răzvrăti fetiţele de nouă ani? Sau poate mamele lor...

Liam şi-o imagină pe Rose stând în scuarul oraşului, cu capul aplecat, încercând să îşi recapete răsuflarea. Propria lui inimă se înfioră, amintindu-şi cât de rece îi era mâna pe care o ţinea într-a lui, implorarea din ochii ei.

– E grozav pentru el să îşi facă datoria sâmbătă! o tachină Liam, la rându-i. În loc să se ocupe prea mult de propriul său interes!

– Ar fi mai bine să găsească o grămadă de balene pentru aniversarea fetei! spuse Anne. Altfel, îmi va da socoteală mie!

– Ţie?

Anne încuviinţă:

– Voi fi la bord. Sunt o Nanouk Girl!

– Clubul lui Lily, corect?

– Oh, suntem doar un mănunchi de prietene! Ne-am cunoscut toate prin Lily şi am organizat un cerc de cusut. Mergem în croazieră ca să aniversăm ziua de naştere a lui Rose. Ajunsă aici, expresia lui Anne deveni gravă. Toate suntem îngrijorate că ar putea fi...

– Anne, nu!... Nu va fi! spuse Liam. În inimă îi răsunau cuvintele nerostite: *ultima ei aniversare a zilei de naştere.* Chiar cu optimismul doctorilor, oamenii locului erau îngrijoraţi de starea lui Rose.

– Lily s-a purtat ca o nebună în ultima vreme! zise Anne. Organizând petrecerea, lucrând la darul lui Rose, pregătind-o deja pe Rose pentru operaţie. Sunt aşa de bucuroasă că i-ai cerut lui Jude să fie el căpitan. Sincer, dacă nu era Lily, n-aş fi vrut să închirieze vasul deloc. Teoretic, din pricina responsabilităţii, dar nu este acesta motivul principal. Este numai... ei bine, tu eşti un om de ştiinţă, Liam. Nu un doctor, nu unul în medicină, oricum. Dar eşti biolog... tu ar trebui să ştii... care sunt şansele lui Rose de a supravieţui? Nu numai acestei operaţii, ci mai apoi, în adolescenţă, la maturitate?

– Aşa cum ai spus şi tu, nu sunt medic! răspunse el, cu

stomacul crispându-i-se. Însă Lily îmi spune că va fi bine, aşa că o cred pe ea.

– Ştiu că e ceva serios! Lily încearcă să accentueze latura pozitivă, ori de câte ori e posibil. A făcut o treabă grozavă, ca susţinător principal al lui Rose. Dar chiar şi numele bolii sale...

– Tetralogia lui Fallot! spuse Liam.

– E al naibii de îngrozitor pentru mine! Sună de parcă ar fi un monstru!

– Într-un fel, chiar este! spuse el. Rose s-a născut cu o inimă cu patru deficienţe. În latină, *tetragonum* înseamnă patrulater. Patru!

– Dumnezeule! exclamă Anne, înfiorându-se. Lily este mereu informată despre asta. Vorbeşte despre Rose aşa de deschis! Boala fiicei sale este o parte din viaţa ei. Vrea ca Rose să aibă parte de toată distracţia şi toate şansele oricărui alt copil de nouă ani.

– Şi ar trebui să le aibă!

– Sunt îngrijorată pentru ea, Liam! Ce va fi cu ea, dacă... ei bine, dacă i s-ar întâmpla ccva lui Rose! Îmi amintesc mereu de mama ta, după ce Connor...

– Nu e acelaşi lucru! ripostă Liam, tăios.

– Nu, nu este! Cel puţin ea încă îl mai avea pe tatăl tău, şi pe tine. Lily nu are pe nimeni.

Liam stătea acolo, ascultând orchestra cântând. Braţul său începu să pulseze – nu braţul drept, membrul său bun, ci cel stâng, acela care nu mai exista. Simţi pielea înţepându-l – ace şi acuşoare, de parcă s-ar fi lăsat pe el prea mult timp, de parcă i-ar fi crescut la loc. Orchestra trecu la un vals lent şi oamenii de la mese se duseră să danseze.

– Lily... începu Anne, dar Liam o întrerupse. Îşi întoarse faţa spre verişoara sa prin alianţă, cu o expresie îngheţată în ochi.

– Lily nu va trece prin ceea cc a trecut mama! spuse el.

L-am lăsat pe Connor să moară, dar pe Rose nu o voi lăsa!

– Liam! Nu este acelaşi lucru. Nu l-ai fi putut salva pe Connor – nimeni nu ar fi putut! Rechinul *era* cu adevărat un monstru, şi tu erai doar un băiat numai cu puţin mai mare decât fratele tău!

– Rechinii nu sunt monştri! ripostă Liam. Sunt doar peşti. Fratele meu n-ar fi trebuit să fie în apa aceea! Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit... Ascultă, acum trebuie să plec. Îţi urez o croazieră minunată mâine! Ai grijă de Rose!

– Toate vom avea! spuse Anne, cu ochii ei albaştri îngrijoraţi.

Liam se întoarse să plece. În vreme ce traversa holul hotelului, plin cu turişti veniţi la sfârşit de săptămână în oraş, ca să se bucure de peisaj, de linişte, de orchestră, oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Era înalt şi brunet, şi simţea cum căutătura mânioasă radia în exterior. Oamenii remarcau întotdeauna proteza. El era diferit, *altul*.

„Hook", îi strigaseră unii copii la liceu. „Cicatrice!" şoptiseră alţii, cei care îl văzuseră cu cămaşa cu mâneca goală, care îi văzuseră lacrimile ţâşnind. Operaţiile de reconstituire nu erau ca acum şi o muşcătură de patruzeci de inci din osul radius al antebraţului – rechinul fusese un tânăr mare alb, ca cel despre care citise mai devreme, în acea seară, că atacase surferul la est de Halifax – părea ca un crater în carnea sa. Muşcătura fusese aşa de adâncă! Dinţii zimţaţi îi crestaseră trei dintre coaste.

Lucrul amuzant era că, în timp ce ieşea din holul hotelului din Cape Hawk, îşi dădea seama că, deşi se simţea diferit, nu era din cauza aceluiaşi vechi motiv. Nu mai însemnau la fel de mult braţul său sau cicatricele sale. Acestea făceau parte din el. Nu, el se simţea diferit, de fapt, fiindcă era aşa de singur. Cu toate acele rude în jurul lui, nu putea să vadă decât cuplurile, familiile venite aici, în Cape Hawk, pentru weekend. Petrecându-şi timpul împreună...

Când Anne spusese că Lily nu are pe nimeni, lui Liam îi trecuse un junghi prin inimă. Şi el se simţea în acelaşi fel.

Şi aceasta era mai rău ca orice.

6

Ziua era strălucitoare, senină şi plăcută, perfectă pentru croazieră. Rose se trezise odată cu soarele. Stătea întinsă în pat, urmărind cu privirea razele portocalii strecurându-se printre pini. Ele treziră păsările din pădure şi, pe neaşteptate, aerul se umplu de cântece. Stătea liniştită, ascultând, întrebându-se dacă Nanny putea auzi păsările şi ar fi ştiut că ele îi cântau „La mulţi ani!" lui Rose. Oare va veni Nanny pentru petrecerea ei? Aproape nimic nu avea mai multă importanţă pentru Rose. În afară de dorinţa ca să i se fi permis doctorului Neill să li se alăture...

Rose dădu să se ridice şi simţi o înţepătură în piept. Îşi ţinu respiraţia. Se întinse înapoi pentru câteva minute, pe o parte şi cu genunchii îndoiţi, ţinându-şi ochii strânşi. Afară, cântecul păsărilor deveni mai tare, de parcă veniseră mai multe. Se întorseseră în nord, din lunga lor migraţie de iarnă. Rose îşi imagină cât de obosite trebuiau să fie, cât de repede le băteau inimile micuţe.

Odată, doctorul Neill îi povestise că scatiii migrau până în Africa de Sud – păsări nu mai mari decât un con de pin. Şi îi mai spusese că balenele şi delfinii migrau înspre Marea Caraibelor. Dacă ei o puteau face – zburând şi înotând tot acest drum –, atunci putea să o facă şi Rose. Tot ce trebuia să facă era să rămână într-o condiţie destul de bună, ca să fie operată. Încă o operaţie, şi va fi vindecată.

Uneori, dacă se gândea la anumite lucruri, se simţea mai bine: vise despre păsări, sau despre Nanny, sau despre ziua ei de naştere. Cea mai bună prietenă a ei, Jessica... Se gândea

la Jess, care glumea pe seama faptului că ele aveau aproape aceeaşi zi de naştere. Dar dacă nu ar fi luat-o ca o glumă? Pentru Rose, părea să fie adevărat – şi cât de minunat ar fi fost, dacă era aşa! Foarte încet, se ridică din nou, lăsându-şi picioarele să atârne de o parte a patului. Se uită în jos, la mâna ei, care strângea salteaua. Starea de rău îi lăsase degetele uşor crispate. Astăzi, ele nu o vor necăji – era ziua sa de naştere, se gândea, dându-se jos din pat. „Vraja" trecuse! Lipăind desculţă spre hol, simţi mirosul de suc proaspăt de portocale.

– Bună dimineaţa, iubito! îi spuse mama sa. La mulţi ani!

– Mulţumesc! Acum am nouă ani! răspunse Rose, zâmbind.

Mama zâmbi şi ea. Încercă să nu arate că o cerceta pe Rose, pentru a afla cum se simte, şi Rose, la rândul ei, încerca din răsputeri să nu lase să se vadă ceva. Ştia că ar fi trebuit să îi spună mamei sale că tocmai avusese o „vrajă albastră", dar mai ştia şi că asta ar fi făcut-o pe aceasta să anuleze petrecerea.

Însă trecu cu bine de inspecţie, îşi bău sucul de portocale şi îşi mâncă cerealele, îşi luă vitaminele şi antibioticele – prescrise în vederea operaţiei, pentru a se preveni orice eventuale infecţii ale inimii ce ar fi putut să întârzie lucrurile. Mama pusese un CD, cu unul dintre cântecele favorite ale lui Rose – „Aurora", al formaţiei Spirit. O făcea fericită simplul fapt de a auzi cântecul şi îşi dădea seama că mama îl pusese doar fiindcă ea îl îndrăgea aşa de mult.

– Crezi că ar trebui să păstrăm astea pentru când vom fi pe vapor? o întrebă mama ei, stând acolo cu braţele încărcate de pachete.

Rose îşi frecă palmele una de cealaltă şi sări de pe locul său. Mama îi zâmbi larg, de parcă ar fi fost fericită doar văzând-o pe Rose atât de emoţionată.

– Trebuie s-o facem? întrebă Rose.

Mama clătină din cap:

– Deloc, scumpo! Este ziua ta de naştere – le poţi desface chiar acum!

Ceea ce Rose chiar făcu. Mama învelise fiecare pachet diferit – în hârtii minunate, cu trandafiri roz, şi funde albastre, şi păsări zburând în formaţii ca nişte inimi. Rose dezlegă panglicile, desfăcu hârtia şi descoperi patru cărţi noi, un telescop, un jurnal, cu lacăt şi cheie, şi noul goblen brodat manual.

– Mamă! exclamă ea, derulând canafasul. Nu era înrămat, ca celelalte. Rose simţea broderia în mâinile sale – lucrătura fină din jurul marginilor, suprafaţa delicată a firelor toarse, alcătuind o pictură pornită chiar din inima mamei sale – cea din urmă din povestea vieţii lui Rose, pe care să o atârne pe peretele dormitorului ei. Este minunat!

– Îţi place? o întrebă mama sa, aplecându-se deasupra, cu un braţ petrecut pe după umerii lui Rose.

– Îl iubesc! răspunse ea, uitându-se la imaginile din Cape Hawk: uriaşul golf vălurind în spatele falezelor înalte şi pinilor, marele hotel alb... şi, în prim-plan, două fete – inconfundabilele Rose şi Jessica – călărind pe spatele unei balene albe. Eu şi prietena mea! spuse Rose.

– Fiecare are nevoie dc o foarte bună prietenă, iubito! zise mama ei.

– Va veni astăzi?

– Jessica? Mama ei spunea că da. Acum, hai să ne pregătim! Vasul pleacă la nouă fix, şi nu vrem să plece fără sărbătorită!

Rose încuviinţă. În timp ce mama spăla vasele, se duse în camera ei, să se schimbe în hainele pentru petrecere. Aşează canafasul pe pat, privind în jos, la chipurile zâmbitoare – Rose şi cele două cele mai bune prietene: una veche, una nouă. Stătea în picioare în faţa ferestrei, cu ochii închişi şi se ruga, se ruga...

De ziua de naştere îşi dorea o mulţime de lucruri, cele mai multe dintre ele secrcte. În anii trecuţi, nădăjduise ca tatăl ei să apară în mod magic în viaţa sa, să o iubească, să o dorească, să vrea să facă parte din familia lor. Îşi dorise ca o bunică să apară în grădină şi să facă florile să crească. Se rugase pentru o inimă sănătoasă... nu numai pentru că aşa putea să se joace şi să alerge, ci şi pentru ca mama ei să nu mai fie atât de speriată, atât de îngrozită că o va pierde.

Dar în acest an, Rose cerea doar două lucruri. Erau atât, atât de mici – nu însemnau prea mult, luând în considerare toate imensele dorinţe din ceilalţi ani. Două rugăminţi, mici, secrete...

La opt şi jumătate, Marisa şi Jessica ajunseră cu maşina în dreptul indicatorului BALENIERELE FAMILIEI NEILL şi intrară în parcarea cu pietriş. Marisa nu oprise complet; privi în oglinda retrovizoare, verificând dacă nu era cumva urmărită. Ea alesese această locaţie, deoarece era aşa de îndepărtată – probabilitatea ca Ted să dea peste ele din întâmplare, dacă le-ar fi căutat, era foarte mică. Dar, în acelaşi timp, mai avea un motiv secret de a veni aici, şi care l-ar fi şocat, dacă şi l-ar fi imaginat vreodată. Străbunicul soţului ei fusese un vânător de balene din Canada. Într-unul din vechile sale albume exista fotografia unei baleniere – chiar aici, la acelaşi chei, pe timp de iarnă – cu falezele înzăpezite ale fiordului înălţându-se maiestuos în spate. Marisa îşi amintea că atunci când se uita la acea fotografie, se gândea că părea un port aflat la capătul lumii. Minunat, auster şi misterios.

Acum, parcându-şi maşina, se întoarse pe loc, astfel că putea să vadă cine venea. Nu îi plăcea să vină cineva pe la spatele ei.

Părăsise un bărbat atât de brutal – omorâse căţeluşul fiicei sale doar fiindeă lătra noaptea. Marisa îşi dezrădăcinase

copilul, plecase departe de căminul lor, îşi schimbaseră zilele de naştere, pentru ca el să nu le dea de urmă. Învăţase să fie mereu atentă.

Deschizându-şi geanta, scoase o cutie mică.

– Puişor, ştiu că am promis că vom respecta adevărul noii noastre istorii şi noii noastre vieţi, dar nu am putut rezista la asta! La mulţi ani şi ţie!...

– Mami! exclamă Jessica. Este pentru mine? Pot s-o deschid?

– Da! Adevărata ta zi de naştere este peste câteva zile. Mă gândeam că am putea folosi petrecerea lui Rose pentru o sărbătorire secretă!

Jessica trase de fundă, rupse hârtia şi deschise cutia mică de catifea. Expresia din ochii ei merita fiecare clipă de neplăcere prin care trecuseră: fericire pură şi absolută.

– Este inelul bunicii!

– Exact, puişor! Inelul ei de la şcoala de asistente medicale....

– L-a purtat când era asistentă medicală în Marină, şi asistentă medicală la pediatrie, şi ca asistentă medicală particulară, corect?

– Da! Cunoşti toate povestirile. Adora să ajute oamenii şi asta m-a inspirat să devin asistentă medicală! Poate că te va inspira şi pe tine!

– Astfel încât să o pot ajuta pe Rose?

Marisa încuviinţă. Stătuse până târziu noaptea trecută, citind cât de mult putuse despre afecţiunile cardiace la copii. Nu cunoştea diagnosticul lui Rose, dar, după simptomele pe care le manifesta şi după faptul că era programată pentru operaţie, ştia că era ceva grav. Poate că faptul de a avea inelul mamei Marisei o va face pe Jessica să simtă un fel de control faţă de boala serioasă a prietenei sale.

– Mami, vom avea rău de mare pe vas?

– Nu! De aceea ţi-am luat această brăţară! spuse Marisa,

făcând să alunece cercul elastic în jurul încheieturii subțiri. Micul șirag presează locul pulsului și te împiedică să simți semnele de greață.

– Dar tu? Nu porți și tu unul?

Marisa nu răspunse, concentrată să fixeze mica brățară.

– Mami, vii și tu, nu-i așa?

– Puiule, am multă treabă acasă!

– Ce anume? Să dormi? Cuvintele porniră, muşcătoare, înainte ca Jessica să le poată chema înapoi. Marisa îi văzu regretul în ochi.

– Să nu spui asta! zise Marisa, dar Jess avea dreptate. De când cu mutarea la Cape Hawk, Marisa își petrecea cea mai mare parte din timp zăcând. Depresia poate provoca așa ceva unei persoane: îi slăbea puterea, îi fura speranțele, o făcea să se simtă ca ascunsă în întuneric. Și când se gândea la cauzele stării sale depresive – aceleași motive care duseseră la dezrădăcinarea ei însăși și a Jessicăi, aruncând-o la sute de mile depărtare – ei bine, aceasta o făcea să se simtă istovită și lipsită de ajutor, somnul părând s-o ispitească tot mai mult.

– Dacă tu nu mergi, nu merg nici eu! spuse Jessica.

– Jess, nu este același lucru! Rose este cea mai bună prietenă a ta și își dorește să vii la petrecerea ei. Ai un cadou drăguț pentru ea și îi faci o urare frumoasă. Mama ei va fi împreună cu toate prietenele sale, și eu nu o cunosc pe niciuna... În plus, trebuie să fac curat! Știi că am rămas cu atâtea în urmă!...

Chiar atunci, o altă mașină intră în parcare, claxonând. Erau Lily și Rose, cu un uriaș, strălucitor zâmbet pe chipurile lor, făcând semne cu mâinile. Rose, ghemuită pe locul ei, părea cuprinsă de o evidentă bucurie. Inima Marisei tresări și se pomeni zâmbind și ea – un zâmbet adevărat, din suflet. În chiar acel moment, lacrimile îi umplură ochii. Nu își putea aminti pe altcineva, în afară de Jess, care, în ultima vreme, să fi părut atât de cu adevărat fericit că o vede.

Lily şi Rose coborâră din maşină şi se îndreptară spre ele. Marisa coborî geamul din partea ei.

– Nu trebuie să aşteptaţi în maşină! spuse Rose. Putem merge chiar acum pe vas! Îi zâmbi prin fereastra deschisă lui Jess, care se uita la mama ei.

– Te rog! şopti Jess.

– Vii, nu-i aşa? întrebă Rose, privind acum spre Marisa.

– Oh, trebuie! spuse Lily. Am pregătit cadouri de petrecere pentru fiecare – unul are numele tău pe el!

– Mămico? o întrebă Jessica.

Marisa simţi zâmbetul – nu cel de pe faţă, ci pe cel dinlăuntrul său – lărgindu-se. Avea cea mai stranie senzaţie – că Lily îi înţelegea ezitarea. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Lily îi putea citi gândurile, dându-şi seama eă era chiar posibil să se întâmple aceasta. Se simţea ca jupuită şi transparentă de prea multă vreme.

– Nu pot! se auzi Marisa spunând şi, pe neaşteptate, lacrimile începură să îi curgă, de parcă cineva ar fi răsucit un robinet.

Lily se aplecă prin geamul deschis şi îşi puse mâna pe a Marisei. Aceasta simţi ca un curent electric străbătându-i pielea; expresia din ochii lui Lily era pătrunzătoare şi plină de înţelegere. În acea clipă, Jessica ieşi din maşină şi, împreună cu Rose se duseră să privească în vitrina unui magazin de suveniruri.

– Pot doar să ghicesc! spuse Lily. Dar cred că ştiu.

– N-am vorbit niciodată cu nimeni! rosti Marisa.

– Trebuie să discutăm. Nu acum, din cauza petrecerii. Dar în curând! Vino pe vas, cu noi. Sunt numai femei. Haide, de dragul Jessicăi. Are nevoie să te vadă puternică, bucurându-te.

– Doar că nu mă simt în stare să văd oameni...

Lily zâmbi:

– De aceea ai ales locul ăsta de la capătul lumii?

– Cum ai ghicit?

– Îţi voi spune altă dată. Acum trebuie să urc la bord, pentru Rose. Vii cu noi?

Palmele Marisei erau umede, însă se pomeni încuviinţând. Amuzant, dar anii de activitate ca asistentă medicală o învăţaseră o mulţime de lucruri despre disociere – cum oamenii care fuseseră traumatizaţi puteau face gesturile cotidiene ale vieţii fără ca măcar să remarce asta. În timp ce îşi aduna geanta, cadoul Jessicăi pentru Rose şi cheile maşinii, îşi dădea seama că fusese ca o somnambulă în cea mai mare parte a timpului de când se afla în Cape Hawk.

Dar, în vreme ce încuia maşina şi simţea că Lily îi lua mâna şi i-o strângea, ştiu că se trezise. Nu era sigură că o dorise, dar zâmbetul lui Lily era aşa de strălucitor şi real, că se gândi că poate îi oferea o încercare.

Astfel împreună, două mame şi două fiice păşiră pe estacada spre *Tecumseh II,* intrând în atmosfera petrecerii pentru ziua de naştere.

La opt patruzeci şi cinci fix, Liam se afla în biroul său, urmărindu-l cu privirea pe Jude, care făcea verificările pentru petrecerea de aniversare, de la bordul lui *Tecumseh II.* Parcarea docului se umpluse cu maşini, iar fetele şi mamele lor treceau pe pasarelă, încărcate cu pachete, jachete călduroase şi pături, şi binocluri – cu Lily şi Rose printre ele, urcând la bord împreună cu o altă femeie şi cu Jessica, fetiţa care dăduse de el când Rose avusese nevoie de ajutor. Anne Neill alerga în josul dealului înalt dinspre hotel, sărutându-l pe Jude, de îndată ce ajunse pe punte.

Liam tresări. Ce îşi închipuia despre această petrecere de aniversare? Văzând-o pe Rose părând aşa de fericită? Cu ochii minţii, revedea scena de ieri – Rose ghemuită lângă statuie, cu atâta teamă şi oboseală în ochii ei mari, verzi.

Încercă să privească dincolo de balenieră, dar descoperi

că nu poate din pricină că acolo se afla Anne, împreună cu Jude, vorbindu-i, părând să îl alinte, cu braţul în jurul taliei lui – Liam aproape zâmbi, în ciuda voinţei sale. Vărul său îşi lua liber la sfârşit de săptămână, indiferent ce se întâmpla. Anne doar încerca să atenueze faptul că el se afla la datorie sâmbăta. Liam putea să vadă afecţiunea dintre ei şi, dintr-un motiv oarecare, simţi o altă împunsătură în stomac.

Urma să îşi petreacă dimineaţa înregistrând traseele rechinilor, balenelor, delfinilor, cu ajutorul emiţătoarelor care le fuseseră implantate, în cadrul programelor de capturare şi eliberare sau al altor proiecte ciudate. Avea o grămadă de date de înregistrat, dar acum, că era aproape nouă, el transferă programul de pe computerul de birou în laptopul său. Putea să îşi facă treaba mai târziu, acasă. Înşfăcându-şi puloverul şi geanta de voiaj, trânti uşa în urma lui.

Echipajul îşi ocupă posturile, Jude făcu să izbucnească un sunet prelung de la timonerie şi *Tecumseh II* se desprinse de chei. Toată lumea de la petrecere se strânsese pe puntea superioară, orientată spre mare. Toate erau acolo, cu excepţia lui Rose. Liam o văzu stând în spatele punţii, zâmbind – către el.

Făcu spre ea un gest amplu cu braţul. Îşi urmă drumul în jos, spre dig, trecu de cele câteva vase de pescuit. Gerard stătea pe punte, uitându-se după Liam, în vreme ce trecea prin dreptul lui. Se ignorară reciproc – undiţele de pe vas dispăruseră, din clipa când Liam remarcase dorsala de delfin, ciopârţită şi aruncată printre resturi, în fundul ambarcaţiunii lui Gerard.

Urcându-se în barca sa, *Zodiac,* Liam porni motorul Yamaha 150 şi întoarse spre port. *Tecumseh II* înaintase bine, dar Liam o luă după dâra lăsată – o cărare verde-pal de spumă tăiată prin albastrul calm al golfului –, la fel cum copiii din poveste lăsaseră o dâră de firimituri. Treaba era că ar fi putut găsi drumul şi legat la ochi. Ştia că baleniera se îndrepta

spre un anume loc, cel mai bun în care se puteau găsi balene.

Liam își spunea că se afla într-o misiune de cercetare. Primise semnale pozitive de la cel puțin șapte mamifere marine migratoare, toate înregistrate pe lista de sosiri în apele de la Cape Hawk, în cursul acelei zile. Înregistrase date despre venirea unei balene-rechin, ca și pe aceea a unui mare alb, ca să nu mai menționeze balenele și delfinii deja sosiți din apele sudice. Practic, se convinsese că incursiunea lui spre zona cu apă joasă nu avea nicio legătură – sau doar una foarte mică – cu cea de a noua aniversare a zilei de naștere a lui Rose Malone.

Ziua era senină și minunată. Își spunea că putea urmări semnalul de la MM122 (mamifere marine 122, o balenă beluga de nouăsprezece ani) și să îi iasă în întâmpinare, la întoarcerea ei în teritoriul unde se depuneau icrele. MM122 era o favorită locală, și vara nu însemna vară până la sosirea ei. Spre deosebire de alte balene, venea din nord – migra în direcție opusă, iubind și dorind iernile de gheață, zăpada și luminile nordului. Aflase, după bip-urile emițătorului, că s-ar putea să își facă intrarea în scenă astăzi. Nu era sigur că asta s-ar fi putut întâmpla în timpul croazierei pentru aniversarea lui Rose.

Dar *dacă* ea apărea, și *dacă* o repera pe laptopul său, poate că lua legătura prin radio cu Jude, ca să îl trimită în direcția corectă.

Liam înainta rapid pe apă, urmărind vaporul. Undeva, în depărtare, se zăreau șapte minunate jeturi de apă – un șir de aripioare de balene, hrănindu-se cu krill și pești mici, stârniți de curentul ce cobora înspre fiord, și de agitația cauzată de acțiunea mareelor de pe coasta de vest a peninsulei. În vreme ce *Tecumseh II* se apropia de balene, un strigăt puternic izbucni pe punte – toate fetele arătau în direcția balenelor și se uitau spre ele, râzând, emoționate.

Liam își scoase laptopul, introduse parola, accesând

transmisia de pe ecran. În regulă, ea era – MM122. Comparând cu datele sale, ea ar fi trebuit să se afle acum în golf – dincolo de promontoriu, înotând repede spre terenul de hrană. Liam deschise emiţătorul radio, chemându-şi vărul.

– T-Doi, aici este al tău Marine-Bio-Văr – mă auzi?

– Recepţionat! Ce faci pe aici?

– Urmăresc belugi. Dacă o să cârmeşti corect spre vest vreo sută de metri, ar trebui să te întâlneşti cu MM122, care o să iasă să respire.

– Mă păcăleşti! Catadicseşti să îţi împarţi adevărata ta viaţă de om de ştiinţă cu noi, căutătorii de balene care scot bani?

– E doar o singură „împuşcătură"! Ce mai aştepţi? Schimbă cursul!

– M-ai convins! Şi, hei, mulţumiri!

Liam nu îi răspunse. În vreme ce uriaşa balenieră vira spre vest, acţiona motorul la viteza maximă, alunecă peste dâra lăsată de *Tecumseh II* şi înconjură tribordul într-un larg S. Conduse barca pe lângă baleniera vărului său, dirijând-o spre locul unde era posibil ca MM122 să iasă la suprafaţă. Auzi valurile plescăind pe părţile laterale gonflabile ale ambarcaţiunii sale, la fel de tare ca vocile dezamăgite ale fetelor şi ale mamelor acestora. Văzuseră balenele hrănindu-se – aflate acum la aproape două sute de yarzi în spate – şi nu puteau înţelege de ce vaporul întorsese şi se îndepărta.

În vreme ce ambarcaţiunile se legănau pe valurile mici, Liam privi în sus, spre punte. Rose şi mama ei stăteau lângă balustradă, împreună cu multe invitate. Lily îşi ţinea un braţ în jurul umerilor lui Rose. Aceasta se uita drept înainte – nu înapoi, la balene – de parcă era pregătită pentru orice s-ar fi ivit la suprafaţă, în drumul său. Soarele dimineţii îi făcea părul negru să arate neted şi lucios ca o focă. Liam aproape că nu îşi putea lua ochii de la ea, dar aruncă o privire spre ecranul computerului.

Văzu că adâncimea la care se afla MM122 se schimbase: balena ieşea ca să respire.

– Rose! strigă el.

Ea se uită în jos, apărându-şi ochii de soare. Îi făcu semne cu mâna, părând emoţionată că îl vede. Lily privea şi ea în jos, acum, fără să îşi ia braţul de pe umerii lui Rose, ca să îl salute sau ca să îşi ferească ochii de soare. Doar se uita pătrunzător, privind drept la Liam şi trimiţând o şarjă puternică în inima lui.

– Drept înainte! spuse el, dând drumul volanului cârmei, pentru a arăta direcţia cu braţul său bun. Lily nu punea întrebări şi, dacă avea vreo îndoială, nu o arăta. Dintr-un anume motiv, ea credea ce îi spunea el – chiar fără să ştie de ce – şi faptul acesta, mai mult decât orice, îl mişca pe Liam până în inimă. O văzu pe Lily călăuzind-o pe Rose spre proră, departe de celelalte mame şi fiice. *Tecumseh II* fusese amenajat special pentru observaţie, cu o provă ca un foişor de supraveghere ce se întindea pe o lungime de zece picioare deasupra apei. Lily se ţinea strâns de balustrada din oţel inoxidabil şi o îndruma pe Rose drept înainte.

Liam îi dădu lui Jude un semnal şi acesta încetini viteza. Cele două ambarcaţiuni aşteptau, cu motoarele lenevind, aproape în liniştе. Inima lui Liam bătea puternic, în aşteptarea momentului, măturând cu privirea suprafaţa apei. Şi-l închipuia pe Jude făcând acelaşi lucru. Amândoi aveau căutarea balenelor în sânge. De mult, când erau de vârsta lui Rose, făceau aceasta pentru distracţie, în fiecare zi, în fiecare an, luându-se la întrecere care va vedea primul balena. Connor câştiga mereu.

De această dată, Liam o simţi, înainte să o vadă. Poate că era din cauza stării de tensiune venind dinspre Lily şi Rose – le văzuse privind intens, cu muşchii încordaţi, cu ochii în alertă. Liam percepea energia lor – sau era cea a bătrânei balene, făcându-şi, încă o dată, călătoria mistică spre casă,

la sud de marea îngheţată de la cel mai îndepărtat capăt al lumii?

Oare ce întâlnise ea, de-a lungul drumului său? De câţi rechini trebuise să se ferească? Câtă gheaţă spărsese, cu creasta sa dorsală, având nevoie să respire, o nevoie la fel de vitală ca a lui Liam însuşi? Câte plase de pescari evitase? Era bătrână acum, şi Liam nutrea o dorinţă pătimaşă de a putea înţelege voinţa ei de a rămâne în viaţă, dorinţa ei de a se întoarce mereu şi mereu în acest golf, unde se născuse. Era aici – o simţea.

– Nanny! ţipă Rose.

Şi iat-o, acolo: o balenă albă, o beluga St. Lawrence! Ea străpunse apa, scânteind strălucitoare în lumina soarelui, albă ca zăpada, ridicându-şi capul, de parcă ar fi cercetat împrejurimile. Lungă de patru metri, complet albă, fără aripioară dorsală, dar cu o creastă dorsală întinsă pe toată lungimea spatelui său. Jetul său ţâşni aproape un metru în aer – greu vizibil, în comparaţie cu al altor balene. Liam îi auzi respiraţia o dată, de două ori. Se întreba dacă Lily şi Rose o puteau auzi, până acolo sus, pe marele vas. Îşi dorea ca ele să se fi aflat în *Zodiac*. Voia ca Rose să simtă uriaşa forţă a vieţii lui Nanny.

Chiar atunci, surprinse privirea lui Lily. Rose încă se uita în jos, la Nanny, întinzându-şi ambele braţe, de parcă ar fi putut, într-un fel, să îmbrăţişeze bătrâna balenă, s-o apuce strâns şi să plece, călare pe ea. Însă Lily îl privea pe Liam. Ochii erau aşa de mari şi rotunzi, largi; în ei se citea uimire şi, deopotrivă, ceva ascuns, poate durerea, pe care o purtase cu ea în tot acest timp. Era în legătură cu Rose! se gândea el. Iubindu-şi fiica atât de mult. Trăind cu tot ceea ce o îngrijora.

– Se va face bine! spuse Liam tare, privind drept spre ea. Lily îşi înălţă capul, atentă. Desigur că nu îl putea auzi, prin zgomotul scăzut al motoarelor, ori agitaţia tuturor celor de la petrecerea lui Rose. El îi văzu pe buze cuvântul „Ce?"

Vântul îi aduse părul peste ochi, şi el trebui să lase cârma, pentru a-l da înapoi pe spate. Nu voia să întrerupă contactul vizual cu Lily. Dar în clipa când el se uită în depărtare, o auzi pe Nanny respirând încă o dată şi apoi sunetul. După zece respiraţii la suprafaţă, ea se scufunda în adâncuri pentru mai mult de cincisprezece minute. Lily şi Rose se îndepărtară încet de foişorul de observaţie de la proră, mergând puţin câte puţin, alăturându-se celorlalte, pe punte.

Liam îndeplinise ceea ce îşi pusese în gând să facă. Ştia că petrecerea va continua fără el. Când porni motorul, ca să se întoarcă la doc, o auzi pe Rose strigând:

– Mulţumesc, doctor Neill! Pentru că ne-ai adus la Nanny!

– La mulţi ani, Rose! Îi strigă şi el.

Lily nu spuse nimic, dar îl privi din nou, cu acei ochi imenşi, atât de plini de întrebări. Ştia că nu avcau nimic de-a face cu el, dar dorea oricum să le răspundă. O privi şi el stăruitor, lăsând anumite adevăruri să licărcască între ei doi. Pe Rose o aştepta o operaţie importantă, săptămâna următoare. Aceasta era cea de-a noua aniversare a zilei sale de naştere. Lily era la fel de sălbatică precum mama ursoaică, şi făcea orice să se asigure că fiica ei va fi salvată.

Liam şi cu ea erau croiţi din acelaşi material – el o ştia. Le adusese la Nanny, deoarece era dorinţa inimii lui Rose şi fiindcă voia ca puterea lui Nanny să curgă în ea, s-o ţină strâns lângă ea, să îi facă inima să bată astfel ca ea să îşi dorească să trăiască mult. Era un savant – mersese la Universitatea McGill şi apoi absolvise şcoala la Laboratorul de biologie marină, din Woods Hole, Massachusetts. Dar mai era, de asemenea, născut în acest golf nordic şi cunoştea forţa şi magia ce veneau de la natură, de la lucrurile necunoscute şi nevăzute.

Chiar atunci, o altă ambarcaţiune se îndepărta de doc, cu motoarele sub presiune. Era Gerard Lafarge, care se apropia să vadă la ce se uitaseră toţi. Lui Liam îi îngheţă sângele în

vene. Simţea pericolul venind dinspre bărbat – îşi dădea seama că cineva care a făcut ceea ce îi făcuse el delfinului va răni orice altă creatură lipsită de protecţie. Liam îşi ţinu barca între vasul lui Lafarge şi Nanny, şi, chiar mai mult: între Lafarge şi Lily şi Rose. Îl văzu pe Lafarge luându-şi binoclul şi îndreptându-l spre balena albă. Apoi îl puse jos şi se uită la Lily – o fixă doar cu privirea, multă vreme.

Întorcându-şi ambarcaţiunea, Liam făcu un cerc larg în jurul lui *Tecumseh II,* cu nimic diferit de modul în care un vultur de mare mascul zboară în cerc în jurul cuibului, ţinându-şi privirea aţintită asupra lucrurilor din jur, înainte să zboare după peşte. Laptopul lui Liam îi anunţa, clipind, toate revenirile acasă a mamiferelor marine, din lunga lor migraţie, dar, pentru moment, Liam le ignoră, conducându-şi barca în cercuri largi şi line, doar făcându-şi datoria, în vreme ce inima îi bătea mai repede şi mai repede.

7

Veniseră de peste tot, unele dintre ele conducând maşinile o sută de mile, să se strângă laolaltă, să sărbătorească cea de a noua aniversare a zilei de naştere a lui Rose. Se adunaseră acolo mame şi fiice, surori, mătuşi, bunici, prietene vechi şi prietene noi. Se cunoscuseră, de-a lungul anilor, în unele locuri destul de ciudate – începând cu *In Stitches* – magazinul cu articole pentru cusături de mână al lui Lily, unde se născuse clubul lor. Se întâlniseră la hotel, în casele oamenilor, în salonul pentru vizitatori de la spital şi, într-o seară de vară, într-o grădină veştejită. Însă aceasta era prima oară când Nanouk Girls din Nordul îngheţat participau la o petrecere de aniversare a zilei de naştere la bordul unei nave.

Rose stătea ehiar în mijlocul cercului, cu Jessica alături de ea. Celelalte tinere fete se strânseseră aproape, privind-o cum îşi deschide cadourile, iar femeile mai în vârstă se retrăseseră puţin, privind şi discutând. Lily îşi simţea propria inimă bătând tare, tare... Se uita lung la fiica ei, pe care o iubea aşa de mult şi se gândea la fiecare aniversare pe care o avusese. Trecuseră toate, mai repede decât o cometă.

Lily era înduioşată să o vadă pe Rose înconjurată de atâta dragoste. Fiecare persoană din încăpere avea grijă de ea şi se preocupa pentru plecarea lor la Boston. Zgomotul motorului bărcii lui Liam se auzea prin ferestrele deschise. Lily îl simţea ca bătăile inimii sale, dar rămânea concentrată asupra fetelor şi femeilor din cabină: Nanouk Girls. Lily cunoştea aşa de bine fiecare femeie, chiar şi pe Marisa. Le ştia toate – sau aproape toate – emoţiile, bucuriile, durerile din suflet, supărările, care făcuse din prietenele ei uimitoarele femei ce erau. Acest moment de sărbătoare o întrista foarte mult: viaţa mergea mai departe, întotdeauna va fi aşa, şi Lily îşi dădea seama cât de important era să reţină momente ca acesta.

Rose desfăcea pachetele – primise cărţi, un set de acuarele, argilă de modelat, o brăţară de argint, un portofel, două CD-uri şi un tricou cu imaginea unei balene beluga pe piept. Lily aproape că putea simţi încântarea fiicei sale. Uneori era de parcă s-ar fi aflat amândouă în aceeaşi piele! Aceasta se întâmpla din cauză că Rose fusese bolnavă atât de multă vreme sau toate mamele comunicau astfel cu copiii lor? Lily, însă, simţea bucuria revărsându-se prin ea, direct dinspre Rose.

Chiar atunci difuzorul pârâi şi vocea lui Jude umplu camera:

– Apel către fata sărbătorită... Tu şi prietenele tale sunteţi chemate pe punte. Avem câteva lecţii pentru voi, referitoare la *les baleines*...

– Asta înseamnă balene! traduse Rose pentru Jessica.

Dar multe dintre prietenele sale erau din Canada franceză şi Lily ştia că Jude le cunoştea. Iubea bunătatea bărbaţilor Neill şi era recunoscătoare că fiica ei – care nu îşi va cunoaşte niciodată tatăl – putea să se bucure de aceasta.

După ce fetele plecară pe punte, Lily o privi lung pe Marisa. Înfiinţase clubul Nanouk Girls dintr-o necesitate foarte personală şi secretă. Recunoştea exact acelaşi lucru la Marisa.

– Minunată petrecere, Lil! spuse Anne, venind până la fereastra unde stătea Lily.

– Se distrează grozav! zise aceasta, urmărind-o pe Rose cum râdea împreună cu prietenele ei, în vreme ce Jude le aduna pe punte.

– Nu i-a stricat că a apărut şi Nanny!

– Cum s-a întâmplat asta? A fost de parcă Jude şi Liam s-au sfătuit şi au plănuit-o împreună!

– N-a fost Jude! răspunse Anne.

– Ei, atunci Liam! El se află mereu pe urmele a ceva, cu ajutorul computerului său. Trec pe lângă biroul lui şi îl văd clipind, îl aud semnalizând...

– Petrece prea mult timp cu fiinţele mării! spuse Anne. Şi nu destul cu cele omeneşti!

– Mi-aş petrece timpul cu el! zise Marlena, apropiindu-se de ele, cu un pahar de punci. Dacă n-aş fi jurat să stau departe de bărbaţi pentru totdeauna!

– Oh, şi tu, acum! ripostă Anne. Nu spune asta! Doar fiindcă Arthur era un păduche, nu înseamnă că toţi bărbaţii sunt la fel!

– Ştiu că tu eşti căsătorită cu un bărbat minunat, dar când Barbara mea avea doar cinci ani, a plecat şi ne-a părăsit, mutându-se cu altă familie, uitând cu totul de noi. Nu îi cunosc pe toţi bărbaţii, ci mă refer doar la unul rău...

Marisa stătea deoparte, întrebându-se dacă ar fi trebuit să li se alăture. Lily zâmbi, trăgând-o mai aproape, ştiind că

acesta era motivul pentru care venise la petrecere, indiferent dacă recunoştea sau nu.

– Îi era atât de dor de tatăl ei! continuă Marlena. Ajunsese să aibă febră, plângea în fiecare noapte. Îi citeam poveşti, seara, la culcare, şi, de fiecare dată când apărea un tătic în ele, era de neconsolat. Adormea şi îl visa pe tatăl ei, şi apoi se trezea, plângea aşa de tare, că nu mai reuşeam s-o fac să doarmă la loc! A trebuit s-o ţin acasă, să n-o las la şcoală câteva zile, fiindcă era aşa de obosită!

– Crezi că toţi copiii se pot îmbolnăvi, pur şi simplu, de dorul taţilor? întrebă Cindy.

– Depinde de copii! răspunse Jodie.

– Nu! Depinde de taţi! o contrazise Marlena. Când ei nu se îngrijesc suficient să fie o parte din viaţa copiilor...

– Haide, zău! spuse Suzanne, zâmbind. Nu eşti chiar atât de înverşunată, nu-i aşa?

– Încearcă să nu fii! ripostă Marlena. Eu trec prin asta, după cum se zice.

– Nu te lăsa înghiţită de asta, scumpo! spuse Doreen.

Lily asculta cu interes, dar mai mult de dragul Marisei decât pentru altceva. Îşi petrecuse multe ore cu propriii ei demoni, cu mulţi ani în urmă. Nanouk Girls o ajutaseră să îi exorcizeze pentru totdeauna.

– Mi-ar plăcea să fie el înghiţit! spuse Marlena. Poate de un rechin. Dacă doctorul Neill a putut găsi o balenă albă pentru Rosie, poate ar reuşi să găsească şi un drăgălaş mare alb, pentru Arthur!

– Nu glumi despre rechini cu Liam! spuse Anne, calmă. Chiar în vreme ce vorbea, Lily se întoarse încet, ca să se uite afară, pe fereastră. Văzu *Zodiacul* mişcându-se lent în cercuri largi, în jurul balenierei. Liam era înalt şi voinic, şi îşi gheboşase umerii deasupra cârmei vasului său. Părul îi era maroniu-închis, şi acolo unde se ondula uşor, strălucea ca argintul.

Lily privea afară, pe fereastră, uitându-se după Liam. Mai era încă o ambarcaţiune în larg. Se ehinui să vadă a cui era – a lui Gerard Lafarge. Gerard o urmărea pe Nanny prin binoclu şi, uitându-se la el, Lily resimţi un fior.

– Nu! răsună ca un ecou vocea lui Lily. Să nu pomeniţi de rechini în faţa lui Liam – după ceea ce i s-a întâmplat lui şi fratelui său!

– Şi lui Jude! spuse Anne. Şi soţul meu se afia acolo. Nu au reuşit să treacă uiciodată peste asta şi sunt sigură că nici nu vor reuşi vreodată.

– Unele lucruri sunt prea îngrozitoare pentru a le depăşi! spuse Marisa.

Toate se întoarseră şi se uitară la ea. Lily le făcuse cunoştinţă când urcaseră la bord şi ştia că femeile erau curioase. Însă Marisa, de parcă ar fi regretat deja cuvintele rostite, renunţă, îndepărtându-se. Lily aruncă o privire, la întâmplare, spre Gerard şi fu uşurată să îl vadă întorcând, îndreptându-şi vasul spre largul mării.

– Marisa, aşteaptă! spuse Anne. Vino să stai de vorbă cu noi!

– Aşa e! În vreme ce fetele sunt pe punte, spune-ne câte ceva despre tine! o îndemnă Cindy. Ce te aduce la Cape Hawk? Soţul tău este pescar? Sau oceanograf?

– Sunt... Eu am divorţat! răspunse Marisa. Întreaga atenţie a lui Lily îi era destinată ei acum şi făcea să se simtă foarte stânjenită – nu chiar supărată, ci mai mult dorind să îşi păstreze secretul despre care nu voia să ofere niciun detaliu. Lily cunoştea aşa de bine această manevră!

– Doar trei lucruri ar aduce pe cineva până aici! spuse Alison. Familia aflată în zonă, o nesăbuită dragoste de natură sau evadarea dintr-un mariaj prost.

Din felul în carc se înroşise Marisa, Lily se gândi că Alison ghicise unul dintre motive.

– Când ai zis „unele lucruri sunt prea îngrozitoare pentru

a le depăşi!", spuse Marlena, mă gândeam că... da, aşa e! Trădarea, bătăile şi un comportament ca al unuia de patru ani. Cele trei mari motive!

– Nu pot!... începu Marisa.

– Fetele sunt afară! zise Anne. Nu ne aud!

Lily veni mai aproape de Marisa. Dorea să îi explice – sau, cel puţin, să o facă să înţeleagă – că grupul nu fusese creat pentru bârfă. Nu era nevoie să îşi cunoască, unele altora, detaliile sângeroase ale vieţilor lor.

– Unele dintre noi se află prea departe de casă! Îi spuse Lily. Suntem ca nişte surori!

– Eu am o soră! ripostă Marisa, iar ochii începură să îi licărească. Cu care nu am vorbit de aşa de mult timp!...

– Ţi-e dor de ea?

– Mai mult decât îţi poţi închipui!

– De ce nu îi telefonezi?

– Pentru că s-ar putea să aibă telefonul supravegheat! El spunea că niciodată, niciodată nu ne va lăsa să plecăm!

– Dar ai făcut-o!

– Am făcut-o! rosti Marisa, cu greu. Dar, în schimb, ne simţim ca prinse în capcană!

– Deoarece ţi-e teamă?

– Şi din cauza asta, şi din alte motive... Nu ne putem mişca fără grijă! Nu putem fi noi înşine...

– Trece! spuse Lily.

– Mă simt uneori atât de singură aici, departe...

– Acum ne ai pe noi! zise Cindy. Abia ne-am cunoscut, dar îţi suntem prietene. Ne bucurăm că eşti aici, Marisa!....

Aceasta încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi. Simţind că toate acestea însemnau prea mult pentru ea, Lily o prinse de cot.

– Hai să ne punem nişte punci! spuse ea, conducând-o pe Marisa spre masa-bufet.

Părea ceva obişnuit – două femei turnându-şi punci roz,

în pahare de hârtie, luând farfurii mici cu brânză feliată şi fructe. Vocea lui Jude se auzea tare prin fereastra deschisă, explicând fetelor cum se hrănesc balenele, atrăgând peştişorii prin dentiţia ca un filtru, mâncând patru sau cinci tone de krill într-o zi – greutatea unui elefant adult. Celelalte femei continuau să vorbească, ceva despre broderiile lor sau despre lucrul de mână, în vreme ce întâmplările ieşeau la iveală.

– Când spuneai că eşti aşa de singură, spuse Lily, te refereai la el, nu-i aşa?

– La el? întrebă Marisa, părând şocată.

– Soţul tău. Sau fostul soţ – aşa e, spuneai că eşti divorţată! E tatăl Jessicăi?

– Tată vitreg! răspunse Marisa, cu paharul de punci la jumătatea drumului spre gură.

– În cele din urmă, l-ai părăsit! Ţi-a trebuit atât de mult curaj! Eşti tristă din cauza viselor pe care ţi le-ai făcut. A iubirii despre care ai crezut – până în cea din urmă zi – că o avea pentru tine.

– De unde ştii? şopti Marisa.

– S-ar putea să fiu ghicitoare! Îi răspunse Lily, cu calm. Când e vorba de aşa ceva. Hai să vedem! Îl iubeai – mai mult decât ţi-ai închipuit vreodată că e cu putinţă. Ţi-a căzut la picioare, corect?! Te-a făcut să crezi în dragoste la prima vedere. L-ai primit în viaţa ta. Cam astfel ar sta lucrurile!

– Lucrurile! repetă Marisa. Afară, pe punte, Jude tocmai spunea că limba unei balene albastre e la fel de grea cât un elefant tânăr, iar inima lor, cât o maşină mică.

– Minciuni! Nu ştiai niciodată dacă puteai să crezi ceea ce îţi spunea! Şi faptul că tu te înşelai întotdeauna, iar el avea mereu dreptate! Lucruri la fel de îngrozitoare!

– Da! confirmă Marisa. Groaznice!...

– Aveai îndoieli! Te întrebai, uneori, dar îţi spuneai ţie înseţi că greşeşti. Îl iubeai atât de mult! Sărmanul tău bărbat chinuit!...

– De unde ştii că era chinuit?

– Toţi ăştia sunt aşa! răspunse Lily, zâmbind. Teribil de chinuiţi! Şi mereu e de vină altcineva!

– Întotdeauna este altcineva! spuse Marisa, începând să zâmbească, peutru prima oară.

– Începând cu părinţii lor. Au avut, mereu, copilăria cea mai rea. Exact ca în Dickens, completată cu o sărăcie cumplită şi cineva care era oribil de crud, şi îi bătea până îi învineţea...

– Ceea ce îi îndreptăţeşte să fie cruzi cu noi!

– Desigur! spuse Lily.

– Crezi că au avut, într-adevăr, copilării îngrozitoare? Sau e doar o altă minciună?

Lily luă cu grijă o sorbitură mică din punci. Îşi închise ochii şi se gândi la toatc acele foarte multe dăţi când îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare, la multcle nopţi nedormite, de demult, când se uita lung la stele şi la lună, întrebându-se eât de multe lucruri cumplite pot să îndure unele fiinţe omeneşti.

– Mă necăjesc pentru fiecare copil care este bătut! spuse ea. Sau rănit în vreun fel. Dar să ştii ce înseamnă, să creşti şi să te foloseşti de asta ea scuză pentru a-i răni pe alţii... Uh!... Aşa ceva nu ţine la mine! Nu contează dacă este adevărat sau nu!

– Nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel! spuse Marisa.

– E unul dintre acele lucruri care te fac să te simţi tristă din cauza lui? întrebă Lily. Care îţi reamintese cum îţi cerea să îl îmbrăţişezi şi să îl consolezi? Să te întrebi cum va supravieţui fără tine?

Marisa încuviinţă şi zâmbetul îi dispăru.

– Sunt asistentă medicală! spuse ea. Îmi spunea mereu că eu îl vindec!

– În vreme ce el te distrugea pe tine?

– Nu m-a lovit, de fapt, niciodată!

– Nu, nici pe mine! Există modalităţi mai rele de a

distruge o persoană! Mă bucur eă ai plecat. Trebuie să fi fost rău, dacă a trebuit să ajungi atât de departe. Departe de prietenii tăi. Cred că, pur şi simplu, nu îţi este deloc dor de el!

– Dar există un soi de gol în viaţa mea! şopti Marisa, cu voce răguşită.

– Îţi lipseşte dragostea! spuse Lily. Îţi lipseşte visul! Îţi lipseşte visul despre dragostea pe care ai crezut că o trăieşti cu el. Iată de ce am înfiinţat Nanouk Girls din Nordul îngheţat!

– Nordul îngheţat. Canada! zise Marisa.

– Oh! Crezi că denumirea se referă la spaţiul geografic? Deloc! Este aici! spuse Lily, atingându-şi pieptul, în dreptul inimii. Nordul îngheţat este locul unde am trăit, iubindu-i, atât de multă vreme. Eşti liberă acum, Marisa! Bine ai venit, pentru a te „dezgheţa"!

Pe punte, Rose îşi spunea că nu fusese uiciodată aşa de fericită. Petrecerea zilei sale de naştere era un succes minunat – toate prietenele sale se distrau mai bine ca oricând în viaţa lor. Căpitanul Neill le arătase balene cu aripioare dorsale, cu cocoaşe, nurcile, o balenă albastră şi, desigur, pe Nanny. Le povestise că Nanny şi alte balene beluga avcau, când se năşteau, o culoare cafeniu-deschis, dar năpârleau în fiecare an, până când, la şase ani, devencau albe.

– Ţi-ar plăcea să vorbeşti la aparatul de emisie, sărbătorito? propuse căpitanul Neill.

– Mie? întrebă Jessica.

Rose râse de gluma prietenei sale, uitându-se la ea cum roşeşte.

– Am glumit! spuse Jessica.

– Eşti o eomediană adevărată! zise căpitanul. Soţia mea administrează hotelul şi am putea să te folosim în serile de vineri. Suntem mereu în căutare de interpreţi buni. Cum te cheamă?

– Jessica Taylor.

– Aha! „Jessica Taylor, Sărbătorita"! spuse el. Nu?!

Toate fetele râseră, de parcă el era comedianul. Era înalt şi voinic, cu părul şaten-închis, ca al vărului său, doctorul Neill. Soarele şi vântul îi brăzdaseră chipul cu nenumărate linii şi avea un zâmbet larg, de parcă s-ar fi bucurat să glumească şi să facă oamenii să râdă. Conducea vasul peste valuri, aici, la gura golfului, cu un fel de blândeţe pe care Rose o aprecia. Astăzi, pieptul o durea. Se simţea fragilă, de parcă impactul de a străbate apele întinse ar fi putut să i-l zdrobească, făcând ca înăuntru să se reverse afară. Dar, într-un fel, simţea aerul sărat aşa de înviorător şi rece pătrunzându-i în plămâni, făcând-o să se mai liniştească.

– Când este ziua ta de naştere, Jessica? o întrebă Allie. Cea adevărată, adică!

– Astăzi! răspunse Jessica, râzând. Şi mâine! Oh! Şi poimâine!

– Haide, adevărata sărbătorită! spuse căpitanul Neill, printre chicoteli, atingând-o uşor pe Rose pe umăr. Ia radioul şi întreabă-l pe vărul meu unde au plecat balenele.

– Dar nu ştiu cum! exclamă ea.

– Faci aşa! spuse căpitanul, arătându-i cum să ia microfonul şi să apese pe butonul lateral. Îl împingi, ca să vorbeşti, şi apoi spui „terminat" şi asculţi. La cei doisprezece ani ai tăi ar fi trebuit să ştii să vorbeşti la o staţie radio.

– Dar am doar nouă! spuse ea.

– Glumeşti!

Ea scutură din cap.

El îşi rotea ochii şi dădea din cap, de parcă nu putea să creadă.

– Ei bine, m-ai păcălit! Aş fi putut jura că ai doisprezece! Arăţi ca o puştoaică mult mai mare!

Lui Rose îi plăcu felul în care el făcu un semicerc cu braţul, invitând-o să se aşeze. Se simţea şi mândră, auzind

ce îi spusese despre vârsta ei. Era cu mult mai scundă decât prietenele sale – din pricina stării inimii sale, ea nu crescuse cum trebuia. Unii băieţi de la şcoală îi strigau „pitica", atunci când trecea pe lângă ei. Căpitanul Neill o făcuse să se simtă atât normală, cât şi specială, în acelaşi timp. Şi acum se afla pe punctul de a folosi staţia radio.

– Doctor Neill! spuse ea, apăsând pe buton. Terminat.

– Rose, tu eşti? Terminat.

– Eu sunt. Mulţumesc! spuse ea.

Acum, privind afară, prin fereastra timoneriei, în vreme ce ţinea microfonul, îl zări în *Zodiacul* lui portocaliu, făcând cercuri largi.

– Ai văzut-o pe Nanny de ziua ta de naştere! spuse el. Ce zici de asta? Ea ştia şi s-a întors chiar la timp!

– Crezi că ştia cu adevărat? Terminat!

– Cred. Îmi închipui că simţea că o dorim aici. Balenele sunt foarte inteligente, Rose! Mai ales Nanny. Se află pe aici de multă vreme şi mă gândesc că îi cunoaşte pe oamenii care au grijă de ea.

Oamenii care au grijă de ea... Rose îl auzi rostind aceste cuvinte şi îl văzu în *Zodiac* şi apoi se întoarse să se uite la mama sa, aflată în cabina principală, prin uşa timoneriei. Oamenii care au grijă de ea...

– Vreau ca Nanny să aibă grijă, spuse Rose, cu cea mai scăzută voce imaginabilă, fără să apese pe buton, de mama mea!

– Ce spui tu, scumpo? întrebă căpitanul. Trebuie să vorbeşti tare şi nu uita să apeşi pe micul buton de acolo. Asta e! Vorbeşte în microfon.

– Mulţumesc din nou, doctor Neill! spuse Rose.

– Întreabă-l unde sunt acum balenele! Îi reaminti căpitanul Neill. El este expertul.

– Chiar spre est, la vreo sută de yarzi! răspunse doctorul Neill. Ţinea microfonul în mâna cea bună, aşa că arătă cu

proteza. Rose se uită în direcţia indicată. Văzu jeturi de apă, vapori irizaţi în lumina soarelui.

În spatele ei, Britney şi Allie chicoteau şi şuşoteau. Rose avu o strângere de inimă, când auzi pe cineva ţipând „Căpitanul Hook!"

O simţi ca un pumn puternic în piept.

Se întoarse şi o văzu pe Britney imitând o persoană cu un cârlig în loc de mână. Îşi îndoise braţul din încheietură, cu degetele întinse şi strânse la un loc, ţepene, ca o padelă. Ochii li se întâlniră, dar, în loc să se oprească, Britney îi făcu semn cu mâna ca o gheară. Aceasta o făcu pe Allie să râdă tare. Rose simţi privirea căpitanului Neill asupra sa şi a prietenelor ei, şi umerii i se lăsară în faţă, de ruşine. Îi dădu microfonul, convinsă că el nu ar fi dorit ca ea să îl mai folosească vreodată – nu cu prietene care fac haz de vărul său.

Dar căpitanul doar o atinse uşor pe cap, spunându-i că făcuse o treabă bună. Spunca ceva despre a-l întreba pe Liam unde se afla Nanny, dar chiar atunci Rose simţi crăpătura din pieptul său devenind mai mare. Era la fel ca anvelopa unei biciclete, care avea mici înţepături... aerul ieşea şuierând, puţin câte puţin, până când mica gaură devenea o lacrimă şi atunci totul se precipita.

Rose se clătină – lovindu-se de roata tare de oţel şi apoi de braţele căpitanului. Auzea zgomotul leneş al motorului bărcii doctorului Neill – un sunet atât de reconfortant, asigurând-o că el se află acolo. Trebuia să se răsucească, trebuia s-o vadă pe Britney. Jessica stătea între ele.

– Ce se întâmplă, Rose? o întrebă ea.

Rose deschise gura. Ştia că nu mai avea mult timp.

– Rose! Este la fel ca atunci pe drumul, spre casă, da? întrebă Jessica, dar nu mai aşteptă ca Rose să îi răspundă. Rose îşi dădu seama că alergase după mama ei.

– Britney! spuse Rose, uitându-se în ochii căprui ai

prietenei sale. Nu îi mai spune aşa!... Te rog! Este prietenul meu! A vrut să o văd pe Nanny de ziua mea!

– Ştiu! Îmi pare rău! spuse Britney, părând copleşită. Era oare din cauza a ceea ce spunea Rose, sau datorită faptului că o vedea învinețindu-se? Rose văzuse acea expresie în ochii atât de multora dintre prietenele sale, când se declanşa o criză!

Ameţeala o înconjura asemenea valurilor, trăgând-o sub apă. Gândurile îi alergau nebuneşte. Îşi reaminti cele două dorinţe: una dintre ele devenise realitate. Nanny se întorsese şi Rose o văzuse. Iar cealaltă dorinţă – chiar mai importantă, mai urgentă – se contura chiar acum. O dorea cu asemenea patimă, încât avea impresia că va muri din cauza asta şi ştia că era posibil ca acest lucru chiar să se întâmple. Rose nu fusese intimidată niciodată de gândul că inima ei muncea din greu ca s-o menţină în viaţă, însă ştia că n-o va putea face întotdeauna.

– Vreau ca tatăl meu să fie... murmură ea, cu picioarele înmuindu-i-se. Vreau ca el să fie... Vreau ca el să fie...

– Ce, iubito? întrebă căpitanul Neill, apucând-o cu putere şi ridicând-o în braţe.

– Vreau ca tatăl meu să fie un om bun! spuse Rose. Un tătic bun, care să mă iubească...

Şi apoi leşină.

8

Liam îşi dădu seama imediat că se întâmplă ceva, când văzu că *Tecumseh II* oprise şi se lăsa purtat de curenţi.

El se îndrepta spre est, urmărind un val de adâncime – îl putea vedea pe sonar, fenomen geologic care producea o răbufnire de apă, atrăgând balenele, cu bogata-i sursă de hrană. Trebuia să urmărească mai multe ecrane în acelaşi

timp – sonar, radar, şi un traseu. Era MM122, drept înainte – chiar la suprafaţa albastră, licărind albă, strălucitoare, în lumina soarelui. Liam întoarse, să se asigure că Jude cârmea în direcţia corectă.

Dar Jude nu cârmea deloc. Fără doar şi poate, *Tecumseh II* nu se mai afla sub comanda nimănui. Dus încet de curent, aplecat într-o parte, la mile depărtare de ţărm, dar, oricum, fără semnalizare de alarmă. Liam deschise staţia radio. Făcu un apel urgent:

– Răspunde, *Tecumseh II*! Jude, eşti acolo?

Speakerul aparatului rămase tăcut. O sută de yarzi mai încolo, baleniera de şaptezeci şi patru de picioare lungime se lăsase în voia curentului. Flancul dinspre Liam reflecta lumina soarelui spre el. Duse binoclul la ochi şi văzu că toate lumea alerga pe punte spre timonerie. Fără să mai aştepte răspunsul, apăsă puternic pe accelerator şi ţîşni despicând apa.

Inima lui Liam îşi înteţea bătăile, pe măsură ce se apropia. Ştia că se întâmpla ceva rău, ceva teribil. Cunoştea, din propria experinţă, că cele mai cumplite strigăte de ajutor erau cele tăcute. *Aniversarea zilei de naştere a lui Rose!* se gândi el. Era aşa de puternic soarele, pentru ziua aceasta atât de specială pentru ea, croaziera pe balenieră, şi Nanny, care se întorsese! Acestea nu erau semne? Nu trebuia să se ţină seama de ele?!

Apoi se gândi la Connor. Apa caldă, cea mai bună pentru înotat pe care o avuseseră în întreaga vară... numărul uimitor de mare de balene, toate înotând aşa de aproape de port... faptul că Liam şi Jude număraseră, cu o seară înainte, douăzeci şi cinci de stele căzătoare! Cum se putea întâmpla ceva rău, într-o asemenea zi, după ce doi băieţi văzuseră douăzeci şi cinci de stele căzătoare?! Sau la sărbătorirea zilei de naştere a unei fetiţe de nouă ani?!

Acum se afla aproape, încercuind marele vas cu *Zodiacul* său, apelând prin radio din nou:

– Ridică-l, Jude, sau cine o fi! Spune-mi ce se întâmplă! Cine este cu Lily şi Rose? Se află cineva cu ele?

Nu primi niciun răspuns şi nici nu aşteptă. Se întoarse într-un semicerc spre pupă şi privi în sus, întrebându-se cum s-ar putea căţăra acolo, cu un singur braţ şi fără nicio scară.

Lily îşi dădea seama că nu era momentul să se acuze singură, dar acesta a fost primul lucru pe care l-a făcut: *Nu ar fi trebuit să aştepţi aşa de mult pentru operaţie, nu ar fi trebuit să nesocoteşti recomandările chirurgului, ştiai că a avut mai multe crize, în timpul cărora s-a înveneţit, ştiai că o excursie cu o balenieră era riscantă...*

Totul părea să se întâmple prea repede.

Jude îi striga tare numele şi ea înţelese. Băuse punci roz cu Marisa – festivul punci cu băşicuţe, bere de ghimbir amestecată cu sirop de zmeură, băutura favorită pentru ziua de naştere a lui Rose, roz-închis, ca trandafirii ei căţărători preferaţi – când îşi auzi numele.

Expresia de pe faţa lui Anne: *Oh, Dumnezeule!*

Vocea lui Jude – era panică în vocea lui, care le izbi pe amândouă. Lily aruncă punciul. Paharul îi căzu din mână, de parcă oasele i se transformaseră în gelatină, nemaiputând ţine nimic. Dar picioarele îi funcţionau. Cu faţa acoperită de punciul aniversar al lui Rose, alergă prin salonul principal. Nanouk Girls se dădeau la o parte din calea ei – avu impresia fugitivă a gurilor deschise. Spectatoare ale maratonului, vesele, încurajându-şi prietena să ajungă la linia de sosire. Numai că nu era nimic înveselitor.

Rose se afla în braţele lui Jude, la pieptul lui. El încercase să o întindă pe masa hărţilor, dar fetiţa era aşa de vânătă şi părea atât de fragilă, că el ezită, de parcă s-ar fi temut că suprafaţa tare de plexiglas ar fi lovit-o sau ar fi rănit-o, şi acum nu ştia ce să facă, unde să o ducă.

– Mai respiră? întrebă Anne, căci Lily nu putea. Lily era

deja cu Rose, aproape târându-se spre braţele lui Jude, cățărat acolo, sus, cu fiica ei, cu urechea pe gura ei mică, cu buze vinete, mai închise la culoare decât restul pielii. Lily se ruga să simtă cea mai slabă respiraţie – doar un mic abur cald al unei respiraţii.

– Nu respiră! se auzi Lily spunând, cu voce tare şi aspră.

– Ce e de făcut? întrebă Jude.

– Tu eşti căpitanul, tu trebuie să dai primul ajutor! ripostă Anne. Linişteşte-te, Jude!

Primul ajutor? se gândea Lily. Aproape că nu mai înţelegea sensul cuvintelor. După toate prin câte trecuse copilaşul ei! Primul ajutor îi fusese acordat înainte de a se sfârşi prima săptămână din viaţa ei. Şi de atât de multe alte dăţi! Rose luptase, şi luptase...

– Are puls! spuse Jude, încruntându-se, în vreme ce ţinea încheietura mâinii lui Rose.

– În regulă, asta este ce aveam nevoie să aud! spuse Anne.

Lily auzi larmă dinspre salonul principal. Fetele ţipau şi una dintre ele strigă ascuţit:"E piratul!"

Fetele simţeau trauma lui Rose, Lily ştia – se răspândea printre ele şi toate erau afectate, şi pe neaşteptate cineva începu să suspine. Lily se agăţase de fiica ei, trăgând-o din braţele lui Jude. Dacă el nu ştia să acorde primul ajutor, ei bine, Lily ştia şi o va face ea însăşi! Deja respira, cu gura pe a lui Rose, încercând să îşi amintească să numere, unu, doi, unu, doi, nu... Simţind gustul sărat al propriilor lacrimi, dulceaţa punciului de pe buzele lui Rose, auzind plânsul fetelor şi numele strigat: „Căpitanul Hook".

Oh, şi acest nume o făcu pe Lily să înceapă şi ea să plângă. Primele lacrimi n-au însemnat nimic, însă acum se transformaseră în suspine. Liam era aici, sigur că era. Îi simţi mâna zdravănă pe umăr. Jude îi explica, vorbind repede şi ascuţit, descriindu-i cum Rose cârmea vasul şi apoi brusc, leşinase. Iar Anne îi şuşotea ceva, dându-i detalii care nu mai contau, dar reacţia a fost rapidă.

Liam spuse:

– Dă-i drumul, Jude!

– Dar încotro?

– Du-ne la Port Blaise!

– Nu! spuse Lily. E prea departe! N-o să reziste! Du-ne la doc, cheamă ambulanţa, voim merge la centrul medical – doctorul Mead o cunoaşte, ăsta e cel mai bun lucru...

– Port Blaise are heliport, Lily! Putem cere un elicopter imediat!

– Paza de Coastă! spuse Anne. I-am anunţat chiar acum!

Lily simţi presiunea motoarelor, oprindu-i balansul, în vreme ce *Tecumseh II* prindea viteză. Era „pisica rapidă" a flotei familiei Neill, şi acum zbura spre hidroavionul din golf.

– Dar, între timp... încercă Lily să spună. Aceşti oameni le iubeau, pe ea şi pe Rose, nu avea nicio îndoială în această privinţă. Însă ei nu îşi petrecuseră nouă ani crescând un copil cu deficienţe cardiace. Nu înţelegeau că *acum* era tot ceea ce conta – nu să se îndrepte spre heliport, să zboare spre centrul medical. Rose era ţeapănă şi rece. Lily vărsa lacrimi, cuprinsă de panică.

Braţul lui Liam încerca să le despartă.

– Nu! ţipă Lily.

– Vino aici! spuse el, aspru. Anne! strigă spre aceasta, să îl ajute.

Acum era şi Anne cu el – toate Nanouk Girls o trăgeau pe Lily de lângă Rose. Lily se întindea ca un elastic – mâinile sale nu voiau să îi dea drumul lui Rose, degetele i se lipeau de pielea ei ca lăbuţele unui brotăcel, cupe de absorbţie apucând, cu o strânsoare de moarte. Auzi vocea Marlenei, şi a lui Cindy, a lui Doreen...

– Haide, iubire! spunea Marlena. Rose se află acum în cele mai bune mâini...

– Aşa este, scumpo! spuse şi Anne.

Aceasta şi făcu Lily, care se uită în sus şi văzu că Rose chiar *era în* mâinile cele mai bune...

Marisa păşise în faţă. Durerea din ochii ei dispăruse. Postura şi atitudinea de pasăre rănită, de femeie abuzată, dispăruseră. Stătea, înaltă şi plină de încredere, cu o mână aşezată uşor pe pieptul lui Rose, cu cealaltă alunecând în jos, pe firavul ei braţ stâng, cu degetele căutându-i pulsul. Dădu afirmativ din cap.

Pe lângă Marisa, umbla neîndemânatic şi Liam, cu trusa de prim ajutor, butelia de oxigen pentru urgenţe, folosindu-şi singurul braţ bun ca să facă să alunece tubul verde în jurul capului lui Rose, cu masca transparentă de plastic deasupra gurii ei.

Susţinută de Nanouk Girls, Lily aproape că simţea oxigenul revărsându-i-se în gură şi pe nas, în fluxul de sânge. Plămânii i se umpleau – aerul era aşa de limpede şi de curat, şi readucea viaţa în toate zonele moarte. Lily o simţea pe Marlena frecându-i spatele, pe Cindy, ţinând-o de mâna stângă, şi pe Anne, mângâindu-i-o pe cea dreaptă. Celelalte fete se aflau acolo, susţinând-o ca o echipă. Mame şi fiice. În vreme ce Marisa o îngrijea pe Rose, Jessica stătea lipită de piciorul drept al lui Lily. Toate Nanouk Girls erau aici, privind în tăcere. Erau martorele acestei zile de naştere, acestei salvări a vieţii. Lily se înfioră, de groaza a ceea ce urma, cu un oarecare soi de bucurie prea fundamentală pentru a fi numită.

– A trecut deja prin atât de multe! plângea Lily.

– Şi va mai trece! spuse Anne, aproape aspru.

– Şi dacă...

Niciuna nu răspunse întrebării pe care Lily însăşi nu putea să o formuleze. În schimb, toate stăteau împreună, în timp ce vasul mergea mai repede şi mai repede. Toate acele mame şi fiice, cele mai bune prietene, în acel climat rece, unindu-şi forţele, pentru Lily şi Rose.

– Fie ca marea să te legene, îngerii să te ocrotească! şopti Jessica.

– Ce e asta? întrebă Allie.

– Rugăciunea tatălui meu irlandez! ripostă Jessica.

Marisa se ocupa de pacientă, cu blândeţe şi cu hotărâre. Cu o adecvată pregătire de asistentă pediatră de cardiologie, o întoarse pe o parte, ajutând-o să îşi aducă genunchii la piept. Aplecată deasupra, şoptea ceva în urechea lui Rose, numărându-i bătăile inimii, în vreme ce îi lua pulsul.

Acum îşi pusese urechea pe pieptul lui Rose şi, când se ridică, era încruntată. O palpă o vreme pe o parte, Liam ţinea masca de oxigen, potrivind fluxul. Jude luase legătura cu cei de la Paza de Coastă, dar, când aceştia îi cerură amănunte, nu ştiu să răspundă. Îi înmână microfonul Marisei, care spuse:

– Pacientul are nouă ani, sex feminin... Tetralogia lui Fallot... programată pentru operaţie reparatorie, dar... da... stenoză pulmonară... ficat mărit. Rinichii. Operaţia era programată pentru Boston, dar nu cred...

Lily auzea cuvintele Marisei, dar, brusc, ele se pierdură, ca în ceaţă. Fiindcă Liam se întorsese pe jumătate, să îi întâlnească ochii lui Lily, cu un zâmbet imens, încuviinţând, acolo, lângă Rose, care îşi deschisese ochii – ochii ei verzi, luminoşi, vii, de fetiţă sărbătorită. Şi Rose se uita de jurîmprejur, iar Liam, pentru că ştia că era o singură persoană pe care dorea ea să o vadă, se dădu într-o parte – încă ţinându-i masca de oxigen – astfel încât Rose să privească direct spre mama ei.

9

Maeve Jameson stătea în grădina ei, pe vechea bancă din fier forjat, la umbra stejarilor. Mirosul trandafirilor

umplea aerul sărat şi căldura verii se înălţa din pământul stâncos. O briză uşoară se pornise, făcând să foşnească frunzele de deasupra capului său. Ochii îi erau închişi şi oricui s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo i s-ar fi părut că ea se odihneşte, în tihnă. Ceea ce era departe de adevăr.

Mai jos de stânci, începea să crească mareea. Auzea valurile lovind, mai sus, şi mai sus. Îi era imposibil să nu se ducă înapoi, în timp, cu gândul, să o vadă pe acea tânără fată jucându-se în apă, înotând asemenea unei foci, cu părul ei aşa de lucios şi neted. Îi plăcea să se scufunde, cât de adânc putea, şi ieşea la suprafaţă cu mâinile pline de scoici şi alge. Maeve stătuse pe aceeaşi bancă, urmărind-o cu privirea cum se scufunda şi înota ore în şir.

Când auzi portiera maşinii trântindu-se, simţi că putea să respire. Se aşteptase la această vizită. Trebuia să se întâmple – o făcea în fiecare an. Dar în acest an, o simţea altfel. Inima lui Maeve era grea, de parcă un alt strat de speranţă era îndepărtat.

– Bună dimineaţa, Maeve! se auzi vocea. Putea, măcar, să îşi deschidă ochii şi să se uite la el. Însă când o făcu, zâmbi. Părea încă la fel de tânăr şi chipeş, şi zelos, ca tânărul poliţist care stătuse în pragul uşii ei, cu mulţi ani în urmă. Câinele lui, un labrador negru, alergă pe lângă Maeve, jos, la malul apei.

– Nu este dimineaţă! spuse ea. E trei după-amiaza!

– Ai început să mă bombardezi chiar înainte de a trece de porţile grădinii tale?

– Dragule, aceste porţi de grădină au fost date jos cu ani în urmă! Haide, intră pe pământul sfinţit!

Se uita la el, trecând de arcada cu urarea de bun-venit, cu arcul curbat din fier forjat, pe care era inscripţionat *Grădina Mării,* numele pe care i-l dăduse Mara casei, pe când era doar o fetiţă. Patrick aruncă o privire literelor – acum un păienjeniş, după atâţia ani de aer sărat, care rosese fierul.

– Pământ sfinţit! rosti el, stând în faţa ei.

– *Grădina Mării!* spuse ea. Încă aşteptând ca tânăra fecioară să se întoarcă.

– Maeve...

– Dragule, eşti pe cale să îmi spui să fiu mai realistă, nu-i aşa? O pot ghici, din tonul vocii tale. Au trecut nouă ani...

– Nu ne face bine să întreţinem speranţa, când amândoi ştim...

– Ce ştim noi amândoi, dragă? Ce ştim noi, de fapt? Că ea a trăit aici, că a dispărut, că bebeluşul ei ar fi împlinit nouă ani astăzi – sau ieri, sau mâine... Nu cunosc ziua exactă de naştere a ei.

– Nu ştim nici dacă are o zi de naştere! spusc Patrick. Este mult mai probabil că nu!

– Atunci de ce vii să mă vezi, în fiecare an? De ce continui să pui întrebări, dacă încă nu te-ai aşteptа să o găscşti?

Patrick se înroşi, faţa lui pistruiată devenind la fel de roşie de parcă ar fi făcut insolaţie. Ochii albaştri îi licăreau în soare. Uneori, Maeve se gândea că probabil el regretă că îi vorbise despre amănuntele investigaţiei sale, despre nopţile ncdormite, despre felul în care căsnicia lui eşuase, din cauza obsesiei pe care o avea pentru acest caz. Maeve încercase, pe cât de blând era posibil, să îi demonstreze nebunia – nu exista un alt cuvânt pentru aceasta – de a încerca, chiar şi acum, după ce se peusionase, să rezolve cazul de dispariţie a unei femei pe care el, în mod sincer, adânc, în inima lui, o credea moartă.

Nici Maeve nu considera acest lucru credibil.

– Ce are de spus Angelo despre asta? întrebă ea.

El lăsă să îi scape un fluierat uşor, scuturându-şi capul, până când părul roşu îi căzu peste ochii albaştri:

– Lovitură sub centură, Maeve! exclamă el.

– Nu spuneai tu că Angelo este prietenul tău, cel care încerca să te convingă să nu mai alergi după himere, continuând să îmi cauţi nepoata?

– Mai întâi de toate, nu o mai caut! Cazul este clasat, şi, în plus, m-am pensionat. În al doilea rând, Angelo e un măgar!

– Chiar aşa? Şi eu care credeam că e cel mai bun prieten al tău!

Patrick încuviinţă. Stătea chiar în faţa lui Maeve şi ea îşi modifică poziţia astfel încât soarele să nu îi bată în ochi.

– Mda, este! spuse el. Dar, când vine vorba de rezolvarea cazurilor, nu ştie decât rahat! Flora! Vino înapoi! Ieşi din blestematele alea de alge! Ai idee că a ajuns să îmi facă maşina să miroasă ca în timpul refluxului?!

Maeve zâmbi. Nu îşi dădea seama de ce o amuza să îl audă pe Patrick Murphy înjurând astfel. În mod normal, nu era de acord cu profanarea celor sfinte. Presupunea că îi plăcea deoarece părea să reflecte pasiunea pe care o simţea, păstrându-şi visul că Mara trăieşte – în ciuda a tot ce îi ieşea pe gură.

– Câinilor le plac stâncile mele! Acum să ne întoarcem la Angelo!

– Nu ştie multe despre cazurile mele.

– Ei, nu este un pasionat de lege, nu-i aşa? Ce va şti despre faptul că vii direct aici?

– Nu mult! răspunse Patrick. Ce ai acolo?

– Astea? întrebă ea, ridicând mănuşile ei roz-aprins, de grădinărit. Dar el clătină din cap, arătând cu degetul:

– Asta! spuse el.

– Oh! răspunse Maeve. Este doar pentru udat trandafirii.

– E o stropitoare veche! zise Patrick. Galbenă! Un tip neobişnuit.

– Hmmm! fu răspunsul lui Maeve, care îşi trase în jos ochelarii negri de pe vârful capului, unde stătuseră până atunci. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca acest bărbat tânăr să o vadă cu ochii umplându-se de lacrimi. Tuşi, pentru mai multă siguranţă, împingând cu piciorul sub bancă cizmele galbene. Alegându-şi momentul, Flora abandonă băltoacele

formate de maree şi iarba de mare, venind după o mângâiere. Adulmecă cizmele, când ajunse lângă ele.

– Ce e cu astea? o întrebă el, privindu-şi câinele cum lingea cizmele.

– Destul! Îi spuse ea – nu lui Patrick, ci Florei.

– Maeve!

– Expresia „Păstrează focul arzând în cămin!" nu înseamnă nimic pentru tine? Ce fel de irlandez sentimental mai eşti?

– Unul realist!

– Ah, da! Voi, neclintiţii poliţişti irlandezi, nu veţi înţelege niciodată lucruri cum ar fi speranţa că o de mult pierdută nepoată şi strănepoată se vor întoarce acasă! Eşti prea ocupat să alergi după fantome!

– Mara purta cizmele acestea şi a folosit stropitoarea aceea, în ziua dispariţiei! spuse el şi de pe chip îi dispăruse orice urmă de culoare.

– Chiar aşa!

– N-ar fi trebuit să ţi le aduc înapoi, din depozitul de probe! Scapă de ele, Maeve, pentru binele tău!

– Niciodată!

– Maeve, am găsit pete de sânge pe bombeu. Vrei să trăieşti cu aceste cizme şi cu amintirea a ceea ce s-a întâmplat cu Mara, încât să le arunce?

– Mara s-a înţepat într-un spin, în degetul mare de la picior! spuse Maeve, tăios. Nu putea sta să se gândească la acel sânge şi la Mara – sau la orice rană, la orice durere sau la scenariile îngrozitoare imaginate de poliţie la acea dată. Nu putea îndura aceasta! Îşi încleştă maxilarul, dându-i de înţeles lui Patrick că subiectul era închis.

– Vreo veste de la ăla-cum-îi-spune? întrebă Patrick.

– Domnul Minunat? spuse Maeve.

– Oare de ce niciunul dintre noi nu îi poate pronunţa numele?

Maeve se limită la a-i oferi lui Patrick privirea cea mai lipsită de expresie. Cuvintele nu puteau exprima ura pe care o nutrea pentru Edward Hunter. Numai gândul la numele lui era suficient să îi producă dureri de stomac şi să îi zbârcească faţa. Îşi lăsă mâna stângă să atârne în jos, sub bancă, strângând cu degetele marginea uneia dintre cizmele galbene. O alina faptul de a atinge ceva ce purtase Mara cândva. O făcea să o simtă pe Mara reală şi în viaţă.

– Îmi scrie sau îmi telefonează la marile ocazii. Sărbători, ziua ei de naştere...

– Şi tu ce îi spui?

– Joc teatru, dragule! Îi mulţumesc şi îl întreb despre cariera lui, „familia" lui. Ştia să confere cuvântului – preţiosul cuvânt „familie" – o conotaţie indescriptibilă, când îl folosea în legătură cu Edward şi ultimele sale victime. El o declarase pe Mara decedată, aşa că se putuse căsători cu una dintre clientele sale de brokeraj. Am învăţat să îmi ţin duşmanii aproape. Nu se ştie niciodată ce ar putea dezvălui! Trăieşte în...

– Boston.

Maeve clipi, surprinsă.

– Nicidecum! Locuieşte în Weston, cu noua lui soţie!

– L-a părăsit astă-primăvară! spuse Patrick, bucurându-se să îi dea veştile. Îşi scoseseră casa pe piaţă şi de îndată ce s-a vândut, ea l-a părăsit. Nu i-au rămas prea mulţi bani, din câte am auzit. Cei mai mulţi erau într-un fond legal, dar ea a ignorat pierderile, luându-şi copilul şi plecând undeva, departe. A uşurat-o de toţi banii – ce nu luase deja de la ea. Femeile fac aşa ceva cu Edward. Renunţă la tot ce au, ca să scape de el!

Maeve nu ripostă la aceasta. Doar îşi plimba degetele de jurîmprejurul marginii cizmei. Oh, măcar dacă Mara ar alege ziua de astăzi ca zi în care să se întoarcă, de oriunde se va fi ascuns, doar ca să treacă prin poarta grădinii, pe carc Maeve

o scosese cu atâția ani în urmă... doar ca să treacă prin ea, purtându-şi bebeluşul!

Realitatea o izbi – copilul nu mai era un bebeluş acum, ci un copil de nouă ani!

– Atât de mult timp pierdut! spuse Maeve. Când mă gândesc la toți acești ani pe care i-ani petrecut fără ea! Eu ani crescut-o, ştii asta!

– Ştiu, Maeve! După ce părinții i-au murit în accidentul de feribot.

– În Irlanda. Un loc atât de poetic şi un atât de poetic mod de a muri! Asta îmi spuneam mie însămi, la vremea aceea. Dar apoi a trebuit s-o îmbrățişez pe Mara, care plângea în fiecare noapte, ca să adoarmă, şi mi-am dat seama că nu există nicio modalitate poetică de a muri!

– Nu!

– Exact! Mă adresez unui vechi polițist de la Omucideri, nu-i aşa?

– Detaşamentul Principal de Criminalistică! spuse el.

– Ți-ani spus vreodată că îmi aminteşti de un vechi şi drag prieten de-al meu, un poet irlandez, Johnny Moore?

– De fiecare dată când te văd! Şi încă nu îmi pot imagina de ce!

– Pentru eă îi scrii scrisori unei fete pe care o crezi moartă! spuse Maeve. De asta! Haide! Hai înăuntru, să bem mişte ceai cu gheață. Poate că Clara se abate încoace, cu câteva din prăjiturile ei cu zahăr, dacă îi spun că eşti aici.

– Prăjituri cu zahăr! repetă Patrick, întinzându-i mâna lui Maeve, ca să o ajute să se ridice. Privirea îi căzu asupra băncii. Lucrată din fier forjat, de acecaşi persoană care făcuse arcada de bun-venit, într-o oarecare măsură rezistase mai bine la intemperii – era forjată dintr-un fier mai gros şi Macve fusese mai perseverentă, vopsind-o în fiecare an cu ulei împotriva ruginii. Ea urmări privirea lui Patrick, aţintită asupra băncii.

Acolo era loc de stat pentru patru persoane. Acoperişul de ţiglă se lăsase uşor la mijloc. Picioarele şi braţele erau împodobite cu înfloriturí în stil victorian. Dar spătarul era o minunată operă de artă. Reprezenta patru scene – cu un băiat şi o fată stând sub acelaşi copac.

– Banca ta cu cele patru anotimpuri! spuse el. Iarna, primăvara, vara şi toamna!

– Da! zise ea, ridicând cizmele galbene, chiar când el apuca stropitoarea, apoi o luă de braţ şi păşiră împreună pe aleea îngustă de piatră ce ducea la uşa din faţă a casei. Tatăl meu a comandat-o pentru mama aceluiaşi lucrător care a făcut arcada cu *Grădina Mării.* Simbolizează trecerea timpului!

Trecerea timpului! De la dispariţia Marei, de când Patrick începuse să o caute... Tinerii din aceste zile sunt mereu uimiţi de lucrurile care trec. Şi, cu siguranţă ea îl includea şi pe Patrick – care avea, probabil aproape patruzeci şi cinci de ani – în categoria celor „tineri"! Aceasta era o societate a afişelor-reclamă. Macve şi Clara îşi spuneau mereu acest lucru una alteia. Amândouă erau înspăimântate de plasticul în care se înfăşura orice. Ca să nu mai menţioneze felul în care oamenii tineri şi bogaţi cumpărau drăguţele, graţioasele căsuţe, le dărâmau şi construiau cele mai indescriptibile monstruozităţi. Chiar aici, în Hubbard's Point, practica aceasta era în floare!

– Vrei să auzi teoria mea? întrebă Maeve.

– Desigur! spuse el, pe când ea deschidea uşa din faţă şi îl lăsa să intre. Bucătăria era răcorită de umbră şi de briza mării, care pătrundea prin toate ferestrele deschise.

– În viitor, şi nu într-un viitor prea îndepărtat, proprietăţile care vor valora cel mai mult vor fi casele ca aceasta. Încântătoare, mici case, construite ca un cuib pe pământ. Oamenii cu bani distrug totul – tăind toţi copacii bătrâni, dărâmând casele mici şi construind stupidele lor puncte de atracţie turistice.

– Consideră că astfel sporesc valoarea adevăratei lor averi!

– Dragă, am auzit ce s-a întâmplat cu debarcaderul tău! Îmi pare aşa de rău! Dar este exact acelaşi fenomen! După o vreme, când oamenii se vor plictisi de casele lor cu aer condiţionat şi fantezistele lor băi cu apă fierbinte, vor tânji după locuri ca acesta. Bucata aceasta de ţărm e o minunăţie. Mi-o imaginez pe Mara venind acasă şi nemairecunoscând locul, cu toate casele astea urâte care se ridică.

– Ea va recunoaşte locul! spuse Patrick.

– Se află în inima ei! zise Maeve, deschizând frigiderul şi scoţând cana mare cu ceai rece. Crenguţe de mentă de grădină pluteau la suprafaţă şi ea strecură ceaiul în pahare înalte. Apoi turnă într-un bol apă pentru Flora şi câinele lipăi cu sete.

– Vorbeşte-mi despre ea! o rugă Patrick.

– Cunoşti tot ce se poate şti despre nepoata mea! răspunse Maeve. Probabil la fel de mult ca mine!

– Nimeni nu ştie la fel de multe ca tine, nu când este vorba de Mara! spuse Patrick. Haide... spune-mi ceva ce nu ştiu despre ea!

Maeve se încruntă. Ce ar putea, sau ce ar trebui să îi spună? În timp ce-l conducea în bucătăria în care predominau griul şi galbenul, pe lângă vechea masă cu un capăt fixat în perete, cu flori strălucitoare şi siluete pictate pe lemn de Maeve, cu mult înainte ca asemenea lucruri să fie decoraţiuni la modă, în jurul colţului, către camera de odihnă, cu vederea spre ampla privelişte a istmului Long Island, mintea lui Maeve era o goană de gânduri şi amintiri.

Mara, pe când era copilaş; învăţând să înoate, la trei ani; ca cititoare ferventă, la şase ani; ca adolescentă rezistând băieţilor ce se îndrăgosteau de ea la fel de des ca izbucnirile vântului de est; ca desenatoare de lucru de mână, plină de succes; ca tânără femeie, căsătorită cu Edward Hunter...

– Care dintre poveşti ar trebui să ţi-o spun? întrebă ea. Despre care parte a vieţii ei?

– Spune-mi-o pe aceea eare m-ar putea ajuta s-o găsesc! zise el.

– Nu crezi că dacă aş fi putut s-o am, aş fi avut-o deja? întrebă ea, zâmbind cu tristeţe, în vreme ce el consimţea – fără măcar să dezmintă şi să spună că el nu credea cu adevărat că Mara era moartă. Sau nu voia să....

– Ştiu că te întreb de fiecare dată! Dar ai primit vreodată ceva ce ar fi putut fi un semn de la ea? spuse el, încercând o altă cale. Un apel telefonic, de la cineva care a închis? Sau o carte poştală fără semnătură? Sau...

– Nu!

– Nimic ciudat, ieşit din comun, care să te pună pe gânduri?

– Mi-au făcut o reducere la staţia Shell! spuse ea.

Patrick îşi roti ochii. Flora se grăbi să se întindă, gâfâind, la picioarele lui.

– Nimic altceva? Ceva sub o falsă identitate?

– Falsă identitate?

– Ei, ca atunci când se întâmplă ceva cu adevărat neaşteptat şi tu îţi închipui că e vorba de o greşeală! Că poate este vorba despre alteineva!

– Păi, cel mai recent, spuse Maeve, cu inima tresărindu-i, ca şi când cuvintele lui ar fi deschis o uşă – o posibilitate. Vorbea încet, ca să nu îşi trădeze emoţiile. Mai de curând, cred. Chiar înainte de sărbători.

– Ce este?

– Am primit un telefon de la departamentul membrilor de la Mystic Aquarium. Femeia era aşa de drăguţă şi de politicoasă. Mi-a spus că numele meu i-a fost dat de cineva care s-a gândit că m-ar interesa să mă alătur lor şi voia să mă facă şi pe mine membră.

După expresia lui Patrick, Maeve ştiu că nu era soiul de

lucruri la care spera el. Dar pulsul lui Maeve crescuse – simțea ca un curent electric alergându-i în sus, pe șira spinării, de parcă o stafie sau un înger ar fi pătruns în încăpere.

– Mă rog, ei știu că locuiești lângă apă! spuse Patrick. Probabil s-or fi gândit că ți-ar plăcea să vezi peștii sau orice o exista pe acolo.

– Poate că da! răspunse Maeve. Am întrebat-o pe femeie cine i-a dat numele meu și mi-a spus că persoana dorea să rămână anonimă.

– Pesemne că doar încerca să te „cumpere" ca membră!

– Nu! Era un cadou! Persoana aceea plătise pentru mine.

Acum îi captase atenția. Își înălțase sprâncenele, gândindu-se.

– Un cadou?

– Mi-am închipuit că s-ar putea să fie Clara – îi plac muzeele, și Mystic Scaport, și aevariul. Dar nu era ea. Apoi m-am gândit că s-ar putea să fie unul dintre foștii mei studenți. I-am îndemnat mereu să observe natura.

– Aha! Ți-ar plăcea să devii membră?

– Nu mi-am dorit niciodată! răspunse ea. De ce să mă duc la un aevariu, când am totul chiar aici, afară, sub fereastra mea?

Se uită spre istmul albastru, lovit de valuri dinspre est. Două insule de granit, North și South Brother, care se întindeau la o jumătate de milă spre larg; își amintea de vremea când Mara dorea să înoate sprc ele și Maeve vâslea pe lângă ea, ca s-o supravegheze.

– Corect! spuse Patrick. De ce ai face-o?

Maeve îl privi fix.

Auziră ușa bucătăriei deschizându-se – ușa-paravan avea nevoie să fie unsă. Știa că era Clara. Locuia chiar alături și probabil că îl recunoscuse pe Patrick, în grădină. Maeve aproape că putea să simtă mirosul prăjiturilor cu zahăr.

– Eu sunt! strigă Clara.

– Suntem aici, înăuntru! Îi strigă şi Maeve.

– Dar stai! zise Patrick. Lămureşte-mă! Ai numele femeii? Cea care ţi-a telefonat!

– Îl am, probabil, pe undeva! răspunse Maeve, trăgându-se într-o parte ca să îi facă loc Clarei pe canapea. Flora sărise, atentă, cu limba atârnând şi uitându-se ţintă la farfuria cu prăjituri. Îşi spuseră bună ziua. Patrick se ridică să dea mâna cu Clara şi Maeve îşi înălţă faţa, să îşi sărute cea mai bună prietenă. Bineînţeles că îşi amintea numele femeii; ştia cu exactitate unde pusese hârtia pe care îl scrisese.

– Am adus nişte prăjituri, după cum a putut vedea câinele ăsta drăguţ! spuse Clara. Merg cu ceaiul de mentă a lui Maeve!

– Sunt un tip norocos! spuse Patrick. E valabil şi pentru tine, Flora!

– Pare aproape o petrecere! zise Clara, dându-i Florei o bucată de prăjitură.

– O petrecere a zilei de naştere! spuse Maeve, simţind că acel fior, ca un curent electric, o făcea din nou să tremure, pe când se ducea cu gândul la acel nume – se afla pe documentele de membru pe care le pusese în mijlocul unui raft al bibliotecii sale, chiar între *Islands in the Stream* şi *Yeat's Collected Poems*.

Două din cărţile sale favorite.

Din nou, fiorul electric îi scutură şira spinării. Se întrebă dacă nu cumva se apropia vreo furtună.

10

Elicopterul avea prea puţin loc în interior, Rose trebuia să meargă fără mama sa. Însă în momentul în care vasul ajungea la docul din Port Blaise şi elicopterul se pregătea să

o ia, Rose se simţea mult mai bine. Nu perfect, nu chiar în regulă, dar îşi revenise din leşin şi nu mai era vânătă. Era conştientă, auzul îi reveni şi nu îi plăcu deloc când auzi că trebuie să zboare singură spre spitalul din Melbourne.

– Mămico! spuse ea, scoţându-şi masca de oxigen ca să poată vorbi. Vino cu mine!

– Nu e spaţiu suficient, puiule! răspunse mama ei, ghemuindu-se lângă targa pe care era întinsă Rose, gata să fie dusă la elicopterul ce aştepta. Dar nu te îngrijora! Mă urc în maşină chiar acum şi mă îndrept spre Melbourne. Ajung acolo într-o oră. Două, cel mult.

– Nu merge cu viteză! o avertiză Rose.

– Nu! răspunse Lily şi Rose fu uşurată să o vadă zâmbind.

– Vom avea mare grijă de ea! o asigură pe Lily asistenta medicală de pe elicopter.

Începură să o ridice, dar Lily nu voia să dea drumul mâinii lui Rose. Mama Jessicăi, care o ajutase pe Rose pe vas, era acolo şi îşi flutura braţul înspre Rose. În cele din urmă, doctorul Neill păşi în faţă şi îşi puse blând mâna pe cea a lui Lily, îndepărtând-o de fiica ei.

– Las-o să plece! spuse el. Cu cât pleacă mai curând, cu atât mai repede o vei vedea în Melbourne. Se uita direct la Rose, în vreme ce vorbea. Aceasta zări licărirea din ochii lui, ceea ce o făcu să zâmbească, deşi era puţin speriată de elicea elicopterului care începuse să se învârtească. Doctorul Neill ştia la ce se gândeşte ea – Rose era sigură.

– Nu fi îngrijorată, Rose! Îi spuse mama sa. Oamenii aceştia vor avea grijă de tine şi voi fi acolo, cât de repede pot.

Rose încuviinţă şi zâmbi larg, arătându-şi dinţii, astfel ca mama ei să îşi amintească acest zâmbet. Apoi făcu gestul cu degetul mare ridicat, pe care îl făcea spre Lily de fiecare dată când intra în operaţie. Mama sa îi răspunse la fel, cu un zâmbet deopotrivă de curajos pe chip.

– Pa, Rosie! Te iubim, Rose! strigau Jessica şi mama ei, şi toate Nanouk Girls.

Masca de oxigen îi fusese pusă din nou pe faţă, aşa că Rose nu le putu răspunde. Doctorul Neill stătea chiar lângă mama ei, dominând-o cu înălţimea lui şi Rose şi-l imagină, fulgerător, ca pe un munte. Neclintit, ferm, tare ca piatra. Îi plăcea să gândească astfel despre el şi aceasta îi readuse zâmbetul pe chip.

Apoi lucrurile începură să se deruleze rapid.

Echipa medicală de urgenţă se asigură că era prinsă cu curelele. O asistentă se aplecă deasupra ei şi începu să o asculte cu stetoscopul. Pilotul vorbea prin radio. O altă echipă de urgenţă, de la un alt aparat de emisie-recepţie, anunţa spitalul. Rose mai trecuse prin toate astea. Echipa de la sol trânti uşa elicopterului şi, când nu îşi mai putu vedea mama deloc, Rose închise ochii.

Mama ei o privise cu atâta îngrijorare şi Rose îşi dădea seama că era din cauză că îşi închipuia că ca este speriată. Dar nu era. Avusese o minunată aniversare a zilei de naştere, însă acum obosise.

Teama pe care mama i-o văzuse în priviri fusese, de fapt, îngrijorare pentru ca – mama ei. Mama făcuse mereu atât de multe! Muncea din greu la magazin şi încercase întotdeauna să o facă pe Rose fericită şi mai plină de sănătate. În vreme ee elicopterul începea să se înalţe – drept în sus, făcând inima lui Rose să se prăbuşească, de parcă ar fi vrut să rămână pe pământ pentru totdeauna, cu mama sa şi cu doctorul Neill, şi toţi acei oameni care o iubeau –, Rose îşi strânse degetele şi se gândi la mama ei.

Ştia că, aşa cum propria-i inimă dorea să rămână pe pământ, cea a mamei se înălţa odată cu elicopterul, chiar zburând împreună cu Rose. Rose o putea simţi, de parcă i-ar fi ţinut inima acesteia în palmele sale. Îşi făcea griji pentru îngrijorarea mamei sale. Când Rose se gândca la boala sa,

nu ea era cea eare se simțea rău din cauza asta, ci mama ei.

Mama Jessicăi avea o fiică sănătoasă. De ce n-ar fi fost și Rose? Rose se gândi la ce se întâmplase cu câteva zile în urmă, când o necăjise pe Jessica, spunându-i despre vrăjitorul cel rău care trăia pe dealuri. Doar gândul la el îi înfigea o aşchie în inimă. Era rece, ascuțită ca un ac.

Își aminti poveștile pe care i le citea mama, când era mică. Vrăjitori răi îi vrăjeau pe oameni. Dar Rose nu credea că se întâmplase aşa ceva. Își închipuia că ea trebuie să fi făcut ceva rău. Când era un bebeluş, sau chiar o fetiță de doar câțiva anişori. Mama ei nu îi spusese niciodată, dar ceva îl alungase pe tatăl ei departe, pentru totdeauna. O părăsise, lăsând-o cu o inimă zdrobită și cu un vrăjitor rău, în loc de tată.

Gândurile i se învârtejeau. Respira oxigen, uitându-se în ochii străini ai asistentei medicale. Când trecea printr-o criză, nu știa sigur ce era real și ce nu era, ce era un vis și ce era adevărat.

Nu exista niciun vrăjitor rău – mama ei o dojenise, pentru că o necăjise pe Jessica. Dar atunci de ce simțea Rose că acesta exista? În locul unui tată bun?

Se străduí să respire, și să se gândească la mama ei. Își dorea să se facă bine, astfel ca mama să nu se mai îngrijoreze. Să poată face împreună lucruri obişnuite – să alerge și să se joace, să facă planuri pentru Crăciun, fără să se mai întrebe dacă nu ar trebui să se întoarcă la spital, dacă nu e nevoie de o altă operație. Starea lui Rose făcea ca totul să pară că plutește sus, în acr. Ca în zborul cu un elicopter.

Dar acum se întâmpla cu adevărat. Nu era un vis. Nu o purta în zbor vreun demon, pe aripile sale blestemate, spre peştera din munte a vrăjitorului. Nu era răpită de nimeni. Tatăl său nu își trimitea oamenii să o găsească. Nu, nu! Rămăsese conștientă și își dădea seama unde se afla. Zgomotul motorului elicopterului îi oferea putere și alinare.

Real, real! Îşi spunea ea. *Te duci la spital, să te facă mai bine. Dar te afli încă sus, în aer!*

Adineaori era la petrecerea de ziua ei de naştere, o vedea pe Nanny, râdea cu prietenele sale, pentru ca imediat să fie în elicopter, cu o străină care îi asculta inima şi încerca să zâmbească, în timp ce zburau spre spitalul din Melbourne.

Sus, în aer! Rose se afla sus, în aer, dar inima îi rămăsese pe pământ, cu mama ei. Era cu totul adevărat, întru totul real.

Lily era ţeapănă, mişcându-se ca în transă. Anne şi Marlena strânseseră darurile lui Rose, împachetaseră tortul şi lumânările – neaprinse şi nestinse – şi promiseră să le ducă acasă, la Lily. O auzi doar foarte vag pe Anne spunând că va păstra tortul în frigiderul de la hotel, până când se va întoarce Rose de la spital.

Îşi dădea seama că ar trebui să meargă acasă şi să îşi facă bagajul. Ştia din experienţă că o şedere la spital nu era prea lungă, de obicei, şi nu avea nevoie decât de periuţa de dinţi, o carte de citit şi câteva haine de schimb. Dar nu îşi putea permite să irosească timpul, ducându-se cu maşina până acasă. Trebuia să închirieze una, chiar de aici, din Port Blaise, şi să pornească direct spre spital.

– Ai prefera să vin cu tine? o întrebă Marisa.

– Nu! Dar ai fost extraordinară pe vas. Îţi mulţumesc mult de tot! răspunse Lily.

Îşi strânseseră mâinile, uitându-se una în ochii celeilalte. Lily văzu ceva mult mai profund decât înainte, de parcă, ajutând-o pe Rose, Marisa se conectase cu cea mai adâncă parte a ei, îndelung ignorată, în febra evadării.

– Nu cunosc prea multe despre spitalul din Melbourne, fiind aşa nouă aici! spuse Marisa. Dar personalul de pe elicopter părea cu adevărat competent şi grijuliu.

– Chiar sunt, şi spitalul este bun. Pentru o îngrijire

temporară, în orice caz! răspunse Lily. Rose a fost des acolo! Marisa, te-am văzut ascultând-o pe pântec. Ce ai auzit?

– Lichid! spuse Marisa, ezitând. Şi ficatul şi rinichii îi sunt măriţi!

Lily auzi informaţia şi o stocă într-un sertar al creierului său, ca să nu îi atingă sau să îi vorbească mimii sale – cel puţin nu în timpul lungului drum cu maşina spre Melbourne. Nu îşi putea permite să înceapă să plângă acum, sau să derapeze pe şosea, şi nu o va face. Rose avea atâta nevoie de ea!

Ea şi Marisa se îmbrăţişară şi fu surprinsă de cât de strâns o ţinea noua sa prietenă – de parcă n-ar fi vrut s-o mai lase să plece.

– Ce este? întrebă Lily.

– Doar... îţi mulţumesc! Pentru ce ai făcut!

– Am făcut-o pentru că am trecut şi eu prin asta! spuse Lily, blând. Lumea este împărţită în două feluri de oameni: cei care iubesc bărbaţi ca soţul tău şi al meu şi cei care nu o fac. Sfârşitul unei relaţii e una, dar să îţi revii după căsătoria cu un psihopat este altceva. Ne vom vedea când mă întorc, e bine? Vreau să aud mai multe despre povestea ta şi să ţi-o spun pe a mea.

– Mulţumesc! Transmite-i dragostea noastră lui Rose!

– Aşa voi face! spuse Lily.

Lily porni în căutarea unei maşini – îl rugase pe unul din tipii de la Paza de Coastă să o conducă până la mall, câteva mile mai departe, unde era sigură, în proporţie de 90%, că trebuia să găsească un centru de închiriat maşini – bătându-se peste buzunar, ca să se asigure că avea cheile casei, şi verificându-şi geanta de pe umăr, mereu şi mereu, doar ca să se asigure că le avea, că nu le uitase pe vas. Ştia că se afla în obişnuita stare de şoc – cea în care intra ori de câte ori Rose mergea la spital.

Nanouk Girls debarcaseră, încercând s-o convingă să le lase să vină cu ea. *Tecumseh II* ancorase lângă cheiul străin,

cu Jude şi echipajul său pe punte, privind gânditori în sus, spre cer, unde elicopterul era acum nu mai mare decât un punct.

– Trebuie să găsesc o maşină! îi spuse Lily lui Anne.

– Se ocupă Liam de asta! răspunse ea. Îl cunoaşte pe comandantul Pazei de Coastă şi aranjează ca cineva să te ducă la Hertz. Vrei să vin cu tine?

Lily scuturâ din cap.

– O să fiu bine!

Acum nu îşi dorea decât să pornească la drum. Fiecare secundă însemna una în care nu se afla lângă Rose.

Toate celelalte Nanouk Girls se strânseră în jurul ei, într-o uriaşă îmbrăţişare – de parcă ar fi realizat că nu avea timp pentru un bun-rămas şi sărutări individuale. Însă ea simţi importanţa gestului celor mai bune prietene ale sale şi ale fiicelor lor, înghesuindu-se lângă ea, ca şi când ar fi vrut s-o ducă chiar ele, pe umerii lor, până la Melbourne.

– Te iubim, Lil!

– Suntem alături de voi amândouă!

– Să ne suni, scumpo!

– Îţi vom trimite orice vei avea nevoie!

– Anunţă-ne, imediat ce afli ceva!

– Aşa voi face! făgădui ea, cu ochii uscaţi şi hotărâtă, întărită de puterea şi dragostea lor. Retrăgându-se, se îndreptă spre capătul docului. Clădirea Pazei de Coastă, albă şi cu acoperişul roşu, lipită de farul alb, conic, de cărămidă, stătea cuibărită între pinii scunzi, bătuţi de vânturi, din vârful unui deal mic.

Lily aproape nu mai avea suflu, urcând scările. Avea o călătorie lungă dinainte – drumul cu maşina era partea uşoară. Liam se afla acolo, vorbind cu comandantul în uniformă albă. Un membru mai tânăr al Pazei de Coastă fusese trimis să aducă o maşină şi tocmai o întorcea, într-un semicerc, pe pământul acoperit cu pietriş.

Acum Lily începu să alerge – maşina era aici! – tot ce îi rămânea de făcut era să sară înăuntru şi tânărul o va duce până la Hertz. Trecu pe lângă Liam, conştientă că îi datora mulţumiri, dar nepermiţându-şi să mai piardă nici măcar o secundă pentru asta. Cu mâna pe portiera din dreapta, îl văzu înspăimântată pe tânărul din Paza de Coastă oprind contactul şi coborând de pe locul şoferului.

– Nu! strigă ea, cuprinsă de o panică crescândă. Te rog – trebuie să plecăm *acum!* Du-mă, te rog!...

Tânărul părea încurcat, puţin stânjenit.

– Doamnă... începu el.

– Acum, oh, te rog – fii amabil şi du-mă, sunt în întârziere, trebuie să ajung la fiica mea!

– Urcă, Lily! spuse Liam, deschizându-i portiera.

– Oh, mulţumesc, Liam! zise ea, grăbită. Chiar îi datora cu adevărat nişte mulţumiri! Spune-le să mă ducă acum, repede, în regulă?

Liam nu îi răspunse. Închise portiera, după ce ea urcă. Acum discuta cu cei doi bărbaţi din Paza de Coastă – irosind timpul şoferului cu cine ştie ce! Lily se uita la cei trei care vorbeau, dându-şi unul altuia cheile. Pentru numele *lui Dumnezeu!* Îi venea să ţipe!

Când Liam deschise portiera din dreptul şoferului, privirea din ochii ei era numai pumnale şi gheaţă. Lacrimile i se adunau – mânie, furie, violenţă – pentru că trei bărbaţi care flecăreau, însemna eă va ajunge mult mai târziu la biroul lui Hertz, şi pentru faptul că ziua de naştere a lui Rose fusese distrusă, şi pentru eă inima lui Rose nu mai rezista.

– Isuse! Liam! spuse ea. Ar fi trebuit să plec!

– Ştiu, Lily! răspunse el, urcând în maşină, răsucindu-şi trupul pentru a închide portiera cu mâna bună. Apoi răsuci cheia în contact, pornind maşina.

– Mă duci *tu* la locul de unde să închiriez maşina? întrebă ea, fără să înţeleagă.

– La spital! răspunse el.

– Dar este în Melbourne! exclamă ea, încă gândindu-se la timpul pe care i-l va lua închirierea maşinii, întrebându-se de ce Liam nu înţelegea că ea trebuia să mai facă şi acest pas, ca să poată să pornească spre sud, la Rose.

– Ştiu!

– Liam!...

– Comandantul este un prieten de-al meu! spuse Liam. Aceasta este maşina lui personală – ne-a împrumutat-o, aşa că pot să te duc eu la spital.

Lily era prea obosită ca să se certe, însă începea să prieeapă, în vreme ce el ieşea de pe drumul spre far, accelerând cât putea mai mult, gonind pe şoseaua principală care ducea în sud, la Melbourne. Maşina era una sport, cu un volan cu patru braţe şi capota trasă, iar bancheta din spate era plină cu geamanduri, frânghii de nailon acoperite cu alge uscate şi colonii de midii, şi o lanternă enormă.

– Ce va face comandantul fără maşină? întrebă Lily.

– Mi-a spus că va folosi camioneta!

– De ce a făcut asta?

– Fiindcă ai nevoie să ajungi la Melbourne.

– Ştiu asta, dar puteam să conduc eu!

– Trebuie să ajungi repede la Melbourne! Şi, sincer – nu sunt sigur că eşti în stare să conduci!

– Nu e responsabilitatea ta! ripostă Lily.

Liam era calm, apăsând pe pedală. Lily dădu înapoi, temătoare, sperând că ceea ce spusese nu sunase la fel de lipsit de recunoştinţă pe cât simţise ea. Milele goneau, de-a lungul părţii carosabile, pe o parte cu pini şi stejari şi cu apa necuprinsă, de cealaltă parte. Chiar şi de pe ţărm, în golf se vedeau jeturile balenelor. Lily se gândea la chipul lui Rose, la privirea din ochii ei verzi, imediat ce o observase pe Nanny. Îşi ţinu ochii strânşi, ca să păstreze momentul de încântare.

Când îi deschise din nou, se uită direct la Liam.

– Îmi pare rău! spuse ea.

– Eşti iertată! zise el. Privea atent la drum, de parcă pur şi simplu nu îi păsa deloc de conversaţie. Ochii îi erau concentraţi, albaştri, întunecaţi. Petice de lumină străbăteau printre crengile atârnând deasupra drumului, fulgere de lumină îi făceau ochii să pară strălucitori, apoi întunecaţi şi din nou strălucitori.

– Serios! spuse ea. Am greşit spunându-ţi acele vorbe.

– N-am mai mers pe drumul ăsta şi înainte?

Ea ştiu că el nu se referea la şosea.

– Ba da! Îi răspunse. Şi am regretat de fiecare dată!

El îi aruncă o privire.

– Nu pentru motivele la care te gândeşti! spuse ea. Ci fiindcă nu îmi place să îţi fiu îndatorată. Sau oricui altcuiva.

– Nu îmi eşti datoare în niciun fel! Îi ripostă el.

Lily privi afară, spre golf, în vreme ce goneau pe şoseaua de coastă. Ştia că el îi spusese adevărul. Nu aşteptase de la ea nimic, niciodată. Dar după cele prin care trecuse, înainte să se nască Rose, înainte să ajungă la Cape Hawk, Lily îşi pierduse capacitatea de a avea încredere. Odinioară credea că oamenii sunt buni la suflet, că se ajutau unii pe alţii. În felul acesta fusese crescută.

Dar, din clipa când sosise la Cape Hawk, aceste convingeri se năruiseră. Fusese ghinionul lui Liam, se gândea ea, să fi fost unul dintre primii oameni pe care îi întâlnise, după venirea în micul sat de pescari din fundul pământului, pe ţărmul cel mai nordic din Noua Scoţie.

Închise ochii, ducându-se cu gândul mult înapoi, cu nouă ani în urmă. Însărcinată, cum era, se mişca greu. Doar să fie departe de *acolo* – într-un loc nou, într-o casă de care nu era sigură că şi-o putea permite, cu o maşină hodorogită, care avea nevoie de reparaţii şi patru anvelope noi, şi fără bani de ajuns ca să schimbe uleiul. Acum, în vreme ce se afla în maşina comandantului, îşi lăsă mâinile să alunece pe pântec. Îşi putea aminti când o purtase acolo pe Rose, de parcă ar fi fost ieri.

– Există un alt motiv, e bine? întrebă ea, deschizând ochii, ca să se uite la el.

– Un alt motiv pentru ce?

– Că mi-a părut rău de fiecare dată! Se opri, gândindu-se cum să formuleze ceea ce voia să spună. Chiar de când ne-am întâlnit prima oară şi tu ai făcut ce ai făcut!

– Şi de ce se întâmplă asta? De ce îţi pare rău?

– E doar pentru că eu nu... zise ea, fără să se mai uite la el, ci afară, pe geam, la întinderea necuprinsă a oceanului albastru, şi zborul rotit de păsări albe, şi câte o creastă vălurită, care putea sau nu să fie spinarea unei balene. Nu m-am purtat cu tine foarte bine! Deloc bine, de fapt!

– Te-ai purtat grozav! spuse el.

– Nu! ripostă ea. Ştiu că nu.

Călătoriră în tăcere, pentru câteva minute. Ea era bucuroasă că el nu încerca să o contrazică. Singurul lucru pe care putea să conteze în cazul lui Liam era sinceritatea lui. Nu ascundea adevărul despre lucruri. Nu încerca să o facă să se simtă mai bine, dacă aceasta însemna să îi spună o minciună.

Privi spre el. Oare de ce avea ea astăzi limba legată? Ceea ce voia să spună era: P*oate că m-am purtat„ grozav", dar nu aşa cum meriţi. Nu ai fost altfel decât minunat, din ziua în care te-am întâlnit, ne-am întâlnit! Rose te iubeşte!* Nu putea, nu voia să rostească asemenea lucruri.

În schimb, ea spuse:

– Îţi mulţumesc că mă duci la spital, Liam!

El nu răspunse, dar ea îi văzu zâmbetul.

În vreme ce conducea maşina şi mai repede.

11

Vechiul spital din cărămidă se afla pe creasta unui deal ce domina portul Melbourne. Memorialul Primul Război

Mondial se înălța lângă el – un singur bloc din granit, adus din Queensport. Liam și fratele său se născuseră la acest spital, la fel ca cei mai mulți dintre verii lor. Liam își mai amintea când venise aici, ca să îl ia acasă pe Connor, care avea abia trei zile.

În timp ce așteptau pentru ca mama lui și bebelușul să fie gata, tatăl îl dusese spre helești ce licărea sub monumentul înalt, și îi spusese că străbunicul lui luptase în Primul Război Mondial. Liam încă își mai amintea că își ținea tatăl de mână, ascultând povestea. Străbunicul său fusese grav rănit în luptă și văzuse mulți soldați uciși.

Gândul că străbunicul său fusese rănit în război îl făcuse pe micul Liam, care avea trei ani, să plângă – în ciuda fericitului eveniment că avea un frățior și mama lui venea acasă.

– Există unele lucruri pentru care merită să lupți! spusese tatăl său, ridicându-l în brațe.

Liam își amintea de asta acum, în timp ce parca mașina și intra cu Lily în clădire. Mai fusese aici, de-a lungul anilor, pentru diverse motive. Prima operație la braț o făcuse aici. În acest loc aduseseră trupul fratelui său. Venise adesea aici, ca să o viziteze pe Rose. Și el, și Lily erau într-un fel de-ai casei, la Spitalul General Melbourne, așa că trecură de biroul de la intrare și se îndreptară direct spre al treilea etaj, la secția de urgențe cardiace – pediatrie.

Lily părea să se țină tare, controlându-se. O privi, în vreme ce ea apăsa pe butonul ascensorului – hotărâtă să rămână calmă. Doctori și vizitatori intrară înăuntru, împingându-i în spate. Ea abia dacă avea un metru cincizeci. Poate unu cincizeci și trei, cu pantofii săi sport. Era îmbrăcată în jeanși, nn tricou galben și o jachetă albastru-închis, cu fermoarul tras în față și o glugă pe spate. Liam o domina cu înălțimea lui. Încerca să nu privească în jos, la părul ei negru, ca de mătase.

Când se deschiseră uşile, trecu, îmbrâncind, prin mulţime, cu Liam după ea. El remarcă oamenii din ascensor uitându-se la ei cu milă – în vreme ce se îndreptau spre secţia de urgenţe. Lily nu observase nimic. Se dusese direct spre interfonul montat pe perete, lângă uşile închise ale secţiei.

– Am venit să îmi văd fiica, pe Rose Malone! spuse ea.

– Cineva vă va conduce imediat! hârâi vocea imaterială.

Sala de aşteptare avea o singură fereastră, dând spre monument şi heleşteu. Mai multe scaune verzi erau orientate spre televizorul la care se transmitea un talk-show. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să fi fost vesel, fiindcă hohotele de râs erau asurzitoare. Liam îl dădu mai încet.

Lily rămăsese în faţa uşilor de la secţia de urgenţe, aşteptând ca acestea să se deschidă.

– De ce nu stai jos? o întrebă el.

– E în regulă! răspunse ea, privindu-l peste umăr. Crezi că se mai află încă aici? Chiar acum mi-am dat seama că, probabil, au dus-o la terapie intensivă. Poate ar fi trebuit să ne oprim mai întâi acolo!

– Ţi-ar fi spus asistenta, zise Liam.

Lily încă se uita la el – nu se întorsese spre uşă. Ochii ei erau ceva între verde-cenuşiu şi albastru-cenuşiu. Culoarea lor îl făcea să se gândească la uriaşul bâtlan albastru, care trăia pe heleşteul lui. Se uita la pasăre în fiecare dimineaţă, din clipa în care răsărea soarele. Ochii lui Lily erau la fel de liniştiţi, şi serioşi, şi calmi, ca ai bâtlanului albastru, şi la fel de minunaţi, iar el încercă să zâmbească, să îi ofere încredere, fiindcă ochii aceia păreau şi îngrijoraţi.

– Nu trebuie să aştepţi! spuse ea. Adică, ştiu că vrei să te asiguri că Rose este în regulă. Însă după aceea poţi să pleci. Trebuie să îi înapoiezi comandantului maşina.

– Ştiu! ripostă el. O să i-o dau. Dar acum voi aştepta. Doar să văd cum se simte.

– În regulă! Bine! spuse Lily. Oare de ce nu deschid uşa?

– A trecut abia un minut!

– Un minut înseamnă aşa de mult!

Era primul semn că nu mai era la fel de calmă cum părea. Ridicase vocea şi făcu o grimasă.

Liam se îndreptă spre perete şi apăsă butonul soneriei.

– Da? se auzi o voce.

– Suntem aici s-o vedem pe Rose Malone.

– Da, ştiu! Cineva va...

– Ascultaţi! spuse el, folosindu-şi vocea aspră de cercetător, una care speria oamenii, cea pe care o folosea ca să obţină datele clasificate de la Ottawa şi Washington şi să le ceară celor de la Harvard şi Woods Hole să-i permită accesul la principalele lor reglementări. Avem nevoie de cineva chiar acum! Mama lui Rose se află aici, afară, iar Rose a fost adusă cu elicopterul chiar de la petrecerea pentru aniversarea celei de-a noua zi de naştere şi mama sa trebuie să o vadă *acum!*

Când se întoarse cu faţa spre Lily, îi văzu bărbia tremurându-i şi ochii ei albaştri ca ai bâtlanului umplându-se cu şi mai multă teamă, iar el stătea acolo, în loc s-o tragă la pieptul lui, aşa cum şi-ar fi dorit.

– Vin! spuse el.

– Mulţumesc!

Două secunde mai târziu, uşa se deschise. Îşi făcu apariţia o asistentă medicală înaltă şi tânără, cu o fişă prinsă pe un clipboard. Zâmbi amabil, de parcă n-ar fi fost deloc tulburată de vocea severă a lui Liam.

– Doamna Malone? întrebă ea.

– Trebuie s-o văd pe Rose! răspunse Lily.

– Veniţi cu mine! spuse asistenta.

Lily trecu în goană pe lângă ea, prin uşile deschise, care se închiseră în urma lor. Liam rămase acolo, în sala de aşteptare verde, cu inima în gât. Nu se aştepta, de fapt, să intre înăuntru, îşi spunea sieşi.

Se îndreptă spre fereastră, uitându-se afară, la monument. Era înalt şi îngust, eliptic, incrustat cu ciopliturі adânci şi terminat cu un vârf. Când era de trei ani, i se păruse masiv şi auster. Încă i se mai părea astfel. Un monument dedicat celor care fuseseră de folos şi celor care muriseră. Aproape că se putea vedea pe sine însuşi şi pe tatăl său, stând în umbra lui. Aproape că putea simţi supărarea de la cei trei ani ai săi pentru străbunicul pe care nu îl cunoscuse niciodată.

Doi doctori ieşiră din ascensor, amândoi îmbrăcaţi în halate albe, peste uniforma verde. Apăsară pe buton şi fură lăsaţi să intre în secţie. Stomacul lui Liam zvâcni, întrebându-se dacă aceştia se aflau acolo ca să o vadă pe Rose, să discute cu Lily.

Când se întoarse din nou spre fereastră, remarcă frunzele copacilor şi un pat de gălbenele, plantate la baza monumentului. Era vară. Umbra monumentului se lungea, asemenea zilei. Se uită la ceas – era deja şapte – şi îşi aminti de cealaltă parte a povestirii despre străbunicul său, partea care implicase familia rămasă acasă. Partea despre aşteptarea lor, despre străbunica lui, care nu ştia dacă el se va mai întoarce vreodată acasă.

Se gândea la Lily, aflată înăuntru, la secţia de urgenţe cardiace-pediatrie, aşteptând să afle ce se va întâmpla mai departe cu Rose. Uneori, aşteptarea era cel mai greu lucru dintre toate.

Asistenta, al cărei nume era Bonnie McBeth, o conduse pe Lily prin secţie. Erau acolo eopii mici şi mai mari, conectaţi la tot soiul de aparate, dar Lily nu avea ochi pentru niciunul, ci doar pentru fata din al doilea pat de pe stânga: Rose.

Imaginea ei se agăţă de inima lui Lily ca un cârlig de undiţă. Înainte să îi fi văzut chipul, ştiu că Rose se afla în acel pat: mărimea trupului său, sub pătura albă, felul amuzant în care îi plăcea întotdeauna să se ţină de balustradă, cu mâna

dreaptă. Acolo se aflau degetele ei mici, strângând bara de oţel inoxidabil. Lily înconjură draperia şi prinse mâna aceea, aplecându-se să o sărute pe Rose pe obraz.

– Mămico! spuse Rose.

– Bună, scumpo!

Ochii ei verzi părură pătrunzători la început, când o priveau pe Lily, de sus până jos, absorbind-o în ei, asigurându-se că ea se afla cu adevărat acolo. Dar apoi pleoapele se zbătură, ochii i se rotiră, se concentrară din nou şi se închiseră. Lily îşi dădu seama că îi făcuseră morfină. Strânse puţin mai tare mâna lui Rose.

Se auzi clinchetul aparatului, liniştitor. „IV" era în funcţiune. Lily examină braţul lui Rose, să se asigure că nu o răniseră, când introduseseră acul. Venele ei erau uneori subţiri şi fragile, dar, cum trecuse multă vreme de la ultima perfuzie, acum erau aproape sănătoase. Nu existau răni, nici urme de inserări greşite. Odată Lily fusese înnebunită – cu adevărat nebună – urmărind un tehnician „IV" înţepând-o pe Rose de patru ori, fără să îi găsească o venă.

În vreme ce Rose dormea şi Lily o ţinea de mână, Bonnie McBeth stătea în apropiere. Lily se uită spre ea. O mai văzuse pe Bounie, cu prilejul altor vizite, dar nu îi mai fusese asistentă lui Rose. Cardiologul principal al lui Rose se afla în Boston, aşa că Melbourne era într-adevăr numai pentru urgenţe – de care, slavă Domnului, Rose nu mai avusese nevoie de mai multă vreme.

– Stă confortabil! spuse Bonnie, cu voce joasă. I-am dat morfină, ca să o liniştim. Era foarte agitată, când a ajuns aici.

– Mulţumesc! spuse Lily. A trebuit să zboare cu elicopterul!

– Ceea ce ar fi agitat-o oricum! spuse Bonnie, zâmbind.

Lily încuviinţă, încă ţinând mâna lui Rose.

– N-ai vrea să plecăm de aici, să mergem la birou, unde putem vorbi? Ştiu că pare că doarme, dar...

Lily ezită. Nu voia să dea drumul mâinii lui Rose. De fapt, nu putea.

– E în regulă! spuse Lily, dar era aproape o şoaptă. Rose este căpitanul vasului său! Ea ştie ce urmează. Îmi poţi spune şi aici.

Bonnie nu păru deloc surprinsă. Mamele pacienţilor copii cu probleme cardiace erau oţelite, dar numai pe jumătate la fel de puternice ca pacienţii înşişi. Liniştită, se trase într-o parte şi aşa făcu şi Lily, încă ţinând mâna lui Rose.

– Există o notă în fişa ei, cum că urmează să mergeţi la Boston, în vederea unei operaţii pentru deficienţă de sept ventricular.

– Da, e programată pentru săptămâna viitoare. Vechea proteză s-a uzat.

– Aşa e. I-am făcut analizele imediat după ce a sosit, bineînţeles. Inima este mărită, iar plămânii sunt suprasolicitaţi, de aceea este cianotică. Rose ne-a spus că a avut nişte crize în timpul cărora s-a învineţit şi aceasta e cauza.

Chiar atunci, doi doctori intrară în salon, salutând. Paul Colvin, pe care Lily îl cunoştea, şi un altul, pe care nu îl mai văzuse, John Cyr, care îi explicară că îşi făceau vizita şi ar fi dorit ca Lily să iasă de după draperie.

– Aş prefera să rămân! spuse ea.

– Ştiu asta! ripostă Paul Colvin, doctorul mai în vârstă, un chirurg cardiolog care înfiinţase o secţie foarte apreciată în Melbourne. Însă chiar trebuie să vă cer să plecaţi. Doar pentru câteva minute.

Cu părul său argintiu şi atitudinea fermă, ar fi putut intimida o altă mamă. Lily scutură din cap, incapabilă să dea drumul mâinii lui Rose.

– Vă rog, domnule doctor! spuse ea. Nu voia să se certe şi nici nu o făcu. Doctorul o mai întâlnise şi înainte. Ştia că nu se putea împotrivi şi o lăsă să rămână.

Doctorii o ascultară cu stetoscopul, verificară aparatele, citiră fişa. Lily se bucura că erau doar ei doi şi că acela nu era un spital cu practică universitară. Se duse cu gândul înapoi, când Rose avea doar zece luni şi se afiau în spitalul din Boston, aşteptând decizia în privinţa operaţiei. Studenţii se opreau tot timpul să o examineze – împingând-o şi înghiontind-o, ascultându-i inima, înconjurând-o cu mulţimea lor de uniforme verzi – făcând-o să plângă. Ceea ce dusese la învineţirea ei.

Nu i-a trebuit mult lui Lily – lipsită de experienţă, pe atunci – să reclame aceasta cardiologului şi să interzică vizitele studenţilor. Învăţase, chiar de la început, cum să fie mama-ursoaică şi devenise mai sălbatică, odată cu trecerea anilor.

Acum, ţinând-o de mână pe Rose, se uita la fiica ei care se trezea, privindu-i pe doctori cum o consultă şi apoi la Lily, căutând sprijin. Lily o strânse de mână şi Rose făcu la fel.

Erau pline una de cealaltă. Gesturi obişnuite. Doar ştiind că cealaltă se afla acolo. Strângându-şi mâinile. Zâmbindu-şi una celeilalte. Rose adormind, apoi trezindu-se, ca să îşi vadă mămica alături de ea. Lily înlăturându-i părul de pe frunte. În curând, va sosi momentul ea ea să doarmă şi Lily intenţiona să stea pe un scaun, lângă patul lui Rose.

După ce plecară doctorii, Bonnie reveni alături de Rose. Aducea o tăviţă cu medicamentele, gata să i le administreze. Lily era mai liniştită să o lase pe Rose câteva minute singură, cu Bonnie, decât cu cei doi doctori. În vreme ce Bonnie potrivea dozele, Lily se îndreptă spre biroul unde se aflau doctorii Colvin şi Cyr.

– A început să aibă episoade cianotice cu o regularitate crescândă! spuse doctorul Colvin, citind fişa. Ne-a povestit că a avut una astăzi.

– Da! confirmă Lily. Este motivul principal pentru care a

fost programată pentru operaţie, în Boston. Ca să îi înlocuiască porţiunea uzată a protezei – DSV, deficienţă de sept ventricular – cea pe care i-au pus-o când avea nouă luni. Aţi putea să îi telefonaţi chirurgului său de acolo? Doctorul Kenney.

– Da! Imediat ce starea ei o va permite! Este la curent cu tot ce se întâmplă, dar acum se află în Baltimore. Dânsul recomandă operaţia în Boston, totuşi, şi i-ar face plăcere să îl sunăm mai târziu, după ce îi vom face toate analizele.

– Ce aţi mai descoperit?

– Păi, se află într-o stare de insuficienţă congestivă cardiacă. Are un edem pulmonar, cu o cantitate apreciabilă de mărire. O să îi administrăm Captopril şi Lasix. Aş prefera să îi fac o cateterizare, ca să am o reprezentare mai corectă a felului în care îi funcţionează inima.

Lily încuviinţă – ţeapănă, şocată, pe „pilot-automat". Oare când se va obişnui să audă că inima lui Rose se află în insuficienţă funcţională? Era asemenea încă unei lovituri de pumn, la fel de dăunătoare ca prima dată. Cunoştea unde se află linia de sosire – camera de urgenţă din Boston, unde îi vor înlocui proteza şi o vor face din nou bine, o inimă aproape la fel de bună ca una nouă. Dacă ar putea, cel puţin, să o stabilizeze aici – şi ei doreau aceasta – Lily şi Rose şi-ar urma planul lor şi următoarea operaţie va fi ultima!

– Când a făcut şuntul Blaylock-Taussig? întrebă doctorul Cyr.

– La zece luni! răspunse Lily.

– În Boston, spuse doctorul Colvin.

Lily încuviinţă, trăgându-se încet înapoi, nerăbdătoare să se întoarcă la Rose.

– Este o luptătoare! spuse doctorul Cyr.

La aceste vorbe, Lily îşi strânse buzele, însă îşi jură să nu explodeze. Simţea că acel gheizer dinlăuntrul său – o presiune ce tot creştea – este pe punctul de a se dezlănţui

într-un fel. Uneori, a auzi despre proceduri avea un efect extrem asupra ei, de parcă celulele trupului său îşi reaminteau că prima oară Rose trebuise să o sărute de adio, când o duceau la operaţie. Momentul acela aproape că o ucisese, şi încă o mai făcea, de fiecare dată când şi-l amintea.

Doctorii îi dădură să semneze un formular, ceea ce făcu, cu o mâzgăleală. Să semneze repede, să se întoarcă la Rose...

– Aceasta e tot? întrebă ea.

– Da! răspunse doctorul Colvin.

– Aş dori să vă cer să nu îi mai administraţi morfină! spuse Lily.

– Părea destul de agitată, când a ajuns aici! ripostă doctorul Colvin. Trebuie să o menţinem liniştită!

– Morfina îi face rău la stomac! Şi îi place să fie mai alertă!

– Totuşi, nu dorim să se agite!

– Sunt eu aici, cu ea, acum! spuse Lily. Presupun că o voi scoate la capăt!

Ambii doctori dădu din cap, iar doctorul Cyr ridică din umeri. Nu părea să le convină aceasta.

Dar lui Lily nu îi păsa dacă le convenea sau nu. Atâta timp cât îi convenea ei şi lui Rose.

12

În urma lor, la Cape Hawk, petrecerea se spărsese. Nanouk Girls se urcaseră în maşinile lor, conduseseră spre casă, îşi hrăniseră familiile şi acum se pregăteau să dea telefoane sau să comunice prin Internet. Urmau să stabilească cine să se ocupe de pachete, atât pentru Lily, cât şi pentru Rose – pline cu fire toarse, canafasuri, cărţi, CD-uri şi DVD-uri

şi fotografiile făcute la sărbătorirea zilei de naştere, mai ales acelea cu Rose şi Nanny zbenguindu-se în fundal.

Anne Neill pusese tortul de aniversare al lui Rose în frigiderul hotelului, după cum promisese. Ea şi Jude mâncau împreună în sufragerie, în mijlocul tuturor oaspeţilor hotelului, abia putând să vorbească sau să facă altceva decât să ciugulească din mâncare. Jude arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani, din acea dimineaţă.

– Când Liam mi-a cerut să fiu căpitanul croazierei, nu m-am aşteptat deloc la asta! Annie, tu ai văzut-o vreodată pe Rose arătând aşa de rău? Aşa de vânătă?

– Nu, dragule! Sincer, nu!

– Ce a spus Lily?

– Încă n-am vorbit cu ea! Liam te-a sunat?

– Nu, şi a închis şi celularul! Ce spunea Lily înainte de petrecere?

– Păi, ştiu că Rosie avusese nişte probleme. Dar păreau să fie cele obişnuite, având în vedere starea ei, şi apoi amândouă urmau să scape de grijă, o dată pentru totdeauna, după operaţia care era programată să o facă în Boston.

– E mai rău decât crede Lily? Ştii că toţi o iubim, este cea mai minunată... şi are atâta tărie de caracter, şi o atitudine pozitivă! Dar, Annie... nu cumva îşi face iluzii în privinţa lui Rose?

– Jude, Lily îmi povestea odată că ea şi Rose s-au obişnuit cu lucrurile astea care îi sperie pe ceilalţi. Presupun că a fi un pacient cu probleme cardiace înseamnă să nu ai niciodată certitudini.

– Cred că o să mă rog pentru ele diseară! spuse Jude.

Anne îi zâmbi. Ştia că el se ruga deja pentru ele, în fiecare seară, la fel ca şi ea. Soţul său, căpitanul de navă, din pustietăţile maritime ale Canadei, avea o inimă la fel de mare ca Golful St. Lawrence!

– Pentru toţi trei! adăugă Jude.

– Trei?

– Da, dacă îl pui la socoteală şi pe Liam!

Anne încuviinţă. Cum, oare, ar fi putut să nu ţină seama de Liam? Era un lucru nerostit faptul că el însemna o parte profundă din viaţa lui Lily. Probabil că Anne şi Judc ştiau aceasta mai bine decât Liam şi Lily. Probabil că o ştia şi Rose. Niciodată nu existaseră doi oameni mai legaţi decât ei, dar atât de prudenţi, şi cu asemenea rezultate nesatisfăcătoare.

– Crezi că au avut vreodată o idilă? întrebă Jude. Sau e de parcă aş întreba dacă vor creşte vreodată palmieri în Cape Hawk?

– Obişnuiesc să cred că palmierii sunt un lucru mai plauzibil! răspunse Anne.

– Obişnuieşti?!

Anne doar ridică din umeri:

– Speranţa într-o primăvară eternă!

– Şi ce mai speri, dragostea mea? întrebă Jude. Se întinse peste masă, pe deasupra mâncării aproape neatinse, şi îi acoperi mâna cu a lui.

Anne şopti:

– Ca cea mai bună prietenă a mea să aibă un pic mai multă fericire decât a avut până acum!

Când chelneriţa veni să cureţe şi îi întrebă dacă era ceva în neregulă cu mâncărurile ei, Anne a fost incapabilă să răspundă. Jude răspunse pentru amândoi, spunându-i că totul fusese grozav, dar se săturaseră la petrecerea de aniversare. Anne se gândi la tortul rămas nemâncat şi îşi duse un şerveţel la ochi, să şi-i şteargă. Jude profită de moment, şi încercă din nou să îl sune pe Liam pe mobil, dar el tot nu răspunse.

Anne se uită la soţul său, pe deasupra mesei, şi se întrebă ce oare se întâmpla acolo, în Melbourne.

Trecuseră două zile fără nicio veste. În acea seară, Marisa şi Jessica stăteau pe veranda din spate. Cape Hawk se afla

atât de departe, în nord, şi lumina stăruia multe ore după ce în New England apunea soarele. Acele pinilor păreau pictate cu aur şi greierii ţârâiau în pădure. Stăteau una lângă cealaltă, la capătul scărilor. Jessica nu zâmbise şi nu spusese prea multe de când Rose fusese dusă cu elicopterul.

După plecarea lui Rose, ceva se descătuşase în Marisa, care îşi dădu seama că ar fi fost corect faţă de ea însăşi şi de fiica sa să sărbătorească adevărata zi de naştere a lui Jess – doar ele două. Ce ar fi fost rău în asta?! Ea – ele – se fereau de atâta vreme. Când, mai devreme, se opriseră la magazinul alimentar, Marisa o trimisese pe Jessica la librăria de alături, să îşi aleagă ceva de citit pe timpul verii, iar în timpul ăsta ea putuse să cumpere un tort. Acum, în timp ce Jessica privea stelele răsărind pe cerul întunecat, Marisa se duse în bucătărie.

Când ieşi, ţinea în mâini un tort cu nouă lumânări aprinse.

– La mulţi ani! cânta ea şi, la sfârşitul cântecului, Jessica aproape că zâmbea.

– Mămico, nu mi-am închipuit că vom aniversa adevărata mea zi de naştere anul acesta!

– Ei bine, o facem! Dă-i drumul, puişor – stinge lumânările! Pune-ţi o dorinţă!

Jessica inspiră profund, apoi suflă. Cele nouă lumânări se stinseră într-o clipă. După ziua de azi, Marisa se simţea super mulţumită de sănătatea fiicei sale, pentru simplul fapt că era în stare să stingă lumânările de pe tort. Începu să taie două felii, în vreme ce Jessica aducea farfuriile.

– Ştii ce mi-am dorit, mami?

– Ce, puişor?

– Ca Rose să vină curând acasă!

– E o dorinţă minunată!

Chiar pe când o spunea, Marisa se opri. Ce ar fi fost rău într-o dorinţă? Se gândi la Ted, la felul cum judeca el fiecare lucru după propriile standarde. Dorinţă bună, dorinţă rea!

– Va veni acasă în curând?

– Nu ştiu! răspunse Marisa. Să sperăm şi să ne rugăm să fie aşa!

Jessica încuviinţă şi amândouă începură să îşi mănânce felia de tort. Marisa simţi o strângere de inimă, amintindu-şi că mama sa cocea întotdeauna torturi, pentru ea şi sora sa, Sam, de zilele lor de naştere. Le orna cu minunaţi trandafiri roz, din glazură de unt bătut spumă, şi le scria numele cu roz. De ce oare îi era dor Jessicăi, în afară de o familie numeroasă, în viaţa sa?

Petrecerea lui Rose fusese ca întrunirea unei mari familii – Lily şi Rose, şi toate celelalte femei, pe care, până la sfârşitul zilei, le simţise ca pe nişte surori. Stând pe punte, uitându-se cum o duceau pe Rose spre elicopter, o femeie o prinsese pe Marisa de mână. Stăteau toate acolo, privind în linişte cum era luată Rose. Marisa şi Doreen se ţineau strâns de mâini, şi Marisa o apucase de mână pe Jessica, iar Jessica pe Allie, şi aşa până la capătul şirului.

O izbucnire de forţă o pătrunsese pe Marisa în acel moment, inspirând-o să îi cumpere fiicei sale tortul pentru ziua de naştere. O îmbrăţişă strâns pe Jessica şi o sărută pe creştetul capului.

– Costă mult să mergi la spital, nu-i aşa? întrebă Jessica.

– Da! răspunse Marisa. Mai ales, se gândi ea, când eşti fugar şi nu ai grijă de sănătatea ta! Era sigură că Jessica îşi amintea cum căzuse, chiar după ce părăsiseră oraşul Weston, şi fusese nevoie să i se coasă rana. Marisa trebuise să plătească în bani lichizi – asigurarea de sănătate însemna o pistă uşor de urmărit.

– Operaţiile la inimă sunt mult mai scumpe decât cusăturile, aşa-i?

– Destul de mult!

Jessica dădu din cap. Îşi mâncă bucata de tort, în vreme ce soarele cobora încet, îmbrăcând pădurea în purpură, cu umbre lungindu-se în lumina crescândă a lunii. O pasăre de

noapte țipă, dinspre copaci – lungi sunete gâtuite, ce precedau vânătoarea.

– Mami! spuse Jess, cu gura plină. Mestecă, înghiți, apoi se șterse la gură. Vreau să fac ceva pentru Rose!

– Nu sunt sigură că poate să primească vizite! zise Marisa, amintindu-și secția de terapie intensivă pediatrică de la Johns Hopkins, unde lucrase o vreme, și îi văzuse pe toți acei copii bolnavi. Știa că Jessicăi nu i s-ar fi permis să intre. Dar sunt convinsă că i-ai putea scrie ceva și mama ei îi va da scrisoarea.

– Vreau să fac mai mult decât o scrisoare!

– Ca de pildă?

– Vreau să adun bani pentru ea! Ca să poată fi operată și ca mama ei să nu se mai îngrijoreze ori să muncească așa de mult! Rose spunea că lucrează tot timpul!

– Oh, Jess!

– Vreau să fac asta, pentru ca să fie vindecată la spital. S-o facă bine! Mami, de ce inima lui Rose nu bate cum trebuie? De ce se învinețește? întrebă Jessica, începând să suspine. Nu vreau să moară!

Marisa o trase la ea în poală, strângând-o tare și încercând s-o aline. Jessica plângea fără oprire, la fel ca atunci când murise tatăl ei și când își văzuse cățelușul ucis. Și ochii Marisei erau plini de lacrimi. Se gândea la toți acei copii bolnavi pe care îi îngrijise, la durerea pe care o simțise văzându-le suferința. Se străduise să învețe să se detașeze – era ceva ce se preda în școlile de asistente medicale –, dar avusese nevoie de ajutor suplimentar, de la colegi și prieteni. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată și pe care îl evita chiar în clipa asta.

Îmbrățișând-o pe Jessica, își dorea să poată să îi aline durerea de a-și fi pierdut tatăl, de a o vedea pe Rose atât de bolnavă, de a-l privi pe Ted omorând-o pe Tally. Marisa își dădea seama că dorea să facă orice pentru a-și proteja fiica de ceea ce era mai cumplit în viața. Se duse cu gândul înapoi,

la maternitate, cu nouă ani în urmă, când îşi ţinuse fiica în braţe, înfăşurată într-o pătură roz. Copilaşul era aşa de mic, iar pătura aşa de moale! Acel moment încă era extrem de viu în memoria Marisei – simţise o dragoste atât de intensă, şi ştiuse că va face orice ca să îşi apere pruncul.

Se întrebase cândva dacă ar mai putea iubi vreodată o altă persoană, destul de mult, încât să moară pentru ea. Să sară în apă îngheţată, să o salveze. Să păşească în faţa unui animal sălbatic, dându-şi viaţa. Ţinându-şi copilul în braţe, toate îndoielile dispărură. Stând acum pe veranda din spate, îşi aminti sentimentul de iubire care o copleşise, toate făgăduielile pe care le făcuse, de a-şi proteja fiica plăpândă de oricine sau orice ar fi încercat să îi facă rău.

Dar nu îşi putea apăra fiica de teribila durere pe care o se simţea, văzându-şi cea mai bună prietenă suferind!

– Mami? o întrebă Jessica, ştergându-şi lacrimile. Rose o să moară?

– Mama ei face tot ce îi stă în puteri ca să se asigure că asta nu se va întâmpla! Are o îngrijire excelentă!

– Dar nu ştiţi?

Marisa clătină din cap. Se uită în ochii căprui ai Jessicăi, îndepărtându-i părul de pe frunte, gândindu-se la tatăl acesteia. Moartea lui le lovise pe amândouă aşa de tare, iar pentru ea era o povara gândul că Jessica ar putea trece prin aceeaşi situaţie, din grija pentru Rose.

– Nu, puişor! Nu ştim!

– Se întâmplă atât de multe lucruri rele! şopti Jessica. La fel ca atunci când Ted a aruncat-o pe Tally pe scări, în jos, doar fiindcă lătra!

– Şi lucruri bune, Jess! Aş dori să te gândeşti la lucrurile bune!

– Trebuie să o ajut pe Rose! spuse Jessica, sărind în picioare, de parcă nu ar fi putut suporta să irosească nici măcar un minut.

– Puişor, putem să ne rugăm pentru ea. Fă scrisoarea...

Jessica scutură din cap:

– Asta nu e de ajuns! Vreau să strâng bani, aşa încât Rose să poată fi bine îngrijită! Nu vreau ca ea să moară, la fel ca tata, sau ca Tally. O să încep chiar acum!

Îi lipsise puterea ca să îşi salveze căţeluşa, dar nu va renunţa la prietena sa.

Marisa încuviinţă. Uşa-paravan se trânti în spatele Jessicăi, lăsând-o pe Marisa singură, pe verandă. Gândurile i-o luaseră la goană. Poate că era din cauză că marele eveniment al aniversării zilei de naştere a fiicei sale era ţinut secret, sau poate că o şocase să o vadă pe Rose dusă spre spital. Ştia, din perioada când fusese detaşată la secţia de psihiatrie, că traumele vechi puteau fi activate de cele mai ciudate lucruri. Din proprie experienţă, după traiul cu Ted, aflase cât de uşor devenea ţeapănă, se prăbuşea, dorind să îşi tragă aşternutul peste cap. Acestea fuseseră vechile căi.

Dar i se întâmplase ceva nou. Simţea un val străbătându-i trupul, ca un râu, pe sub piele. Se gândi la Paul, tatăl Jessicăi, şi se înfioră brusc, simţindu-se vie, în aerul rece al mării. Chemarea păsării se auzi din nou, dinspre pădure, anunţând noaptea. Când Marisa se uită într-acolo, aceasta se înălţa, cu aripi largi, sus, deasupra pământului. Îi auzi bătăile aripilor, pe când zbura, şi îi văzu ochii galbeni: o bufniţă.

Din aprilie, de când ea şi Jessica părăsiseră casa, se simţise ca o creatură vânată. Schimbare de nume, schimbare de casă, schimbare chiar şi de ţară. Îşi luase fiica şi o dusese departe de fiecare lucru care avea importanţă pentru ele. Oare cât de multe nopţi nedormite o încercase vinovăţia pentru ceea ce îi făcuse fiicei sale? Îmbrăţişând perna, în fiecare noapte, se rugase ca Paul să o ierte.

În seara aceasta, avea sentimentul că el o iertase. Marisa simţea că îi revine puterea. Strângând mâinile acelor Nanouk Girls, văzând dragostea lor pentru Lily şi ştiind că aceasta

înţelesese, într-un fel, prin ce trecuseră Marisa şi Jessica – toţi aceşti factori o schimbaseră, în ziua aceea.

Aşa că atunci când văzu bufniţa – cu ochii ei de aur şi ghearele ucigaşe –, în loc să o cuprindă teama, reamintindu-şi că ea şi Jessica erau vânate de un bărbat pe care ea, în mod nebunesc, dorise să îl înţeleagă, se simţi ca electrizată şi plină de putere. Ted îşi croise drum în viaţa ei, pretinzând că o ajută să investească banii pe care li-i lăsase Paul. Îl cunoscuse pe soţul ei, cu ocazia unor afaceri şi a unor partide de golf şi se folosise de aceasta ca să câştige încrederea Marisei. Trădase prietenia lui Paul, pătrunzând în viaţa ei şi a Jessicăi!

Problema era că Paul nu îl cunoscuse pe Ted. Nu cu adevărat. Nu aşa cum îl cunoscuse Marisa. Uneori, viaţa le oferă oamenilor daruri stranii, periculoase. Ted le făcuse un rău cumplit fiinţelor pe care Paul le iubise cel mai mult. Închise ochii, ascultând bufniţa, şi gândindu-se la ea şi la Jessica, la Lily şi la Rose. Şi acum începu să vadă clar.

Jessica se duse în dormitorul ei şi se uită în sus, la crucifix. Îşi făcu semnul crucii. Apoi se aplecă deasupra statuii Mariei – una pe care o iubea cel mai mult, căci avea multe. Aceasta era Maria cu robă albastră şi coroană de stele galbene, stând cu picioarele goale pe un şarpe – de care Jessica era foarte îngrozită. Gura lui era schimonosită şi larg deschisă, cu colţi galbeni şi o limbă roz. Dar Fecioara Maria îl ucisese, doar călcând pe el cu picioarele goale. Jessica verifica de fiecare dată, să se convingă că şarpele chiar era mort. Sărută chipul Mariei.

Apoi luă *Leul, vrăjitoarea şi garderobul.* Era cartea preferată a ei şi a lui Rose. O îndrăgea pentru magia sa, secretele, răul şi, mai ales, bunătatea. Se gândea că Rose o îndrăgea din aceleaşi motive, dar nu discutaseră niciodată despre asta.

Răsfoind cartea – o ediţie cu coperţi groase, pe care o

primise de la mătuşa ei, Sam, de Crăciun, cu doi ani în urmă – găsi o ilustraţie cu Aslan, bunul, înţeleptul leu. Jessica se uită la ochii lui trişti, inteligenţi şi îşi simţi inima bătându-i în piept. Atinse ilustraţia, gândindu-se la Rose, care avea nevoie de ajutor, şi spuse: „Tăticule!"

În carte, Aslan se lasă atacat şi ucis, astfel încât copiii şi toţi locuitorii din Narnia – magica, secreta lume de dincolo de uşa garderobului – să poată trăi liberi. Când el se ridica de pe masa de piatră şi revenea la viaţă, Jessica se înfiora mereu şi îi dădeau lacrimile, de parcă nu ar fi putut crede că ceva aşa de curajos şi adevărat chiar se putea întâmpla.

Înainte de Ted, Jessica crezuse în curaj şi adevăr. Tatăl ei era la fel ca Aslan. Când a murit, ultimele cuvinte pe care i le spusese Jessicăi au fost: „Voi privi de acolo, din ceruri, şi voi veghea asupra ta şi a mamei tale! Nu voi fi niciodată cu adevărat plecat, scumpo! Cheamă-mă, când vei avea nevoie de mine!" Jessica îl strânsese de mână cât de mult putuse, până când doctorul şi mama sa o trăseseră deoparte. Apoi mama petrecuse o vreme, singură, cu el, şi după aceea murise.

Ted apăru la puţină vreme. Mă rog, poate că la aproape un an după aceea – dar pentru Jessica păruse prea repede. Încă mai putea simţi mirosul tatălui său în dulapul de haine al acestuia. Stătea în întuneric, cu capul între costumele lui, cu ochii închişi, şi îl aducea înapoi. Mirosul de transpiraţie şi de ţigări şi chiar *el* o înconjurau. Voia să rămână acolo şi să îşi amintească ce îi spusese el: *Nu voi muri niciodată cu adevărat... Mă voi uita de sus la tine şi la mama ta...*

Iar Jessica inspira parfumul lui şi ştia că spusese adevărul. Chiar era acolo, cu ea, protejând-o. Îi plăcea ca uşa să fie parţial închisă, ca nimeni să nu o vadă în dulap. Era momentul său de singurătate împreună cu el. În fiecare zi îşi alegea alt loc. Deşi dulapul nu era mare, ei i se părea ca o lume întreagă – la fel ca garderobul din carte.

Jessicăi îi plăcea să scotocească prin buzunarele câte unui

costum al tatălui său. Fusese un om de afaceri care aprecia înfăţişarea prezentabilă. Aşa că avea şapte costume şi cinci haine sport, şi o grămadă de pantaloni. Buzunarele erau ca o comoară pentru ea. La început, lucrurile pe care le găsea erau emoţionante şi magice. Câteva monede, un card, medalia sa Saint Cristopher, din argint care îşi pierduse luciul, un plasture rătăcit, bucăţi de folie de aluminiu de la un pachet de ţigări, cardul pe care îl avea în comun cu mama ei.

După o vreme, ceva din magie începu să dispară. Se uita în buzunarul din stânga al costumului ecosez şi ştia că va găsi clama pentru prins banii, chibrituri şi un calendar cu întâlniri. Sau putea căuta în buzunarul de la spate al pantalonilor lui verzi de golf, şi găsea semnul înverzit pentru mingea de golf şi un creion scurt, galben, pentru notarea scorului. Stând pe vârfuri, ca să ajungă la buzunarul de la piept al jerseului albastru de vară, descoperea un desen de-al ei, de la grădiniţă, şi un rozariu de buzunar.

Chiar dacă emoţia de a nu şti ce va găsi dispăruse, a-şi petrece timpul printre costumele tatălui său însemnase o mare fericire pentru Jessica, în acea perioadă. Simţea mirosul tatălui său şi ştia că el se afla aici, pe acest pământ. Că nu era doar un înger sau o stafie privind din cer – ci mergea şi vorbea, şi păstra desenul ei de la grădiniţă, şi purta costume frumoase, iar uneori uita să îşi golească buzunarele. Din când în când, stătea acolo, în grămada amestecată de stofe de lână şi bumbac, povestindu-i tatălui ei cum îşi petrecuse ziua, şi parcă îl auzea răspunzându-i.

O dată, mama ei deschisese uşa dulapului în timp ce Jessica se afla înăuntru. Îşi ţinuse respiraţia, aşa că mama nu o văzuse. Nu fiindcă se gândise că mama ei ar cerceta-o, ci deoarece îşi închipuise că ea era, poate, tristă – chiar la şapte ani, Jessica ştia cât de rău îi face mamei ei să o vadă printre costumele tatălui său. Însă nu avusese de ce să se îngrijoreze: mama doar stătuse acolo câteva minute, apoi închisese uşa şi plecase.

Dar poate că mamei îi plăcea să facă acelaşi lucru! se gândea Jessica. Să se întoarcă în timp şi să îşi amintească ce fericiţi fuseseră ei trei odinioară, când el încă trăia şi purta toate acele costume minunate. Poate că a sta aproape de acele costume o făcea pe mama sa capabilă să îi audă vocea, la fel cum i se întâmpla ei.

Apoi apăru Ted.

Tatăl ei îl cunoscuse la golf. Ted devenise agentul lui de schimb şi făcuse treabă bună investind o parte din banii familiei. Jessica îşi aminti că îi auzise pe părinţii săi vorbind adesea despre Ted. „N-am fi reuşit, fără Ted!", spunea tatăl său, iar şi iar, despre dezvoltarea afacerilor sale. „Este un noroc!" spusese mama ei. Oh, Ted fusese ca un miracol pentru familie. Îl ajutase pe tatăl ei să îşi deschidă un nou birou pentru compania lui, în cartierul comercial din Boston, în locul celui din Dorchester. Banii îl ajutaseră să cumpere un nou sistem computerizat, să angajeze mai mulţi oameni şi să ofere asigurări de sănătate.

Jessica îşi aminti că îşi punea întrebări despre Ted, înainte să îl cunoască. Oare care era ocupaţia lui? De ce apela familia ei la o persoană pe care abia o cunoştea şi îi încredinţa banii săi, ca să îi sporească? I se păruse aproape incredibil de minunat şi binevoitor. Chiar putea cineva să se ocupe cu supravegherea economiilor unei familii şi să o ajute să câştige şi mai mult? îşi întrebase tatăl o dată şi acesta îi spusese:

– Este un bărbat inteligent, scumpo! A fost la cele mai bune şcoli, ca să înveţe despre afaceri, şi şi-a ales domeniul în care a crezut că va face bani!

– Dar e drăguţ, aşa-i? întrebase ea, incapabilă să îi acorde vreun rol în viaţa lor, în niciun fel.

Tatăl ei râsese:

– Da, e un tip important! Ted place oricui. Are o grămadă de prieteni şi este vicepreşedinte al Rotary Club, din oraşul în care locuieşte.

Jessica habar n-avea ce însemna Rotary Club, dar se gândi că sună foarte interesant. Cuvintele tatălui său o făcură să înţelcagă. Ted trebuia să fie un om important! Banii erau greu de procurat – părinţii săi erau îngrijoraţi de lucruri ca ipoteca, şi poliţele pentru maşină, şi dezvoltarea afacerii şi educaţia la colegiu, pentru ea, când va veni timpul. Dacă ei avuseseră încredere în el, ca să îi lase economiile lor pe mână, atunci trebuia să se încreadă şi Jessica!

Tatăl său afirmase o dată că Ted este „la fel de generos cum deveniseră ei ", din cauză că lucra voluntar pentru copiii săraci.

Acum, uitându-se la faţa tristă a leului din *Leul, vrăjitoarea şi garderobul,* Jessica răsuflă adânc. Îşi dorea ca Aslan să poată ieşi din carte şi să îi vorbească. Îşi dorea ca tatăl ei să coboare din cer şi să îi spună ce să facă. Dacă Ted era „la fel de generos cum deveniseră ei", Jessica nu mai era convinsă că ar trebui să încerce să strângă bani pentru Rose. Nu voia să fie ca Ted.

Problema era că îşi dădca seama că tatăl său nu mai putea să vorbească deloc cu ca. Şi asta din acea zi, în care Ted se mutase în casa lor. Jessica venise acasă de la şcoală şi se dusese la dulap – nu pentru că ar fi fost supărată sau din cauza lui Ted. Sau poate că era un pic supărată – dar, mai important, doar dorea să discute cu tatăl ei, în felul în care o făcea adesca. Era primăvară, şi reuşise să prindă din zbor o minge, la baseball.

Avea mingea la ea. Mama şi Ted se aflau în bucătărie. Putea să se ducă la ei, dar, în loc de aceasta, alergă sus, pe scări, la dulapul tatălui. Deschise uşa şi...

Toate costumele lui dispăruseră.

În locul lor, acolo se aflau hainele lui Ted. Costume şi jachete, şi pantaloni, şi haine, şi halatul lui. Chiar şi acum, amintindu-şi acel moment, Jessica simţi o greutate pe piept. Îşi atinse inima şi se aşeză pe pat. Uitându-se la faţa lui Aslan,

suspină abia auzit. *Marie, Isuse, Dumnezeule...* Vederea lui Rose, învineţindu-se, şi zborul ei spre spital aduseseră toate astea înapoi. Oamenii pe care îi iubea plecau departe. Tatăl ei, Rose... Tatăl ei nu murise cu adevărat, până în ziua în care Ted şi mama sa nu îi aruncaseră costumele.

– Spune-mi ce să fac! şopti ea, aşezându-se în genunchi.

Afară, bufniţele vânau şi ţipau. Le auzea în fiecare noapte, de când se topise zăpada. Uneori, le asculta foarte intens, de parcă ar fi fost în stare să înţeleagă ce spuneau. Se uita la ilustraţia din cartea ei preferată şi asculta bufniţele, iar aceasta era ca un soi de rugăciune, căci chiar îi cerea ceva tatălui său.

Dacă existase vreodată o zi pentru ca el să se întoarcă la ea, aceea era chiar acum: adevărata ei zi de naştere.

Ted îl alungase departe de ele. Şi, din cauza lui Ted, ea avea acum un nume inventat, o zi de naştere inventată şi o poveste inventată. Numai tatăl său ştia cine era ea, cu adevărat. Numai el îi putea îndeplini dorinţele. Mama sa fusese în stare de asta odinioară, dar acele vremuri luaseră sfârşit. Mama era doar o fantomă acum – o fantomă slabă, îngrozită şi înspăimântătoare, din cauza lui Ted. Ea şi Jessica erau doar oase descărnate de animalul sălbatic pe care îl lăsaseră să intre în vieţile lor.

Ted păruse adesea aşa de furios! Apoi îi ucisese căţeluşa, pe Tally. Jessica credea că el voia să le omoare şi pe ea, şi pe mama ei. Nu era deloc generos. Tatăl său nu se înşelase în privinţa multor lucruri, dar, în cazul acesta, greşise. Aceasta era prima cerere a Jessicăi:

– Tăticule, nu te supăra, dar te-ai înşelat! Ted nu era generos. A venit să ne rănească. Asta era tot ce dorea. Ne-a luat tot ce aveam. Mă rog, aproape tot.

O bufniţă ţipă afară, în pădure şi Jessica zâmbi – tatăl său îi răspundea.

– Ajută-mă să o ajut pe Rose! Te rog, tăticule! Nu vreau

ca ea să meargă în paradis! Ajută-mă, tati! Doresc să rămână cu mine! Doresc ca ea să trăiască!

Şi-l imagină pe tatăl său stând în rai, cu Sfânta Agatha şi Sfânta Agnes şi Ioana d'Arc.

Şi bufniţa ţipă sinistru, din nou, şi o creangă se rupse şi căzu pe pământ, iar Jessica înţelese. Când va răsări soarele, se va duce în pădure. Şi se va întoarce cu o comoară secretă, ca să câştige bani pentru Rose.

13

Scopul era să o stabilizeze pe Rose suficient, încât să poată călători până la Boston – la aceasta se gândea Lily tot timpul. Liam închiriase pentru ei două camere la Holiday Inn, în port, chiar în apropierea spitalului. Îi spusese că ar trebui să se întoarcă acasă, iar el îi ripostase că o va face, după ce Rose va ieşi de la terapie intensivă. Între timp, aranjase cu prietenul său să păstreze maşina pe o perioadă nedeterminată. Şi putea să îşi facă şi treaba lui de monitorizare pe laptop.

Lily ridică din umeri. Nu îşi dădea seama ce îl reţinea lângă ele. Abia dacă îl vedea şi fiindcă nu era rudă, nu i se permitea să intre în secţie, să o vadă pe Rose. Ştia că ar trebui să fie recunoscătoare pentru sprijinul lui, însă, sincer, era aşa de epuizată şi de necăjită din cauza timpului pe care trebuia să şi-l petrecă în hotel, încât abia mai avea puterea să comande o supă la room-service şi să o mânânce, stând în faţa televizorului.

În cea de-a patra dimineaţă, îl găsi în holul hotelului, aşteptând să o conducă la Spitalul General Melbourbe. Vremea era rece şi ceţoasă, cu o pâclă plutind în aer, pe

deasupra apei şi oraşului. Merseră cinci minute cu maşina, în tăcere. Lily privea portul învăluit în ceaţa argintie, gândindu-se la întrebările pe care urma să le pună echipei medicale ce o îngrijea pe Rose.

În a cincea dimineaţă, ceaţa se ridicase şi soarele strălucea puternic. Când Lily intră în holul hotelului, Liam se ridică să o salute. Ea îi întinse mâna.

– Ascultă, toată chestia asta e o prostie! Afară e plăcut! Niciun pic de ceaţă. Mă duc pe jos la spital şi cred că ar trebui să te întorci la Cape Hawk!

– E o dimineaţă frumoasă pentru o plimbare pe jos! consimţi el.

– Mă bucur că eşti de aceeaşi părere.

– Bun! Merg cu tine, spuse el.

– Nu, Liam! exclamă ea. Ai treabă, întoarce-te acasă! Comandantului îi trebuie maşina. Starea lui Rose s-a îmbunătăţit.

– Dar este încă la terapie intensivă! spuse el.

– Cred că o vor putea transfera astăzi la secţia de pediatrie! Este mult mai bine – lichidul din jurul inimii aproape a dispărut şi plămânii au ajuns cam la dimensiunile normale.

– Laxisul acţionează! spuse el.

– Da! zise Lily, puţin surprinsă de faptul că el ştia denumirea diureticului lui Rose şi că ea folosise vreunul. Îi venea greu să discute detaliile cu altcineva decât doctorul.

– Deci o vor transfera astăzi la etaj? întrebă Liam.

– Da! răspunse Lily.

– Bine! încuviinţă el, zâmbind. Lui Lily i se păru că zăreşte uşurare în ochii lui – povara lui autoimpusă, oricare va fi fost aceasta, se ridicase, şi s-ar fi putut întoarce la rechinii şi balenele din Cape Hawk. Îşi zâmbiră unul altuia, prin învălmăşeala şi agitaţia din holul aglomerat al hotelului. El îi atinse braţul, în vreme ce ieşeau afară, în lumina soarelui.

– În regulă, atunci! zise ea. Îţi mulţumesc pentru tot! Vrei

să îi mulţumeşti lui Anne că mi-a trimis geanta cu haine? Transmite-i că ideea cu tipul de la livrările spălătoriei a fost una strălucită – mi le-a dat când a adus feţele de masă pentru hotel.

– Poate că ar trebui s-o suni chiar tu, spuse Liam.

Cum? se gândi Lily. Era aşa un mare deranj pentru el să îi comunice un mesaj cumnatei sale?

– Nicio problemă! spuse Lily. Doar că mă gândeam că probabil te vei vedea cu ea la hotel.

– O s-o întâlnesc, când voi fi acolo! Însă nu astăzi...

– Dar te duci acasă!

– Nu! scuturâ Liam din cap. Nu până când Rose nu este în regulă.

– Liam!

– Nu te certa cu mine, Lily! Îţi place sau nu, eu rămân! Haide! Dacă nu vrei să te duc cu maşina, merg pe jos până la spital. Să-i dăm drumul – ştiu eă vrei să îi prinzi pe doctori la vizita de dimineaţă!

Lily deschise gura să zică ceva, dar, în loc de aceasta, porni spre treptele care duceau la Spitalul General Melbourne. Liam păşea tăcut alături de ea. Chiar şi în oraş, nu exista nicio îndoială că se aflau în Noua Scoţie. Parfumul pinilor umplea aerul şi dinspre port se auzea zgomotul traficului maritim – clopoţele, sirene, motoare. Pe deasupra capetelor lor ţipau pescăruşii. Se întoarse cu gândul în urmă cu nouă ani, la primele ei zile în Noua Scoţie. Liam fusese şi atunci cu ea.

– De ce faci asta? îl întrebă ea.

– Ştii de ce! răspunse el.

– Nu are niciun rost! Nu după atâta timp.

– Pentru mine are!

– Ştiu ce spuneai! Vorbele tale mi s-au imprimat în inimă. Îţi voi fi recunoscătoare pentru totdeauna! Dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă!

– Crezi că timpul invalidează făgăduielile? întrebă Liam.

Iar Lily nu avu răspuns la aceasta. Sau, cel puţin, nu putea spune cu glas tare ceea ce gândea. De fapt, credea că timpul – şi alte lucruri – anulează făgăduielile. Lumea era plină de exemple în acest sens: căsătorii destrămate, jurăminte încălcate, răzgândiri ale minţii, răzgândiri ale inimii. Era mai uşor să încalci jurămintele decât să le respecţi, de asta era sigură!

Dealul deveni abrupt şi începură să o doară gambele. Depăşiră oameni care urcau dealul, îndreptându-se spre locurile de muncă. Parcul oraşului încorona culmea şi intrară printre două porţi de piatră. Traficul se revărsa în Melbourne prin parc, venind din punctele nordice. În vreme ce mergeau de-a lungul lui, trecură pe lângă un lung şir de maşini. De mulţi ani, Lily se elibcrase de obiceiul de a se uita atent – privind la fiecare chip şi la legitimaţii, în timp ce încerca să îşi ţină ascuns propriul chip. Uneori, aproape că îşi dorea să fi fost văzută – în timpul inevitabilelor nopţi fără somn, când, de fapt, tânjea, îşi dorea cumplit o confruntare finală.

Mergeau repede de-a lungul aleii ce trecea prin grădinile de trandafiri ale parcului. Aerul mirosea plăcut a flori şi a pământ afânat. Lily se gândea la propria ei grădină, care era inspirată de trandafirii copilăriei sale. Rose adora să sape, să planteze, să lăstărească şi uneori, când ea era bolnavă, incapabilă să facă altceva decât să zacă pe patul spitalului, Lily îşi găsea alinarea gândindu-se la tufele de trandafiri – cum stăteau ei dormind toată iarna, urmând să înflorească vara. Rose va înflori şi ea, din nou!

Brusc, îşi dădu seama că Liam nu se mai afla lângă ea. Se opri, se întoarse şi îl văzu stând pe loc. Prima ei pornirc a fost să se înfurie – pur şi simplu, ea nu avea timp să se oprească şi să miroasă trandafirii! Chiar acum, doctorii îşi făceau vizita şi ea trebuia să îi prindă!

– Ce faci aici? întrebă ea, întorcându-se înapoi.

Dar Liam nu îi răspunse. Doar stătea acolo, uitându-se atent pe deasupra trandafirilor şi printre pini, spre heleşteul din pădure. Lily încercă să îi urmărească privirea. Văzu că heleşteul era încercuit de o iarbă de mlaştină, înaltă şi verde. Apa părea întunecată, de un verde-închis, în umbra pinilor înalţi şi a stejarilor. La capătul celălalt al heleşteului, se afla monumentul Primului Război Mondial.

– Liam, la ce te uiţi? întrebă ea.

– Acolo! spuse el, arătându-i. Trebuie să priveşti cu atenţie. Este ascunsă în umbră. Era un bâtlan albastru, stând pe un mal al heleşteului. Pasărea era înaltă şi aproape imaginabil de liniştită – părea o statuie. Soarele dimineţii strălucea printre copaci şi iarbă, evidenţiind picioarele lungi, gâtul lung, curbat, ciocul ascuţit. Poziţia bâtlanului era perfectă şi precaută, de parcă aştepta ceva mai important decât orice pe lume.

– Aşa se camuflează ea! spuse Liam. Vrea să se asigure că nu o vede nimeni, până când nu este pregătită.

– De ce îi spui „ea"? îl întrebă Lily.

– Habar n-am! Îi răspunse Liam, privind-o drept în ochi.

– Ar putea fi mascul!

– Cred că ar putea!

– Liam, e plin de bâtlani acasă! Ce e aşa de special cu acesta?

El îşi luă privirea de la ea. Liam avea ochi albaştri, întunecaţi, cu riduri în jur, care îl făceau să arate obosit şi îngrijorat. Însă ochii înşişi îi străluceau, ca ai unui băiat tânăr, mai ales în această lumină a dimineţii. Lily clipi şi se încruntă:

– Se află în mijlocul parcului oraşului! spuse el. Nu crezi că e uimitor?

– Un parc de oraş din Noua Scoţie, ripostă ea, nu înseamnă acelaşi lucru cu un parc de oriunde altundeva! Dar tu eşti un savant! continuă, şi dădu din umeri. Presupun că e treaba ta să cataloghezi fenomenele naturale.

– Dacă pui problema în felul acesta, spuse el, uitându-se la ea cu şi mai multă intensitate, presupun că ai dreptate.

– Hai să mergem! zise ea, nerăbdătoare. Am putea să ne grăbim, te rog?

– Fenomen natural! repetă el, în şoaptă.

Lily simţea briza urcând pe deal dinspre port. Trecea peste heleşteu, printre copaci, făcând crengile şi iarba să foşnească. Îi răvăşi părul lui Lily şi, deşi era cald, o făcu să se înfioare. Bâtlanul nu se mişca şi nici Liam. Acesta încă o fixa cu privirea pe Lily, fără să intenţioneze să se uite în altă parte.

– Haide! spuse ea, din nou. Am întârziat!

– Ştiu! răspunse el.

Şi ceva din felul în care rostise el acest cuvânt o făcu să se înfioare iar. Începu să alerge, tot restul drumului prin parc, până în faţa scărilor Spitalului General din Melbourne. Se adăugă fluviului de lucrători în domeniul sanitar – doctori, asistente, infirmieri, terapeuţi – curgând prin uşile duble. Nu existau mulţi părinţi ai unor pacienţi în această revărsare – era mult prea devreme pentru vizite.

Paznicul o remarcă pe Lily, care nu avea ecuson, şi îi făcu semn să se oprească. Ea irosise deja prea mult timp, aşa că îşi flutură mâna în direcţia lui şi sări în următorul lift. Cu colţul ochiului, îl văzu pe Liam oprindu-se în faţa paznicului.

În mod straniu, după ce uşile se închiseră, Lily simţi un junghi.

Era înghesuită înăuntru, împreună cu alţi douăzeci de oameni, dar Liam nu se afla printre ei. O însoţise tot drumul până sus, pe deal, arătându-i bâtlanul, acceptase uşoara ofensă cum că el ar fi catalogat fenomenele naturale. Lucrul amuzant era că ea crezuse că el face o glumă. Lily nu înţelesese.

Şi nu înţelegea de ce îi părea aşa de rău că urcase în ascensor fără el. Parcursese tot acest drum cu ea. Încercase atât de tare să îşi ţină acea promisiune stupidă pe care Lily n-ar fi vrut ca el să o fi făcut vreodată, atunci, la început.

Poate că Liam va lua aceasta ca pe o aluzie: era dat la o parte. Oricât ar fi fost ea de îngrijorată, nu mai dorea ca el să continue.

Atunci de ce se simţea aşa de prost din cauza faptului că el nu se mai afia lângă ea? Îşi înfrână sentimentele şi coborî la etajul unde se afla Rose, la terapie intensivă pediatrică.

14

Scuzaţi-mă! spuse paznicul. Pot să văd ecusonul dumneavoastră?

– Ecusonul? întrebă Liam, uitându-se la uşile ascensorului, care se închideau în urma lui Lily.

– Legitimaţia dumneavoastră de serviciu, de aici, de la spital!

– Oh! exclamă Liam. Nu lucrez aici.

– Păi, domnule, vizitele nu încep până la unsprezece. Acum e opt şi jumătate! Doctorii îşi fac rondul!

– Mă aflu aici ca să văd pe cineva de la terapie intensivă pediatrică! spuse Liam. Credeam că orele de vizită sunt mai flexibile acolo.

– Da, sunt, domnule! Membru de familie?

– Nu chiar! Prieten apropiat.

– Domnule, doar membrilor familiei li se permite accesul în secţie. Avem reguli foarte stricte în această privinţă. Foarte stricte!

Liam încuviinţă. Ştia eă e mai bine, decât să se certe cu paznicul. Dar trebuia să urce acolo, trebuia să fie cu Lily şi Rose. Arătă înspre lift.

– Sunt cu femeia accea, care tocmai a urcat!

– Femeia aceea micuţă, cu păr negru, care nu mi-a dat atenţie? întrebă paznicul, ridicând din sprâncene.

– Eh, poate că da!

– Aceea! Mă ignoră în fiecare dimineaţă, de parcă nici nu aş fi aici! Aşa e, v-am văzut cu ea înainte. V-am observat pe dumneavoastră, din cauza...

– Braţului meu! spuse Liam. Nu îţi face probleme în această privinţă.

– Ei bine, v-am prins în dimineaţa asta! Pe unul dintre dumneavoastră, în orice caz!

Mda! Pe acela dintre noi care nu este fenomen natural! se gândi Liam, imaginându-şi-o pe Lily trecând prin mulţimea din hol ca o trombă marină. Viteză mare, repeziciunea unei tornade şi chiar mai multă forţă. Lăsându-se în jos suficient cât să câştige mai multă putere de la suprafaţa apei, apoi răsucindu-se în drumul ei către Rose.

– Sunteţi bine venit să vă aşteptaţi prietena în hol! spuse paznicul, cu severitate. Dar nu vă pot permite să urcaţi, fără un permis special de trecere.

– Cum aş putea obţine unul?

– De la doctor! Şi cu acordul unuia dintre părinţi! Cel mai bine ar fi să aşteptaţi aici.

– În regulă! spuse Liam. Mulţumesc!

Dar în loc să rămână, ieşi afară. Traversă strada, trecu de lac şi se uită în sus, spre monument. Îl atinse cu mâna zdravănă, gândindu-se ce straniu era că o bucată uriaşă de piatră îl lega aşa de mult de oameni pe care îi iubise: părinţii săi, Connor. Acum, se uita atent în lungul suprafeţei apei, spre heleşteu, cât mai departe. Privi iscoditor printre umbre, căutând bâtlanul.

Dacă ea se afla acolo, era prea bine ascunsă ca să o vadă.

Lily nu dorise să zăbovească suficient de mult ca să privească. Forţele naturii erau la fel. Prea ocupate să îşi împlinească menirea. Uraganele, trombele marine, valurile fierbinţi, Lily Malone. Nimic nu o putea ţine departe de Rose, nici pentru două secunde – nici chiar lirismul unui bâtlan

albastru, aceeaşi culoare ca a ochilor lui Lily, din acest parc de oraş.

Liam păşea încet pe lângă partea de vest a heleşteului. Stătea în umbră – nu fiindcă soarele era prea fierbinte, ci deoarece dorea să rămână ascuns. El, fratele său şi Jude se mândreau cu priceperea lor de a se strecura printre vietăţile sălbatice. Puteau să înoate în linişte printr-un şir de balene şi să nu le tulbure deloc. Counor înotase o dată pe deasupra unei balene beluga şi îi atinsese creasta dorsală. Şi urmăriseră o pereche de bufniţe de zăpadă, la un solstiţiu de iarnă, târându-se puţin câte puţin după ele.

Telefonul mobil vibră şi el verifică, pentru a fi sigur: spera că Lily îl va suna, măcar, dacă se schimba ceva.

Ideea că Lily era asemenea unei forţe a naturii nu era nouă pentru el. De fapt, îi fusese inspirată de relaţia lor, în totalitate dezechilibrată, indefinită şi complet confuză. Se întoarse cu gândul înapoi cu nouă ani, la clipa când o văzuse prima oară.

Condusese până în oraş un vechi Volvo rnginit, cu găuri în podea şi cu capota pur şi simplu legată cu sârme. Avea părul tăiat foarte scurt şi purta ochelari de care nu avea nevoie. Din moment ce familia lui conducea în fapt Cape Hawk, prima ei întâlnire a fost cu Camille, mătuşa lui, marea doamnă a familiei şi proprietara averii imobiliare a neamului Neill. Lily se afla în căutarea unei locuinţe. Aceasta i se păru suficient de ciudat lui Camille – o femeie tânără, drăguţă şi, oh, da, extrem de gravidă, evident americană, căutând o locuinţă în Cape Hawk – ca să discute subiectul la cina în familie de vineri seara. Deşi era clar că ea încerca să îşi ascundă sarcina cu haine ample, faptul era evident pentru oricine.

– O casă ieftină! le relată Camille. De fapt, spune că este principala ei cerinţă.

– Unde îi este soţul? întrebă Jude, fiul lui Camille.

– Este pesear! Plecat de săptămâni întregi! răspunse Camille.

– Ce vas?

– Chiar asta am şi întrebat-o. E puţin spus că a fost evazivă. Crezi că e contrabandist de droguri?

– Probabil conduce reţeaua de trafic maritim de heroină! spuse Liam. Nu dorea să participe la cină – nu o făcea niciodată –, dar în seara aceea mătuşa sa insistase. Stând lângă Anne, simţi că aceasta îl înghiontea cu cotul. Dar atinsese proteza lui grea, aşa că toată masa auzi trosnetul.

– Nu fi obraznic, Liam! îl apostrofă Camille, aruncându-i nurorii sale o privire rea. De fapt, acesta este motivul pentru care am vrut să fii aici astă-seară.

– Fiindcă sunt un expert în materie de traficanţi de droguri?

– Nu! Fiindcă ea caută ceva ieftin şi m-am gândit la cabana aceea de la capătul proprietăţii tale.

Stomacul lui Liam se zvârcoli. Construcţia fusese iniţial o baracă – fortul lui şi al lui Connor, de când erau copii. După mulţi ani, părinţii transformaseră cele două încăperi într-o încântătoare şi decentă căsuţă de oaspeţi.

– M-am gândit că i-ai putea-o închiria. Dar, mai înainte, cred că ar trebui să o cunoşti. Dacă ai un presentiment rău sau simţi că ceva este într-adevăr suspicios referitor la ea sau la soţul ei, ei bine, atunci îi vom găsi altceva. Ştiţi ce cred?

– Nu! răspunse Anne. Te rugăm, spune-ne, Camille!

– Cred că nu există niciun soţ! Presupun că este o mamă necăsătorită.

– Ce ruşinos! spuse Anne.

Acum era rândul lui Liam să o înghiontească. Dar Camille o luase în serios şi încuviinţă, cu gravitate:

– Cu certitudine! Îmi închipui că poate a venit în Canada ca să profite de avantajele sistemului nostru de asistenţă

medicală. Cel din State este aşa de îngrozitor! Îmi displace ideea să ajut pe cineva care comite o înşelătorie...

– Dar e de preferat decât un soţ traficant de droguri! spuse Liam.

– E foarte adevărat, dragul meu! Ei bine, atunci, te las să te ocupi tu. Stă chiar aici, la hotel. Camera 220. Vrei s-o duci să vadă proprietatea?

– Nu uita revolverul! spuse Jude. Pentru orice eventualitate.

– Nu fi şi tu obraznic! îi spuse mama lui, apoi chemă ospătăriţa să strângă farfuriile goale.

Pe când Liam se pregătea să se ducă la camera 220, îl opri Anne.

– A fost plăcut să te avem la cină astă-seară! Jude tocmai spunea că eşti ca un străin.

– E greu să rezişti o seară de vineri cu Camille! rânji Liam.

– Ştiu! Descopăr că este persoana importantă a săptămânii mele! spuse Anne. Cred că toată problema vine de la faptul că atunci când s-a căsătorit cu Frederic, numele ei a devenit Camille Neill. E aproape ca un titlu! Sună puţin ca ceva scos dintr-o comedie satirică!

Amândoi chicotiră, privind atent în jur, ca să se asigure că spionii lui Camille – personalul favorit şi cameristele – nu trăgeau cu urechea.

– Serios! spuse Anne. Unde ai fost? Te-ai îndrăgostit nebuneşte de fata aceea, care a apărut vara trecută ca să studieze rechinii?

Liam clătină din cap:

– Nu! Era doar o colegă de la Halifax!

– Era drăguţă! Şi te plăcea, Liam! Şi Jude, şi eu am observat!

– Hmmm!...

– Ei bine, cel puţin nu mârâi la mine, cum o faci de obicei,

când te întreb despre viaţa ta amoroasă! Îţi doresc să ai mai mult decât una! Eşti ruda mea preferată!

– La fel şi tu! răspunse el. Acum, mai bine să îmi fac datoria.

– Oh, adevărat! S-o examinezi pe misterioasa traficantă de droguri necăsătorită!

Liam porni pe hol, neştiind la ce să se aştepte, doar dorind să termine cu treaba asta. Clădirea hotelului era mare, întortocheată, cu două aripi largi. Camera 220 se afla la capătul uneia dintre ele, la al doilea etaj, cu vederea spre parcarea angajaţilor, nu către golful Cape Hawk.

Ciocăni – niciun răspuns. Încercă din nou. Se uită la ceas – era opt şi jumătate. Să se fi culcat deja? Nu erau prea multe de făcut după cină în Cape Hawk. Poate că pornise la o plimbare. Se apropie încet de uşă. Dinăuntru se auzeau zgomote slabe.

Ţinându-şi răsuflarea, ascultă. La început, se gândi că poate era televizorul. Un glas subţire, înalt, se auzi prin uşă. Suna nefiresc pentru unul omenesc – era mai mult ca strigătul unei păsări de mare. Dar sunetul îi aminti ceva lui Liam, care îşi dădu seama că sursa acestuia era foarte umană, la urma urmelor, că era un plâns de femeie.

Liam mai auzise un plâns ca acela numai o singură dată: la mama sa, în ziua în care murise Connor. Ridică mâna, să bată din nou în uşă, dar se opri. Suferinţa străinei era prea copleşitoare şi prea personală ca s-o tulbure. Aşa că se retrase, hotărând să revină în dimineaţa următoare.

Ceea ce nu a făcut.

Camille îi trimisese un bilet la birou: *Nu îţi mai face griji în privinţa închirierii. Femeia a găsit o locuinţă de închiriat în altă parte.*

Liam se simţea uşurat. Indiferent ce se întâmplase în acea cameră, însemna prea mult pentru el. Îşi petrecuse toată noaptea întrebându-se ce se petrecea – şi îşi spusese că nu se

poate implica. Nu în ceva aşa de dificil. A nu se implica era lucrul pe care Liam îl făcea cel mai bine. Ca în cazul cercetătoarei din Halifax, despre care pomenise Anne. Julie Grant.

Încă îi mai trimitea scrisori – sau o făcuse, până la ultima, în care îi spunea: „Sună-mă, când îţi vei da seama că e mai bine să îţi petreci timpul cu oamenii decât cu rechinii. M-am gândit că aveam o şansă, dar acum ştiu că m-am înşelat. Adio!"

Liam învăţase că era mai uşor pentru el, sufleteşte, să stea departe de oameni – în special sau mai ales de aceia de care îi păsa cel mai mult. După moartea lui Connor, mama sa dispăruse. Nu fizic, ci spiritual. Devenise mai calmă, mai singuratică, mai distantă, până când au rămas doar ea şi sticla de băutură. Nu avea importanţă cât de tare încerca Liam s-o readucă la viaţă, să îi aducă aminte că mai are încă un fiu. Nu voia să asculte. Când fusese plecat pentru operaţiile la braţ, tatăl său se ocupase de el. Mama nici nu putea suporta să viziteze spitalul unde Connor fusese declarat mort.

Acum, mergând pe lângă heleşteul ca oglinda, Liam se uită peste umăr la acelaşi spital. Lily şi Rose se aflau acum acolo. Ca mamă, felul de a fi al lui Lily era aşa de deosebit, aparent, cel puţin, de cel al mamei sale. Dar bănuia că, în profunzime, ele erau identice. Două femei care îşi iubeau enorm copiii suferinzi, şi le controlau fiecare aspect al vieţii.

Bâtlanul era chiar acolo – unde îl văzuse când era cu Lily. Păşind fără zgomot prin umbră, Liam se apropia cu câţiva paşi. Bâtlanul nu se mişcă. Îşi păstra ţinuta elegantă, cu gâtul albastru întins şi ciocul galben îndreptat în jos. Suprafaţa lacului era la fel de liniştită ca sticla, dar bâtlanul prinse momentul şi lovi – o lovitură scurtă şi rapidă – ieşind afară cu un peşte argintiu.

Liam o privea cum înghiţea. Când termină, aceasta îşi reluă veghea. Liam simţea pornirea şi încântarea de a urmări

natura acţionând, cu aceeaşi intensitatea ca atunci când o privea pe Lily ca pe un fenomen natural.

Se gândi că paznicul îşi luase, probabil, o pauză şi, în orice caz, orele obişnuite de vizită trebuiau să înceapă curând.

Se întoarse şi porni înapoi, spre spital, ca să îşi ţină promisiunea pe care Lily nu îi ceruse niciodată să o facă, dorindu-şi ca el să nu o respecte, doar pentru motivul că acesta efectiv nu simţea că ar fi avut o altă opţiune.

Rose se confruntase cu o mulţime de ciudăţenii în viaţa ei şi ziua de azi nu făcea excepţie. În momentul sosirii mamei sale, fusese deja mutată la etajul de chirurgie pediatrică. Respira bine şi pierduse peste două kilograme de lichid, iar inima ei şi plămânii, şi toate organele se încadrau în limitele normale. Atunci de ce îi era aşa de greu să zâmbească măcar? Chiar un zâmbet mic părea aproape imposibil.

– Ce se întâmplă, puişor? o întrebă mama sa, stând lângă ea, pe pat.

– Nimic!

– Eşti sigură? Pari supărată!

Rose încercă să îşi facă buzele să se întindă. Nu era un zâmbet adevărat – nu venea din interior. Dar nu voia să îşi îngrijoreze mama. Doctorii şi terapeuţii îi spuneau mereu că sentimentele sale sunt *minunate*, că ar trebui să fie *mândră* de ele, chiar când erau nedorite: nefericire, tristeţe, furie, durere, şi altele asemenea. Dar singurul lucru pe care nu îl putea suporta Rose era să îşi vadă mama cu riduri de îngrijorare pe frunte – aşa că se strădui să zâmbească.

– Mami! spuse ea. L-ai văzut pe doctorul Colvin?

– Da! Mi-a spus că faci progrese mari. Şi am aflat că a vorbit cu doctorul Garibaldi, din Boston, să stabilească cât de repede poţi merge acolo!

– Nu vreau să merg la Boston, mami!

– Dar, puişor...

Rose îşi strânse pumnii. Vârfurile degetelor erau înţepenite. Aşa erau mereu, fiindcă inima ei nu pompa destul sânge, suficient de repede. Degetele mici arătau amuzant, aproape ca nişte padele subţiri. Încercă să îşi păstreze zâmbetul pe chip, dar înăuntrul ei acesta se topise.

– E vară! spuse ea. Cea dintâi vară a Jessicăi la Cape Hawk. Eu mă aflu deja în spital. Ştiu că trebuia să o fac, că era planificat, şi acum asta e! Acesta este timpul meu de spital. Vreau să mă distrez, mami! Cu Jessica!

– Ştiu, scumpo! Şi eu vreau. De aceea e nevoie de operaţie – să îţi înlocuiască acea porţiune, aşa că vei putea avea toată distracţia din lume!

Rose o privi fix. Ar fi dorit să îşi creadă mama. Stătuse în atâtea paturi de spital, de-a lungul anilor. Îşi amintea de vremea când avea cinci ani, şi a trebuit să i se înlocuiască valva, şi a făcut endocardită – o infecţie microbiană care afectează oamenii cu probleme cardiace. Petrecuse luni în spital, primind antibiotice intravenos, care, practic, îi distruseseră rinichii şi ficatul şi îi uscaseră părul. Arăta ca o păpuşă de paie.

– Jessica îşi va face o altă foarte bună prietenă! spuse ea.

– Nu, nu-şi va face!

– De unde ştii?

– Pentru că cine i-ar putea fi o mai bună prietenă decât tine?

– Cineva care nu stă în spital!

– Puişor, de ce eşti aşa de deprimată?

Rose respiră profund, de câteva ori, căci îi era din ce în ce mai greu să îşi păstreze zâmbetul pe chip. Oare cum să nu fie deprimată? Petrecerea de ziua ei de naştere fusese aşa de minunată, de magică – şi apoi inima îi cedase! Medicamentele o stabilizaseră acum, dar se simţea ameţită tot timpul. Şi în loc să îşi petreacă vara în Cape Hawk, trebuia să meargă la alt spital – unul mare, din Boston. Jessica o va uita, probabil!

– A fost o întrebare eam stupidă, aşa-i? spuse mama ei.

– Nu! răspunse Rose. Nu este stupidă! Îmi pare rău!

– Rose, să nu-ţi pară rău niciodată! Ai trecut prin atât de multe şi eu îţi cer să treci mereu şi mereu prin altele! Nu e de mirare că tu...

Vocea mamei sale tremura şi suna la fel de deprimată, încât Rose se gândi că va începe să plângă. Dar chiar atunci, privind pe deasupra umărului ei, văzu pe cineva în cadrul uşii, ceea ce îi aduse pe faţă un zâmbet adevărat – primul din ziua aceea.

Doctorul Neill stătea în uşă, ţinând un uriaş mănunchi de baloane, fiecare într-o altă culoare strălucitoare, exact ca un curcubeu.

– Doctor Neill! exclamă ea.

– Salut, Rose! spuse el, îndreptându-se spre ea şi aplecându-se să îi atingă fruntea. Cum se mai simte fata mea?

– Mă bucur că eşti aici! spuse ea, aproape nevenindu-i să creadă. De ce nu îi pomenise mama ei despre asta?

– Bineînţeles că sunt aici! Eşti o minune, Rose! Mă gândeam că te afli încă la terapie intensivă, dar, când am întrebat la informaţii, mi-au spus că eşti aici!

– Ai venit la spital, chiar de când m-au adus aici? întrebă Rose.

El încuviinţă. Rose îi aruncă mamei sale o privire surprinsă şi aceasta încercă doar să pară nevinovată.

– Ce se întâmplă cu Nanny şi cu celelalte balene, şi rechinii? Nu crezi că ar fi trebuit să le ţii sub observaţie?

– Nanny mi-a spus că e mai important să fiu aici!

– Balenele nu vorbesc!

– Ei, Nanny şi cu mine folosim un soi de limbaj! ripostă el. Este greu de explicat unor oameni care nu îl vorbesc...

Rose se ridică. Îi atinse proteza cu unul din degetele sale îndoite şi simţi un fior lăuntric.

– Cred că eu îl vorbesc!

– La fel şi eu! spuse el.

– Mă simt dată la o parte! exclamă mama ei. Bâtlani, balene! Poate vorbi cineva omeneşte cu mine?

Rose o auzi, dar clipele acelea îi aparţineau ei şi doctorului Neill în totalitate. Ştia că el înţelcge ce înseamnă să fii în spital, temându-te că poate nu ai să te faci bine niciodată, că vei fi întotdeauna diferit de ceilalţi. Îşi îndreptă arătătorul spre el. Liam se uită la el, la felul în care i se contura vârful. Ea îl văzu că se uită la acele de perfuzie din braţului ei. Îl mai văzu că priveşte cateterul care pornea de la ea spre punga de sub pat şi nu se simţi stânjenită. Dorea să o ridice de acolo, ca şi cum ar fi fost tatăl ei.

– Nu sunt fericită astăzi! spuse ea.

– Nu! confirmă el.

– Sunt speriată!

El încuviinţă. Se ghemui pe o margine a patului şi o privi în ochi. Baloanele se agitau deasupra capului său. Încercă să le lege sforile de rama patului, dar nu reuşea cu o singură mână. Rose îl ajută. Degetele li se atinseră şi ea zâmbi. Încă mai era speriată, dar a-l avea pe el acolo o făcea oricum să zâmbească.

– Mi-ai adus baloane! spuse Rose.

– Da, aşa e!

– Cred că baloanele sunt rele. Fiindcă, dacă le dai drumul din sfoară, s-ar putea să zboare pe deasupra oceanului, şi să cadă, şi broaştele ţestoase de mare să creadă că sunt peşti de jeleu şi să le mănânce, şi mor!

– Ai dreptate, Rose! Vei deveni un oceanograf foarte bun. De aceea am ştiut că nu e niciun pericol să îţi aduc baloane!

– Pentru că am grijă de broaştele ţestoase de mare?

– Da! răspunse el, ţinând-o de mână. Din cauza aceasta!

Rose închise ochii şi îşi simţi inima bătând repede şi mulţumită. Se gândea cum este să ai pe cineva care să te ocrotească. Mama ei trebuia să fie ocrotită, ca să nu se mai

îngrijoreze. Broaştele ţestoase de mare trebuia să fie protejate, ca să nu mănânce baloanele. Rose trebuia să fie protejată, ca să nu mai fie aşa de speriată de ceea ce urma să se întâmple.

De ce anume ar fi trebuit protejat doctorul Neill? Ea nu ştia. Dar ştia că trebuia să existe eeva şi îl strânse de mână, ca să îl facă să înţeleagă că ea se află acolo.

15

La Cape Hawk sosise vremea caldă, amintindu-i Jessicăi de verile pe care le cunoştea ea. În fiecare dimineaţă, o ceaţă uşoară atârna pe faleze şi pini, înainte să izbucnească văpaia. Lumina soarelui strălucea, briza înceta să bată. Jessica purta pantaloni scurţi pe deasupra costumului de baie, dar în loc să se ducă să înoate în golfuleţ, ea avea o treabă grea de făcut.

Ţinea într-o mână un sac din pânză, adunând cu cealaltă acele de pin căzute. Era o treabă murdară – degetele îi deveniseră lipicioase din cauza răşinei, dar îi dădea înainte. Aplecată de mijloc, cerceta fiecare părticică a curţii din spate. Nu lua în seamă frunzele sau rămurelele căzute, concentrându-se doar asupra acelor căzute din pinii albi. Uneori, trecea pe sub câte un brad de Canada sau molid – copaci cu ace scurte. Şi acestea erau bune, la fel de lungi ca cele ale pinului. Găsise multe conuri de pin – unele mici, ca nişte stupi în miniatură. Conurile bradului de Canada erau perfecte şi compacte, cu petalele strânse în forma unor boboci de trandafir. Când le găsea, le dădea drumul într-un alt sac, care îi atârna pe umăr. Conurile pinilor albi erau mai lungi, cu vârfurile încleiate cu răşină argintie. Pe acelea le ignora.

În vreme ce cutreiera prin curtea din spate şi pe sub crengile lăsate ale pădurii de pe deal, se gândea la Rose.

Oare ce făcea ea acum? Se simţea mai bine? Seara trecută, una dintre Nanouk o sunase pe mama ei şi le auzise vorbind. Relatarea era aceeaşi: *Rose se ţine tare!* Nu suna rău, dar, categoric, nici nu suna întru totul bine. După aceea, Jessica o văzuse pe mama sa căutând online site-ul Johns Hopkins şi făcând nişte investigaţii, cu o adâncitură de îngrijorare între sprâncene.

Jess încerca să îşi spună că nu conta ce gândeau adulţii. Ea muncea pentru Rose. Spatele o durea continuu şi o usturau degetele, dar nu îi păsa. În Boston, frecventase şcoala catolică şi călugăriţele le povesteau despre Sfânta Agnes şi Sfânta Agatha, ca şi despre Ioana d'Arc: toate fete tinere, martire, care suferiseră pentru Domnul. Poveşti despre cămăşi din păr şi paturi de cuie, şi decapitări. Jessica se gândise la început că sună destul de aiurea. Mai ales cămăşile din păr. Nu îşi putea imagina un asemenea lucru: semăna cu o haină de blană, doar că era o cămaşă?!

Dar apoi începu să se gândească: poate că un martiriu putea fi o cale de a obţine ceva – nu o decapitare, ci alte lucruri. O mulţime de probleme ale vechilor sfinţi îi implicaseră pe demoni. O călugăriţă irlandeză, în soiul celor care o speriau pe Jess, sora Ignatius, adora să le spună poveşti despre diavol. „Lucifer este încarnat pe pământ!" le spunea, cu accentul ei de Wicklow, ca un chiţăit. „El există, la fel de sigur ca voi şi ca mine. Îl întâlnim zilnic şi trebuie să luptăm ca să îl izgonim din vieţile noastre!" Jessica o credea pe călugăriţă şi începu să se gândească – dacă era pregătită să sufere, sau să sacrifice ceva, poate că l-ar fi putut alunga pe Ted din casă.

În prima săptămână, încercă să renunţe la tartele din fulgi de cereale cu scorţişoară. Dar Ted rămânea şi nu dădea niciun semn de plecare. Jessica începu să facă alte lucruri. Să renunţe la budincă la prânzul de la şcoală. Să poarte pantofi cu un număr mai mare, care îi răneau degetele. Să stea

îngenuncheată pe podeaua goală de lemn, până când o dureau nu numai genunchii, ci şi şoldurile şi coloana. Nu avea un pat de cuie, dar, într-o noapte, încercă să doarmă în cada de baie.

Mama ei o găsise acolo şi îşi închipuise că devenise somnambulă. O dusese repede înapoi, în pat, înainte să vadă Ted. Lui Ted nu îi plăceau lucrurile neobişnuite. Faptul că Jessica dormise în cada de baie ar fi fost o palmă pentru el. Poate că ar fi început să ţipe, sau poate chiar ar fi plecat, tăcut, cu acei ochi ai lui, reci, diavoleşti. Jessica aproape că îl putea auzi şuierând. „De ce încerci să mă răneşti în felul ăsta?"

Aşa că, fără pat de cuie şi cu interdicţie în privinţa căzii de baie, Jessica îşi schimbă cearşafurile, înlocuinde-le pe cele roz cu unele imprimate cu oi albe pe o ţesătură scrobită foarte tare, pe care mama sa le cumpărase accidental de la Max-Mart. Nu îi făceau deloc bine la piele. Îşi mai zgârie şi picioarele cu ace cu gămălie. O încerca o plăcere sălbatică să vadă micile picături de sânge pe cearceşafurile ieftine. Mama sa se gândi că erau doar înţepături de ţânţari.

Jessica nu a aflat niciodată dacă martiriul său chiar a funcţionat – nu l-a alungat pe Ted din casa lor. Nu a salvat-o pe Tally. Aceea a fost noaptea în care mama sa a hotărât că e de ajuns: când Ted a lovit cu piciorul căţeluşul şi l-a ucis, ea a făcut bagajele, în mijlocul nopţii, le-a înghesuit în maşină şi au plecat departe.

Acum, culegând ace de pin, se opri în faţa unei stânci plate, unde văzuse săptămâna trecută un şarpe încolăcit, încălzindu-se la soare. Şarpele îşi deschisese gura roz şi sâsâise spre ea, şi, deşi era foarte mic, prezenţa lui îi reamintise Jessicăi de Ted şi ea se cutremurase.

Jessica se rugă ca şarpele să apară iar. Dorea să îl calce cu picioarele goale şi să îl ucidă, la fel ca Fecioara Maria. Dorea să alunge toţi şerpii şi demonii, şi vrăjitori răi, şi pe

toţi ca Tedi, aşa încât Rose să se facă bine. Era o singură cale. Mergea încet prin pădurea de pini, culegând cât mai multe ace – cu mâna fierbinte şi lipicioasă, cu spatele durând-o –, când zări o licărire albastră în copaci.

Mai întâi se gândi la Maria, dar apoi se uită în sus, printre ramurile molidului şi văzu că era doar o gaiţă albastră. O strălucitoare, minunată gaiţă albastră cu creastă. Nici urmă de Fecioară!

Când Jessica umpluse trei saci mari, Marisa îşi dădu seama că era momentul să o ia în oraş. Plecară cu maşina, jos, spre port, parcând în faţă la *In Stitches*. Marisa fu bucuroasă să vadă că magazinul era deschis. Pentru o clipă, se simţi emoţionată, la gândul că poate Lily se întorsese în oraş şi revenise la lucru. Dar după ce ea şi Jessica intrară înăuntru, o văzu pe Marlena în spatele tejghelei, iar Cindy aranja rafturile.

– Bună, fetelor! le strigă Marlena. Ce mai faceţi?

– Bine! răspunse Marisa. Aţi mai auzit ceva de Lily?

– De la Anne. A venit aici cu cafea şi brioşe pentru noi şi a spus că Rose se face bine cu repeziciune. A eliminat aproape tot lichidul suplimentar şi e vorba să zboare spre Boston, peste câteva zile.

– Ăsta e un semn bun! spuse Marisa.

– Eşti asistentă medicală? întrebă Cindy. Ne-a spus Anne. O femeie din domeniul medicinei în rândurile noastre!

– Da, sunt! răspunse Marisa şi se simţi minunat, gândindu-se că Nanouk Girls vorbeau despre ea, incluzând-o „în rândurile lor".

– Ce părere ai despre toate aceste complicaţii? întrebă Marlena. Biata Rosie, a avut de trecut prin atât de multe!

– Tetralogia lui Fallot e foarte complicată! răspunse ea. Însă se poate trata, mai ales când pacientul este tânăr.

– O cunosc pe Lily din anul în care a născut-o pe Rose!

spuse Marlena. Nu-mi amintesc să fi existat o perioadă de timp în care să nu o ducă la un alt spital sau specialist!

– Boston, Melbourne, o dată chiar la Cincinatti! adăugă Cindy.

– Cincinatti are cel mai bun centru de cardiologie pediatrică din țară! spuse Marisa.

– Îmi amintesc că acolo aveau de făcut o „schimbare a celor mai importante vase". Tatăl meu era căpitan de vas și mi-am imaginat că avea legătură cu navigarea! Dar asta însemna că ambele artere principale ale lui Rose se aflau pe partea stângă a inimii ei, în loc să fie de o parte și de alta! spuse Marlena.

– E adevărat! Aorta ei era greșit așezată! adăugă Cindy.

– Ce înseamnă „aorta ei"? întrebă Jessica, stând acolo, cu unul dintre sacii ei cu ace de pin.

– E o arteră mare, care pompează sângele din ventriculul stâng al inimii și îl trimite în corp! îi explică Marisa.

– Și cei de la spital au așezat-o prost? întrebă Jessica.

– Nu, puișor! răspunse Cindy. S-a întâmplat la naștere. Înainte de naștere, în marsupiu. Nimeni nu știe de ce, dar nu se afla acolo unde trebuia să-i fie locul!

– Vrei să spui că Dumnezeu a făcut asta? întrebă Jessica, părând jignită.

Marisa simți o apăsase pe tâmple, ca prevestirea unei migrene. Dacă nu era asta, sigur era din cauza Jessicăi, gata să se lanseze într-o tiradă religioasă. Își privi fiica, a cărei față devenea roșie de indignare și își reaminti de vremea când Jessica voia să acționeze împotriva lui Ted, împotriva controlului exercitat de acesta și a mâniei lui. În loc să își îndrepte mânia spre ea, sau chiar spre Ted, Jessica devenea furioasă pe Dumnezeu.

– Păi, n-aș putea spune că El i-a făcut asta! spuse Marlena. În infinita Lui înțelepciune, El s-a gândit că asta are un înțeles, în acel moment! Noi nu putem pricepe din ce cauză.

– Ce fel de înțelepciune face ca un copil să aibă o arteră greșit așezată? întrebă Jess.

– Jessica! o avertiză mama sa.

– Vorbesc serios! Nu are niciun înţeles!

– Dumnezeu nu îşi propune să se facă înţeles! ripostă Marlena, puţin nervoasă. Marisa putea să vadă cum le reevalua pe cele două cele mai noi membre Nanouk.

– Aşa e! spuse Cindy. Este un mare mister. Un ciudat şi mare mister! Marlena, tu poţi să susţii, la fel de bine, că El a făcut-o! zise Cindy. Sună complet confuz şi, ca să-ţi spun adevărul, sunt şi eu confuză. Cine poate înţelege de ce s-a întâmplat asta? Gândindu-ne la Rosie a noastră suferind...

– Mă îndurerează! ripostă Marlena. De când era un bebeluş mic, vânăt...

– Probabil că nu Dumnezeu i-a făcut asta! insistă Jessica. Probabil că e diavolul!

– Jess, încetează! spuse Marisa, simţind cum i se urcă sângele în obraji. Când Jessica începea să vorbească despre Dumnezeu, diavol şi Ted, se putea întâmpla orice.

– Dumnezeu nu răneşte oamenii! zise Jessica. Refuz să cred asta!

Marisa o privea stăruitor. Se gândea la toate bolile pe care le văzuse în viaţa sa. Răni, maladii infecţioase, acte de violenţă. Deşi Jessica fusese crescută de Biserică, ea însăşi trecuse printr-un lung şi lent declin al credinţei. Se prăbuşise pe treapta cea mai de jos a necredinţei în perioada de sfârşit a relaţiei sale cu Ted. „Eu cred, ajută-mă, în necredinţa mea!", fusese cândva rugăciunea ei. Acum, credea doar în ştiinţă.

– Dumnezeu acţionează pe căi misterioase! spuse Marlena. Dar, de data aceasta, sunt de acord cu Jessica. Nu cred că Dumnezeu vrea ca Rose sau oricine altcineva dintre noi să sufere. O să discutăm despre asta data viitoare, când toate Nanouk Girls se vor strânge la un loc. Mă gândesc că ar trebui să închiriem şi noi un vas!

– Grozavă idee! exclamă Cindy, râzând. Noi, Nanouk Girls din Nordul înglheţat, declarăm prin prezenta că Dumnezeu nu îşi mai face treaba, când vine vorba despre durere şi suferinţă!

– N-aş merge chiar aşa de departe! spuse Marlena, în defensivă. Mă gândesc, doar, că El o face cu un scop.

– Ce e cu aroma asta încântătoare? întrebă Cindy, ridicând o sprânceană şi schimbând subiectul. Miroase de parcă pădurile din nord s-ar afla aici!

– Ace de pin! răspunse Jessica.

– De ce le-ai adunat?

– Păi, ca să câştig bani pentru îngrijirea medicală a lui Rose!

– Cerul ştie că lui Lily i-ar putea folosi un ajutor ca acesta! spuse Marlena. Dar cum ar fi posibil, cu nişte ace de pin?

– Vreau să fac perne de pin „Cape Hawk" şi să le vând!

Marisa se trase deoparte, urmărind-o pe Jessiea explicând. Aceasta fusese întru totul ideea ei, să vină aici, la *In Stitches*, să cumpere materialele de la magazinul lui Lily – aflaseră că Nanouk Girls îl ţineau deschis, făcând cu schimbul.

– Cui le vom vinde, dragă?

– Turiştilor care merg cu balenierele!

– Perne de pin! spuse Cindy.

Jessica încuviinţă:

– Vor mirosi exact la fel ca la Cape Hawk! Vor avea mirosul care face să fie aşa de deosebite locurile de aici – păduri, pini, păsări, balene... Mă gândesc că aş putea broda imagini mici cu Nanny, sau cu bufniţele care trăiesc pe tăpşanele stâncoase – direct pe ţesătură, împreună cu cuvintele „Cape Hawk" sau poate chiar „Să te întorci curând, Rose!"

– Ai făcut multe broderii, dragă? întrebă Marlena.

– N-am făcut niciuna, până acum! răspunse Jessica, mândră, cu bărbia ieşită în afară. Era clar că nu vedea în aceasta o opreliştc! Marisa le privi pe Marlena şi pe Cindy, ca să le vadă reacţia. Feţele amândurora erau lipsite de expresie. Ceea ce nu ştiau era cât de hotărâtă putea fi Jessica, ori ce suflet mare avea.

– Mi-aş putea face timp să te învăţ! spuse Cindy.

– Şi apoi, am putea face chiar mai mult decât să brodăm ţesătura! Am coase pernele! adăugă Marlena.

Ochii Marisei se umplură de lacrimi. O vedea pe Jessica luând cu degetele negre de răşină, sacul mare cu ace lipicioase de pin. Anticipa orele de broderie sârguincioasă pe care le avea dinainte-i iubita ei fiică. Jessica stătea perfect dreaptă, fără să fie descurajată de reţinerile Marlenei şi ale lui Cindy. Dragostea sa pentru Rose era prea puternică pentru aceasta. Brusc, Marisa îşi aminti de ceva – după moartea lui Paul, ea deschisese dulapul acestuia, căutând ceva – nu mai ştia ce anume.

În mijlocul costumelor, văzuse o umflătură. Jos, zărise picioarele subţiri ale Jessicăi. Stătea printre costumele tatălui ei. Îşi iubise tatăl atât de mult şi acela era singurul mod în care îşi putuse imagina că ar fi împreună cu el. Marisa ştia că proiectul fetiţei în legătură cu pernele însemna acelaşi lucru: o cale de a rămâne apropiată de Rose.

– O voi ajuta să înveţe! spuse Marisa.

– Mulţumesc, mami! zise Jessica.

– Aşa voi face şi eu! exclamă Marlena. De fapt, predau lecţii de broderie la liceu! Te învăţ gratis, scumpo!

– Voi face pentru tine ceva mai bun! spuse Cindy. Le voi broda eu însămi! Şi pariez că o vor face şi alte Nanouk! Eu le sun pe Anne şi pe Doreen, tu sună-le pe Suzanne şi Alison!

– Minunat! În acest caz, poate că Jessica şi cu mine ne-am putea ocupa de croitul şi cusutul pernelor.

– Şi umplerea cu ace de pin, când vor fi gata! adăugă Jessica. Şi, bineînţeles, de vinderea lor!

– Pariez că Anne ne va permite să punem câteva la magazinul de cadouri al hotelului!

– Va trebui să i le arătăm lui Camille!

– Cine-i Camille? întrebă Marisa.

– Oooh, Camille Neill! exclamă Cindy. Este matroana familiei! Mamă, bunică, străbunică a patru generaţii Neill! Imaginează-ţi o Ecaterina cea Mare, combinată cu Vrăjitorul Blestemat din Vest, şi cu ceva din Lauren Bacall, din

încântătoarele feerii comerciale! Este proprietara oficială a hotelului şi a balenierelor!

– Copleşitor! spuse Marisa.

– Da! Şi nu se înnebuneşte după Lily!

– Cum poate cineva să nu fie nebun după Lily?

– Ei bine, asta datează din anul când a venit aici! Şi e ceva legat de Liam!

– Căpitanul Hook? întrebă Jessica.

– Puştii îl strigă aşa, dar este într-adevăr foarte iubit! Acum se află la Melbourne, cu Lily şi Rose.

– Adevărat? întrebă Marisa. Ei sunt...

– Un „subiect"? Nu unul despre care să ştim sigur! răspunse Cindy. S-au făcut multe speculaţii! Dar, ei se poartă de parcă nu ar avea nimic unul cu celălalt!

– Dar dacă Rose are o problemă, Liam se află exact acolo, să ajute! adăugă Marlena.

– Bârfim! spuse Cindy. Rămâne între noi, Nanouk Girls!

– Nu este bârfă! o contrazise Marlena. Este grijă! O iubim pe Lily şi am vrea să fie fericită!

– Cu Liam Neill? întrebă Marisa.

– Cred că s-au spus destule! zise Cindy, sobră. Hai să ne ocupăm de perne! Muselină nealbită sau canafas, Jessica? Acesta este proiectul tău! Noi îţi suntem doar asistente.

– Sper numai că doamna „Feerie încântătoare" o să ne lase să le vindem, la hotel şi pe baleniere! spuse Jessica.

– Acum e momentul pentru o rugăciune! zise Marlena. Ca să mai înmoaie inima lui Camille!

16

Luând-o pe ieşirea 90, din I-95, Patrick Murphy viră înspre parcarea cea mai aglomerată pe care o văzuse vreodată.

Erau acolo maşini din toate statele, autobuze de turism, autoturisme din partea locului şi niciun loc de parcare, de unde să nu străbaţi pe jos o distanţă oarecare până la Mystic Aquarium. Descoperi una, în cele din urmă, lângă un mic magazin sătesc, după plecarea unei doamne, într-o camionetă.

Zece minute mai târziu, se alinia, împreună cu o sută de alţi oameni, aşteptând să intre. Făcut sandvici între o familie de cinci membri din Hartford şi un cuplu din Philadelphia, aflat în luna de miere, încercă să îşi omoare timpul. Soluţionarea delictelor era încă distracţia sa favorită şi îi plăcea să îşi imagineze cât de multe putea să afle despre fiecare persoană întâlnită, fără ca aceştia să îşi dea seama că el asculta ce vorbesc.

După câteva minute, mămiea din grupul de cinci îl duse pe cel mai mic la toaletă şi tatăl profită de ocazie ca să îşi scoată mobilul şi să cheme pe cineva căruia i se adresa cu „dulce copil". În spatele lui, îl auzi pe tânărul soţ spunându-i tinerei mirese că rudele tatălui său le dăduse un cadou de nuntă, cu o seară înainte de a pleca, şi se gândea că ar trebui să cumpere, în loc să închirieze o casă.

Ambele situaţii îi confirmau îndelung nutrita convingere că unicul lucru necesar unui bun poliţist era o profundă curiozitate în legătură cu natura umană şi comportamentul oamenilor. Dar chiar atunci intră la Acvariu – aerul condiţionat era bine venit, după arşiţa ce se întetea – şi urma să se confrunte cu umilitorul motiv al misiunii pentru care se afla acolo.

Întrebă în ce direcţie se afla biroul membrilor, gândindu-se că după nouă ani încă era înflerbântat de procesul celui mai „rece" caz pe care îl avusese vreodată. Toată acea profundă curiozitate cu privire la natura umană nu îi ajutase absolut la nimic, când se pusese problema să afle ce se întâmplase cu Mara Jameson. Putea, la fel de bine, să îşi petreacă tot restul vieţii sale rugându-se, spunând oricâte „Ave Maria", pentru

ca o mare cheie unsuroasă, de la vreo comoară, să îi cadă în poală!

Mulţimea de puşti se îngrămădea în jurul lui, provocându-i o durere de cap. Afară era o minunată zi cu soare. Ce făceau toţi puştii ăştia aici? Când era el copil, părinţii îi dădeau o bâtă şi o minge, sau o undiţă şi îi spuneau să se ducă afară, la soare, şi să nu se întoarcă decât la vremea cinei. Dar, pe când se lăsa purtat de mulţime, descoperi că era şi el ca hipnotizat de rezervoarele luminoase, iar bancurile de peşti, şi anghilele care se ondulau încoace şi încolo pe lângă reciful verde începură să îl relaxeze.

Patrick vorbea limbajul peştilor. Se uita la aceştia şi se gândea ce minunat e să te afli într-o barcă, pe suprafaţa necuprinsă a apei, cu toţi acei peşti înotând dedesubt. Sandra nu înţelesese niciodată acest lucru. Considera că pescuitul nu însemna altceva decât a sta pe punte, cu o bere şi o prăjină. Nu pricepuse că pe cer se aflau nori, că apa îşi schimba culoarea, că bancurile de peşti ţâşneau la suprafaţă. Era un mister uriaş, dar unul minunat – nu de felul aceluia pe care Patrick îl purta în inima lui în fiecare zi.

Nu ca Mara Jameson.

Bazinele acvariului îi ofereau nişte imagini despre ceea ce se afla sub suprafaţa apei şi, când consideră că îi e de ajuns, ieşi din coridor, căutând birourile administraţiei. Un recepţioner îl întrebă dacă îi poate fi de folos şi el îi răspunse că aşa speră, avea nevoie să vadă pe cineva dintre membri. Câteva minute mai târziu, ieşi o femeie blondă, drăguţă.

– Bună! Sunt Viola de la Penne spuse ea. Sunt asociata directorului societăţii membrilor.

– Salut! zise el. Patrick Murphy. Făcu o pauză. Acesta era momentul în care dorea să scoată vechea lui legitimaţie şi să i-o arate. În loc de aceasta, spuse: Sunt detectiv pensionat al poliţiei statale.

– Oh! Şi cu atâta timp liber, vrei să ni te alături – poate

chiar voluntar! ripostă ea. Licăririle din ochii ei albaştri îl lăsau să creadă că ea glumea. Cel puţin, spera cu adevărat că arăta destul de sever, ca să nu fie luat drept o persoană care vorbeşte copiilor despre foci.

– Numai dacă nu e timp pentru altfel de lucruri! spuse el, rupându-şi un zâmbet.

– Vrei să zici delicte care încă au nevoie să fie soluţionate, vitezomani care trebuie opriţi, chestii de-astea?!

– Ai nimerit-o, madam! spuse el.

– N-am decât patruzeci şi doi de ani! protestă ea. M-ai şi pus în categoria „madam"?

– Pentru un poliţist pensionat, mă tem că aşa e!

– Hmm! Acesta e un gând liniştitor! Ce pot să fac pentru dumneata, ofiţer de poliţie pensionat Murphy?

El zâmbi, la vederea zâmbetului ei.

– Sunt aici în legătură cu calitatea de membru! spuse el. Ai avut dreptate în privinţa asta, numai că nu e pentru mine, ci e vorba despre un dar pentru o prietenă de-a mea.

– Cum se numeşte?

– Maeve Jameson.

– Şi unde e problema privind calitatea de membru?

– Nu e nicio problemă! Numai că darul este anonim. Cel care i l-a oferit a dorit să păstreze secretul. Mă întrebam dacă ai putea să mă ajuţi să îi dau de urmă. Maeve chiar vrea să îi transmită mulţumiri.

– Înţeleg! Este evident că trebuie să ţin seamă de dorinţa donatorului, dar mă gândesc că nu e niciun rău în a arunca o privire.

Patrick o urmă în biroul care era plin de fotografii de familie – un bărbat pe puntea unui vas de pescuit şi o fiică minunată, cu părul negru. Viola se aşeză la computerul ei, căutând printre dosare. Patrick încercă să se aplece, să vadă ecranul, dar nu putea să o facă destul de discret, aşa că renunţă.

– Ah, iată! exclamă Viola.

– Ai un nume?

– De fapt, nu, ceea ce face mai uşor pentru mine să te refuz. Există o notă aici, care zice că darul trebuie să fie complet anonim – exact cum ai spus!

– Acolo trebuie să fie şi vreo notă despre cel care a făcut darul, aşa-i? Chiar dacă nu mi-o poţi spune?

Viola neagă din cap, uitându-se pe ecran:

– Nu! Tot ce am este o adnotare de-a mea, cum că cel care face darul vrea să se asigure că încă mai avem balene beluga aici. Aceasta era oarecum important – presupun că nu există niciun rău în a ţi-o spune!

– Beluga? Nu e cea cu caviarul?

– Detectiv pensionat, aceasta e tot un soi de balenă, unul dintre puţinele care pot trăi în captivitate! Noi avem balene beluga aici, la acvariu, de mulţi, mulţi ani! Adulţii de acum încă îşi mai amintesc emoţia de a fi văzut o balenă, pentru prima oară – chiar aici, în bazinele noastre! Este şi un spectacol, cu Zăpadă Orbitoare şi Fulg de Nea, care începe în aproape cincisprezece minute. Poate că ţi-ar plăcea să mergi...

– Zăpadă Orbitoare şi Fulg de Nea?

– Da! Belugile sunt balene albe!

– Oho!

Patrick se gândea. Poate că Maeve iubea balenele şi, în mod special, belugile! Sau poate că o dusese pe Mara să vadă balenele, când aceasta era mică! Sau poate că unul dintre foştii ei elevi dorise să îi facă un dar! Sau poate era doar o greşeală, cadoul provenea de la agentul ei de asigurări, sau de la zarzavagiu, sau mecanicul auto!

– Cum a plătit persoana? E vreun număr de card în dosar?

– Plata a fost făcută în numerar! Mi-am notat-o şi eu, deoarece rata de schimb era puţin mai mică. Plata depăşea foarte mult rata.

– Ce rată?

– Rata de schimb – din Canada în Statele Unite! spuse Viola. Valuta era canadiană!

– Ai păstrat plicul?

Viola clătină din cap, zâmbind:

– Îmi pare rău! Nu ştiam că vom fi cercetaţi pentru că am acceptat un dar!

Patrick îi zâmbi şi el. Se gândi o clipă dacă nu cumva ea flirta cu el. Dar ea purta verighetă şi fotografiile sale de familie se aflau peste tot. Era atât de nepriceput, nu ştiuse niciodată care e diferenţa dintre gluma amicală şi flirt! Aşa cum îi spusese Sandra adesea, era un caz lipsit de speranţă – în multe domenii.

– Ascultă! spuse Viola. Doar ca să îţi faci o părere, te însoţesc la spectacolul delfinilor!

– Delfini?

– Zăpadă Orbitoare şi Fulg de Nea îşi fac doar apariţia! În felul acesta, poţi să vezi şi dumneata belugile şi sper să îi relatezi doamnei Jameson că merită să fie văzute!

Patrick îi mulţumi, îi strânse mâna şi acceptă biletul. Cine îi plătise lui Macve taxa de membru şi care era legătura dintre balenele beluga şi orice altceva?

Porni înspre amfiteatrul acvatic şi îşi găsi un loc în mulţimea de oameni din Brooklyn. Veniseră cu autobuzul, şi ascultându-le pe cele două femei de lângă el, îşi dădu seama că turul includea portul maritim, acvariul, o cină şi un spectacol la cazinou. O femeie era divorţată, şi cealaltă văduvă. Văduva spunea că nepoţii ei îndrăgeau spectacolele cu delfini.

Patrick se uita cu coada ochiului spre bazin. Se gândea la Maeve, la cât de mult îi lipsea nepoata ei, la faptul că aceasta nu îşi cunoscuse străbunica cu care era însărcinată Mara! Ce ar mai fi fost de făcut, în acest caz?! În proporţie de 95 la sută era convins că Edward o omorâse, că îi ascunsese trupul

undeva unde să nu poată fi găsit niciodată. Dar celelalte cinci procente erau suficient de puternice ca să îl facă pe Patrick să urmărească piste nebuneşti, chiar şi la amfiteatrul acvatic!

Un biolog marin îşi ocupă locul pe platformă şi îşi începu jocul cu delfinii cu nas mare şi cei din Atlantic, şi apoi nişte delfini – Patrick chiar nu îşi dădea seama din ce soi erau – ieşiră afară şi începură să ţopăie prin aer ca animalele la circ, făcând scamatorii: suflând pe bot, ca un claxon, prinzând inele, lovind mingea de plajă.

Îşi reaminti de vremea când mergea cu Sandra la Sea World. Ea purta pantaloni scurţi, albi şi un tricou albastru, fără mâneci, şi o arsese soarele. Patrick îi întindea cremă protectoare pe umeri şi ar fi dorit să lase baltă delfinii şi să se întoarcă la hotel. Acum, se strădui să rămână atent la spectacol. Unul dintre delfini, pe nume Zahăr, aterizâ cu un plescăit imens, şi jumătate din asistenţă a fost împroşcată cu apă.

Apoi delfinii plecară şi tipul care era maestru de manej îşi luă o voce foarte gravă. Patrick îşi închipuia că acesta era trist fiindcă era un om de ştiinţă care îşi petrecea timpul făcând delfinii să execute scamatorii. Aceasta îi provocă lui Patrick un fel de depresie. Şi atunci, suprafaţa apei se despică şi o creatură mare îşi scoase capul afară.

Patrick era şocat – era uriaşă! O balenă, o balenă adevărată, chiar aici, într-un bazin la Mystic Aquarium, Connecticut!

– Este Fulg de Nea, cea mai bătrână beluga a noastră! spuse maestrul de manej. Sora ei, Zăpadă Orbitoare, e într-o vacanţă astăzi şi nu se va produce în public. Surorile vin din apele din nord, din Canada maritimă şi noi...

Câţiva copii din mulţime scoaseră exclamaţii de dezamăgire. Patrick se pomeni ridicându-se, împingându-le pe femeile din Brooklyn, aruncând o privire înapoi, spre balena albă. Ochii ei erau strălucitori şi solemni. Patrick îi

simți urmărindu-l până dincolo de ușă, uitându-se după el cum pleacă. Era cea mai stranie senzație – să fii urmărit cu privirea de o balenă!

Omul de știință spusese că belugile veneau din Canada. Viola spusese că banii pentru taxa de membru veneau din Canada. Patrick se întreba dacă era ceva canadian în dosarul Marei Jameson! Trebuia să se întoarcă la ambarcațiunea sa, să își scoată vechile însemnări și să afle!

Maeve nu se simțea foarte bine. Arșița crescuse aici, în Hubbard's Point, făcând ca totul – inclusiv trandafirii și ea însăși – să se ofilească. Stătea în curtea din spate, umplând stropitoarea galbenă de la furtun, când auzi închizându-se portiera unei mașini. Era, probabil, fiul Clarei, care se oprise acolo cu puștii, ca să îi ducă să înoate! se gândi Maeve. Se aplecă spre pietrișul ud de lângă casă, împroșcându-și picioarele cu furtunul. Robinetul era fixat pe un colț al casei, chiar lângă un cerc mic din ciment. Mara adora să creeze mereu imagini din materiale ciudate: cususe mici cuverturi groase, făcuse pernuțe, brodase tablouri, semne de carte lucrate cu acul. Dar aceasta era, într-adevăr, mândria și bucuria ei: Maeve o ajutase să amestece cimentul, îl aplicaseră pe o porțiune de treizeci de centimetri diametru și Mara presase scoici, sticlă de mare și un mare dolar de nisip în compoziția încă umedă. Încă mai era minunat.

– Salut, Maeve! se făcu auzită vocea joasă, familiară, pe care o ascultase doar la telefon, în acești ultimi mulți ani.

Maeve tresări violent. Era Edward – ținând un sac mic, albastru-lucios. Observă că era la fel de înalt, cu umeri lați, încrezător. Purta o cămașă albă peste pantalonii kaki. Nici curea, nici șosete. Pantofi de sport cafenii, lăcuiți. Ceas Rolex – același pe care i-l cumpărase Mara, cu bani din moștenirea ei. Ceasul acela o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos și trebui, pur și simplu, să se sprijine de peretele casei. Ridică

ochii spre ai lui – erau aceiaşi – foc negru, rece. Gheaţă arzătoare – cei mai blestemaţi ochi pe care îi văzuse vreodată. Şi părul negru pieptănat pe spate, şi un bronz – un bronz de golf, sau poate că în acest an era un bronz de tenis, ori poate că îşi cumpărase un iaht şi acum era un bronz de iahting.

– Edward! Ce te aduce aici? îl întrebă ea, cu destulă răceală ca să îl împiedice să o sărute pe obraz.

– Eram prin vecinătate, cu afaceri! răspunse el.

– Chiar aşa! Hubbard's Point? Ea privi de jur împrejur – plajă, stânci, apă sărată, trandafiri. Nu există prea multe afaceri pe aici!

– Nu chiar în Hubbard's Point! Black Hall, Silver Bay şi Hawthorne. Am clienţi în toate aceste trei oraşe.

– Eşti un om de succes. Trei dintre cele mai bogate oraşe de pe ţărmul Connecticut-ului. Întotdeauna ai ştiut să îţi găseşti resurse noi!

Simţi cuvintele arzându-i limba. În timpul investigaţiei, menţionase că ar fi ştiut că este un jefuitor şi că Mara avusese mai mult decât o dovadă în acest sens.

– Da, sunt un om de succes! spuse el, uitându-se fix la ea, incapabil să se abţină să o provoace. Totul la Edward însemna provocare. Maeve ştia că putea să apese pe un anumit buton şi să îl vadă izbucnind în istericale, cu furie, în zece secunde. În loc de aceasta, socoti că e mai bine să se abţină şi zâmbi.

– Mama ta trebuie să fie mândră! spuse ea. Ai reuşit toate astea prin tine însuţi!

Maxilarul îi zvâcni. Dumnezeule, dar era tare transparent! Maeve aproape că îi putea vedea rotiţele învârtindu-i-se! Ar trebui să o facă ţăndări sau să îşi continue piesa lui de teatru cu Liga Iederei? Maeve se abţinu să evidenţieze că *era*, de fapt, un joc. Mara descoperise minciunile lui despre Harvard şi Columbia Business School. Destul de trist, în profesia lui de agent de bursă, acestea nu avcau importanţă. Foarte rău

că ei nu îl putuseră exclude din barou sau să îi revoce privilegiile ori altceva.

– Ea *este* mândră! răspunse el.

– Sigur că este! Şi aşa trebuie să fie şi noua ta soţie!

Maeve se gândea la ceea ce îi spusese Patrick despre mariajul eşuat. Edward tresări.

– Cum o mai duci? întrebă el, fără să înhaţe momeala.

Maeve zâmbi şi nu îi replică.

El aşteptă câteva clipe. Când îşi dădu seama că ea nu intenţionează să îi răspundă, el încuviinţă rapid, de parcă nu o întrebase, de fapt, nimic. Stăteau acolo, înfruntându-se. Chiar avusese, într-adevăr, curajul să îşi arate faţa pe acolo? Ultimul loc de pe pământ unde Mara fusese văzută în viaţă?! Maeve se surprinse privind de-a lungul curţii, spre singura porţiune plată mai mare, unde să se poată instala un cort. De fapt, încăleca linia de demarcaţie dintre proprietatea ei şi a Clarei. Pentru nunta Marei şi a lui Edward, de la care se împlineau luna aceasta unsprezece ani, instalaseră un cort drăguţ, alb cu dungi galbene, chiar pe locul acela. Acolo aşezaseră mesele cu feţe de masă galben-pal, cu scaune albe de lemn, vasele cu trandafiri şi flori sălbatice culese din grădinile lui Maeve şi ale Clarei şi un cuartet de coarde.

Toţi cei din Hubbard's Point au participat. Prietenele din copilărie ale Marei – Bay McCabe, Tara O'Toole, Dana şi Lily Underhill şi puştii care crescuseră la Point. Maeve invitase colegi de la şcoală – alţi profesori pensionaţi, ca şi pe cel care încă mai era la Black Hall High, vechiul ei director, şi pe colega sa de cameră de la colegiul din Connecticut, şi unii dintre prietenii fiului şi nurorii sale. Venise Aida Von Lichen, sora lui Johnny Moore, iar fiica lui, Stevie – de la care Mara luase cândva lecţii de artă – citise un poem de dragoste de-al lui Johnny.

Partea dinspre altar rezervată invitaţilor lui Edward rămăsese prea puţin populată. Aceasta ar fi trebuit să fie un

semnal de alarmă! Îşi dădea ea seama acum. Dar, la vremea aceea, însemnase doar un alt motiv să îi pară rău pentru el. Sora lui nu fusese în stare să ajungă la timp. Mama sa făcuse pneumonie. Tatăl său cheltuise pe băutură banii pe care i-i trimisese Edward pentru biletul de călătorie cu avionul. Totul era aşa de trist! Aşa că Mara se străduise peste măsură să se asigure că fiecare dintre prietenii ei şi ai lui Maeve îi vor oferi acestuia un puls de dragoste şi atenţie.

Acele gânduri pocneau în mintea lui Maeve, în timp ce se uita la Edward. Degetele i se răsuciseră, pur şi simplu – atât de cumplit îşi dorea să îi scoată ochii! Ea nu se ştiuse niciodată capabilă de o ură adevărată, pătimaşă şi autentică, până la dispariţia Marei. Însărcinată în opt luni şi jumătate, draga ei, adorata ei Mara fusese ştearsă de pe faţa pământului!...

– N-ai vrea să lăsăm amabilităţile deoparte? îl întrebă ea. Ce te aduce aici?

– Am găsit nişte lucruri de-ale Marei, pe care m-am gândit că ar trebui să le ai! spuse el, acum strângând sacul la piept. Poliţia le-a păstrat o vreme, dar mi le-au returnat mie. Le-am ţinut în cufărul meu, aşteptând o ocazie ca să ţi le aduc.

– Nu le vreau! spuse ea.

Ochii lui se măriseră de surprindere. Buzele lui Maeve tremurau. Pe jumătate întoarsă, începu să tragă furtunul pe sub rădăcinile tufelor de trandafiri care se căţărau pe o latură a casei. Erau tufe groase, încărcate de trandafiri albi şi galbeni – şi se aflau în plină, încântătoare inflorescenţă chiar acum. Nu se putea convinge pe sine să privească în sus, acolo unde trandafirii erau mai luxurianţi. Cârceii se opreau chiar la fereastra dormitorului – dormitorul din copilărie al Marei şi cel care hotărâseră că va fi camera copilului, când acesta va veni în vizită la ea.

– Sunt sigur că le vrei! insistă el.

– Hmm! mormăi ea, simulând indiferenţa. Mâinile îi

tremurau, atât de îngrozitor de mult îşi dorea să se uite în pungă. Dar Maeve învăţase de la Mara câte ceva despre Edward. Îşi amintea de una dintre vizitele Marei, în primele luni de sarcină. Unele adevăruri despre Edward începuseră să iasă la iveală – şi Mara se lupta cu conştiinţa, cu fiecare părticică din trupul său. Ea voia să rămână într-o negare a căsniciei „fericite" a unui cuplu aşteptând un mult-dorit copil – de Mara, cel puţin.

– Nu mai suport, bunico! spusese ea. Imediat ce îl las să îşi dea seama că sunt fericită sau emoţionată de ceva, se poartă de parcă ar vrea să mi le ia. Ca seara trecută! Toată primăvara mi-a spus că vrea să mă ducă să cinăm la Hawthorne Inn. Dar, la început mi-era greaţă, şi apoi eram aşa de obosită, şi am avut o mulţime de treabă – aşa că aseară a fost prima dată când chiar am vrut să merg. Eram îmbrăcaţi şi gata de plecare – afară, la uşă – când el s-a răzgândit. Doar s-a uitat la mine şi mi-a spus că n-are chef. Că *acum* el este cel foarte obosit!

– Poate că era! spusese Maeve. Se condamna pe sine acum, dar atunci încercase să o ajute pe Mara, acordându-i lui avantajul îndoielii.

– Nu! ripostase Mara şi izbucnise în plâns. M-a lăsat acasă şi s-a dus să lovească mingile de golf, la One Hundred Acres!

Maeve îşi amintea lacrimile Marei. Se uită lung la jetul care ţâşnea din furtun şi se gândi la toate lacrimile pe care trebuie să le fi vărsat Mara – cele pe care nu o lăsase pe bunica ei să le vadă. Aproape că îl putea simţi pe Edward zvârcolindu-se, din cauza frustrării.

– Sunt lucrurile Marei! repetă el. Mă gândeam că ai vrea...

– Lasă-le lângă uşă! spuse ea.

– Eşti bunica ei! insistă el. Mi-am închipuit că te interesează...

Maeve privi în jos, la rădăcinile arbuştilor de trandafiri. O briză rece se porni în Long Island Sound. Oare îşi mai

amintea Edward vremurile când el şi Mara se duceau să navigheze? Vremurile în care ei se spălau, exact în acelaşi loc, folosind exact acelaşi furtun? Maeve auzi pocnetul uşii-paravan şi în mai puţin de o jumătate de minut îşi făcu apariţia Clara, cu răsuflarea întretăiată.

– Bună, Edward!

– Bună, doamnă Littlefield! Oh, arătaţi minunat! Nu v-am văzut de mult!

– A trecut multă vreme! răspunse Clara, pe un ton uşor mai prietenos decât ar fi dorit Maeve să fie.

– Am venit să îi aduc lui Maeve aceste lucruri ale Marei, dar pare-se că ea nu le vrea!

– Le iau eu! spuse Clara, şi, în momentul în care Maeve auzi foşnetul sacului trecând din mâna lui Edward în cea a Clarei, simţi ceva relaxându-se înlăuntrul ei – de parcă un arc care o ţinuse ţeapănă şi atât de vulnerabilă fusese tăiat şi, brusc, ea era doar o păpuşă de cârpe.

– A trecut atâta vreme! spuse Edward. În fiecare iunie şi iulie, chiar în lunile când a dispărut Mara, mi-e tare dor de ea! Jur, nu am putut trece niciodată peste asta! Chiar mă gândeam că am putea să vorbim...

– Nouă ani! spuse Maeve. Trei săptămâni, şase zile...

– Dar dacă am putea măcar să discutăm...

– Nu cred că e o idee bună! spuse Clara. De ce nu ne laşi acum, Edward?

– Stau la Hawthorne Inn! zise el. Pentru următoarele trei zile. Locuiesc aproape de Boston, dar am afaceri în zonă... În cazul în care te răzgândeşti, Maeve!

– Mulţumesc că ai adus lucrurile Marei! spuse Clara, atât de glacial pe cât era în stare – ea, cea mai caldă persoană din lume. Chiar atunci, se auzi un zgomot – boilerul de apă caldă de sub casă, punându-se în fucţiune. Ciudat! se gândi Maeve. Nu consumase apa caldă.

– Ce e cu sunetul ăsta? întrebă Edward.

– Nu e treaba ta! răspunse ea.

– Mai bine să mă uit! zise el, dar Maeve îl ignoră. Se uită în zare, până când auzi maşina lui Edward pornind. Atunci îşi întoarse privirea – era un imens Mercedes negru, cu număr mic de Massachusetts. Îl privi cum îşi punea ochelarii negri de aviator, verificându-şi chipul în oglindă. Dădu înapoi, într-o completă întoarcere pe loc, şi plecă.

– Încă se mai priveşte în oglindă, de câte ori are ocazia! comentă Clara. Îmi amintesc că spuneai că nu ai încredere în el, chiar de prima oară, când l-a adus Mara acasă, fiindcă era mult prea preocupat de propria-i persoană!

– Mara îl iubea!

– Şi tu ai fost de acord cu asta! De ce nu ai vrut să iei lucrurile de la el?

Maeve îşi şterse lacrimile:

– Deoarece mă temeam că, dacă îşi dă seama cât de cumplit le doresc, se va răzgândi!

– Dar a făcut tot drumul ca să ţi le dea!

– Tu nu îl cunoşti pe Edward aşa cum îl cunosc eu! spuse Maeve. Nimeni nu îl cunoaşte!

– Părea mereu atât de fermecător! mărturisi Clara. Şi vulnerabil! Chiar şi astăzi!... În pofida a tot ceea ce ştim despre el.

Maeve încuviinţă. Stomacul îi zvâcnea. Farmecul lui Edward şi manierele prietenoase îl purtaseră departe în lume. Încă mai prostea oameni precum Clara. Numai Patrick Murphy reuşise cu adevărat să vadă prin el. Chiar cu aeuzaţia de crimă atârnând deasupra capului, Edward era capabil să îşi găsească clienţi. Oamenii au memoria scurtă, mai ales când făceau tranzacţii cu tipi încântători ca Edward!

– Hai să mergem înăuntru! spuse Maeve. Auzi din nou acel pocnet – boilerul de apă caldă care făcea zgomot. Trebuia să îşi amintească să cheme instalatorul, să vină şi să se uite la el. Nu mai pot aştepta nicio secundă! Clara, ţine-mă de mână!

– Te simţi bine?

– Vreau doar să văd ce se află în pungă! răspunse Maeve, simţindu-se în pragul leşinului, cu ochii licărind, plini de lacrimi, în timp ce realiza că urma să vadă şi să atingă lucruri care aparţinuseră cândva Marei.

17

Liam se întorcea acasă, la Cape Hawk, ca să îi restituie maşina comandantului, să îşi verifice corespondenţa, să facă nişte modificări în programul de monitorizare a plajelor de la est de Halifax – unde atacase marele alb luna trecută – şi să ia haine şi alte lucruri pentru Lily.

Se opri la hotel, să o vadă pe Anne, care fusese acasă la Lily. Ea luă de la Liam sacul de spălătorie cu hainele folosite şi îi dădu o geantă cu altele curate. Stăteau în faţa biroului şi Anne dorea să afle totul. În seara aceea, cânta formaţia Ceili şi muzica lor celtică umplea holul.

– Rose e din ce în ce mai bine, cu fiecare zi! spuse el. Va fi transportată mâine la Boston. Doctorii spun că e pregătită.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă Anne. Cum suportă Lily?

– Se simte bine! răspunse Liam, păstrând adevărul pentru sine. Ochii lui trebuie să fi spus mai multe decât vorbele, deoarece Anne ieşi de după tejghea, ca să îl îmbrăţişeze.

– Transmite-i asta, din partea mea! spuse ea, strângându-l mai tare.

El încuviinţă, gândindu-se când va veni ziua aceea. Ar trebui să străpungă, asemenea unui câmp de forţă Kevlar, armura aceea groasă, înainte ca lucrul acesta să se întâmple. Învelişul unui rechin-taur era mai puţin colţuros decât al lui

Lily! Dar îi spuse Annei că îi va transmite cele mai bune urări. Chiar atunci observă obiectele etalate în faţa biroului.

– Ce-i cu asta? întrebă el, indicând o placardă pe care scria „Ajutaţi-o pe Rose a noastră să crească!“ Erau acolo fotografii ale lui Rose – cu clasa ei, la petrecerea de ziua de naştere şi împreună cu Lily.

– Oh! exclamă Anne. Aproape că am uitat! Cea mai bună prietenă a lui Rose, Jessica Taylor, a avut ideea asta, în urmă cu trei zile, şi Nanouk Girls s-au apucat imediat de treabă. Am vândut perne umplute cu ace de pin, şi am strâns bani pentru Rose. Tu ştii – pinul înseamnă Nova Scotia, vizitatorii îl adoră. Fetele au stat toată noaptea ca să le facă!

Liam ridică una – era o imagine a lui Nanny, brodată cu fir verde, şi cuvintele „Să o aducem pe Rose acasă!“dedesubt. Mirosea evident a pin. Anne îi arătă cutia cu bani, cu douăzeci de dolari înăuntru.

– Am vândut patru, deja!

– Iau şi eu una! spuse el.

– Ţi-o dăruim! zise Anne. Faci prea multe pentru cauză.

– Lasă-mă să plătesc! ripostă el. Aşa vreau eu!

Aproape cu reţinere, ea îi acceptă banii. Îi întinse restul, împreună cu o pungă mică. Uitându-se înăuntru, văzu bijuterii făcute din mici conuri de pin, stropite cu spray auriu. Câteva perechi de cercei, două coliere şi un inel.

– Le-a făcut Jessica, pentru asistentele medicale! spuse Anne. Vrea să se asigure că o îngrijesc bine pe Rose.

– Este o foarte bună prietenă! spuse Liam, mândru că Rose inspira o astfel de dragoste şi devotament. Nu era surprins. Rose fusese specială chiar din ziua când se născuse.

Exact atunci, Camille apăru de după colţ. Avusese un uşor atac anul trecut şi acum mergea sprijinindu-se în baston. Dar expresia ei era la fel de severă şi părul său alb avea aceeaşi nuanţă albăstruie de totdeauna. Liam ştia că nu dusese o viaţă fericită – de când soţul său se înecase în Irlanda.

– Liam, dragule! exclamă ea, venind spre el să îl sărute. Unde ai fost?

– În Melbourne!

– În Melbourne? Curtezi pe cineva nou, în oraş? zâmbi ea.

– Nu! răspunse el şi arătă spre posterul împodobit cu fotografia lui Rose. Sunt acolo cu Lily şi Rose!

Zâmbetul lui Camille se destrămă.

– Ştii, n-am considerat niciodată că biroul din faţă este locul nimerit pentru adunat bani! Oaspeţii noştri plătesc destul pentru a sta aici, fără să îi mai implicăm în acţiunile noastre locale de caritate!

– E vorbe de Rose! spuse Liam, uitându-se în jos, spre ea. Nu o acţiune locală de caritate!

Ea râse, nervoasă. Liam era foarte înalt şi tocmai folosise vocea ascuţită de cercetător, adresându-se mătuşii sale, dar şi Camille era impunătoare, în felul ei, şi nu se simţi prost.

– Dragule! Aproape îmi vine să cred că este fiica *ta*, după felul în care te porţi! Dacă nu aş şti sigur că mama ei era însărcinată la sosire, aş putea avea unele bănuieli!

– Însărcinată la sosire! spuse Anne, sec. ÎLS.

– Nu este fiica mea! spuse Liam, calm.

– Dar ai grijă de ea! Este înduioşător, cu adevărat! Dar tu ştii că eu trebuie să explic faptele aşa cum le văd! Şi mi se pare că atenţia pe care o acorzi celor două Malone te ţin departe de posibilitatea de a întâlni femei de rangul tău! Femei inteligente, educate, care numai nu mor de dorinţa de a se căsători cu un tânăr bărbat minunat!

– Femei de rangul meu? întrebă el, având impresia – aşa cum i se întâmpla adesea, când vorbea cu mătuşa sa – că totul se petrece ca într-un roman victorian. Mai ştia, de asemenea, că această femeie complicată contribuise cu bani la un fond pe care îl înfiinţase el pentru Rose, în urmă cu ani, în momentul în care problemele ei deveniseră evidente.

– Da! Sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun! Tu ai un *doctorat!*

– Ştii ce? zise Liam. Trebuie să mă întorc în Melbourne! Mulţumeşte-i Jessicăi pentru că încearcă să câştige bani pentru Rose!

Ochii lui Anne licăriră:

– Toate ştiu cine are grijă de Rose!

– Sssst! o avertiză Liam.

– Pernele de pin pot să rămână! exclamă Camille. Sunt încântătoare, atât de rustice. Nimeni nu va spune despre Camille Neill că are o inimă atât de împietrită, încât să surghiunească nişte perne de pin!

– Mulţumesc, Camille! spuse Anne, făcându-i cu ochiul lui Liam, pe la spatele acesteia. Mereu filantroapă!

– Are dreptate, mătuşă Camille! spuse el, îmbrăţişând-o.

– Nu mă lua cu asta! spuse Camille, lăsându-şi capul pe umărul lui, înainte să plece şchiopătând.

– „Femei de rangul tău!" comentă Anne, zâmbind. Sună ca cea mai ciudată combinaţie între Jane Austen şi *Debbie Does Dallas!*

Liam chicoti, încercând să strângă totul la un loc cu mâna sa zdravănă. Anne îl ajută, dar, pe neaşteptate, se opri, întinzându-se spre el ca să îl mângâie uşor pe obraz.

– Eşti, într-adevăr, un om bun, Liam Neill! Exact ca vărul tău, Jude!

– Mulţumesc! rosti el.

– Prietena mea, Lily, este un caz dificil, dar nu renunţa la ea!

– Nu e nimic între noi! spuse Liam. Doar am grijă de Rose.

– Hmm! exclamă Anne. Doar aminteşte-ţi ce îţi spun – nu renunţa! Are nevoie de tine, Liam! Mereu a avut!

Liam clătină din cap, încercând să ascundă sentimentele stârnite de cuvintele ei. Era foarte bun în privinţa asta –aşa că se încruntă şi săltă sacul pe umăr.

– Ea are nevoie de tine! repetă Anne, mângâindu-l încă o dată pe obraz. Chiar de la venirea în oraş ca ÎLS. Transmite-i dragostea mea, vrei?!

– Sigur! răspunse Liam, incapabil să râdă, chiar dacă licăririle din ochii lui Anne îl provocau. Începu să aşeze perna de pin în sac.

Anne se uită în jos, arătând spre imaginea brodată:

– Ştii, nimeni n-a mai văzut-o pe Nanny de la ziua de naştere a lui Rose! Jude spune că toate balenierele o caută, dar nu este acolo!

– Chiar aşa? De obicei, vine aici vara şi rămâne până când cade zăpada!

– Ştiu asta! Jude spune că e ciudat.

Îşi luară rămas-bun şi Liam plecă. Se îndreptă spre parcare, unde îşi lăsase camioneta, după ce îi dusese maşina prietenului său, la docul Pazei de Coastă. Mergând spre sud, pe drumul stâncos, privi spre golf. Zări nenumărate aripioare dorsale negre de balene, îndreptându-se spre zonele cu hrană. Spinări negre brăzdând suprafaţa apei, pentru ca apoi să dispară în adâncuri.

Avea laptopul lângă el şi trase pe dreapta, pentru a intra în baza de date. Ecranul începu să licărească, umplându-se cu puncte verzi şi purpurii. Grupuri de rechini în zona portului Halifax – mai multe ca de obicei. Punctele purpurii, indicându-i pe marii albi, erau dense, mai ales acolo, jos. Liam tastă „MMI22", aşteptând ca punctul verde al lui Nanny să înceapă să clipească pe LED, dar nu se întâmplă nimic.

Liam tastă din nou – tot niciun semn. Oare i se defectase transmiţătorul? Bateriile erau vechi de câteva luni. Plănuia să i le înlocuiască, dacă Jude s-ar fi putut apropia destul de ea în vara aceasta. Stomacul îi reacţionă, gândindu-se la prădători. Rechinii existau pretutindeni, în acest golf, nu avea nevoie să i-o spună punctele purpurii! Brusc, îşi reaminti cu câtă aviditate se uitase Gerard Lafarge după Nanny, prin binoclu, în ziua petrecerii lui Rose. Prădătorii proveneau din toate speciile! îi veni să vomite, gândindu-se la aceasta.

Formă numărul telefonului mobil al lui Jude.

– Hei! Pe unde dracu' ai umblat? îl întrebă Jude, răspunzând imediat, după ce văzu afişat numărul lui Liam pe celularul său.

– La spital!

– Cum se mai simt?

– Puternice, ca întotdeauna! Ascultă, Anne mi-a spus că nimeni, din nicio barcă, nu a mai văzut-o pe Nanny!

– Aşa este! răspunse el. A dispărut.

– Ştii ce?! L-am văzut pe Lafarge uitându-se după ea! Mă urăşte şi ştie ce simt pentru belugi, pentru ea, mai ales.

– În plus, ştie şi ce simţi pentru Rose, şi le-a văzut, pe ea şi pe prietenele ei înnebunite după Nanny, în ziua aceea, la petrecere! Omul ăsta e o adevărată mizeria pe faţa pământului!

– Crezi că?...

– La dracu'! O să pun pe cineva să îl urmărească. O să cercetez prin preajmă! Unii tipi din echipajul lui se aţin pe la barul hotelului! Poate reuşesc să scot ceva de la ei!

Liam îi mulţumi vărului său şi închise. Porni la drum, spre Melbourne. Lăsă laptopul în funcţiune şi introduse datele „MM122", ca să semnalizeze, dacă Nanny se arăta. Fiecare milă părea mai lungă, tot mai lungă, în vreme ce computerul rămânea tăcut.

S-o piardă pe Nauny! Nici măcar nu se putea gândi la asta! Mintea îi era plină de gânduri despre Connor, dar şi mai multe în legătură cu Rose. Cum ar putea să îi spună lui Rose, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Nanny?!

N-ar fi putut! Era un lucru atât de greu, pe care nici chiar tăiosul cercetător nu avea curajul să îl facă!

Lily stătea lângă Rose, care dormea. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră. Nu fusese afară toată ziua. Îi era uşor să uite că era vară. Îşi scoase lucrul de mână – întotdeauna broda la spital. Era unul dintre motivele pentru care făcuse

atât de multe goblenuri – şi găsea alinare în a trage şi a împinge acul în sus şi în jos în canafas, repetând mişcarea mereu şi mereu, ca respiraţia, sau ca bătăile unei inimi. După câteva minute, închise ochii şi imaginile care îi năpădiră mintea erau din verile de demult – din copilăria ei.

O grădină plină de trandafiri roşii, crini de zi oranj, caprifoi, cu parfumul lor dulce amestecat cu mirosul pătrunzător de aer sărat... Aşa de diferit de aerul sărat al stâncosului Cape Hawk, mirosul mării ceţoase a copilăriei sale se amesteca cu cel al mareelor de pe plaja nisipoasă şi cu cel de dulceagă putreziciune al întinderilor mlăştinoase. Nu că acolo nu ar fi existat stânci!... Existau! Tăpşane întinse de granit, revărsându-se în jos, spre apă, în faţa casei – locul pe care ea îl numise „acasă" de când îşi putea aminti. Şi femeia care o iubea, care o crescuse...

Lily deschise ochii. „Nu te gândi la asta!", îşi spuse. Era prea greu, prea dureros! Uitându-se la Rose, prinsă în întregime cu fire şi mecanisme, îşi dădea seama că, dacă începea să-şi aducă aminte de alte vremuri ale vieţii sale, nu ar mai fi fost în stare să facă faţă celei de acum. S-ar fi prăbuşit. Mâinile începură să i se mişte, liniştind-o, pe măsură ce cosea din nou.

Luase hotărârea să trăiască fără iubire. Vieţile oamenilor erau legate la stâlp: atât şi nimic mai mult! Lily crescuse citind aventurile lui Nancy Drew. Auzise povestiri despre oameni care dispăreau, însuşindu-şi alte identităţi. Era mai mult decât o pierdere – sacrificarea familiei, a legăturilor de rudenie, a iubirii fără sfârşit dintre generaţii. Dar iată ce fusese salvat – vieţile actuale ale oamenilor! Diavolul exista în lume şi Lily îl întâlnise. Nimeni nu ar fi crezut-o, deoarece masca lui era aşa de eficace! Se pricepea atât de bine să ascundă cine era cu adevărat!

Se gândea la Scott Peterson, cazul care dominase recent ştirile, la faptul că familia lui Laci îl tolerase, la început. Lily

era convinsă că nici Laci nu ştiuse că va fi ucisă, până când nu îşi ridicase privirile şi nu îşi văzuse soţul cu mâinile în jurul gâtului ei. Cum ar fi putut să se facă Lily înţeleasă că ar fi fost în stare de orice, absolut orice ca ea şi Rose să nu păţească la fel ca Laci şi copilaşul ei, Conner?!

Alungă acele gânduri, privi în jos, la canafasul pe jumătate terminat şi se gândi la Liam, întrebându-se unde se afla, de ce nu se întorsese încă. Urma să le aducă lucrurile de care aveau nevoie la Boston – nu putea pleca fără ele. Îşi spunea că aceasta era tot. Nu îi era dor de el, nu avea nevoie de el sau de sprijinul altcuiva. Nanouk Girls erau acolo, pentru ea, iar Liam se implicase, desigur, mai mult decât trebuia. De cealaltă parte, se aflau doar Lily şi Rose, la fel cum fuseseră mereu.

Rose adormise repede, Lily puse deoparte lucrul şi încercă să îi atingă pieptul. Vârfuri uşoare de degete, vrând să îi simtă bătaia inimii. Îşi aminti de vremea când Rose avea doar două zile. Naşterea decursese aşa de uşor: Lily o născuse acasă. Totul fusese minunat. Era încântată, uşurată că erau în viaţă, dar atât de tristă, ştiind că bunica ei nu îi va putea cunoaşte copilaşul, nu încă, şi ea nu ştia când va fi posibil.

Prima baie a lui Rose!...

Lily umpluse chiuveta, încercând apa cu cotul, exact cum îi spusese bunica, în primele luni de sarcină, când orice însemna o lecţie, când faptul că va avea un copil era atât de incredibil şi nou! Era de parcă bunica ei se afla acolo, cu ea, îndrumând-o să facă treaba cum trebuie.

Luând-o în braţe pe Rose, uitându-se la ea cu o iubire absolută, îi atinsese pieptul micuţ. Ce însemna ceea ce simţise sub vârfurile degetelor? Nu numai bătăile asiguratoare, bătăile inimii, ci şi ceva ca un tremur, ca un tors de pisică. Dar ritmul părea diferit: în vreme ce pisicile torc odată cu respiraţia, această senzaţie părea să urmeze fiecărei bătai a inimii. Scufundată în apa caldă, Rose se uita în sus, la Lily,

părând să îi placă prima ei baie, aşa că Lily încercă să îşi alunge temerile. Dar o sâcâiau şi continuă să verifice.

Prima criză de învineţire a lui Rose s-a întâmplat câteva zile mai târziu.

Liam era cu ea – aşa cum făcuse în fiecare zi de la naşterea lui Rose. Lily se simţea stânjenită în prezenţa lui, ştiind că o văzuse şi o auzise în acea noapte, dar întâmpina vizitele lui cu o bucurie ascunsă.

Zilele erau lungi, aşa că era încă lumină când el veni, după ziua sa de lucru pe vasul de cercetare. Liam conducea studiile despre rechinii din zona de surfing, pe plajele de la est de Halifax, dar se grăbise înapoi, la Cape Hawk, să le vadă pe Rose şi Lily.

Soarele apunea în spatele pinilor, iar căsuţa se umpluse de umbre lungi şi o lumină aurie. Lily era foarte mulţumită că nu trebuia să aprindă o lampă. O legăna pe Rose, în vreme ce o alăpta, la lumina tulbure. Când camioneta lui Liam hurducăi pe drumul pietruit, o înfăşură pe Rose în pătură şi aşteptă să îi audă paşii pe verandă.

Liam intră, ducând cumpărăturile. Lily se simţi stânjenită – el refuză să primească banii pe ele şi chiar nu era sigură ce dorea de la ea. După ce se mutase de la hotel, se întâlniseră în oraş – când o văzuse, o străină însărcinată, el îşi dăduse imediat seama că ea era femeia pe care o auzise plângând în camera hotelului. Îi spusese că uitase nişte cărţi acolo şi o întrebase dacă ar putea să i le aducă la noua locuinţă. Fusese absolut o întâmplare că el trecuse să i le dea în noaptea când se născuse Rose şi o găsise în plin travaliu.

Nu o mai părăsise niciodată, după aceasta. Venea în fiecare zi. Îi spusese lui Lily că ar putea obţine contractul de închiriere pentru spaţiul de lângă biroul lui, pentru orice fel de magazin dorea. Şi îi aducea mâncare şi scutece, spunându-i că putea să îi plătească după ce se va pune pe picioare.

Înainte ca Lily să înceapă să aşeze cumpărăturile, i-o

întinse pe Rose, să o ţină. Se părea că era cel mai mic lucru pe care putea să îl facă – să îi încredinţeze copilaşul pe care o ajutase să îl aducă pe lume. Dar când îl privi şi îl văzu ţinând-o la piept pe Rose cu un singur braţ, ochii i se umplură de lacrimi. Soiul acela de tandreţe îi era rezervat tatălui copilului – dar tatăl lui Rose nu o va cunoaşte niciodată, niciodată nu o va vedea, şi niciodată nu va afla măcar de existenţa ei, indiferent ce trebuia să facă Lily pentru aceasta.

– Lily! o strigă Liam.

Vocea lui era calmă, dar exista ceva ce o făcu să scape punga pe podea şi să se întoarcă imediat.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

Rose era neliniştită. Respira de două ori mai repede decât era normal. Umbrele de la pini, care cădeau prin fereastră, ascunseseră aceasta la început – camera era violetă, ca de ardezie, purpurie –, dar când Lily aprinse lumina, văzu că Rose se învineţise.

– Ce trebuie să fac? întrebă Lily, cuprinsă de panică.

– Să rămâi calmă! răspunse Liam. Respiră... nu se află în şoc, sau altceva. Telefonează medicului pediatru!

Mâinile lui Lily tremurau, aşa că el căută numărul doctorului din Port Blaise, recomandat de Anne. Lily i-o luase pe Rose, să o privească mai bine, şi totul părea să fie în regulă. Dar acum, la telefon, doctorul Durance punea întrebări care o îngrijorară pe Lily.

– Rose este neliniştită? Se agită? Are poftă de mâncare? Transpiră, după sau în timp ce este alăptată? Pielea este albăstruie?

– Da! răspunse Lily tuturor întrebărilor, refuzând să se prăbuşească, totul ducând înapoi, la acea stranie senzaţie pe care o simţise sub vârful degetelor. Da! Da! Da!... Îi spuse doctorului despre aceasta şi el zise:

– Pare să fie un murmur cardiac!

Erau serioase aceste murmure? Nu, nu erau! Sau erau?

Lily îşi aminti de o colegă de şcoală care avusese aşa ceva. Obişnuia să le folosească drept pretext ca să fie scutită de gimnastică – aceasta era tot. Le puteau depăşi copiii, cu vârsta? Îl întrebă pe doctorul Durance şi el îi răspunse:

– De obicei!

Stabiliră să o aducă pe Rose la doctorul Durance. Aceasta a fost prima oară când Liam insistă să o însoţească şi Lily era prea îngrijorată ca să îl refuze. El conducea maşina şi Lily o ţinea pe Rose în braţe.

Doctorul Durance îi făcu un examen de rutină, descoperi murmurul de la inimă şi recomandă ca Rose să fie supusă imediat unor teste mai ample, la centrul medical regional. Acolo, îi făcură o ecografie Doppler. Se obţinură numeroase informaţii: inima lui Rose a fost urmărită în timp ce bătea în pieptul ei micuţ, a fost măsurată grosimea peretelui inimii şi au fost verificate valvele.

Lily ştia că testul era identic celui cu ultrasunete la care fusese supusă în timpul sarcinii, acasă, în New England. Mai ştia că doctorul va plimba transductorul pe pieptul lui Rose şi spera că el îşi va aminti să îl încălzească. Aflase că valuri de sunete de înaltă frecvenţă erau trimise în corp, pentru a reveni cu imagini ale inimii şi ale altor structuri.

Acum, cu nouă ani mai târziu, îşi ţinea mâna pe pieptul lui Rose, în vreme ce fiica ei dormea. Se gândea la cât de interesată se dovedise Rose de ultrasunete – adora să colecţioneze fotografiile pe care i le făceau doctorii şi scrisese un referat la şcoală despre faptul că ultrasunetele acţionau în acelaşi fel la lilieci, pentru ca aceştia să vadă în întuneric – dcoarece „valurile" se izbeau de obiecte. Noaptea, la Cape Hawk, când Lily şi Rose auzeau liliecii ţipând sinistru în pădure, se simţeau liniştite de micuţele creaturi, nicidecum speriate.

Încă atingând-o pe Rose, Lily se gândea la acele prime ultrasunete care o diagnosticaseră cu Tetralogia lui Fallot:

patru deficienţe complexe ale inimii. Aflase că nuanţa vineţie a pielii lui Rose se datora cianozării – reducerea cantităţii de sânge din plămâni. Se numea Sindromul copilului vânăt. Dar acesta era doar un simptom – cauza era Tetralogia lui Fallot. Îi sunase ca numele unui monstru şi aşa şi era: o creatură cu patru capete, un pericol violent, fatal, dacă era neglijat. Necesita o operaţie pe cord deschis, şi Lily trebuia să zboare cu fiica ei nou-născută spre Boston, la unul dintre cele mai bune centre cardiologice din ţară. Iar Liam plătise.

– Nu pot să accept! protestase Lily, cuprinsă de panică.

– Ba da! ripostase Liam. Nu este pentru tine! E pentru Rose!

Şi o surprinsese, venind la spital, chiar înainte ca Rose să fie anesteziată.

– Trebuie să o văd pe fata mea! spusese el.

Lily încerca să pună totul cap la cap. *Fata mea*...Aceste cuvinte ar fi trebuit să i le spună lui Rose tatăl ei; emoţiile care clocoteau undeva, înlăuntrul ei, începeau să ţâşnească afară. Lily trebuise să iasă din cameră, suspinând.

– Ce s-a întâmplat? Ce am spus? o întrebase Liam, care venise după ea.

– Nu eşti tatăl ei! suspina ea. Ce-ţi pasă ţie? De ce te afli aici?

– Sigur că îmi pasă, Lily! Te-am ajutat să o aduci pe lume!

– N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată! plângea Lily, stând într-un colţ al coridorului spitalului. Oamenii care treceau pe lângă ea nu-i dădeau nicio atenţie – era secţia de tratament cardiologic şi mamele nefericite erau o privelişte obişnuită.

– Ce n-ar fi trebuit? Să mă aflu acolo?

Lily plângea cu suspine, având senzaţia că se va rupe în două. Când intrase în travaliu, în noaptea în care se născuse Rose, Liam fusese ca un înger trimis de Dumnezeu. Lily era absolut singură, în pădurile stâncoase din cea mai nordică

parte a Noii Scoţii, unde o dusese fuga ei de lângă bărbatul care dorea să o ucidă, tatăl copilaşului său. Se întinsese pe podeaua bucătăriei, răvăşită de durerile facerii, ţipând cât putea de tare, pentru că ştia că nimeni nu o auzea.

Şi Liam intrase înăuntru, aruncase jos cărţile pe care le adusese, venise lângă ea, ghemuindu-se alături – un străin, în cel mai important moment în care avea nevoie de cineva.

– Ce vrei să spui cu asta? Că mă simţeam mai în siguranţă, născându-mi copilul singură, decât dacă ceream ajutorul cuiva? întrebă ea.

– Nu aveai pe nimeni în care să te încrezi! răspunse el.

– Nu cunoşteam pe nimeni! Nu ştiam dacă nu cumva el mă căuta, întrebând prin împrejurimi... Mi-era teamă că cineva i-ar fi putut spune!

– Erai absolut singură, Lily!

Lily se uită în sus, în ochii lui – nimeni în afară de Liam nu aflase cât de singură era în realitate. El o înţelegea, deoarece era la fel ca ea.

Nu îi putea povesti despre visele în care apărea el – minunatele vise despre un bărbat cu un singur braţ, aplecându-se deasupra ei, cu lacrimile curgându-i pe obraji, ţinând-o strâns, sprijinind-o, în vreme ce năştea pe podeaua bucătăriei, prinzând-o pe Rose, când ieşea afară, ocrotind-o şi dându-i-o lui Lily, cu mâna cea bună.

De când îşi părăsise soţul, cu doar câteva săptămâni înainte, Lily visase numai monştri. Înspăimântători, cu trupuri strâmbe, care voiau să o mănânce de vie. Lily se căsătorise cu un bărbat frumos, încântător. Genul care putea să vândă oricc, oricui. Zâmbetul îi era perfect – cu dinţii lui aşa de albi şi de drepţi. Dar, în visele sale, el folosea aceiaşi dinţi ca să muşte din carnea ei, să îi sugă sângele – la fel cum îi secase conturile bancare, în viaţa reală.

Îi frânsese inima. Se gândea la toate minciunile pe care i le spusese. La toate acele modalităţi pe care le folosise pentru

a o facc să creadă că toate problemele lor erau doar din vina ei. Ea era prea pretenţioasă, prea posesivă, punea prea multe întrebări, îi spusese el. Ori de câte ori îl suspectase că o înşela, că se dusese în alt loc decât în cel în care pretinsese că era, se repezea la ea. Dar, din clipa când descoperi adevărul, i se frânse inima.

În visele lui Lily, frumosul ei soţ era grotesc, iar Liam cel sfâşiat de rechin era blând, minunat. Viaţa creează asemenea imagini contradictorii!

În acea zi, la spital, Lily plânsese în colţul coridorului, simţind răsuflarea caldă a lui Liam pe ceafă.

– Nu plânge, Lily! şoptise el. Doctorii de aici sunt cei mai buni! Rose se află pe mâini grozave...

– Mă gândesc că eu i-am provocat afecţiunea de la inimă! şopti ea.

– Cum? Asta nu e cu putinţă!

– Tu habar nu ai! spusese ea. Eram aşa de neliniştită, toată vremea cât am stat împreună cu el, tatăl lui Rose! Simţeam un soi de gheară în piept – începusem să mă gândesc la un atac de cord! Mi-era teamă şi o simţeam înăuntrul meu! Pruncul s-a aflat acolo, în mine, în tot acest timp, fiind afectat!

– De emoţiile tale? Nu!

– Aş fi vrut să-l fi părăsit mai de mult! plângea Lily.

– Lily, nu ştiu ce s-a întâmplat, de ce l-ai părăsit! Aş dori să îmi povesteşti.

– Nu pot! zise ea, supărată că spusese mai mult decât ar fi trebuit. Soţul ei avusese întotdeauna multă grijă să facă totul în secret! Nu o lovise niciodată – deloc! Nu îi provocase nici măcar o rană! Nu chemase niciodată poliţia, deoarece lucrurile pe care le făcea el nu erau ilegale. Erau ucigătoare, dar nu ilegale! Nimeni nu ar fi crezut-o, dacă ar fi afirmat că soţul ei este un ucigaş.

– Poţi! insistă Liam. Voi face orice îmi stă în puteri, ca să te ajut! Ai fugit, deja, departe de el! Te voi ajuta, pentru ca să fii sigură că nu te va mai răni niciodată!

– Nu înţelegi! spuse Lily. Legea nu se este de partea mea! Dacă nu eşti o victimă a violenţei domestice, nu poţi înţelege! Era un prădător!

– Te cred!

– Şi poţi să crezi şi că Rose se află aici din pricina celor ce ni s-au întâmplat înainte ca ea să se nască? Fiindcă e adevărat! Amândouă avem inimile sfărâmate!

– Dacă aşa spui tu! rosti Liam, pe un ton solemn, atingându-i faţa. Te cred.

– Mulţumesc!

– Acum ascultă-mă, Lily! Indiferent ce ţi-a făcut el, vreau să ştii ceva: tu şi Rose vă puteţi bizui pe mine – pentru totdeauna! Vă voi da tot ceea ce vă trebuie.

– Nu pot...

– Dacă nu poţi pentru tine însăţi, fă-o pentru Rose! Sunt biolog, nu medic! Dar un lucru ştiu: voi două aţi pătruns în inima mea, din clipa când te-am ajutat s-o aduci pe Rose pe lume! Nu mi-am închipuit vreodată că voi spune asta, Lily – n-am fost niciodată căsătorit, niciodată logodit, niciodată tată! Nu sunt nimic din toate astea pentru tine şi Rose, dar vă aparţin pe viaţă! Nu există altă cale!

– Liam...

– Nu există altă cale! repetă el, cu ochii lui albaştri serioşi şi hotărâţi. Fie că îţi place sau nu!

Şi atunci doctorul îi chemă înăuntru. Sosise momentul ca Rose să fie supusă operaţiei pe cord deschis. Stând acolo şi uitându-se cum îi iau fiica, Lily se gândea că propria-i inimă era gata să explodeze – dar Liam o ţinea de mână. O ţinu tot timpul cât Rose s-a aflat în operaţie. Echipa efectuă un dublu bypass pe inima fiicei ei nou-născute, folosind şuntul Blaylock-Taussig.

Când ieşiră doctorii, Lily dădu drumul mâinii lui Liam. Ceea ce spusese el era ıninunat – foarte nobil. Însă Rose supravieţuise operaţiei şi acum Liam se putea întoarce la propria-i viaţă, iar ele la a lor. Chirurgul le explică, ei şi lui

Liam, că procedura era un simplu paliativ, până când Rose va creşte suficient pentru o operaţie mai extinsă.

– Mai mult? întrebă Lily, simţind că i se înmoaie genunchii.

– Doamnă Malone, Tetralogia lui Fallot înseamnă că există patru deficienţe diferite. Rose va avea nevoie de o operaţie mai extinsă, mai complexă, pe cord deschis, pentru a-i reconstrui inima. Aveţi un drum greu înainte! Dar Rose este uimitoare, puternică – o luptătoare.

Continuară să vorbească, dar Lily încetase să îi mai asculte. Tăcea, incapabilă să mai priceapă.

– Nu putem trece prin toate astea! îi spuse Lily lui Liam, izbucnind din nou în plâns, după ce doctorii plecară.

– Ba da, poţi! Trebuie s-o faci!

– Nu pot! plângea ea. Nu o pot vedea cum suferă!

– Lily, mama mea nu a suportat să mă vadă suferind, după ce l-am pierdut pe fratele meu! Şi eu am avut o mulţime de operaţii! Numai că ea... era dusă!... Aveam nevoie de ea, la fel cum are Rose nevoie de tine! Ţi-am făgăduit, şi nu mă voi răzgândi niciodată – te voi ajuta! Oricând vei avea nevoie să fii puternică, cheamă-mă şi te voi sprijini! Doctorul are dreptate: Rose *este* o luptătoare! Ai să vezi! Este o fată-miracol!

– O fată-miracol! murmură Lily, prinzând expresia, uitându-se în sus, la el, cu ochii roşii, umflaţi.

– Chiar este! spuse Liam. Am ştiut-o din clipa în care s-a născut.

– Cum? întrebă Lily.

– Ei, îţi voi spune cândva! îi răspunse el.

Acum, după nouă ani, încă se mai afla pe acel drum greu. Lily stătea lângă patul lui Rose. Baloanele aduse de Liam încă mai erau legate de balustradă. Se cam desumflaseră, dar Rose refuza să le scoată. Lily se uită la ceas – Liam încă nu se întorsese. Încercă să brodeze din nou, dar nu se putea concentra asupra canafasului.

Îşi spusese mereu că nu îl dorea pe Liam acolo, dar

adevărul era că atunci când lipsea se simţea ca goliţă. De-a lungul celor nouă ani, de când îl părăsise pe tatăl lui Rose, devenise foarte puternică şi sigură de sine însăşi. Făcuse o mulţime de cercetări despre violenţa domestică şi îşi dăduse seama în ce pericol se aflase. Se împăcase cu vinovăţia ei de a fi ezitat aşa de mult şi cu supărarea că lăsase atâtea lucruri în urmă. Era o luptătoare, la fel ca Rose.

Însă în momente ca acesta, îşi dădea seama cât de mult însemnase pentru ea făgăduiala lui Liam. Fiind aşa de puternică şi tare, nu dorea să se bizuie pe nimeni altcineva. Liam se afla într-o categorie anumită – el nu era „oricine altcineva". Îşi spunea că făgăduiala fusese făcută pentru Rose. Rose îl iubea – era o certitudine.

Astfel, cu gândul la Rose, Lily se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. Monumentul Primului Război Mondial licărea lângă oglinda heleşteului. Câţiva doctori şi vizitatori din spital trăseseră băncile din parc la umbră şi citeau, sub copaci. Lily îşi apăsă fruntea de geam, încercând să vadă bâtlanul. Nu reuşi – pasărea nu era vizibilă de acolo.

Şi nici urmă de Liam. Poate că, în cele din urmă, obosise să fie braţul puternic ce o sprijinea, aşa cum îi făgăduise. Cu greu l-ar fi putut condamna.

Îşi dădu seama că nu îi spusese niciodată de ce o numise la început pe Rose „fata-miracol". Poate că ea nu dorise să asculte, poate că îi era teamă să creadă. Dar ştiind ce operaţie grea o aştepta pe Rose, una care putea, în cele din urmă, să îi definitiveze inima, Lily se gândi că acum era momentul cel mai potrivit pentru ea să audă acea istorisire. Se pomeni sperând că Liam va reveni curând.

18

Liam intră în parcarea spitalului chiar înainte de opt. Spera să aibă prilejul de a o vedea pe Rose înainte să se

termine orele de vizită şi era entuziasmat de ceea ce tocmai văzuse pe ecranul computerului său – MMI22 licărind departe, vie şi teafără, dar într-o zonă complet neaşteptată; probabil că se întâmplase ceva cu coordonatele programului său, deoarece lucrul era foarte surprinzător.

Intră în hol şi urcă în ascensor, izbit de contrastul dintre aerul aspru, proaspăt de la Cape Hawk şi atmosfera închisă a spitalului. Când se va face Rose suficient de bine, ca să nu mai stea în locuri ca acesta? Bucuria lui Liam, provocată de găsirca lui Nanny cca dispărută, fu înlocuită de o durere aproape fizică priciniută de captivitatca lui Rose – fata dc nouă ani pe care o iubea şi care trebuia să îşi petreacă aşa de multe zile de vară întemniţată aici, în trupul ei.

Dar în momentul când ajunse la etaj, se calmă şi îşi schimbă expresia feţei. Se opri la uşa camerei ei.

Lily îşi trăsese scaunul lângă pat şi broda, în vreme ce Rose citea. Liam observă felul în care părul negru încadra faţa lui Lily, tuns îngrijit şi în unghi ascuţit, ca o aripă de corb. Îi bloca vederea, dar Rose îşi ridică privirea din carte şi pe deasupra capului mamei îl văzu pe Liam stând acolo. El îşi compuse cel mai mare zâmbet pentru Rose.

– Ai venit! exclamă Rose.

– Caii sălbatici nu m-au putut ţine departe!

– Există cai sălbatici în Noua Scoţie?

El păru să se gândească intens.

– Ar fi trebuit să zic vulturii sălbatici!

– Sau balenele sălbatice!

Lily zâmbea, privind oriunde, numai la Liam nu. El nu îşi dădea seama de ce – de obicei nu exista nicio dificultate în a-l privi drept în faţă, cu acea căutătură indescifrabilă în ochi. Cel mai adesea, exista un soi de provocare în expresia lui Lily – cu bărbia uşor ridicată în sus, de parcă ar fi spus „Înfruntă-mă!" Dar, în acele clipe, părea fragilă, ca şi când lupta o epuizase, iar mâinile îi tremurau, în vreme ce ţinea canafasul.

Ar fi dorit să o întrebe ce se întâmplă, dar își dădea seama că trebuia să aștepte până când se vor fi aflat departe de urechi care să îi audă. Scoase punga pe care i-o trimisese Anne.

– Anne mi-a cerut să îți aduc lucrurile acestea! spuse el. Prietena ta, Jessica, a făcut perna asta...

– Cea mai bună prietenă a mea!

– Ei bine, este evident că și ea te consideră la fel!

– E Nanny! spuse Rose, atingând balena brodată. Miroase ca acasă!

– Umplută cu ace de pin din Cape Hawk! o lămuri Liam.

– De ce spune „Aduce-ți-o pe Rose acasă!"? întrebă ea.

– Îi este dor de tine! răspunse Lily, uitându-se la Rose cu o expresie de plăcere și triumf.

– Așa e! zise Liam. Nanouk Girls o ajută să faeă multe perne, pe care le vând la hotel, ca să câștige bani pentru ea tu să te faci bine cât mai repede posibil. Și Nanny vrea același lucru! Rose, ea îți transmite să fii puternică!

– Vreau să mă fac bine! spuse Rose, cu o voce subțire.

– Așa va fi! zise Lily. Te faci bine! Se întâmplă chiar acum, în fiecare minut!

– Jessica a mai făcut și astea! rosti Liam. Ca să le dăruiești asistentelor.

Le privea pe Lily și Rose care se uitau în punga de plastic cu bijuterii din conuri de pin, dar, pe neașteptate, Lily se scuză, aruncă lucrul și ieși afară, pe culoar. Liam ar fi vrut să o urmeze, însă Rose se uita după mama ei cu o privire neliniștită, așa că renunță.

– De ce a plecat? întrebă Rose.

– Poate că s-a dus să le caute pe asistente! răspunse el.

– Mâine mergem la Boston!

– Știu!

– Ai văzut-o pe Jessica? Mă gândeam că poate ar dori o nouă prietenă! Nu aș condamna-o – nu sunt acolo, cu ea!

– Te vei întoarce curând acasă! spuse Liam. Și mi se pare

mie că ea are doar o singură prietenă foarte bună – pe tine! De aceea vrea „să vină Rose acasă!"

– Ea şi Nanny mă aşteaptă?

– Rose! începu Liam, nepreaştiind cum să îi vorbească despre aceasta. Din punct de vedere ştiinţific părea imposibil – ezita să i-o spună, până când nu avea o certitudine.

– Vii mâine cu noi la Boston? îl întrebă Rose, întrerupându-i gândurile.

– N-aş vrea să lipsesc! răspunse el.

– Uneori mă întreb... zise ea, dar se opri. Liam nu o forţă şi nici nu încercă s-o îndemne să pronunţe cuvintele. Doar aşteptă. Vedea toate acele tuburi şi fire intrând şi ieşind din trupul fetiţei, asculta aparatele sunând şi păcănind în jurul ei. Îşi dorea să o ia de-acolo şi să o îmbrăţişeze, să îi spună că totul va fi bine. Dar Rose cunoştea prea multe ca să accepte asemenea platitudini. Ochii ei de nouă ani arătau mai multă înţelepciune decât ai celor mai mulţi dintre profesorii pe care îi avusese la colegiu.

– Ce anume te întrebi, Rose?

– Mă întreb ce va face mama fără mine! Eu sunt tot ce are!

Liam o văzu întinzându-se, ca să îi apuce mâna. El încercă să îi prindă degetele, dar ea ocoli mâna sa bună şi îl apucă de proteză. Mânuţa ei,cu nuanţe albăstrui, cu acele degete apropiate, îi strânse mâna sa mare, falsă. Gestul îl emoţionă şi îl şocă, şi trebui să se străduiască să nu o arate. Rose se uită fix în ochii lui.

– Poate că nu sunt tot ce are! spuse Rose.

Liam îşi simţi pulsul accelerându-i-se. Ea nu intenţiona să privească în altă parte.

– Poate că nu, Rose! zise el.

Se uitară unul la celălalt şi Liam îşi făcu sieşi o nouă făgăduială, prea importantă pentru a fi exprimată în cuvinte.

Din clipa când Lily se întoarse în cameră, totul deveni

limpede. Afară, soarele apunea şi reflectoarele începeau să se aprindă luminând monumentul înalt. Liam îl văzu licărind, prin fereastră. Se duse cu gândul înapoi, în timp, în ziua când se născuse fratele său. Se gândea cât de multă dragoste exista în lume, cât de imposibil părea să dispară vreodată.

Privind înspre Rose Malone, urmărind-o pe mama ei periindu-i părul şi pregătind-o de culcare, pentru ultima ei noapte în acel spital, el îşi dădu seama de ceva ce nu ştiuse niciodată înainte: trebuia s-o fi făcut cu Connor, cu părinţii lui, şi Lily, şi Rose, şi cu el însuşi. Nu realizase aceasta înainte, dar acum ştia că nu o va mai uita niciodată. Trebuia să i-o spună lui Lily, şi trebuia să i-o spună chiar în acea seară. Şi trebuia să îi arate ceva, ce nici chiar el nu putea crede.

După ce Rose le dărui asistentelor cerceii din conuri de brad şi doctorul veni pentru o ultimă vizită, iar asistenta din tura de noapte îi administră sedativul, fetiţa adormi şi Lily îşi strânse lucrurile. Aruncă o privire în jurul camerei, gândindu-se dacă nu uitase ceva. Dar îşi luase geanta, lucrul de mână, cheia de la hotel, perna de pin, pe care o adusese Liam. Acesta o aştepta în uşă, uitându-se la ea – era răbdător, de parcă ar fi vrut să îi acorde tot timpul din lume.

Ieşiră afară iar aerul nopţii li se păru fierbinte în comparaţie cu răcoarea aerului condiţionat de la spital. Lily era nervoasă şi surescitată, cu gândul la ziua de mâine, dar şi extenuată. Se îndrepta spre camioneta lui, când simţi că Liam o apucă de braţ.

– Ce este? întrebă ea.

– Vino cu mine! Îi răspunse el.

Lily îl privi nedumerită, dar Liam nu îi oferi nicio explicaţie. O duse în direcţie opusă, spre parcul oraşului. Puştii stăteau la marginea aleilor, râzând şi ascultând muzică de la radio. Liam o călăuzi pe lângă grădina publică, direct spre heleşteu. Monumentul, luminat de strălucirea lămpilor

cu halogen, se ridica spre cerul de culoarea alunei. Lily zări imaginile lor reflectându-se pe suprafaţa mărelui heleşteu şi resimţi aproape dureros dorul de casa de pe malul mării.

– Mi-e dor... începu ea.

– De ce ţi-e dor, Lily?

– De apa sărată! răspunse ea.

– E chiar în josul dealului! spuse el. Portul Melbourne...

– Ştiu! ripostă ea. Dar mi-e dor de Cape Hawk. Şi, mai mult decât atât, mi-e dor de casa mea.

– Credeam că cea de la Cape Hawk e casa ta!

– Cea de dinainte de Cape Hawk! spuse Lily. Gâtul i se strânsese, amintirile năvăleau – nisipul cald, mlaştinile verzi-argintii, îndrăgita grădină de trandafiri vegheată de o femeie pe care o iubise întreaga sa viaţă. Ce să însemne aceasta?! În mod obişnuit, Lily reuşea să se stăpânească foarte bine, mai ales când urma una dintre operaţiile lui Rose. Dar acum se simţea de parcă s-ar fi aflat în pragul morţii, din cauza supărărilor vechi şi a dorului.

– În noaptea în care s-a născut Rose, spuse Liam, tu plângeai după casa ta!

– Ştiam că nu o voi mai vedea niciodată!

– Şi strigai, plângând:„Am nevoie de tine, am nevoie de tine!...."

Lily încuviinţă, uitându-se în sus, la coloana de granit. El aştepta o explicaţie, dar Lily nu avea suficientă încredere în sine ca să i-o dea. Avea senzaţia că înăuntrul său era pe cale să se producă un cutremur. Trebuia să se abţină – să îşi înfrâneze emoţiile, să încerce să se menţină deasupra valurilor. Le simţea venind, înalte şi nu dorea să le testeze puterea.

– De cine aveai nevoie, Lily?

– Aş vrea să îţi pot spune, Liam! răspunse ea. Dar nu pot!

– Nu ştii că te afli în siguranţă? Te voi proteja de orice!

– Nu mă poţi proteja de propria mea inimă! Se frânge, când mă gândesc la ea – nu îţi pot vorbi despre ea!

El rămase multă vreme tăcut. Greierii cântau în tufişuri şi animalele foşneau prin pădure. O durere chinuitoare îi sfâşia inima lui Lily – pentru iubirea atât de adânc îngropată, pe care aproape că trebuise să o uite acolo. Vedea sclipiri ale zâmbetului de demult, pe care îl cunoştea atât de bine, ochii albaştri, părul argintiu, degetele noduroase strângând mânerul de lemn al mistriei de grădină.

– Aş vrea să îţi fi putut face cunoştinţă cu ea! spuse Lily, înălţându-şi privirile spre profunzimile ochilor albaştri ai lui Liam. Este cineva foarte important pentru mine – cea mai importantă persoană, până să apară Rose! Liam, nu par a-ţi fi foarte recunoscătoare, ştiu asta! Dar de data aceasta e altfel! Îmi dau seama ce ai făcut pentru mine, pentru Rose. Îţi mulţumesc pentru că te-ai aflat mereu alături de noi! Aşteptarea a devenit atât de grea... Sunt aşa de speriată, Liam!

– Din cauza operaţiei?

Lily încuviinţă, crispându-se. Greierii cântau atât de tare! Se uită în sus şi zări liliecii dând ocol monumentului, în lumina portocalie. Inima i se frânse, gândindu-se la referatul făcut de Rose pentru şcoală, despre ecocardiograme şi sonarul liliecilor.

– Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte! Rose este doar – ei, tu o cunoşti! Toată lumea zice că este „o luptătoare" şi chiar este! Este! Suferă de boala asta încă de când s-a născut. Erai acolo şi ştii. Noi am trăit tot timpul cu aceasta şi nu ne-am pus întrebări. Am urmat drumul ei şi întotdeauna Rose a fost aşa de curajoasă! Dar de această dată, Liam, aşteptarea este mult mai grea. Dacă se întâmplă ceva îngrozitor? Sau dacă operaţia nu va reuşi?

– Va reuşi! spuse Liam, stând foarte aproape. Ea nu se putu împiedica să nu-l privească în ochi – părea atât de sigur.

– Numai că eu nu mai pot aştepta! şopti ea.

– Mi-ai spus că există o persoană pe care ai fi dorit să o cunosc! spuse el. La fel se întâmplă şi cu mine. Aş fi vrut să te fi prezentat familiei mele.

– Îl cunosc pe Jude! ripostă ea, dezorientată de schimbarea subiectului. Şi pe Anne, şi pe ceilalţi membrii ai familiei Neill! Camille...

Liam scutură din cap:

– Altora, care nu se mai află printre noi! Iată de ce am vrut să vii aici, la monument! Am stat aici, cu tatăl meu, în ziua când s-a născut fratele meu!

– Connor! spuse ea. Băieţelul care a fost ucis de un rechin...

– Da! zise el. În ziua în care s-a născut, tata şi cu mine am stat aici. Aveam doar trei ani şi eram îngrijorat pentru mama. Se afla în spital şi nu înţelegeam de ce. Tata mi-a arătat monumentul şi mi-a povestit istoria familiei mele. Străbunicul meu luptase în război.

– Bunicul tatălui tău?

– Da! Tecumseh Neill – fiul căpitanului de vapor, care a întemeiat Cape Hawk, cel al cărui nume îl poartă vapoarele. A ajuns în Franţa şi scrisorile erau înspăimântătoare. Chiar şi tatăl lui, teribilul căpitan de balenieră, era îngrozit că fiul lui s-ar putea să nu se mai întoarcă acasă niciodată.

– Ce s-a întâmplat?

– Tata mi-a povestit că bunicul lui a fost rănit într-o bătălie şi ultima oară când a fost văzut, zăcea într-o tranşee mocirloasă. Escadronul său s-a retras – şi când au revenit pe câmp, el dispăruse. A fost declarat dispărut în misiune. Întreaga familie aşteptase vestea, şi se gândeau că fusese probabil ucis. Timpul a trecut – săptămâni şi apoi luni.

– Ce groaznic! spuse Lily.

– Toţi îşi pierduseră speranţa, în afară de iubita lui – străbunica mea! Numai ea ştia!

Lily încuviinţă cu nerăbdare – înţelegea aceasta: legătura

care există între unele persoane, chiar dacă nu se pot vedea. Ea nu o pierduse niciodată, pentru că o iubea atât de mult pe femeia din grădină! Strălucea înlăuntrul său, vie şi acum. Şi va fi legată şi de Rose, pentru totdeauna.

– Ştia că el trăieşte? întrebă Lily.

– Da! Era sigură! Dar fiecare zi care trecea fără nicio veste însemna o adevărată tortură. Ştia că el se afla acolo, dar nu putea ajunge la el! Îşi dădea seama că avea nevoie de ea – la fel cum avea şi ea nevoie de el.

– Tatăl tău ţi-a povestit asta, fiindcă aveai nevoie de mama ta!

– Într-adevăr! Şi credeam, în felul băiatului de trei ani, că şi ea avea nevoie de mine.

– Sunt sigură că aşa era! spuse Lily, gândindu-se la Rose, când avea trei ani, la spitalizarea de aici şi cât de cumplită fusese fiecare secundă fără ea, aproape imposibil de suportat.

– Ce i s-a întâmplat străbunicului tău?

– Fusese rănit rău, în spatele liniilor inamice. A fost dus la un spital de campanie şi au trecut luni până ca vestea să se răspândească. La început, a fost doar un zvon. Doar o presupunere că poate era în viaţă, la urma urmelor. Străbunica mea nu a dat atenţie zvonurilor – deoarece ştia cu certitudine, în inima sa, că el se va întoarce acasă. Şi chiar a făcut-o, Lily! A fost o vreme prizonier de război, dar, în cele din urmă, s-a întors la ea!

– Ea ştiuse!

– Da, aşa e! Tot timpul!

– Îl aşteptase neîncetat!

– Acesta e motivul pentru care am vrut să îţi spun întâmplarea chiar acum, Lily Malone! Oamenii spun că Rose este o luptătoare şi chiar este! La fel ca străbunica mea! Căci mai mult decât oricine altcineva, străbunica mea este eroina poveştii!

– Ea nu a renunţat niciodată la el!

– Nu, nu a renunţat! Unele lucruri merită să lupţi pentru ele, Lily! Şi unele merită să aştepţi pentru ele!

Lily se uita în sus, spre el, cu monumentul profilându-se în spatele lui, iar inima îi bătea puternic în piept. Îi istorisise despre străbunica lui, atât de îndrăgostită de soţul ei, despre legătura misterioasă dintre ei, care nu avea nevoie de scrisori, sau convorbiri telefonice ori vorbe rostite.Şi îi povestise despre Liam Neill, cel de trei ani, aşteptând ca fratele său să se nască – să îl poată cunoaşte, pentru prima oară, şi să îşi vadă mama. Şi îi mai vorbise despre Rose, aflată chiar înaintea ultimei şi celei mai importante operaţii din viaţa ei, înlocuirea vechii proteze VSD o dată pentru totdeauna! Dar Liam se aplecase spre ea, cu faţa la doar câţiva inci distanţă de a ei, şi Lily ştiu că el îi va mai vorbi despre încă ceva.

– Mi-ai spus cândva, şopti ea, că Rose era o fată-miracol! Ai spus atunci că îmi vei explica ce înseamnă. Ai vrea să o faci acum?

El încuviinţă. O cuprinse cu braţele – ambele braţe, şi stângul era la fel de blând ca cel drept. Lily avea senzaţia că picioarele i se dizolvă. Se lăsă spre el, sperând că inima ei nu îşi va lua zborul din piept.

– Noaptea când te-am ajutat să o naşti pe Rose, spuse el, şi faptul că te-am privit născând-o... m-au readus la viaţă!

Lily nu putea vorbi. Se întoarse cu gândul în timp, amintindu-şi durerea sfâşietoare – o traumatizase faptul că trebuise să conducă maşina până la Cape Hawk, suficient de departe, ca să se ascundă ca un animal sălbatic în peşteră, neîndrăznind să meargă la spital, de teamă că soţul ei o va căuta sau că va fi recunoscută de doctori şi de asistente, din pricina emisiunilor de ştiri, şi că aceştia vor telefona la poliţie.

Liam fusese singura persoană în care îndrăznise să se încreadă – şi numai obligată de împrejurări. Fiindcă el se aflase *acolo!*

– Te-a readus la viaţă? întrebă ea, în cele din urmă.

El încuviinţă, dându-i la o parte părul de deasupra ochilor şi mângâindu-i obrajii.

– Rechinul care mi-a ucis fratele, spuse el, m-a ucis şi pe mine, ca şi întreaga mea familie!

– Ţi-a smuls braţul! spuse Lily.

– Mi-a smuls inima! zise Liam. Iar tu şi Rose mi-aţi dat-o înapoi!

– Abia ne cunoscuseşi...

– Ştiu! ripostă Liam. Presupun că aceasta înseamnă un miracol! O străină pe care nu am întâlnit-o niciodată – tu! Într-o căsuţă, în mijlocul pădurii. Dând naştere acestei minunate şi micuţe fetiţe! Şi bizuindu-te pe mine destul ca să o aduci pe lume!

– Am avut încredere în tine! şopti Lily. Şi îşi dădu seama că faptul de a-i oferi ceva de care ea însăşi fugise era un miracol în sine.

– Mai există ceva ce vreau să îţi arăt în seara aceasta! spuse Liam. Dacă nu te deranjează să faci o excursie cu mine!

– Oriunde vrei! şopti ea.

Locul din dreapta şoferului din camioneta lui era ocupat cu diverse lucruri, aşa că, atunci când Lily urcă, trebui să împingă laptopul într-o parte. Liam conduse prin parc, trecu de porţile de piatră şi coborî dealul spre oraş. Melbourne Harbor licărea de lumini – cartierul comercial şi hoteluri, restaurante şi case. Liam conduse pe lângă fortăreaţa care păzea odinioară portul, datând din vremea când ţinutul era cunoscut francezilor ca Acadia.

Se îndreptau spre sud-vest, de-a lungul ţărmului sudic. Lily simţi dorul de casă – ori de câte ori se afla într-un vehicul îndreptându-se spre New England acesta o copleşea. Se cuibări mai adânc pe banchetă, simţind briza mării prin ferestrele deschise. O încerca un sentiment special în acea seară, aproape ca şi când bunica ei i-ar fi strigat numele.

Cerul era plin de stele. Coborau până jos, la orizont, spre Atlantic şi constelaţiile păreau asemenea unor izvoare ţâşnind direct din ocean. Luară o curbă şi ajunseră la farul de pe

muchea exterioară a portului Melbourne. Lumina acestuia fulgera de-a lungul cerului. Liam întoarse la stânga, luând-o pe un drum nepavat, până în cel mai îndepărtat loc la care se putea ajunge, pe promontoriul farului. Acolo, luă laptopul, îl aşeză pe genunchi şi îl deschise. Lily văzu ecranul umplându-se cu puncte luminoase verzi şi purpurii.

– Ce reprezintă acestea? întrebă ea.

– Rechini şi balene! răspunse el.

– Cum poţi să le vezi? îl întrebă, fascinată.

– Derulez un program de capturare şi eliberare, după ce le punem emiţătoare! Pentru cercetarea tipurilor de migratori şi prădători.

Prădători! Cuvântul îi provocă lui Lily vechi asocieri şi o făcu să se înfioare.

– Care dintre ele sunt rechinii? întrebă ea.

– Punctele purpurii! răspunse el.

– Unde se află?

– Ecranul arată chiar linia ţărmului de aici! Vezi secţiunea mai întunecată? Este pământul – sudul Noii Scoţii, de la Melbourne la Halifax.

– N-am remarcat niciodată până acum că Noua Scoţie are forma unui homar! spuse Lily, uitându-se la ecranul computerului şi la profilul insulelor proiectat pe mai luminoasa, colorata mare – plină, în mod alarmant, cu puncte purpurii.

Îşi ridică privirea spre faţa lui Liam. El părea aşa de mulţumit şi calm. Cum oare era cu putinţă, ţinând seama de faptul că marea era plină de rechini ca acela care îl ucisese pe Connor?!

– De ce faci asta? întrebă ea. De ce îţi dedici viaţa studiului a ceva aşa de rău?

– Rechinii?

– Da!

– Nu sunt răi, Lily! Sunt, totuşi, periculoşi! E o diferenţă.

– Care? întrebă ea, gândindu-se la un alt prădător.

– Rechinii nu ucid ca să provoace suferinţă sau durere. O fac din instinct – este modul lor de a rămâne în viaţă. A trebuit să învăţ aceasta despre ei şi aşa am încetat să îi urăsc.

Lily se gândi la inima ei sfărâmată şi la cea a lui Rose. Aflase că un rechin uman cauzează suferinţă şi stres, care aproape o sfâşiase în bucăţi, o purtase departe de casă şi făcuse ca Rose să se nască cu patru deficienţe ale inimii.

– Cum poţi înceta să urăşti ceva care ţi-a făcut atâta rău?

– Trebuie! răspunse Liam. Altfel ura te va ucide şi pe tine!

Lily se uită la luminile purpurii de pe ecran. Apoi privi afară, pe geamul camionetei. Se aflau cu faţa spre sud. La mai puţin de o sută de mile dpărtare, drept peste apă, era Boston. Dincolo de el, era vechiul ei cămin. Se întreba cât de mulţi rechini înotau între ea şi locul pe care îl iubea atât de mult.

– Ştiu ce înseamnă să urăşti! spuse ea.

– Mi-am dat seama! Este unul din motivele pentru care te-am adus aici, în această seară.

– De unde ştii? Se vede?

El nu îi răspunse imediat, uitându-se afară, la marea întunecată. Farul îşi plimba fasciculul peste suprafaţa apei, luminând-o la câte patru secunde. Apoi Liam se întoarse spre ea.

– Se vede! îi spuse. Le-ai lăsat pe prietenele tale să vadă ceva – Anne, Nanouk Girls. Dar tu şi Rose aţi rămas ascunse faţă de oricine altcineva.

– Tu vorbeşti! rosti Lily, zâmbind.

– Cunosc ura – de aceea am recunoscut-o la tine! Am conceput acest program pe calculator ca să mă ajute să învăţ despre lucrul pe care îl urăsc cel mai mult.

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să îl înţeleg! spuse Lily. Dar el nu este ca un rechin – provoacă suferinţă intenţionat! Cunosc câte ceva despre procedeu!

– Nu te poţi lăsa dominată de asta! spuse Liam, întorcând ecranul computerului spre Lily. Dacă nu eşti atentă, vei vedea doar luminile purpurii. Uiţi să le mai cauţi pe cele verzi!

– Cele verzi?

– Balenele! zise el. Cele mai blânde animale din ocean!

Lily studia ecranul.

– Nu există prea multe balene pe aici! spuse ea. Uită-te la toate acele lumini purpurii! Şi sunt doar trei verzi!

– Balenele sunt mai greu de prins, pentru a fi marcate! răspunse el. Nu ne place să le înghesuim!

Lily zâmbi:

– Vrei să zici că s-ar putea să fie o mulţime de balene invizibile?

– Da! îi răspunse el. Împreună cu una foarte vizibilă! Atinse ecranul cu degetul. Chiar aceasta de aici! Tastă câteva clape şi apăru numărul de identificare al acesteia. Liam îl citi cu glas tare.

– MM122! spuse ea.

– Balena aceasta se afla la Cape Hawk doar cu o săptămână în urmă! o lămuri el. A dispărut vreo câteva zile, dar numai din cauză că am limitat programul de urmărire la apele familiare ei – zona în care mă aştept mereu să o găsesc, în lunile de vară.

– Balena a înotat spre ţărmul sudic? întrebă Lily, simţind un fior inexplicabil pe şira spinării.

– Şi anume spre Melbourne! spuse Liam. Cele mai apropiate ape de Melbourne!

– Este surprinzător? Neobişnuit?

– Foarte!

– De ce?

– Este o beluga! Îi explică Liam. Belugile călătoresc rar la sud de Cape Hawk. Sunt balene din nord.

– Dar de ce s-ar afia aici? şopti Lily.

Liam aşeză laptopul pe suportul dintre ei. Prinse mâna

lui Lily. Ea simţi un nou fior coborându-i până în vârful picioarelor. Liam o ţinea de mână numai arareori. Palma şi vârfurile degetelor lui erau aspre, din cauza muncii pe care o făcea pe ambarcaţiuni. O cuprinse frigul. Se temea că el o luase de mână deoarece urma să îi spună ceva ce ar fi speriat-o.

– Ca să fie aproape de Rose, presupun! răspunse el.

– Ce vrei să spui?

– Este Nanny!

Lily se uită la licărirea luminii verzi cu indicatorul „MM122". Apoi ridică ochii, pentru a privi spre nesfârşita mare întunecată. Raza farului se răspândi pe suprafaţa apei, făcând vizibile crestele valurilor mici. Liam luă un binoclu din buzunarul portierei. Scană întinderea de apă, apoi se opri.

– E prea întuneric, ca să o vezi! spuse el. Dar se afiă acolo!

– Nu e posibil să fie aici din cauza lui Rose! zise Lily.

– De ce nu? o întrebă Liam. De ce nu este posibil?

– Deoarece este o balenă – nu poate simţi emoţia! Nu poate şti cât de multă nevoie are Rose de ca şi cât o iubeşte!

– De ce nu poate? şopti Liam, atingându-i faţa. Mâna lui era caldă şi Lily se sprijini de ea.

– Ar putea fi la fel ca la lilieci, să emită semnale, exact ca în referatul lui Rose? Sau ca valurile de sunete, de la ecocardiogramele ei? întrebă Lily. Oare Nanny poate simţi cât de mult o iubeşte Rose?! Nu...

Liam nu îi răspunse – cel puţin nu în cuvinte. O trase mai aproape, cu blândeţe, întinzându-se să o sărute. Gura lui era fierbinte şi ea se topi în el. Valurile izbeau ţărmul stâncos, aruncându-se înapoi, netezind muchiile. Lily asculta valurile şi simţi cutremurul ce se dezlănţuia. Se zguduia în pieptul ei. Se întinse şi mângâie obrazul lui Liam.

Lily îşi auzea întrebarea reverberându-i în urechi. Şi atunci ştiu – da, Nanny putea simţi dragostea lui Rose! Lily fusese ca un bloc de gheaţă pentru prea multă vreme şi uitase

că iubirea vine în valuri – misterioase, ajungând până departe, niciodată sfârşindu-se! Dacă le aştepţi suficient de mult, ele pot atinge, în cele din urmă, ţărmul îndepărtat. Valurile nu renunţă niciodată!

Ridică ambele braţe, le încolăci în jurul gâtului lui Liam şi îl sărută cu puterea unei pasiuni care crescuse timp de nouă ani. El îi cuprinse mijlocul cu braţul bun. Dincolo de camionetă, marea se lovea de granit, împroşcând stropi. Un val se înălţă şi o pulbere fină de apă le înceţoşă feţele. Lily gustă apa sărată, clipind.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă ea.

– Orice îţi doreşti tu să fie, Lily Malone! răspunse el.

Raza farului clipi din nou, luminând golful. Se uită la Liam şi îşi dădu seama că, dacă întorcea capul chiar în acel moment, ar fi putut să o vadă pe Nanny. Ar fi văzut balena albă, mistica beluga care o urmase pe Rose în sud. Dar Lily nu se putea uita în altă parte. Era pierdută în profunzimea ochilor lui Liam, care erau la rândul lor plini de mister şi miracole.

19

Patrick Murphy stătea în salonul principal de la *Probable Cause*, cu Flora la picioare, urmărind online balenele. Şi anume balenele beluga. Era foarte ciudat, toate website-urile erau dedicate mamiferelor marine! Existau tururi cu vaporul pe coasta de est, pe cea de vest, în Mexic şi în Canada. Dar foarte puţine locuri se puteau mândri cu prezenţa balenelor beluga albe.

Angelo era sus, pe punte, fumând o ţigară şi ascultând la radio meciul celor de la Yankees.

– Hei, s-au pregătit bazele! Nu vrei să urci aici?

– Într-o clipă!

– Mă inviţi la o bere şi un baseball şi apoi mă ignori! Ce cauţi acolo, jos? O iubită pe chat?

– Fac muncă de poliţist!

– Eşti un pensionar anormal!

– Vrei să îţi ţii gura pentru un minut? întrebă Murphy, întocmind o listă a locurilor unde se făceau tururi pentru a se vedea balenele albe. Bea cola, deoarece jurase, în urmă cu opt ani, să nu se mai atingă de bere şi chestii mai tari, însă cafeina îl făcea să zbârnâie. Ori poate era doar fiorul de a şti că se afia aproape de ceva!

– Îmi spui mie „ţine-ţi gura!"? Sunt cel mai bun prieten al tău, am adus *nachos* şi îmi spui „ţine-ţi gura!"?

– Ai dreptate! Îmi pare rău! Caut ceva despre balenele beluga.

– Beluga? Precum caviarul?

– Aşa am crezut şi eu, dar nu! Sunt balene albe.

– Ca Moby Dick?

– Uf! Poate! O s-o întreb pe Maeve. E profesoară – trebuie să ştie!

– La dracu'! E legat de Mara Jameson? Zi-mi că nu! Orice mai ai de făcut acolo jos, spune-mi că nu îţi vei irosi încă o noapte din viaţa ta cu un caz care nu a dus nicăieri şi nu va duce niciunde vreodată!

– Nu îţi pot promite asta! spuse Patrick. Avea o listă şi începu să o studieze: balenele beluga puteau fi văzute în timpul lunilor de vară în numeroase locuri din Golful St. Lawrence, în Canada – Newfoundland, New Brunswick, Noua Scoţie şi chiar în provincia Quebec. Tururi pentru urmărirea balenelor erau oferite de companii din Tadoussac, St. John, Gaspe, Cape Hawk şi Cheticamp.

– Martinez s-a dezlănţuit! strigă Angelo. Mare lovitură! Ai ratat-o!

– Abţine-te! Urc imediat! spuse Patrick, încercând să

găsească numele tur-operatorilor. Ce avea să facă? Să îi sune pe fiecare şi să îi întrebe dacă avuseseră vreodată o pasageră, pe oricare din vasele lor de urmărit balene, arătând ca Mara Jameson?

– Yankees câştigă cu 6-1!

– Bravo, Yankees! spuse Patrick, introducând „Mara Jameson, balene beluga" în fişierul de căutare. Nimic! Încercă „Mara Jameson, Tadoussac", apoi „Mara Jameson, St. John" şi aşa mai departe. Munca de poliţist încă era o ocupaţie lipsită de satisfacţii. Numai că acum nu mai era plătit pentru asta.

Telefonul său mobil nu funcţiona în cabină, aşa că urcă pe punte. Angelo îi aruncă o privire plină de reproş, reamintindu-i de felul în care obişnuia să îl privească Sandra, pe vremea când îşi distrugea căsnicia urmărind cazul Jameson în fiecare clipă din zi.

– Abţine-te! spuse Patrick, ducându-se la proră, pentru intimitate.

– S-au răcit cartofii! Îi strigă Angelo. Şi berea mea s-a încălzit!

Patrick îşi astupă urechea cu palma, ca să oprească orice zgomot dinspre debarcader, inclusiv vocea prietenului său, şi formă numărul lui Maeve.

– Alo! răspunse ea.

– Maeve! zise el. Vreau să te întreb ceva! Ţi-a vorbit Mara cumva, vreodată, despre balene?

– Balene?

– Balene beluga, unele albe, de felul celor pe care le au la Mystic Aquarium!

Ea rămase tăcută, gândindu-se.

– Nu ceva de care să îmi pot aminti! răspunse ea.

– Oh!

– Întreab-o de Moby Dick! îi strigă Angelo.

– Vrei să îţi ţii gura o clipă? strigă şi Patrick.

– Să îmi ţin gura...? începu Maeve, şocată.

– Nu tu, Maeve! spuse repede Patrick. A făcut Mara vreo menţiune despre locurile din nord? Poate zone pe care dorea să le viziteze?! În Canada – e cea care mă interesează pe mine!

– Canada? repetă Maeve, părând interesată.

– În mod special, locurile din Golful St. Lawrence!

– Ce ciudat că mă întrebi! spuse Maeve. Fiindeă Edward a venit cu o pungă cu lucruri de-ale Marei...

– Edward Hunter? A venit să te vadă *pe tine?*

– Mmmm! Maeve începu să tuşească. Îi luă un timp până să se liniştească.

– Şi ţi-a dat o pungă cu lucruri de-ale Marei?

– Da! Asta e ceea ce încerc să îţi spun! Nu m-am prea gândit la asta până acum! Dar e ceva foarte ciudat, care are legătură cu Canada! Deşi nimic despre balene!

– Ce este?

– Doar ceva legat de moartea părinţilor ei. M-a surprins!

– Poţi să rămâi acolo unde te afli, Maeve? Vreau să te văd!

– Unde aş putea pleca? întrebă ea, chicotind.

– Vin chiar acum! spuse el, uitându-se la Angelo, care scutura din cap dezaprobator şi se îndopa cu ultimii cartofl.

Maeve şi Clara stăteau în camera de zi, jucând cărţi şi ascultând jocul Red Sox, de pe WTIC. Cărţile erau foarte vechi, uşor impregnate de umezeala atâtor ani de aer sărat. Maeve se întreba cât de multe jocuri jucaseră ea şi Clara, începând din adolescenţa lor. Lumânările aprinse fuseseră aşezate în interiorul lămpilor de furtună, înalte, aşa că nu puteau fi stinse de briza mării. Ferestrele erau deschise şi mirosul de sare şi caprifoi umplea camera. Maeve se simţea un pic ameţită, febrilă.

– În cât timp ajunge aici? întrebă Clara.

– Ei, spunea că porneşte imediat! Cât îi ia să vină cu maşina, de la Silver Bay?

– Douăzeci de minute, cel mult! Mă întreb dacă nu cumva acum, că e pensionat, nu duce dorul girofarurilor şi sirenelor!

– Şi eu mă întreb! spuse Maeve, înghiţind cu greutate. Avea o senzaţie de indigestie. Probabil mâncase ceva care nu îi picase bine. Sau poate că era doar un pic de stres – în aşteptarea lui Patrick, după emoţia pe care o auzise în vocea lui. Căutând tocul vechilor ei ochelari pentru broderie, îi scoase şi îi puse deoparte.

– Ai pregătit deja toate lucrurile Marei, ca să i le arăţi?

Maeve îi oferi o privire care părea să spună: *Tu ce crezi?*

– Bine, scuză-mă! Doar mă întreb dacă va găsi ceva ce să nu fi descoperit înainte! Pare să fie un drum degeaba!

Gura lui Maeve se deschise. Era şocată de vorbele celei mai bune prietene.

– Cum poţi spune una ca asta?

– Doar... Vreau doar să nu îţi mai faci speranţe!

Maeve închise ochii. Îşi înfăşură mai strâns în jurul umerilor şalul irlandez din pânză de in. Stomacul o deranja şi asta îi dădea o proastă dispoziţie. Clara, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie că speranţele sale vor dăinui până când şi ultima fărâmă de viaţă îi va părăsi trupul. Spera că face un lucru corect. O străbătu un fior: îi fusese frig în ultimele două nopţi şi aeum căuta căldura. Să fii bătrân nu era deloc plăcut! se gândi ea.

– A trecut aşa mult timp! murmură Maeve.

– Exact! spuse Clara, luând cuvintele ei într-un alt înţeles. Asta mă preocupă! Că a trecut atâta timp şi tu încă mai întreţii focul speranţei! Draga mea, şi dacă şi acest fir este încă unul fals?

Maeve încuviinţă, părând să fie de aeord. Spera că nu îl va mai vedea niciodată pe Edward Hunter, cât va mai trăi. Dar acesta îi făeuse un dar minunat, aducându-i acca pungă!

Şi Patrick Murphy – devotatul poliţist detectiv, excelentul investigator care era – va urmări orice pistă, mai sârguincios decât ar putea să spere sau să se aştepte o bunică. El nu încetase niciodată să o caute pe Mara, nicio singură zi.

– E aici! o anunţă Clara, văzând farurile maşinii lui Patrick.

Maeve se ridică şi traversă bucătăria, până la uşa din faţă. Moliile se învârteau în jurul luminilor şi stropitoarea galbenă părea strălucitoare lângă tufişul de trandafiri. Deshizând uşa-paravan, îl lăsă pe Patrick să intre.

– Bună, Maeve! Mulţumesc că mi-ai permis să vin aici aşa de târziu!

– Bună, Patrick! Clara şi cu mine beam un ceai şi jucam cărţi!

– Regret că v-am întrerupt! Bună, Clara! spuse el.

Clara îi turnase deja o ceaşcă de ceai şi i-o dădu, pe când intra în living. Maeve simţea că se leagănă uşor. Îşi reveni, fără ca ceilalţi să observe ceva. În nopţi ca aceasta, când stelele verii răsăreau dincolo de Long Island Sound şi un oaspete neaşteptat sosea la uşă, Maeve nu reuşea niciodată să îşi reprime speranţa că era Mara. Îl văzu pe Patrick aşteptând şi se duse să aducă punga.

– Asta e? întrebă el.

Ea încuviinţă şi îi întinse punga lucioasă.

– A adus-o săptămâna trecută! spuse Clara. Ce tupeu pe el, să se arate în grădina lui Maeve!

– Lui Edward Hunter nu i-a lipsit niciodată tupeul! ripostă Patrick. Mă pot uita?

– Desigur! spuse Maeve. Strânse cărţile de joc de pe masă şi Patrick împrăştie conţinutul pungii pe suprafaţa acesteia. Ea le luase deja la mână, bucată cu bucată, cum făcuseră la poliţie, înaintea ei. Bănuia că şi Patrick le văzuse pe fiecare.

– Mda! exclamă el. Agenda cu numerele de telefon, cheile maşinii ei, stiloul de argint, o mică trusă din piele pentru

cusut... Am văzut toate astea înainte! El ţi le-a adus?! De ce?

– Presupun că voia să mă vadă! răspunse Maeve. Fără niciun motiv! Aceasta a fost scuza lui!

– Şi alt motiv?

– Să vadă dacă îl mai urăsc sau nu! Edward n-ar suporta niciodată să fie detestat! Aceasta este raţiunea întregii sale vieţi – să fie plăcut de toţi oamenii de pe pământ. Chiar dacă este numai pentru a trece peste ei!

– Dar e ca un comis-voiajor slinos! spuse Clara. N-am văzut niciunul, personal, dar acum am avut ocazia! Şi nu pot înţelege de ce draga de Mara s-a îndrăgostit de el!

– S-a îndrăgostit de el deoarece îşi închipuia că îl poate ajuta! răspunse Maeve. Ea avea cea mai mare inimă din lume şi Edward o foarte tristă poveste despre nenoroc!

– Dar s-a întâmplat cu multă vreme în urmă! insistă Clara. Pe când era copil! Ce legătură avea cu Mara? Sau cu bărbatul care a devenit Edward, de exemplu?

Patrick părea să nu asculte, în vreme ce scotea celelalte lucruri din pungă: un volum de poezii de Yeats, unul de Johnny Moore şi o colecţie de tăieturi din ziare despre moartea părinţilor Marei.

– N-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu asta! spuse Patrick. Dar tipii ca Edward se folosesc de copilăria lor, la fel ca de pâinea cu unt! E monedă-forte şi ei o utilizează ca să câştige simpatie!

– Singura greşeală a Marei, spuse Maeve, a fost aceea de a vedea, în cele din urmă, *prin el!*

– Crezi că de aceea s-a întors Edward să te caute? Ca să-şi dea seama dacă vezi prin el?

– Sunt sigură că de asta! S-a lăudat cu succesul lui ca broker. Este ingenios – mă zgândără! Ştie că mă aflu pe urmele lui, dar că nu pot face nimic în privinţa asta!

– Unde este partea despre Canada? întrebă Patrick. N-o văd!

– În articolul aeesta! răspunse Maeve, separând o tăietură de ziar îngălbenită de celelalte. Simţea din nou senzaţia de greaţă, în timp ce îl privea pe Patrick citind-o.

Părinţii Marei muriseră în faimosul accident de feribot din Irlanda. În timpul adolescenţei, ea scrisese multor ziare locale irlandeze şi îi rugase să îi trimită tăieturi cu articole. Pulsul lui Maeve se aceeleră, când se uită la faţa lui Patrick. Se întreba ce va face cu menţiunea respectivă. Cum o va putea pune la un loc cu alte soluţii?

– „Rezidenţi din Ard na Mara", citi Patrick. Ce e Ard na Mara?

– Oraşul din nordul Irlandei, unde şi-au pierdut viaţa părinţii săi.

– Ce înseamnă?

– În gaelică, *Ard* înseamnă „vârf" şi *Mara* înseamnă „mare"!

– N-am ştiut niciodată eă i-ai dat Marei numele mării! spuse Clara.

Maeve încuviinţă.

– Şi din pricina acestui oraş! Acolo s-a născut mama ei. Citeşte mai departe, Patrick!

– „Rezidenţii din Ard na Mara au înălţat un memorial pentru victimele accidentului de feribot. O placă de alamă, conţinând numele fiecărei persoane înregistrate la bordul vasului, va fi montată pe o lespede de granit, donată de o familie din Noua Scoţie, Canada. Frederic Neill venea la Ard na Mara pentru a se întâlni cu Aran Shipbuilders, ca să comande construirea celui de-al treilea şi cel mai mare vas din flota de vapoare a familiei. Camille Neill, văduva sa, ne-a contactat din biroul hotelului său din Cape Hawk, din Noua Scoţie. «Familia doreşte să păstreze vie amintirea lui Frederic!», spune ea despre monument. Nu a mai făcut alte comentarii."

– Nu a fost o faptă minunată? întrebă Clara.

– Mă întreb dacă nu cumva flota familiei nu include şi vase de urmărire a balenelor! spuse Patrick, uitându-se în ochii lui Maeve.

Mâinile acesteia tremurau, aşa că şi le ţinu în poală.

– Tu ce crezi, Maeve? întrebă el.

– N-am nicio idee!

– Cape Hawk! rosti el. E unul din locurile în care oamenii pot merge să vadă balenele beluga!

Clara zâmbi:

– Păi, au belugi chiar la Mystic Aquarium! Şi tu, Maeve, ai devenit membru!

– Da, într-adevăr! spuse Patrick. Nu-i aşa?

– Hmm! îngăimă Maeve, ţinându-şi şalul mai strâns. Nu era deloc o noapte rece – licuricii dansau în curte şi aerul mirosea a flori de vară. Dar simţea ceva ca un frig arctic, năvălind prin fereastra deschisă. Poate că durerea de stomac nu era nicidecum o indigestie, ci doar începutul unei gripe. Avusese o formă cumplită iarna trecută. Fusese aproape de internarea în spital. Poate ar trebui să îşi ia temperatura din nou, la noapte.

– Eşti palidă, Maeve! remarcă Patrick.

– E doar din cauza luminii lumânărilor! spuse ea.

– Deci de aceea mi-e greu să citesc articolele de ziar! zise Patrick, dar nu zâmbi. Părea obsedat de planurile lui, oricare vor fi fost aeelea. Maeve era sigură că îşi sorbea ceaiul doar din politeţe. Dorea ca el să se grăbească, să treacă la următoarea fază a investigaţiilor sale. Stomacul i se zvârcoli la acest gând. Fusese atât de multă durere, pericol, dezamăgire!...

– Consideri articolele de folos? întrebă Clara.

– Nu ştiu încă! răspunse Patrick. Există cel puţin o coincidenţă...

– Care ar fi aceea? întrebă Maeve.

– Între menţiunea oraşului Cape Hawk în articolul despre

memorial şi faptul că aceeaşi denumire a apărut în cercetările pe care le-am făcut mai devreme, în seara aceasta.

– Referitoare la balene! spuse Maeve.

– Nu e o coincidenţă ciudată? întrebă Patrick.

– Eu una nu cred în coincidenţe! zise Maeve.

Patrick se uită fix la ea. Maeve îi susţinu privirea timp de câteva secunde, apoi îi zări ochii îndreptându-se asupra tocului său de ochelari. Era vechi şi bine întreţinut, puţin şters după atâţia ani de folosinţă. Patrik privi o vreme, de parcă încerca să descifreze cuvântul şi să desluşească figura. Oare descoperise un fir?

– Spui că te gândeşti că există o legătură? întrebă el, revenind la subiectul care îl preocupa.

– Nu!

– Eşti sigură?

– În totalitate!

Maeve îşi scoase ochelarii bifocali şi îi puse înapoi, în cutia lor. Mâinile îi tremurau şi simţi o uşoară transpiraţie deasupra sprâncenelor.

– Ştii, dragă! spuse Maeve. Nu mă simt bine. Am o indigestie şi s-ar putea să se continue cu o gripă de vară! Sunt îngheţată până la oase. De ce nu iei tu articolele cu tine?

– Aşa voi face, Maeve! zise el, fără să privească în altă parte.

Şi Maeve se înfioră – nu din cauză că încăperea devenise mai friguroasă, ci fiindcă, pentru prima oară, Patrick Murphy o privise ca pe un duşman. Şi avea toate motivele s-o facă.

20

Pe Marisa o dureau degetele, de atâta împuns cu acul. Lua o pernă după alta şi broda pe ele cuvintele „S-o aducem

pe Rose acasă!". Magazinul lui Lily era liniştit. Se auzea doar muzica de pe CD-ul formaţiei Spirit. Marisa îl potrivise la cântecul „Aurora" şi Jessica îl asculta iar şi iar. Din port, se înălţau zgomotele vapoarelor şi ţipetele pescăruşilor. În vreme ce cosea, Marisa hoinărea cu gândul înapoi, în copilăria ei, când trebuia să stea pe genunchii mamei sale, învăţând cum să cârpească hainele.

– Asta-i tot, iubito! spunea mama ei, lăudând-o pentru cele mai urâte şi mai mari cusături pe care le făcuse vreodată cineva. Te poţi apuca de brodat goblenuri!

Marisa adorase tot acel timp petrecut cu mama ei. Să coasă, să gătească, să facă grădinărit – nu avea importanţă! Chiar şi să conducă maşina – mama o lăsase să stea în spatele volanului maşinii sale Volvo, de un portocaliu strălucitor, conducând înainte şi înapoi, în fundătura lor, când Marisa era de numai doisprezece ani. Fusese invidiată de toate prietenele sale.

Mama ei o învăţase cum să umble cu schimbătorul de viteze, cum să taie trandafirii chiar sub nodul de regenerare, cum să caute locurile celor trei până la cinci frunze ale arbuştilor de trandafiri bătrâni, cum să răsădească crinii portocalii de zi, cum să taie iedera, unde să găsească mure sălbatice şi să nu se apropie niciodată de lebede – fiindcă lebedele, deşi minunate şi pline de graţie, sunt foarte agresive şi pot ataca oamenii.

Îşi închipuise că Marisa va şti să se ferească de lebede, dar nu se gândise la bărbaţii cu vorbă dulce. Nu la Ted. Ridicând privirea, Marisa se uită după Jessica, prin magazin. Era rândul lor, dintre alte Nanouk Girls, să lucreze acolo. Ele doreau să îl ţină deschis – să păstreze înfloritoarea afacere a lui Lily, aşa încât, atunci când Rose şi Lily se vor întoarce acasă, să nu ducă grija venitului lor.

Lily îi spusese lui Anne, care se ocupa de contabilitate la *In Stitches*, că ar trebui să le plătească fiecăreia un salariu

pentru treaba pe care o făceau. Multe dintre Nanouk Girls refuzaseră – donând profitul lor în contul „Să o aducem pe Rose acasă!", dar Marisa nu își putea permite acest lux.

Exodul lor însemnase o dificultate financiară. Oricât de grijuliu își planificase evadarea, nu ținuse seama de unele greutăți. Urmărise instrucțiunile de pe site cu privire la problemele violenței domestice în cuplu: să rămână cât mai calmă posibil, ca Ted să nu îi bănuiască intențiile, ascunzând bani în frigider, în false cutii de sirop de portocale, golind conturile, luându-și profitul din vânzarea casei.

Cu farmecul său, Ted o convinsese să pună pe numele lui cele mai multe din investițiile ei, incluzând principalul cont de la firma de brokeraj la care lucra el – United Bankers' Trust. Aproape toată pensia de la primul său soț se afla acolo, ca și moștenirea de la tatăl ei. Ted făcuse o adevărată demonstrație de grijă, de dorința de a o ajuta să investească înțelept – „așa încât voi nu veți avea niciodată nicio grijă!"

„Voi" însemnând Marisa și Jessica. Cât de binevoitoare îi sunase vocea – când, de fapt, se folosise de ele tot timpul! Cu cât trecea vremea, cu atât începea să vadă mai limpede. Era posibil ca numai cu câteva luni în urmă – chiar după ce îl părăsise – să mai fi avut îndoieli, să mai tânjească, efectiv, după el?! Să îi fie dor de senzația pe care i-o ofereau brațele lui în jurul umerilor ei?!

Ted fusese precum doctor Jeckyll și domnul Hyde. Putea fi atât de amuzant și de dulce, pentru ca dispoziția să i se schimbe într-o străfulgerare de-o secundă – exact ca o furtună izbucnind din senin, în plină vară! Dispozițiile sale le mențineau pe ea și pe Jessica într-o stare de nesiguranță.

Acum, ascultând cântecul formației Spirit, „Fiica singuratică", Marisa se uită spre Jessica și se întrebă cât timp vor mai reuși să continue această șaradă. Faptul că Lily se afla la Boston, în New England, o umplea pe Marisa de nostalgie. Îi era dor de sora ei, Sam, și de cântecele pe care

le fredonau împreună. Ce oare își închipuise, târându-și fiica atâta cale, până aici, în acest îndepărtat avanpost din nord? În acel moment, se auzi melodia „Zori Albe", obsedantă și plină de forță.

– Mami! o strigă Jessica.

– Da, puișor!

– Când se întoarce Rose?

– După operație, trebuie să mai treacă vreo două săptămâni înainte s-o lase să părăsească spitalul.

– Vreau să vorbesc cu ea!

– Știu! O s-o faci în curând.

– Va fi fericită să se întoarcă acasă, nu-i așa?

Marisa încuviință, privind-o curioasă. I se părea nostim s-o audă pe Jessica referindu-se la acel loc ca la „acasă"!

– Suntem așa de norocoase să avem un loc răcoros în care să locuim! spuse Jessica. Și cu atât de multe balene, și vulturi, și bufnițe, și prietene! Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi membra unei societăți secrete!

– Nanouk Girls?

Jessica încuviință:

– Nici măcar nu ne cunoșteau, dar ne-au acceptat în rândurile lor. Și acum, uită-te la noi: câștigăm toți acești bani pentru Rose!

Marisa înghiți cu greu. Să o vadă pe fiica sa așa de fericită și recunoscătoare merita aproape orice – toată durerea pe care i-o produsese hotărârea de a face aceasta, de a se da bătută și de a renunța la tot de acasă, chiar și la propriile lor nume și identități! Își reaminti scurtele ei incursiuni pe Internet – schimburile de mesaje, unde fiecare își lua un nume fals și încerca diferite ipostaze. Cel puțin descurajant, ar spune. Dar încă o mai făcea. Marisa deprinsese obișnuința de a conversa pe chat din vremea când nu putea dormi sau nu dorea să se gândească la nimic.

Pe verandă se auziră pași și apoi sună clopoțelul de

deasupra uşii. Marisa ridică privirea şi le văzu pe Anne, Marlena, Cindy şi pe cele două fiice ale acesteia intrând înăuntru, cu sandviciuri de la hotel.

– Prânzul! anunţă Anne.

– Eu aproape am terminat încă o pernă! îi spuse Jessica lui Allie.

– Noi am făcut două azi-noapte! zise Allie.

– Se vând repede, de îndată ce le expunem, la hotel! spuse Anne, pe când fiecare se apuca de treabă. Termosuri cu ceai cu gheaţă şi limonadă, ceşti din plastic, felii de lămâie şi portocale, sandviciuri cu carne de curcan, bucăţi de prăjituri de ciocolată, farfurii de carton, şerveţele, toate fură date la iveală. Marisa eliberă tejgheaua. Prietenia femeilor o uimea. Deşi nu se cunoşteau de prea multă vreme, grija pentru Rose Malone le apropiase complet.

Marisa era cu ochii după Jessica. Fetiţa aşeza grijulie farfuriile de carton. Îi creştea inima, gândindu-se că Jessica era cea care făcuse să se întâmple toate astea. În vreme ce Marisa se retrăsese în sine, temându-se să se încreadă în oricine sau să arate cum era ea cu adevărat, fiica ei se împrietenise cu Rose – şi prin aceasta ajunseseră la Lily şi la Nanouk Girls.

Acum, privind la prietenele care o înconjurau, Marisa îşi dorea cu disperare să le spună tot adevărul. Era dureros pentru ea să îl mai ascundă de aceste femei care îi dăruiseră – şi continuau să îi dăruiască – aşa de mult. Îşi aminti de şcoala de asistente medicale, când îşi dăduse seama, pentru prima dată, cât de generoase şi grijulii erau femeile, prin firea lor. Se gândi la sora ei, Sam. Nanouk Girls din Nordul îngheţat reprezentau cea mai elocventă dovadă.

– Trebuie să vă spun ceva! zise ea tare, cu gura uscată.

O priviră zâmbind, pregătite pentru orice.

– Jessica şi cu mine...

Anne se opri, ţinând termosul deasupra paharelor goale.

– Nu suntem ceea ce părem a fi! şopti ea.

– Mami! strigă Jessica – şi în ochii ei era un semnal de avertizare, chiar panică.

– Ce vrei să zici cu asta? întrebă Cindy.

– Noi am fugit...

– Ne-ai povestit despre asta! spuse Marlena. Pe vas, la sărbătorirea zilei de naştere a lui Rose. Am înţeles, scumpo! Ai evadat dintr-un mariaj nefericit! Se întâmplă!

– Dar folosim nume false!

– Mămico!

Femeile se uitau fix la ea. Marisa era şocată, închipuindu-şi că ele se vor simţi trădate, şi vor pleca. Nu îi vor mai vorbi. Le vor alunga, pe ea şi pe Jess, din rândurile lor. Anne avea o expresie consternată, de parcă ar fi fost teribil de rănită. Ochii Marlenei se măriseră şi Cindy îşi lăsase capul în jos. Cele două fiice ale lui Cindy se uitau la Jessica şi aceasta se înroşise.

Pe neaşteptate, Anne se ridică, le ocoli pe femei, veni spre Marisa şi o cuprinse în braţe. O strângea atât de tare, că Marisa îi putea simţi fiecare os al trupului.

– Îmi pare aşa de rău! spuse Anne. Pentru tot prin ce ai trecut, pentru tot ce te-a obligat să recurgi la asemenea soluţie.

– Noi am aflat câte ceva despre asta! zise Cindy. Căci una dintre noi a procedat la fel!

Anne şi Marlena încuviinţară, schimbând priviri cu Cindy. Marisa înţelese, fără ca ele să îi spună, că era vorba despre Lily.

– Măcar te-ai dus la una din casele acelea care oferă adăpost femeilor abuzate? întrebă Cindy. Ai reuşit să obţii un ordin de restricţie împotriva lui?

– Nu e nevoie să ne spui! rosti Marlena, cu blândeţe.

– Da, am încercat! răspunse Marisa. Dar el acţiona foarte perfid! Când m-am dus la tribunal, pentru a cere ordin de protecţie, judecătorul mi-a spus că dacă Ted n-a încercat, cu

adevărat, să mă ucidă, în ultimele douăzeci şi patru de ore, el nu vede să existe vreo problemă.

– Idiot nenorocit! exclamă Marlena. Este exact ce i s-a spus şi lui Lily! Tribunalele nu înţeleg violenţa domestică!

– Poţi să o mai repeţi o dată! zise Cindy.

– Cum i se poate întâmpla aşa ceva unei femei puternice? întrebă Marisa, fără să înţeleagă, gândindu-se la Lily, cu ochii ei limpezi, cu puterea de care avea nevoie pentru a nu se lăsa doborâtă de boala lui Rose. Cum de ne-am lăsat atrase?

– Mai întâi de toate, nu te condamna singură! Este ceea ce i-am spus şi lui Lily! răspunse Marlena. Amândouă eraţi vulnerabile! Tu îţi pierduseşi soţul, iar Lily nu s-a împăcat niciodată cu moartea părinţilor săi. Soţul ei ştia că Lily câştigă bani frumoşi cu afacerea de design pentru lucru de mână şi asta l-a atras!

– Al meu a făcut la fel! spuse Marisa. L-a interesat pensia de la primul meu soţ!

– Treaba este că amândouă sunteţi minunate! Toate am trecut prin tot soiul de greutăţi şi probleme – asta-i viaţa! Mulţumesc lui Dumnezeu că ne-am unit – să ne susţinem una pe alta, ca să rămânem tefere şi entuziaste. Avem o mulţime de vorbit despre asta, şi multă putere şi energie de oferit una alteia!

– Nu e vorba numai despre evadarea de lângă nişte soţi netrebnici! spuse Cindy. De fapt, ei reprezintă un subiect cu totul secundar! Este vorba despre prietenia noastră şi despre faptul că ne distrăm împreună!

– Avem multe alte lucruri în comun! adăugă Anne. Dincolo de problemele şi grijile noastre!

Marisa zâmbi, amintindu-şi ce îi spusese Lily: „Bine ai venit, să te dezgheţi!"

– Vezi? o întrebă Marlena. Nu ne pasă care sunt adevăratele voastre nume! Vă iubim pentru cine sunteţi voi însevă!

– Uneori, nici chiar eu nu mai ştiu cine sunt! şopti Marisa.

– Ei bine, noi am aflat cinc eşti! spuse Anne. O persoană iubitoare, amabilă, grijulie şi sinceră. O femeie care şi-a dăruit după-amiczilc de vară ca să aibă grijă de magazinul lui Lily şi ca să facă perne din ace de pin, să câştige bani pentru Rose.

– Mulţumese! rosti Marisa.

– Pernelc de pin sunt ideea mea! le reaminti Jessica şi toate râseră.

– Aşa este! zise Cindy.

– Dar tot vreau să vă spun adevăratele noastre nume! insistă Marisa. Am multă încredere în voi! Şi el – Ted – locuieşte la sute de mile distanţă! Habar nu are unde suntem – absolut deloc! Cape Hawk reprezintă un mister pentru el! N-ar bănui niciodată că am venit aici!

– Nu, nu ar bănui! zise Jessica, ai cărei ochi străluceau la gândul că adevărul era dat la iveală.

– Bine! rosti Anne. Îţi pot promite că nimic din ce vei spune nu va trece dineolo de această încăpere. Nu le vom povesti nici chiar celorlalte Nanouk Girls, în afară de cazul când tu vei eonsidera că e bine!

– Te cred! spuse Marisa.

– Şi eu! zise Jessica, zâmbind.

– E în regulă, dcei! exclamă Cindy.

– Cine sunteţi, de fapt? întrebă Marlena, cu un zâmbet larg.

Şi Marisa le destăinui numele lor adevărate.

Dezastrul din Florida, uraganul Katrina, dăduse la iveală tot ce era mai bun în oameni – mai ales la fanii formaţiei Spirit. Agentul Secret îşi umpluse „cuferele", în ultimele câteva săptămâni, cu eontribuţiile trimise de toţi prietenii de pe website-ul SpiritTown. Ţesuse o poveste care prinsese din ce în ce mai bine. Sora lui şi soţul acesteia pierduseră

totul – totul! Vântul, suflând cu viteza de 150 de mile pe oră, le smulsese acoperişul casei din Homestead şi le distrusese tot ce aveau înăuntru. Bietul lui nepoţel, Jace, avusese nevoie de cusături la toate tăieturile produse de bucăţile de sticlă, care zburaseră în toate părţile. Acum, era necesară o operaţie estetică.

Agentul Secret începu un nou subiect: „Jace Modernul". Apoi, scrise mesajul: „Salut, vouă, prieteni! Aici este ultima ştire despre nepotul meu, Jake. Mulţumită vouă, tuturor, sora mea a avut posibilitatea să apeleze la cel mai bun chirurg plastic din Miami. Şi voi *cunoaşteţi* că în Miami se fac cele mai grozave operaţii estetice. (Ştim cu toţii despre liftingurile faciale şi afacerile tâmpite.) Oricum, acum ei vorbesc despre câteva operaţii".

Se opri, întrebându-se cât de departe putea merge. De-a lungul timpului, învăţase să arunce cârligul şi apoi să aştepte, răbdător, să lase oamenii de pe Net să caute în inimile şi în buzunarele lor şi să facă oferte. De fapt rareori fusese nevoit să ceară. Recitind ce scrisese, şterse partea despre liftingurile faciale şi afacerile tâmpite – puteau atinge o coardă greşită! Apoi apăsă tasta „expediază".

Nu avea să aştepte prea mult, oricum! Era târziu, trecut de miezul nopţii, şi acolo erau o grămadă de fani Spirit, navigând pe computerele lor, pălăvrăgind unii cu alţii.

„Îmi pare rău, omule! Familia aceasta a trecut prin foarte multe!" veni replica de la Spiritfan 1955.

„Ce fel de operaţie? Cât de amplă?" sosi întrebarea de la SpiritGirl – care puse ca semnătură o fotografie ce arăta că era entuziastă, blondă şi, destul de interesant, înfrumuseţată ca urmare a operaţiilor estetice.

„Destul de scump!" îi scrise Agentul Secret. „Faţa lui e foarte înspăimântătoare. Are doar treisprezece ani, aşa că e destul de distrus." Aici urma momeala. „Cea mai rea parte e că sora mea a folosit aproape toţi banii pe care voi, oameni

buni, aţi avut plăcerea să îi trimiteţi, încercând să îşi rearanjeze casa. E un dezastru."

Acum, aşteptă din nou. Era nerăbdător să iasă de aici. Avea un site porno deschis de ceva vreme şi murea să se întoarcă la „mierea" fierbinte, solidă şi, pur şi simplu, legală. Dar nu putea rezista tentaţiei să facă puţini bani în noaptea asta – nu că ar fi avut nevoie de fonduri. Îi rămăseseră din belşug de la ticăloasă. Dar teoria Agentului Secret era că, dacă oamenii vor să dea, ei bine, atunci treaba lui era să ia. Se uită la site-ul lui, „Jace Modernul", şi găsi un singur răspuns nou.

„Aşa cum ai spus: e un dezastru. Asta înseamnă că este o zonă calamitată şi sora ta primeşte bani de la guvern."

Uau! Ce dracu' era asta? Agentul Secret se uită la semnătură: „Zori Albe". Trebuia să fie o femeie – un tip nu ar fi semnat cu un nume ca ăsta. Pe de altă parte, era titlul unui cântec al formaţiei Spirit şi aceşti fani ai lor – bărbaţi sau femei – erau iraţional de obsedaţi. Apoi Agentul Secret remarcă numărul chiar la dreapta numelui de pe ecran: 1. Era primul său mesaj personal din pachetul de mesaje.

„Drăguţ prim mesaj, Zori Albe!" îi scrise Spiritfan 1955, cu sarcasm. „Nu cunoşti întreaga poveste!"

„Exact!" scrise PeaceBabe. „Bun venit la bord, Zori Albe! Sora Agentului Secret şi familia lui au fost afectaţi de uraganul Katrina şi noi ne-am apucat serios de treabă ca să îi ajutăm. Ajutoarele în caz de calamitate nu ajung aşa departe – îţi ia mult timp să te descurci cu birocraţia. Noi am oferit familiei un mic ajutor."

Era o sugestie pentru Agentul Secret. El tastă: „Mulţumesc tuturor! Sunt sigur că Zori Albe nu ştie ce înseamnă suferinţa! Numai că noi suntem aici ca o familie, Zori Albe! Oamenii aceştia i-au întins un odgon de salvare surorii mele." Oare trebuia să le reamintească despre micul Jace şi faţa lui tăiată, motivul pentru care deschisese acest

nou fişier? Bani pentru operaţia plastică a tânărului Jake?! Oamenii, odată porniţi, sunt ca un tren în mişcare!... Le mai lăsă câteva minute. Dar nu era nevoie de atât: *bingo!*

„Hei, Zori Albe!" scrise Spiritfan 1955. „Uite cum stă treaba cu site-ul SpiritTown! Şirul acesta a început cu o istorisire despre Jake. Băiat de treisprezece ani, având nevoie de operaţie plastică reparatorie! Eu mă implic – Agent Secret, trimite-mi carnetul, şi îmi voi aduce contribuţia!"

Agent Secret nu irosi nicio secundă: îi trimise lui Spiritfan 1955 un mesaj particular, conţinând date despre contul său, împreună cu necesarul „mulţumiri, omule!"

„Intru şi eu!" scrise PeaceBabe. „Am o fiică de treisprezece ani!"

„Îmi pare rău, tipule, de Jake!" scrise OneThinDime. „Te voi ajuta cât pot de mult. Soţia mea a avut un accident de maşină anul trecut şi ştiu cât de rău poate fi. Operaţiile plastice nu sunt ieftine şi notele de plată s-au strâns. Ea a trecut prin multe – la fel ca noi toţi. Ascultăm albumul cu *Spirit Days and Spirit Nights* de aproape o lună – ca să putem trece prin momentele astea. Mă rog pentru tine!"

„Vă mulţumesc!" le răspunse Agentul Secret. "Sunt umilit de generozitatea voastră. Sincer! Şi mă gândesc să îi dau surorii mele acel album – minunată idee! Starca ei de spirit este foarte proastă acum, nu mai e nevoie să spun!"

„Suntem alături de tine, omule!" scrise Spiritguy 1974.

„Cu totul cu tine!" sună mesajul lui LastCall 25.

Contul i se umpluse – o noapte de lucru grozavă! se gândi Agentul Secret, pregătindu-se să le spună noapte bună fabuloşilor săi prieteni, familia lui SpiritTown. Aluneca înainte şi înapoi între site-uri, potrivind site-ul porno concentrat pe zonele de jos ale unor gospodine de undeva, din zonele nefertile – dar acum sosise vremea să îi acorde întreaga sa atenţie Doamnei „Stăpâna Casei".

Chiar atunci, numele Zori Albe apăru în fişierul „Jake

Modernul". Agentul Secret chicoti. Un alt convertit la lumea lui dă-mi–mie–banii–tăi! Avea destui din aceştia şi era deja pregătit să deschidă site-ul porno. Abia văzu ce avea de oferit Zori Albe şi coborî la poziţia ei:

„Atenţie!"

Agentului Secret îi îngheţă sângele. Nu îi venea să creadă. Doar un singur cuvânt se afla pe serverul SpiritTown, pentru ea să vadă toţi: „ Atenţie!" Al doilea mesaj al lui Zori Albe – o avertizare adresată lumii. Agentul Secret se simţea de parcă avea un nou duşman – ea şi când ar fi răsturnat o piatră şi ar fi găsit un şarpe cu clopoţei, încolăcit şi gata să îl atace.

Nu îşi putea crede ochilor. Un alt mesaj îşi făcu apariţia şi el îl citi:

„Uraganul Katrina nu a lovit Homestead. A trecut prin nord, filfizonule! Ai putea face o treabă mai bună, dacă tot escrochezi oamenii, străduindu-te să verifici mai întâi traseul furtunii pe website-ul NOAA."

– Tu, căţea nenorocită! ţipă el.

Însă tot nu avea habar dacă era bărbat sau femeie – nu ştia nimic despre Zori Albe, chiar nimic! Se uită după profil şi nu găsi niciunul. Dar îl va descoperi – era lucru sigur! Va afla identitatea acestei persoane şi o va sili pe Zori Albe să regrete că îl făcuse de râs pe Internet.

– Să te ia dracu'! strigă el, tare. Erecţia, provocată de aşteptarea imaginilor porno, îi dispăruse.

21

Oraşul Boston era plin de copii. Lily îi vedea peste tot: cu familiile lor, cu grupurile, în excursii de tabără. Se îndreptau spre grădinile publice, muzeele de ştiinţă, Freedom Trail, Faneuil Hall, acvariu. Copiii se distrau, prea surescitaţi,

pentru a merge încolonați. Încercau să se ia la întrecere cu ploaia, să acopere zgomotele orașului. Încercau să se amuze astăzi mai mult decât o făcuseră ieri.

Lily spera că vor reuși s-o facă. Chiar mai mult: spera că într-una din zile, Rose va fi în stare să li se alăture. Reveni, de la uriașa fereastră ce dădea spre locul de joacă de pe țărmul râului Charles și se așeză pe unul din scaunele portocalii din sala de așteptare a spitalului, cu Liam lângă ea, în vreme ce Rose era pregătită pentru operație.

Se uită în sus, la el. Se simțea ca în vis, unde totul era în același timp și normal, și bizar. Se afla aici, stând cu Liam Neill, ca și când erau de multă vreme un cuplu. Așteptau operația pe cord deschis a lui Rose. Cu două nopți în urmă, el o sărutase.

Aceasta era partea care făcea ca viața să îi pară un vis. Lily nu era în stare să înțeleagă cum de putuse simți o asemenea fericire și tandrețe, în vreme ce fiica ei se lupta pentru viața sa. Liam îi atinse dosul palmei și o întrebă dacă nu ar vrea o ceașcă de ceai. Era atât de ametită, că aproape nu se putea abține să nu se uite în ochii lui.

Însă acolo nu descoperi niciun îndemn de a vorbi despre ceea ce se întâmplase – sau dacă se va mai repeta. De când ajunseseră în Boston, flecare minut fusese folosit pentru a sta cu Rose și a discuta cu doctorii. Lily știa că așa era cel mai bine: nu voia să fie distrasă. Rose era ocupația ei cu normă întreagă, ba chiar mai mult: era viața sa. Și Lily nu intenționa să se expună niciunui risc, neglijându-și prioritățile.

Cel puțin, așa își spunea sieși, pentru a justifica faptul că Liam nu o mai sărutase.

– Te simți bine? o întreba Liam acum, când stăteau în sala de așteptare.

– Grozav! Și tu?

– Da! răspunse el. Dar felul în care rostise „da!", cu ochii

lui albaştri strălucind şi fixaţi asupra lui Lily – ei bine, îi provocă o stare de confuzie şi o făcu să roşească.

– Minunat! spuse ea.

– Ceva s-a schimbat zise el. Şi nu trebuie să te temi de asta, Lily!

– E în legătură cu Rose? Cu testele ei?

Rose făcuse un alt test ecografic. Acum era istovită de efectele cumulate ale lipsei de oxigen şi adormise în timp ce tehnicianul îi freca pieptul cu gelul rece. Păruse neatentă la sunetul puternic produs de aparatul Doppler. Dar testul nu evidenţiase nimic surprinzător – Rose fusese stabilizată la spitalul din Melbourne şi acum era gata pentru operaţie.

– Nu! răspunse Liam, zâmbind. Nu e vorba despre Rose!

– Nu mă pot gândi la altceva decât la ea acum, Liam!

– Ştiu! Suntem aproape de capătul drumului!

– Unde am mai fost de atâtea ori înainte! spuse Lily – şi pe când îl privea pe Liam în faţă, simţi că stomacul îi zvâcneşte. Amândoi spuseseră „noi" şi cuvântul era adecvat. Liam se aflase alături de ea şi de Rose de fiecare dată. De ce nu o tulburase acest lucru pe Lily niciodată înainte?!

– De data aceasta este altfel! spuse Liam.

– De unde ştii? întrebă Lily.

Liam îi atinse mâna. Ea se înfioră, dorindu-şi ca el să i-o strângă – era copleşită de o tornadă de emoţii. Îşi dorea să o ţină cât mai aproape de el, să nu o mai lase să zboare departe. Simţea furnicături pe piele – şi de-a lungul şirei spinării, şi pe partea posterioară a picioarelor – totul din cauza acelei fantastice dorinţe care o tulbura şi o şoca, şi care i se părea a fi apărut în cel mai nepotrivit moment. Tot ce trebuia să facă el era să o strângă de mână.

– De această dată e altfel! repetă el. Deoarece procedura este simplă. Tot ce au de făcut este să îi înlocuiască vechea protcză. Gaura din inima ei nu s-a schimbat, nici nu a crescut, nici nu s-a lărgit. Singura problemă este peretele cardiac şi această operaţie va fi definitivă!

– Nu se va simţi mai rău! spuse Lily.

– Nu! În niciun caz! Simptomele ei sunt legate de proteză şi de stenoză.

– Nu mai pot suporta! şopti ea.

– Ba da, poţi! ripostă el. Gândeşte-te la asta, Lily! Ştii că va fi bine!

Ea îl privea pe Liam, care se uita la uşa prin care urmau să iasă doctorii – să le spună că Rose era pregătită pentru operaţie. Mintea ei reacţiona la orice era legat de Rose, o lungă listă a ceea ce se va întâmpla astăzi. Deşi Tetralogia lui Fallot includea patru deficienţe, doar două reprezentau azi o importanţă supremă: stenoza pulmonară – porţiunea de trecere, unde ventriculul drept al inimii lui Rose se lega cu artera pulmonară, era îngustată şi blocată; şi deficienţa peretelui ventricular – proteza se deteriorase, permiţând sângelui să se amestece liber între cele două ventricule.

Stenoza severă a lui Rose însemna mai puţin sânge ajuns la plămâni, cu fiecare bătaie a inimii, producându-i învineţirea. Operaţia de astăzi implica îndepărtarea muşchiului îngroşat de lângă valva pulmonară şi înlocuirea vechii proteze uzate cu o alta nou-nouţă. Totul suna aşa de simplu, însă Lily simţea că nu mai poate supravieţui încordării nici măcar un minut.

Doctorii ieşiră, cu Rose lângă ei. Pregătită pentru operaţie – ameţită, cu părul negru acoperit de o bonetă de hârtie, legată la monitoare şi la perfuzar – reuşi să ridice capul uşor, uitându-se după Lily. Numai că persoana pe care o strigă fu Liam.

– Doctor Neill! spuse ea.

– Sunt aici, Rose!

– Aminteşte-ţi ce ai spus!

– Îmi voi aminti! Nu uit niciodată!

Lily surprinse privirile schimbate între ei – neştiind ce înseamnă, dar dându-şi seama că era ceva important.

– Ai găsit-o din nou? Pe Nanny!

– Da! răspunse Liam, aplecându-se, până ce faţa lui fu aproape de cea a lui Rose. Am găsit-o! Este de necrezut, dar ştii unde se află?

Rose clătină din cap, încercând să rămână trează. Lily îl atinse pe Liam pe spate – parţial pentru sprijin, şi parţial fiindcă erau amândoi implicaţi.

– Lily, spune-i lui Rose...

– Puişor! zise Lily, fiindu-i ei însăşi greu să creadă. Nanny înoată în sudul Noii Scoţii. De vreme ce toate celelalte balene migrează în nord, ne-am imaginat că ea a venit la Boston ca să te găsească pe tine!...

– Se va simţi bine? întrebă ea, părând îngrijorată.

Lily încuviinţă:

– Da! Clipa tremura între ele. Nanny va fi bine! spuse ea. Şi la fel vei fi şi tu, fiica mea dragă!

– Vei fi! repetă Liam.

– E cazul să mergem! spuse doctorul Garibaldi. Când o veţi revedea pe Rose, va fi ca nouă! Mi-a povestit totul despre personajul Nanny – şi ea se va întoarce în Noua Scoţie înainte de sfârşitul săptămânii viitoare, iar în august va înota cu câte balene va vrea. Îi vom pune cel mai bun, cel mai puternic perete cardiac din lume şi aceasta va fi pentru domnişoara Rose Malone ultima operaţie, pentru o vreme foarte, foarte îndelungată! A sosit timpul! Să-i dăm drumul!

Lily şi Liam se aplecară să o sărute pe Rose şi aceasta a fost tot – a fost luată de personalul medical. Inima lui Lily aproape că plesni, văzând-o intrată în ascensor. Simţi braţul lui Liam cuprinzând-o şi îl lăsă să o conducă spre un fotoliu din sala de aşteptare. Era acolo un televizor – peste tot se aflau televizoare – şi un morman de reviste, şi ziarele din dimineaţa aceea. Însă Lily îşi prinse capul în mâini şi încercă să se adune.

– L-ai auzit pe doctor! spuse Liam. Era atât de încrezător

– zicea că Rose va fi acasă până la sfârşitul săptămânii. Lily, asta înseamnă şase zile!

– Ştiu! zise ea.

– Şase zile, Lily! Rose se va putea bucura de vară!

Lily îl lăsă să o încurajeze. Erau momente când nu putea vorbi, nu putea nici chiar să gândească. Existaseră aspecte atât de traumatizante ale vieţii sale din urmă cu nouă ani, încât îşi dezvoltase un sistem propriu de autoapărare. Adrenalina i se revărsa prin trup şi simţea că va înţepeni complet. Trăia numai pentru momentul prezent.

Tatăl lui Rose îi provocase atât de multă groază atunci, de mult! Fusese aşa de furios din pricina sarcinii ei – şi purtarea lui devenise din ce în ce mai cumplită. Lily, fără să dea înapoi, încercase toate căile posibile ca să îl convingă că îl va iubi la fel de mult – sau chiar mai mult! – după ce se va naşte copilul. Dar el rămăsese neînduplecat de promisiunile ei!

– Promisiuni! zise ea acum.

– Care promisiuni? întrebă Liam.

Lily era aproape în transă – în curând, copilaşul ei va fi legat la nişte aparate care vor prelua funcţiile inimii şi plămânilor. Gândul era atât de terifiant, că îi reînvia toată vechea ei traumă. Începu să tremure şi nu se putea opri.

– I-am promis tatălui lui Rose! îi spuse lui Liam. I-am promis că vom rămâne împreună, că îl voi iubi la fel de mult, sau chiar mai mult, după ce se va naşte copilul. I-am promis că fetiţa nu îmi va răpi tot timpul – că îmi va mai rămâne destul pentru el! Mai mult! i-am spus. Fiindcă voi renunţa să lucrez şi voi sta acasă....

– Lily, de ce te gândeşti acum la el? întrebă Liam. Doar ştii că el nu merită nici vorbele, nici gândurile tale!

Avea dreptate, se gândea Lily. Îi povestise lui Liam despre el chiar în acea primă noapte – când era aproape nebună de durere – atât fizică, din pricina naşterii, cât şi emoţională, pentru că trebuise să fugă departe de tatăl lui Rose. Îşi reţinu un suspin.

– Şi nu îţi merită nici lacrimile! spuse Liam, aplecându-se spre ea, să îi sărute fruntea, obrazul, colţul gurii.

– M-am obişnuit să-mi provoc singură stări de nebunie! zise Lily. Întrebându-mă: *de ce?*

– De ce?

– De ce Rose? De ce tocmai ea trebuie să aibă problemele astea? Nimeni din familie nu a avut afecţiuni cardiace, – singura persoană care a suferit un atac de cord a fost străbunicul meu şi avea nouăzeci şi unu de ani! Am urmat o dietă sănătoasă în timpul sarcinii – am renunţat la cafeină. La vin renunţasem chiar înainte să rămân însărcinată!... Nu fumam.... Am făcut gimnastică, dar nu prea mult! De ce?

– Nu ştiu, Lily! îi răspunse Liam, sărutându-i mâinile, privind-o în ochi.

– Nici doctorii n-au aflat vreodată! Spun că Tetralogia lui Fallot nu este ereditară. Doar că se întâmplă – şi e accidentală. Habar n-au ce se petrece!

– Lily, nu face asta...

– Ar trebui să fie aşa de simplu – chiar este, pentru alţi copii! Aerul şi sângele se întâlnesc în plămâni şi apoi inima pompează sângele prin corp. De ce nu funcţionează, în cazul lui Rose? Este aşa de simplu!...

– Dar şi la Rose funcţionează! spuse Liam cu blândeţe. Are nişte probleme, acesta e adevărul! Însă eu am încredere în doctori! Au spus că aceasta va fi ultima ei operaţie, pentru o lungă perioadă de timp.

– O lungă, *lungă* perioadă! îl corectă Lily.

– Exact! O lungă, lungă perioadă! Şi noi trebuie să ne bizuim pe ei!

Noi. Din nou acest cuvânt!

– Pare a fi un mister în cazul lui Rose, e adevărat! spuse Liam. Noi nu ştim de ce! Poate că nu vom afla niciodată! Dar există şi alte întrebări pentru care nu vom avea vreodată un răspuns. Ca, de exemplu, de ce am venit la tine acasă, în

seara aceea, în noaptea în care s-a născut Rose? „De ce" am luat cărţile, să ţi le aduc, chiar în acea noapte? Şi de ce, odată ce am intrat pe acea uşă, n-aş mai fi vrut să ies vreodată?

– Liam! şopti ea, amintindu-şi făgăduielile pe care le făcuse în acea noapte, şi, pentru prima oară, dorindu-şi ca el să şi le ţină.

– De ce?... începu el, dar se opri.

Buzele i se mişcau lângă pielea sa şi mai degrabă simţi, decât auzi ceea ce spunea. „De ce vă iubesc aşa de mult pe amândouă?" Dar apoi îşi dădu seama că el doar o sărutase pe gât – nu spusese nimic. Desigur că nu – se aflau în mijlocul unei săli de aşteptare, cu asistente medicale, şi doctori, şi alţi părinţi, care intrau şi ieşeau.

Ea îl ţinea strâns de mână, ascultându-l – şi simţea că redevine ea însăşi, materializându-se în propriul corp, nemaifiind înţepenită şi nici plutind prin aer ca o fantomă traumatizată.

„Şi noi te iubim!" dorea să spună, dar n-o făcu. Voia să i-o spună, fiindcă, în cele din urmă acceptase realitatea – bărbatul acesta stătuse cu ea şi cu Rose, alături de ele, chiar din prima zi. Fusese ca un tată pentru Rose. Adevăratul tată al lui Rose nu însemna nimic pentru ele – absolut nimic! Liam era singurul motiv pentru care Rose se simţea aşa de iubită, şi unul dintre motivele pentru care ea se înfiora.

– Ai dreptate! spuse Lily. Există o mulţime de întrebări!

– Şi nu sunt deloc rele! ripostă el.

– Ştiu! rosti Lily, reuşind să zâmbească. Dar se uită în sus, la ceasul de perete, şi văzu că se făcuse zece – în acel moment începea operaţia. Operaţiile pe cord deschis nu durau niciodată mult. În general, şaizeci de minute. Atât de multe se puteau întâmpla în timpul acestei singure ore! Viaţa şi moartea puteau trece pe dinaintea ochilor unei familii!... *Oh, Doamne!* se rugă Lily, închizând ochii. *Ajut-o să treacă de această oră!...*

*

Liam deschise laptopul, în speranţa că Lily va găsi plăcere şi alinare privind lumina verde care o reprezenta pe MM122, aflată aproape de Boston Harbor. Însă Lily părea incapabilă să se mai uite la altceva decât la ceas şi la uşa prin care urmau să iasă doctorii, după operaţie.

Se făcuse zece şi un sfert. Liam se străduia să îşi ascundă propria-i nervozitate. Se aflase alături de Lily şi în timpul altor operaţii pe cord deschis ale lui Rose. Deoarece stenoza de valvă aortică şi deficienţa ventriculară presupuneau ca peretele inimii să fie deschis.

Ca să menţină curgerea sângelui către alte organe vitale, Rose trebuia să fie legată la un aparat care să preia funcţiile plămânilor şi inimii. Liam studiase această problemă, discutând cu un prieten de la universitatea McGill, care făcuse o operaţie pe cord la Vancouver. Ştia că Rose se afla sub o anestezie puternică. Doctorul Garibaldi trebuia să străpungă osul pieptului.

Cateterele duceau sângele din venele de lângă inima ei în aparatul la care era conectată – din care, printr-o pompare ritmică, era trecut printr-un filtru special conţinând oxigen, iar sângele astfel oxigenat era trimis înapoi în corpul lui Rose, prin cateter, în aortă.

Inima ei era acum golită de sânge – şi doctorii luerau repede. În sala de operaţii era foarte rece, pentru ca inima şi creierul lui Rose să ceară mai puţin oxigen. Liam încerca să îşi imagineze ce se petrecea, dar şi el – la fel ca Lily – se uita acum la ceas. Zece şi treizeci şi cinci de minute!

– Ultima ei operaţie a durat patruzeci de minute! spuse Lily. Doctorul poate să iasă în orice clipă!

– Da! zise Liam. În orice minut, de-acum!

– N-aveau decât să îndepărteze blocajul şi să înlocuiască vechea proteză!

– Exact! spuse Liam. Doctorul Garibaldi a făcut operaţia asta de sute de ori!

– Dar nu lui Rose! zise Lily. N-a mai operat-o până acum! A fost doctorul Kenney! Dar el a primit un post în Baltimore, la Johns Hopkins. Trebuia să fi mers la Johns Hopkins!

– Spitalul de aici, din Boston, e grozav, Lily! Este cel mai bun! Şi doctorul Garibaldi este cel mai bun!

– Dar am fi putut merge la Baltimore....

– Ştiu! Însă Boston e mai aproape de casă! Îţi place spitalul acesta şi Rose se simte în largul ei aici!

– Ai dreptate! spuse Lily, uitându-se la el cu seriozitate, de parcă i-ar fi spus ceva ce nu mai auzise înainte. De aceea am ales Boston – fiindcă este aşa de bun şi Rose se simte bine aici.

Zece şi patruzeci!

– Rose se află acolo de peste patruzeci de minute! murmură Lily. Mă gândesc că în alte ocazii a fost mai puţin timp legată la aparate! Nu sunt sigură, dar aşa cred!

– Nu este prea mult, Lily! Doctorul va ieşi imediat!

– Da, dar... rosti Lily. Trebuie să se asigure că sângele şi oxigenul se amestecă în mod corespunzător. N-am înţeles niciodată cum poate face asta un aparat! Dar a mers bine înainte – de o mulţime de ori înainte! Rose s-a simţit întotdeauna bine după aceea. Cu excepţia dăţii când a avut infecţia bacteriană...

– Nu se va întâmpla aşa, de data aceasta! spuse Liam, întinzându-se spre mâna lui Lily. Dar ea nu voia să îl lase să i-o strângă. Amintindu-şi acel an teribil, când Rose făcuse o violentă infecţie stafilococică – supravieţuise operaţiei, dar aproape că murise din cauza infecţiei –, Lily sări în picioare şi începu să umble prin încăpere. Se îndreptă spre fereastră şi îşi lipi fruntea de sticlă.

Liam suferea din pricina neputinţei, aşa că se strădui să se concentreze asupra ştiinţei. Reveni la luminile de pe ecranului computerului – nu mai era ca atunci când stătuse în întuneric, cu Lily, în camioneta sa, în bătaia farului, într-o

noapte neagră şi în faţa unui ecran indicându-i fiecare punct, ţinându-şi braţul în jurul lui Lily şi simţindu-i pielea aproape de a sa.

Se uita ţintă la ecran. Iat-o! Nanny – MM122 – licărind lângă Gloucester. Făcuse uimitoarea călătorie într-o zi şi jumătate – din Melbourne, oblic de-a lungul Atlanticului, spre Golful Maine, trecând de Matinicus şi Monhegan, Christmas Cove, Boothbay Harbor, Yarmouth, Portland, înotând pe lângă Isle of Shoals, în josul coastei din Massachusetts.

Se afla aici, chiar la ţărmul de nord al Bostonului! Liam ar fi vrut să o cheme pe Lily, să i-o arate, dar ceva anume din atitudinea lui Lily îi spunea că n-ar putea să îl asculte vorbindu-i despre Nanny în clipele acestea. Stomacul i se crispă puţin.

MM122 se afla în afara rutei sale, în afara zonelor geografice normale în care puteau fi găsite balenele beluga.Şi dacă Nanny stabilise un fel de mistică legătură cu Rose?! Şi dacă venirea ei aici era un soi de prevestire – trăind în Cape Hawk, balena i-ar fi putut spune, cu siguranţă, „salut!“ lui Rose, ori de câte ori dorea?! Dar dacă Nanny venise la Boston să îi spună „adio!“?!

Liam refuză să se gândească la aceasta! Uitându-se după Lily, se ridică şi el. Ceasul de perete arăta acum unsprezece fără cinci. Rose se afla în operaţie de o oră fără cinci minute. Liam încercă să se gândească la ce i-ar fi putut spune lui Lily: poate că doctorii începuseră târziu, poate că sala de operaţii nu fusese pregătită, poate că...

Însă acesta nu era momentul potrivit pentru presupuneri. Liam era oceanograf şi ştia: era timpul pentru ştiinţă! Străbătu uriaşul spaţiu către Lily – o distanţă ce părea interminabilă. Îşi aminti de prima oară când îşi văzuse mama, după moartea lui Connor, şi după ce lui Liam îi fusese amputat braţul. Mama lui privea afară, pe fereastră. Liam o strigase pe nume, dar ea nu se întorsese spre fiul său.

– Lily! spuse el.

Când ea se roti la sunetul vocii sale, Liam simţi o uşurare atât de mare, încât i se umplură ochii de lacrimi.

– Ce este? întrebă Lily.

– Vreau să îţi spun ceva! zise el, clipind, ca să îşi reţină lacrimile.

Dorea să dea la iveală ceva real, ştiinţific, indiscutabil şi înţelept. Dar necazul era că nu avea chiar nimic de spus. Nu se putea gândi decât la Rose.

– Mi-ai spus ceva despre amestec, mai înainte! spuse el. Sânge şi oxigen.

– Da...

– M-am gândit la vremea când eram la facultate! continuă el, străduindu-se să găsească ceva care să o mai liniştească. Am învăţat multe despre aceasta la orele de biologie marină. Balenele sunt mamifere, după cum ştii, şi profesorul nostru ne-a predat despre sistemul circulator al cetaceelor.

Lily dădu din cap, ascultând. Păru să observe că deasupra sprâncenelor îi apăruseră broboane de transpiraţie şi ridică o mână, ca să îi îndepărteze părul de pe frunte. Zâmbetul ei era foarte blând, de parcă l-ar fi încurajat să continue.

– În începuturile medicinei, spuse Liam, în secolul al şaselea înainte de Hristos, în insula grecească Ionia, doctorii credeau că, atunci când aerul şi sângele se amestecă în plămâni, sângele câştigă o „esenţă vitală". Dar au trecut multe secole până când şi-au dat seama că esenţa vitală era...

– ... oxigenul! spuse Lily şi Liam zâmbi, presupunând că ea ştia, probabil, mai multe despre acest proces decât mulţi oameni de ştiinţă.

– Exact! confirmă el. Încă îmi amintesc că citeam faimosul tratat al lui William Harvey – cred că era din 1628 – despre curgerea sângelui şi circulaţie. Desigur, la clasa mea se studiau balenele, nu fiinţele umane!

– Inimile sunt inimi! şopti Lily, uitându-se la ceasul de perete, care bătu de ora unsprezece.

Liam observă că sângele i se scursese din obraji. Începuse să tremure şi el îşi dădu seama că îşi pierde stăpânirea de sine. O cuprinse cu braţul. Lily tremura aşa de tare şi îl apucă de mână, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

– Unde sunt doctorii? întrebă ea.

– Trebuie să vină!

Şi înainte ca ei să îşi ridice privirile, auziră vocea doctorului Garibaldi:

– Lily, Liam! îi chemă el.

– Cum se simte Rose? întrebă Lily. Se îndreptă, clătinându-se, spre doctor. Liam se uită împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat ca doctorul Garibaldi să fi adus-o pe Rose cu el, în sala de aşteptare. Apoi se uită la ochii obosiţi, foarte adânci, ai doctorului şi ştiu ce urma să spună, chiar înainte să vorbească:

– E bine! Rose a suportat operaţia fără niciun fel de probleme! I-am îndepărtat obstrucţia şi i-am înlocuit „proteza". Cu Gortex, de data aceasta – ar trebui să fie ultimul din întreaga sa viaţă! Acum îşi revine, dar a ieşit deja de sub efectul anesteziei şi o vor aduce aici, sus, la terapie intensivă, în câteva minute.

– Vă mulţumim! spuse Liam. Vă mulţumim, domnule doctor!

Lily îi strânse mâna doctorului Garibaldi, emoţionată, şi îi mulţumi. După ce acesta plecă, se întoarse spre Liam:

– Tu i-ai mulţumit, înainte de a o face eu! spuse ea.

– Oh! răspunse el, brusc stânjenit. Aşa e! Îmi pare rău!... Eu doar am....

– Nu, e minunat! zise ea, cu obrajii colorându-se în roz strălucitor. Este exact... este exact ce face un tată!

Liam stătea drept, nemaiputând să vorbească. Doar Lily ştia ce se petrece în sufletul său, ce simţea el pentru Rose din clipa când o ajutase s-o aducă pe lume.

– Mă gândeam! spuse Lily. La ce mi-ai spus chiar înainte să apară doctorul. Despre greci şi esenţa vieţii.

– La oxigen!

– Mă gândeam că trebuie să mai fie încă ceva! spuse ea, privind fix la uşile ascensorului, auzindu-l cum se apropie. Doctorul spusese că Rose va ajunge sus în doar câteva minute şi Lily era pregătită.

– Ce altceva? întrebă el.

– Păi... începu ea, apoi se opri.

Liam dorea să îi spună ce gândea el, dar nu putea rosti cuvântul cu voce tare: *Dragoste*. Esenţa vitală a tuturor lucrurilor.

Şi atunci se deschise uşa şi un infirmier o scoase pe Rose afară – era întinsă pe pat, legată la monitoare, dar cu ochii deschişi. Era legată cu curele – la vederea acestora, Liam îşi simţi inima sfâşiată. Trebuiau să o ţină nemişcată, cel puţin peste noapte. Rose se uită de la Lily la Liam şi apoi din nou la Lily.

– Bună, scumpo! spuse Lily.

– Doare! zise Rose.

– Ştiu, puişor! Dar nu pentru multă vreme!

– Aşa e, Rose! spuse Liam, suportând cu greu să o vadă suferind, dar ştiind că asistentele îi vor da imediat calmantele împotriva durerii şi că se va vindeca repede după operaţie. Nu te va durea multă vreme!

– Promiţi? şopti Rose, cu voce răguşită.

– Da! răspunse Liam, mângâind-o pe cap – la fel ca propriul său tată, care îi făcuse o promisiune identică, după operaţia la braţ. Ştia că asta era exact ceea ce ar spune şi ar face un tată.

22

Rose se trezise, deschizând ochii imediat ce o scoaseră din sala de operaţie. Medicamentele o buimăciseră, dar tot

încerca să îşi îndepărteze curelele legate peste piept. Dorea să se mişte, să alerge, să îşi îmbrăţişeze mama, să plece acasă!

Dormi mult.

Mama ei şi doctorul Neill au stat cu rândul lângă patul său. Uneori, erau acolo împreună, aşezaţi atât de aproape unul de celălalt, încât păreau o singură fiinţă. Glasurile lor pătrundeau în visele sale, alăturându-i-se în timpul orelor când era trează sau dormea. Iar când plângea, nu era sigură care dintre ei o îmbrăţişa. Pieptul o durea.

Şi apoi nu a mai durut-o. În ziua următoare, când Rose se trezi, soarele strălucea şi pieptul nu o mai durea deloc! Ei, poate doar un pic! Asistenta o ajută să se ridice şi apoi să se spele, după care veni doctorul, ca să îi controleze cusăturile.

Mama ei şi Liam se trăseseră înapoi, în vreme ce asistentele o pregăteau să facă primii paşi după operaţie. Ea ştia că trecuse mai puţin de o zi de la intervenţie, dar se obişnuise să fie o minune de fată, atunci când venea vorba să se dea repede jos din pat. Aflase că a merge şi a sări însemnau evenimente importante. Doctorii îi trecuseră un „zece plus" pe foaia de observaţie. Odată ce treceai de asta, te puteai considera pe drumul de întoarcere spre casă.

Sau măcar scos de la terapie intensivă şi dus la o secţie de îngrijire obişnuită.

– Cum e cu durerea, Rose? o întrebă asistenta.

– Nu aşa de rău! Mami, i-ai spus Jessicăi că mă întorc acasă într-o săptămână?

– Da, puişor!

– Doctor Neill, ce se întâmplă?

Rose se uita în sus la el. Liam avea o expresie ciudată pe faţă – de parcă oscila între dorinţa de a sta deoparte şi aceea de a încerca să o prindă în braţe. Asistenta îi oferi un zâmbet profesoral, ca şi când el mai avea o mulţime de lucruri de învăţat:

– După o operaţie pe cord deschis, copiii se vindecă

mult mai repede decât adulţii, spuse asistenta. Resimt o durere mult mai mică în piept. Trebuie să o ridicăm şi să o luăm pe Rose la o plimbare, ca să o putem muta la secţia de pediatrie!

– În regulă! spuse doctorul Neill, întinzându-şi braţele, aşa cum îşi amintea Rose că o făcea când era micuţă şi o învăţa să meargă. Faptul acesta o făcu să râdă, ceea ce îi provocă durere în piept. Rose! Ce este? întrebă el.

– O pot face! îi explică ea. Uite!

– Doar dacă eşti pregătită, puişor! îi spuse mama sa.

Toţii adulţii se apropiaseră de ea şi Rose se mişcă, puţin câte puţin, pe marginea patului. Atinse cu călcâiele podeaua, ezitând. Terenul părea aşa de tare! Rose nu voise să îi spună mamei sale, dar, în nenumărate rânduri, avusese senzaţia că se clatină, aproape la fel ca pe puntea lui *Tecumseh II*, la petrecerea de ziua ei de naştere. Un vapor, înclinându-se în faţă şi în spate, în părţi, de jur împrejur. Rose fusese ameţită şi ştia că era din cauză că nu avusese destul oxigen.

Dar totul se schimbase. Deja la numai o jumătate de zi după operaţie, ea se simţea de zece, de o sută, de o mie de ori mai bine decât înainte. Respira – şi avea, efectiv, senzaţia că plămânii i se dilată şi îi dau putere.

– Mă simt *minunat!* spuse ea.

Toţi zâmbiră şi mama îi întinse mâna.

– Mergi cu mine? o întrebă ea.

Rose încuviinţă, dar nu îşi mişcă picioarele. Se uita în sus, aşteptând.

– Rose? rosti doctorul Neill, întrebător.

Ea doar îi întinse mâna, aşteptând ca el să i-o ia. Degetele lui alunecară într-ale sale, după care Rose fu pregătită să meargă. Ea, mama sa şi doctorul Neill făcură primii lor paşi împreună. Prin secţia de terapie intensivă, pe lângă spaţiul rezervat asistentelor. Îşi dădu seama că doctorul Liam se aflase acolo, cu ea, în toate secţiile de terapie intensivă în care fusese înainte.

Numai membrilor familiei le era permis accesul într-o secţie de terapie intensivă. Rose zâmbea, ţinându-şi capul în jos, temându-se să lase pe cineva să afle câtă fericire îi producea ceea ce simţea. Deoarece nu ştia ce înseamnă, iar de-a lungul celor nouă ani ea învăţase că trebuie să aibă grijă de inima ei, s-o ferească de ceea ce o putea frânge. Dar el îi strângea mâna, şi Rose hotărî să îşi permită să spere.

Lily şi Liam părăsiseră spitalul şi se îndreptau spre Boston Harbor. O tăiară prin Faneuil Hall şi se opriră sus, la Long Wharf. Oamenii se bucurau de noaptea de vară, plimbându-se, dar pentru Lily şi Liam era mult mai urgent altceva: amândorura, marea le dădea putere şi aveau nevoie să o vadă şi să miroasă aerul sărat de acasă.

Liam îşi adusese binoclul, aşa că puteau scana apa albastră, în căutarea lui Nanny. Dar aceasta nu se apropiase destul de ţărm, părând să stea dincolo de insulele portului, ezitând.

În noaptea aceea, după ce se umplură de briza mării, se întoarseră la hotel pe jos. Lily privea în jos, spre pavajul de piatră, cu o tensiune interioară crescândă. Avea atât de multe să îi spună, dar se simţea timidă şi parcă avea limba legată. Nu o luase de mână în acea seară – nici măcar o dată, în timpul plimbării lor!

– Viaţa e ciudată! spuse el, în vreme ce continuau să meargă.

– În ce fel?

– Îţi închipui că ştii ce este cel mai bine, cel mai corect pentru tine şi dintr-odată se întâmplă ceva neprevăzut şi îţi dă toate planurile peste cap.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Oare el se gândea la vara aceasta?! Renunţase la atât de multe, ca să fie cu Lily şi Rose! Poate că începea să nu mai suporte aceasta, şi nici irosirea timpului destinat cercetării.

– Că se întâmplă lucruri rele, însă uneori ele se transformă în... unele bune!

Ea întoarse capul, curioasă să afle ce înţelegea prin aceasta, dar el continuă să meargă în tăcere. Spaţiul dintre ei părea aşa de mare şi Lily un îndrăznea să îl micşoreze. S-ar fi zis că el avea nevoie de o asemenea distanţă.

– Mă gândeam la rechin! spuse el, după câteva minute.

– Nu poate veni nimic bun de la un rechin, ştiu asta! L-ai pierdut pe Connor, şi o parte din tine însuţi! Liam, nu ai să pretinzi că ceva din asta este bun!

El nu răspunse. Lily îl privi. Părul lui castaniu era ondulat, cu şuviţe de argint, strălucind în luminile străzii. Ochii albaştri exprimau tristeţe. Ajunseră la hotelul Charles River, chiar în spatele spitalului, şi urcară în ascensor. Când apăsară pe butoanele liftului, Lily ar fi dorit să ştie ce să spună. Camera ei se afla la etajul al paisprezecelea, a lui Liam, la al şaisprezecelea. Când uşa se deschise la 14, el o privi.

– Noapte bună! spuse Lily.

– Noapte bună, Lily! îi ură şi el.

Ea se îndreptă spre cameră, supărată şi răvăşită. Nu fiindcă el nu o atinsese deloc, nici măcar o dată, în timpul plimbării, ci deoarece el păruse aşa de tulburat, şi făcuse acel comentariu despre rechin, iar ea nu îl consolase.

Lily simţea furtuna dinăuntrul ei. Se îndrepta spre camera sa. Soţul ei o rănise aşa de crunt, că încrederea i se spulberase. Sacrificase totul, părăsindu-l. Apoi, fusese înghiţită de un aisberg. Devenise de gheaţă, celulă după celulă, până când ajunsese aspră, de nepătruns. În timp, învăţase cum să se protejeze singură – să fie dură, să nu mai permită niciodată unui bărbat să se apropie de ea. Nanouk Girls fuseseră singurele sale prietene... Dar Liam...

De-a lungul acestor ultime săptămâni, se simţise ea însăşi dezgheţându-se.

„Bine ai venit la dezgheţ!“ îi spusese Marisei, la

sărbătorirea zilei de naştere a lui Rose. Ceea ce nu putea şti Marisa era că Lily nu crezuse niciodată cu adevărat că aceste cuvinte erau valabile şi pentru ea. Îşi închipuise că era de mult timp de gheaţă, prea prinsă în capcana iernii pentru a mai trăi vreodată experienţa unei primăveri interioare.

Se gândea la Liam – îl privise în ochi, când pomenise de rechin. După tot ce făcuse el pentru ea în aceşti ani – şi, mai ales, în această vară – de ce n-ar fi putut să se îndrepte spre el, să îl cuprindă cu braţele? De ce n-ar fi putut să îi spună că se afla acolo ca să îl asculte, dacă simţea nevoia de a vorbi?!

Simţea un tremur interior. Îşi înşfăcă cheia şi părăsi camera. Nu voia să aştepte ascensorul şi o luă pe scări. Cu fiecare pas, teama i se strecura în sufiet. Dacă ceea ce făcea era o greşeală? Nu se mai atinsese de un bărbat de atât de mult timp – încetase să mai creadă că o va mai face vreodată. Bunătatea lui Liam, felul în care îl adora Rose, propriile-i sentimente pe care începuse să le nutrească pentru el păreau cu totul lipsite de importanţă în faţa vechilor, teribilelor, foarte realelor ei spaime. Dar trecu de ele şi le lăsă deoparte.

Îi găsi camera, 1625. Inspiră profund şi ciocăni.

Liam deschise uşa. Stătea acolo, cu o expresie de surpriză în ochii lui albaştri. Era îmbrăcat în jeanşi şi într-o cămaşă albastră. Mâneca stângă atârna, goală. Nu îl mai văzuse niciodată astfel. Îşi pierdu răsuflarea.

– Îmi pare rău! spuse el, privind în jos, bătându-şi uşurel cu palma mâneca goală, de parcă acolo i-ar fi putut apărea braţul. Ar fi trebuit...

– Nu! Să nu îţi pară rău! spuse ea. Eu sunt cea căreia ar trebui să îi pară rău, Liam!

– Dacă te deranjează, îmi pot pune proteza!

Lily zâmbi şi scutură din cap.

– Să mă deranjeze?! Nu! Liam, tu ţi-ai petrecut două zile la terapie intensivă cu Rose! I-ai văzut cusăturile, inciziile... Nu sunt deranjată de aşa ceva!

– Cei mai mulţi oameni sunt!

– Eu nu sunt „cei mai mulţi oameni"! spuse ea.

Se îndreptară spre masa joasă, cu două scaune, de lângă fereastră. Lumina din cameră era slabă, aşa că puteau vedea râul, dansând în luminile oraşului. Era atât de diferită priveliştea apei faţă de cea din Cape Hawk, pe care o îndrăgeau. Dar era, totuşi, apă, şi Lily simţi lucrurile începând să curgă.

– Când mi-ai vorbit aşa despre rechin, spuse ea, am vrut să aflu mai mult!

– Chiar aşa? Nu era nimic – doar puţină fllozofle!

– Filozofie, deci! zise ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Presupun că m-am gândit, uneori, că viaţa mea părea să fi luat sfârşit, din pricina acelui rechin! Alteori părea că abia a început!

– Cum aşa?

– Tu nu ai idee cât de apropiaţi eram eu şi Connor! spuse el. Eram inseparabili. Chiar dacă era cu trei ani mai mic decât mine, întotdeauna eu eram acela care se lua după el. Era aşa de amuzant! Înota pe deasupra balenelor, în vreme ce ele dormeau, şi se urca în spatele lor. Obişnuiam să îl provocăm tot timpul!

– Şi asta făcea el, în ziua aceea?

– Da! răspunse Liam. Încerca să se apropie de una dintre belugi. Balena se afia acolo, hrănindu-se cu krill şi heringi. Nu am văzut rechinul, până când nu l-a tras pe Connor jos.

– Tu ai văzut?!

Liam încuviinţă:

– Am văzut! Connor întindea ambele braţe spre mine. Am înotat cât de repede am putut – l-am tras, încercând să-l scap de rechin. Şi apoi el... pur şi simplu a dispărut! Mă aflam acolo, înotând în sângele fratelui meu, plonjând şi iar plonjând după el. Şi rechinul m-a atacat şi pe mine.

Lily tăcea, ascultând.

– Mi-a... mi-a înşfăcat braţul. Nu m-a durut – nu simţeam dinţii sau altceva. Mai târziu, am învăţat că sunt aşa de ascuţiţi, ca briciul, trec prin piele şi oase. A fost mai degrabă ca cea mai puternică smucitură pe care am simţit-o vreodată. Nu mă puteam gândi decât la Connor – încercam să lovesc rechinul cu celălalt braţ, să îl zdrobesc, să îi scot ochii! Mi-am înfipt degetele în orbita ochiului – şi asta l-a făcut să plece!

Rose se simţea ca prinsă într-un cleşte. Ştia ce înseamnă să te lupţi pentru viaţa ta. Pareă vedea, după descrierea lui Liam, dinţii pătrunzând în trup – aşa de ascuţiţi şi netezi, încât aproape că realizezi că s-ar putea să fii mâncat de viu! Se gândea la acea ultimă zi, când, însărcinată cu Rosc fiind, soţul ei o aruncase la pământ şi pretinsese că a fost un accident!

– Tu ai mers mai departe! şopti ea.

– Aşa e! Înotam în adrenalină pură – încă scufundându-mă după Connor, chiar dacă braţul meu era pierdut. Presupun că încă nu îmi dădeam seama de aceasta. Jude ţipa – el se căţărase pe ţărm. A reuşit să atragă atenţia cuiva şi un vas s-a apropiat. A trebuit să mă tragă afară – toţi erau surprinşi că am supravieţuit. Rechinul îmi secţionase o arteră – sângerasem chiar acolo, în locul în care dispăruse Connor.

– Oh, Liam! Ea sări în sus, incapabilă să mai suporte. Liam stătea lângă ea. Lily tremura aşa de tare, că se lovi de birou. Liam se întinse să o sprijine – surprinzând-o cu calmul lui. În spatele lui, într-un colţ al camerei, braţul artificial era sprijinit de perete.

– Cum ai reuşit? întrebă ea. Cum de ai putut merge mai departe, după ce ai trecut prin asta?

– Dar tu cum ai reuşit, Lily Malone? întrebă el. Şi tu ai întâlnit un rechin!

– Uneori mă minunez şi eu! răspunse ea.

– Binele provine din rău! zise el. Iată cum! Tu te-ai ales cu Rose din asta!

– E adevărat! spuse ea. Dar tu?

– Eu sunt aici, cu tine! răspunse Liam.

– Aceasta este... începu ea.

–... ceva care ne-a adus împreună! completă el. În ceea ce mă priveşte, acesta este lucrul bun care vine din ceva rău!

Lily se înălţă pe vârful picioarelor, ca să ajungă la el, şi îi încolăci gâtul cu braţele. Îi mângâie pe cap, privindu-l în ochi. Era atât de copleşită de emoţie, că totul se învârtea în jurul ei. Dorea să îl consoleze şi chiar mai mult: dorea să îl sărute.

Liam se îngriji de aceasta. O strânse tare, ea îşi înălţă capul şi se sărutară. Un sărut lung şi tandru, de parcă sentimentele existaseră dintotdcauna. Atingerea lui era blândă, dar şi puternică. Lily venise să îl consoleze, dar el îi aducea lacrimi în ochi! Îl cuprinse cu putere, îmbrăţişându-l, şi, cu singurul său braţ, el o ridică şi o duse spre pat.

– Voiam să îţi spun! zise ea, întinzându-se lângă el, ochi în ochi. Cred că eşti minunat! Te-ai purtat minunat cu mine şi cu Rose, şi îmi pare rău că nu te-am rugat înainte, când tu...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu trebuie să îţi pară rău pentru nimic! spuse el.

Şi apoi, vorbele părură să nu mai aibă niciun rost. Trebuiau să recupereze cei nouă ani. Lily se lăsă pe spate, cu mâna pe pieptul lui Liam. El se rostogoli spre ea, aplecat deasupra ei, sprijinit în cot, sărutându-i obrazul, buzele, plimbându-şi buzele de-a lungul gâtului. Lily ţinea braţul între ei, apăsându-l pe pieptul lui, şi amândoi ştiau că era pregătită să-l îndepărteze – mereu era pregătită să îndepărteze pe cineva.

Acum sau niciodată! Era scăldată în sărutările lui, avea nevoie de ele, dar încă era gata să se împotrivească. Simţea

încordarea şerpuindu-i pe şira spinării, ca un izvor. Ochii lui Liam erau mai albaştri decât orice mare. O privea cu atâta candoare, în timp ce o săruta, încet, lăsând un răgaz între săruturi, iar Lily simţea că dorinţa de a lupta dispărea dinlăuntrul ei.

Trebuie să fi oftat, iar Liam luă aceasta ca pe un semn. Se întinse pe partea stângă şi, cu braţul drept îi mângâie spatele, în vreme ce o săruta, îndelung şi apăsat. Limba lui era aşa de fierbinte şi ea o mușcă – doar uşor, dar acest gest neaşteptat îi purtă pe amândoi pe marginea prăpastiei.

Hainele fură scoase. Lily nu era sigură cine cui îi desfăcuse nasturi sau trăsese fermoare – dar cămăşile lor, şi pantalonii lui, şi apoi pantalonii ei şi tot ce se afia pe dedesubt ajunseră pe podea şi apoi ei doi erau din nou în pat. Dinspre lampa de pe masă venea o lumină plăcută şi slabă. Lily nu îl văzuse niciodată pe Liam fără cămaşă. Dori să îl privească, dar se temea.

Liam stătea întins pe spate, uitându-se în sus, spre ea. Ea îşi lăsă privirea să cutreiere peste pieptul lui lat şi puternic, către umărul său stâng. Părea plin de putere şi se întindea deasupra părţii superioare a braţului, care se termina, la aproape cincisprezece centimetri sub osul umărului.

Ea îi văzu partea stângă – jupuită şi zgâriată, acoperită de cicatrice şi cusături vechi, în zigzag. Braţul îi părea vindecat, dar partea laterală amintea de ravagiile făcute de rechin, de vechile operaţii. Lily se întinse deasupra lui şi îi sărută acea parte a trupului.

Se îmbrăţişară, sărutându-se. Liam îşi purtă degetele pe toată lungimea torsului ei, făcând-o să îşi arcuiască spatele. O sărută mai apăsat şi, în acea clipă, ea se pierdu. Îşi înălţă şoldurile, dorindu-l înlăuntrul ei, mai mult decât îşi dorise vreodată ceva.

Sărutul o ţintuia, ferm, dar atingerea lui o făcu să îşi piardă capul. Lily se înfioră, simţindu-i fiecare parte a trupului:

curbura şirei spinării, îngustimea şoldurilor, umerii largi, picioarele puternice. O îmbrăţişă şi o legănă, când ea izbucni în plâns, eliberându-se de tot ce era vechi, şi rece, şi îngheţat, şi chiar când ea începu să tremure şi să plângă din nou, după aceea, căci îşi dăduse seama că încă putea simţi şi încă putea iubi.

Adormiră, ţinându-se strâns în braţe. Lily se trezi de câteva ori, dar nu se mişcă – nu îşi dorea să mai plece de lângă Liam. Simţea o bucurie fără margini, stând aşa, întinsă lângă el. Se mişcase, în somn, şi braţul lui îi cuprinsese pieptul. Se îmbrăţişau, de parcă era cel mai firesc şi obişnuit lucru din lume. De pareă fuseseră îndrăgostiţi unul de celălalt de ani întregi şi doar aşteptaseră momentul potrivit pentru ca să îşi înceapă viaţa împreună.

Lily îl strânse, şi clipi din ochi, căci somnul o copleşea din nou, iar ea dorea să mai rămână trează doar un minut mai mult, ştiind că se afla cu Liam, ştiind că Rose era salvată.

Din momentul în care Rose fu mutată la secţia de pediatrie, vindecarea ei începu să devină cu adevărat miraculoasă. Lily îşi simţea propria-i inimă crescând – datorită recuperării rapide a lui Rose, şi datorită lui Liam.

Rose nu mai era legată la toate acele tuburi, fire şi aparate şi, după ce ajunse în noua ei cameră, se mişcă fără restricţii. Dorea să umble cât mai mult, aşa cum îi spuseseră doctorii că îi vor permite în curând. Lily nu o văzuse niciodată pe Rose aşa de dornică să trăiască. Iar ea nu se simţise niciodată atât de dornică de viaţă, ca şi când ar fi găsit, în cele din urmă, cheia magică pe care o deţineau alţi oameni, cea care făcea ca fiecare zi să merite a fi trăită.

De obicei, după operaţie, Rose era puţin ezitantă, foarte grijulie – ţinându-şi mâna stângă pe umăr, cocoşându-şi spatele, pentru a-şi proteja zona inimii. Lily înţelegea foarte bine fiecare manevră. Dar, de această dată, o urmărea cum

încearcă să se mişte liber, să stea dreaptă, reamintindu-şi multe din exerciţiile pe care le învăţase după alte intervenţii – deoarece îi displăcea, cu adevărat, să meargă la terapia fizică. Lily nu fusese niciodată sigură din ce cauză – după toate încercările grele prin care trecuse Rose – ceva atât de evident benefic i se părea atât de înspăimântător.

Acum, că operaţia trecuse, Liam se întorsese acasă, ca să se apuce de treabă. Plecarea lui fusese dureroasă atât pentru el, cât şi pentru Lily – ea simţise că se prăbuşeşte, aflând că el pleacă. Dar o suna în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară şi, în a treia zi, chiar dacă distanţa era aşa de mare, el reveni, cu maşina, iar Lily a fost încântată.

La fel era şi Rose. Fiica sa înflorise la fel ca trandafirul al cărui nume îl purta, devenind mai trandafirie şi mai sănătoasă cu fiecare clipă. Lily stătea deoparte, uitându-se la ea şi la Liam care râdeau şi vorbeau, văzând că Liam îi arată lui Rose laptopul său, cu semnalul luminos al lui Nanny licărind în largul portului Boston.

– De ce este aici? întrebă Rose – deşi mai întrebase aceasta şi înainte, ei îi plăcea să audă răspunsul, iar şi iar.

– Nu avem cum să aflăm! răspunse Liam, uitându-se la Lily. Însă presupun că este din cauză că vrea să fie aproape de tine!

– Dar nu are cum să mă cunoască!

– Eu cred că te ştie! spuse Liam.

– Dar eu sunt fată şi ea e balenă! Noi nu am vorbit niciodată. Nici nu ne-am jucat sau să fi înotat împreună! Mami mi-a făcut toate acele tablouri brodate cu ea şi eu le-am atârnat pe perete, dar ea nu mă *cunoaşte!*

– Aş vrea să îţi spun o poveste! zise Liam. Ca să înţelegi cum e posibil ca Nanny să te cunoască. Este o poveste despre un vultur de mare şi o pisică neagră.

– Dar... începu Rose.

Ochii ei verzi i se măriseră şi avea un zâmbet imens pe

chip. Însă chiar atunci îi întrerupse fizioterapeuta, că să îi spună lui Rose ce urmează să facă, după ce va pleca acasă. Îi arătă cum să își țină mâna stângă în jos și șira spinării dreaptă și verifică, pentru a fi sigură, dacă Lily avea adresa cabinetului de fizioterapie din apropiere de Cape Hawk. Lily îi confirmă că o avea.

După plecarea fizioterapeutei, Rose era vizibil deprimată. Se uita spre Liam, de parcă aștepta ca el s-o înveselească, spunându-i povestea despre vulturul pescar și pisica neagră.

Lily dorea și ea să o audă. Se gândea că Liam se va grăbi să-i spună lui Rose povestea, ca să îi distragă gândurile de la faptul că fizioterapeuta îi schițase, cu sinceritate, un program dificil. Și deși lui Lily programul îi părea chiar *amuzant*, era evident că pe Rose o indispunea. Dar Liam arăta răvășit, el însuși tulburat.

– Nu e deloc plăcut, nu-i așa, Rose? întrebă el.

Ea își înălță capul, atentă, de pareă l-ar fi întrebat ce anume vrea să spună. Dar trebuie să fi citit ceva în ochii lui – o expresie cunoscută, care îi arăta că știe cum se simte Rose. Fiindcă ea doar clătină din cap și apoi îl lăsă încet în jos, cu bărbia proptită în piept. Când privi, apoi, în sus, fața îi era udă de lacrimi.

– Îmi amintesc ce greu era! spuse Liam.

– Ce vrei să zici? întrebă Rose. Și tu ai făcut fizioterapie?

– Da! răspunse Liam. Aproape șase luni, prima oară, și apoi încă un an.

– Pentru brațul tău?

Liam încuviință.

– A trebuit să învăț să fac totul din nou! Și cum să nu fac unele lucruri!

– Cum adică?

– Păi, la început, când mi-am pierdut brațul, credeam că el se mai află încă acolo. Mă trezeam, uneori, noaptea și întindeam mâna stângă după un pahar cu apă. Numai că ea

nu se mai afla acolo! Aşa că am devenit complet confuz şi supărat. Dacă îmi simţeam braţul, însemna că trebuia să fie acolo, corect? Dar el nu exista! Aşa că eram... într-un fel de mânios!

– Şi eu simt la fel! şopti Rose.

– Pariez că da! spuse el.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Ei bine, am început să fac totul cu braţul drept! Lucruri pe care obişnuiam să le fac cu braţul stâng. Aşa că îl solicitam mereu. Totul s-a încheiat cu dureri la umărul drept. Şi de asemenea la cel stâng – flindcă, deşi îmi lipsea braţul stâng, încă mai aveam muşchi la umăr, care începuseră să se micşoreze şi să se contracte.

– Pun mâna de-a curmezişul trupului meu! spuse Rose. Numai pe cea stângă! O fac deoarece nu vreau ca cineva să mă lovească în dreptul inimii!

– Înţeleg treaba asta! zise Liam.

– Ştiu, dar atunci mă răsucesc cu totul şi îmi distrug ţinuta! Dar nu îmi pasă deloc de ţinută! exclamă Rose.

– Nici mie nu mi-a păsat vreodată de a mea, Rose! spuse Liam. Numai că trebuia să am grijă să fac de două ori mai multe lucruri cu un singur braţ! Însă eu sunt convins că vrei să ai o ţinută frumoasă! Chiar dacă tu consideri că nu. Sigur îţi doreşti o coloană vertebrală sănătoasă, corect? Hai să vedem – trebuie să întocmim o listă cu ce ai de făcut. „Să îmi protejez inima, să îmi protejez coloana... " Ce altceva?

– Să îmi folosesc ambele braţe! spuse Rose şi chicoti.

– Oh, da! Cum de am putut uita? zise el, prefăcându-se că scrie, pe o listă imaginară. Pe Rose o fascina să îl vadă ţinând „lista" cu proteza şi scriind cu mâna adevărată. Lily o văzu că îl priveşte cu atenţie şi simţi o revărsare de recunoştinţă. Uitându-se la Liam, propria-i inimă se înmuie puţin mai mult şi rămase deoparte, urmărindu-i pe cei doi.

– Cum a fost cu asta? întrebă Rose, calm, după un timp.

– Când mi-am pus proteza? Păi, acesta a fost motivul pentru care a trebuit să merg din nou la fizioterapie, încă un an. Să învăţ cum să o folosesc corect.

– Şi în tot acest timp, trebuie să fi fost aşa de trist! spuse Rose.

– Eram! răspunse Liam, uitându-se în sus. Cum de ştii?

– Fiindcă eu sunt tristă, uneori! răspunse ea. Fiindcă şi eu am pierdut pe cineva! Tu ţi-ai pierdut fratele, iar mami şi cu mine am pierdut pe cineva!

– Rose? întrebă Lily, neavând habar ce voia să spună fetiţa.

– Pe tatăl meu! spuse Rose. N-am avut niciodată un tată! Cel care a fost tatăl meu nu m-a vrut!

– Rose, nu e adevărat! zise Lily. Intenţionat nu discutase niciodată despre el cu Rose. Nu eşti tu cauza pentru care el nu mai există în vieţile noastre!

– Nu contează care este motivul, asta e ceea ce simte ea! spuse Liam, strângând mâna lui Rose – şi, pentru prima oară în atâta vreme, Lily se înfurie pe el. Crezuse că era de la sine înţeles ca Liam să nu fie de partea ei – asigurând-o pe Rose că ea nu făcuse nimic care să îl îndepărteze pe tatăl ei!

– Asta este! şopti Rose. E din cauză că inima mea nu funcţiona corect!

– Şi eu am simţit la fel! spuse Liam. Mă aflam cu fratele meu, când a murit! Eram fratele lui mai mare, Rose! Şi mă gândeam că dacă l-aş fi protejat, mai mult... Dacă aş fi înotat mai repede, l-aş fi salvat – trebuia să fi fost eu, nu el!

Lily împietrise, amintindu-şi ce îi povestise în noaptea aceea.

– Şi te-ai gândit că rechinul ţi-a smuls braţul fiindcă erai rău? întrebă Rose.

– Da! răspunse Liam. Multă vreme, asta am crezut!

– La fel ca mine! Mi-am închipuit că trebuie să fi fost rea, dacă nu am un tată lângă mine!

– Scumpo...! începu Lily şi se opri, căutând cuvintele potrivite.

– Dar tu ştii că nu este adevărat! interveni Liam. Ţi-ai dat seama de asta, nu-i aşa, Rose?! Eşti cea mai minunată fată din câte există! Uneori, pur şi simplu aşa se întâmplă lucrurile. Te-ai născut cu patru deficienţe la inimă – dar nu este din cauza a ceea ee eşti, a felului tău de a fi! Dacă ar fi adevărat, ar trebui să ai cea mai sănătoasă, cea mai minunată inimă din lume!

– Şi nici reehinul nu ţi-a muşcat braţul fiindcă eşti rău, corect?

– Corect! răspunse Liam, uitându-se la Lily. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu ăsta era adevărul!

– Când ţi-ai dat seama?

– În noaptea în care te-ai născut tu, Rose!

– Într-adevăr? întrebă ea.

– Într-adevăr! încuviinţă Liam.

Bucuroasă că avea eeva de făcut cu mâinile, Lily continuă să brodeze, uitându-se la ei. Ea auzise povestea lui Liam în acea ultimă noapte a lor în Melbourne, dar vedea ochii măriţi ai lui Rose, în timp ce-l asculta. Ce dar pentru Liam să aibă o fată fără tată! se gândi Lily. Rose îşi imaginase despre sine că era aşa de rea, încât îşi alungase tatăl, iar aici se afia Liam, spunându-i exact eontrariul, şi anume că ea dăduse un sens vieţii lui în noaptea când venise pe lume.

Stând deoparte, Lily îşi vedea de brodat. Îşi lăsă fiica lipsită de tată şi pe acel bărbat fără fiică să îşi continue eonversaţia, şi încercă să îşi închipuie ce se va întâmpla mai departe.

Anne Neill se afla în grădina dintre hotel şi terenul de parcare, tăind flori, pentru ca să le pună pe mesele din sufragerie. Purta o pălărie mare de pai şi ducea un coş plat, care se umpluse cu cârciumărese, gura-leului şi nemţişor.

Era foarte conştientă de faptul că soacra sa, Camille, stătea în balansoar, urmărindu-i fiecare mişcare. Grădina era o „piesă de rezistenţă", deoarece Camille o crease şi o îngrijise de-a lungul multor ani. Anne, la fel de nervoasă cum se simţea uneori în prezenţa soacrei sale, nu se îndoise niciodată în privinţa adevăratului stăpân al domeniului florilor.

Uitându-se în sus, zări un oaspete de la hotel venind pe aleea pavată cu cărămizi. Avea un păr roşu, răvăşit, strălucind în lumina soarelui – soiul acela de păr creţ şi sălbatic care trebuie să o fi dus în pragul nebuniei pe mama sa, când era copil. Anne zâmbi, în vreme ce bărbatul se apropia.

– Fir-ar să fie! zise el, înainte ca Anne să fi avut prilejul să scoată o vorbă. Am condus toată noaptea şi credeam că nu o să mai ajung niciodată aici!

– Bună! spuse ea. Bine ai venit!

– Mulţumesc! Deci, acesta este hotelul Cape Hawk?

– Da, acesta!

– Oho! exclamă el, rotindu-şi capul, ca să privească de jur împrejur. O felie de port era vizibilă printre copaci. Aşadar, acesta e locul unde se află toate balenierele? întrebă el.

– Da! răspunse ea. Te-ai înscris pentru un sejur pe balenieră? Pentru că aş fi bucuroasă să mergem înăuntru şi să te programez pentru o croazieră!

Îşi scoase mănuşile de grădinărit, conştientă că soacra sa îi urmărea fiecare mişcare – cel puţin Camille încetase, după atâţia ani, să o mai suspecteze pe Anne că ar flirta cu orice oaspete de sex masculin. Propria ei tragedie conjugală influenţase felul în care privea căsătoria oricui alteuiva – inclusiv pe aceea foarte fericită a lui Anne şi Jude. Anne îşi atârnă coşul de braţ şi se îndreptă, împreună cu vizitatorul, spre treptele din faţă.

– Hm, nu am niciun sejur! spuse el. De fapt, nu am nicio rezervare!

Anne făcu o grimasă:

– Oh, dragă! Toate locurile sunt ocupate!

– Chiar aşa? întrebă el, cu ochii albaştri plini de surprindere. Sunteţi atât de departe de civilizaţie şi îmi închipuiam că nu voi avea probleme!

– Ei bine, mulţi oameni vin aici exact pentru acest motiv! spuse ea. Mai ales în timpul verii! Dacă veneai în decembrie, puteai să ai tot hotelul pentru tine! Îmi pare tare rău!

El oftă, rămânând în cadrul uşii şi uitându-se în holul hotelului. Deoarece ziua era atât de senină şi frumoasă, cu greu găseai pe cineva prin apropiere. Un cuplu mai în vârstă stătea pe canapea, privind spre golful albastru. Cameristele treceau în zigzag, în drumurile lor spre camere, unde făceau curăţenie. Uriaşul cămin de la capătul celălalt al holului era curăţat, încărcat cu un strat de lemne. Buchete de flori proaspete împodobeau aproape fiecare masă.

– Ţi-ar plăcea să iei prânzul în sala noastră de mese? îl întrebă ea. S-ar putea să fie o idee bună, dacă, într-adevăr, ai condus toată noaptea!

– Asta aşa e! confirmă el, dar nu arăta niciun pic de oboseală. Ochii îi ardeau, înflăcăraţi, şi a se odihni sau a mânca erau ultimul lucru la care să îi stea gândul.

– Păi, dacă ai venit să vezi balenele, aş putea să îţi aranjez ceva pentru cursa din această după-amiază. De fapt, chiar aş putea să îţi fac o mică favoare – soţul meu este căpitanul.

Bărbatul chicoti, faţa lui pistruiată destinzându-se într-un zâmbet încântător. Anne se pomeni uitându-se la mâna lui stângă – nicio verighetă care să îngrijoreze prietenele ei Nanouk!

– Ai văzut balene beluga pe aici? întrebă el.

– Desigur!

– Aceleaşi beluga care, uneori, se învârt în acvarii? Ca acela din Mystic, Counecticut?

– Da! Deşi noi considerăm că ele aparţin vieţii în sălbăticie!

– Corect! zise bărbatul.

– Aş putea să te ajut să găseşti un alt loc unde să stai! spuse Anne. Unii localnici primesc chiriaşi – şi există şi un motel, la câteva mile mai încolo, care ar putea avea ceva liber. Şi au şi ei o privelişte grozavă!

– S-ar putea să nu rămân! Am venit doar în căutarea unor informaţii! Păru să îi studieze chipul – ca şi când încerca să vadă dacă o cunoştea, sau poate că doar îi amintea de cineva. Eşti de pe aici? Din Cape Hawk, vreau să zic! Locuieşti de multă vreme aici?

– De când m-am născut! răspunse Anne.

– Deci cunoşti oamenii care vin şi pleacă, presupun?

– Da! zise ea, precaută. M-am căsătorit cu unul dintre membrii familiei Neill, care sunt proprietarii hotelului şi ai balenierelor. Într-un fel, supraveghem tot ceea ce se întâmplă.

– Familia Neill? întrebă el, ducându-şi mâna la buzunar, căutând ceva. Eşti rudă cu Camille Neill?

– Da! răspunse ea. Se uită înspre uşa-paravan, dar Camille îşi părăsise balansoarul de pe verandă, probabil ca să tragă un pui de somn.

– Drăcia dracului! exclamă bărbatul.

– Poftim?!

– Aş vrea să vorbesc cu ca! spuse el. Dacă mai este aici! Dacă mai este încă... vie!

– Cât se poate de vie! răspunse Anne, chicotind. Bănuiesc că în clipa asta s-a dus să se odihnească. Pot să verific, dacă aştepţi câteva minute!

Anne aranjă pernele cu inscripţia „Să o aducem pe Rose acasă!" şi ridică receptorul telefonului, când bărbatul scoase o fotografie din buzunar. Îşi drese vocea şi îi arătă lui Anne o insignă.

– Sunt Patrick Murphy, detectiv! spuse el. De fapt, detectiv pensionar, din Poliţia statului Connecticut. Brigada Delicte Majore. Am prins de curând un fir al unui caz vechi,

şi asta m-a adus aici – la Cape Hawk! Sunt în căutarea unei femei care a dispărut cu nouă ani în urmă. Mara Jameson, din Black Hall, Connecticut. Era însărcinată, la data aceea, şi ar trebui să aibă un copil în vârstă de nouă ani. Să-ţi arăt fotografia...

Anne luă fotografia din mâna lui şi inima i se opri în loc. Era prietena ei, cu ochi luminoşi şi strălucitori, zâmbind spre aparat, de parcă ar fi fost cea mai fericită femeie de pe pământ.

– De unde o ai? întrebă ea.

– O cunoşti? o întrebă Patrick Murphy.

– N-aş putea spune asta! răspunse Anne. Încerca să se agaţe de orice pentru a nu îşi arăta faţa. Înghiţi cu greutate, pentru a câştiga timp. Fotografia părea să fi fost făcută chiar ieri – nicidecum cu nouă ani în urmă! Camarada ei din clubul Nanouk Girl aproape că nu se schimbase deloc!...

Chiar atunci, se întâmplă să se uite afară, pe fereastră, şi le văzu pe Marisa şi Jessica Taylor urcând dealul, dinspre port. Jessica ducea o pungă mare – evident încărcată cu multe perne de pin. Anne încercă să prindă privirea Marisei, să o întoarcă din drum, dar nu reuşi. Marisa era zâmbitoare – toate acele spaime întunecate cu care venise acolo păreau să se fi evaporat în ultimele săptămâni.

Ca din întâmplare, Anne înconjură biroul, îl luă pe detectivul pensionat de braţ şi îl conduse în spate, pe veranda dinspre grădină, în partea opusă intrării pe care obişnuia să o folosească Marisa. Inima i-o luase razna. Îşi dădea seama că trebuie să le caute pe camaradele sale Nanouk Girls, înainte de a se hotărî să îi spună ceva detectivului.

– Te pot ajuta! Ziceai că vrei să vorbeşti cu Camille? Păi, treaba aceasta se poate aranja!

– Şi fotografia? insistă el. Ai văzut-o pe Mara Jameson?

– Mi s-a părut puţin familiară, la început! răspunse Anne. Dar chiar nu am văzut-o!

– Aş fi putut jura... începu poliţistul pensionat,vizibil decepţionat. Pălise şi pistruii i se estompaseră.

Anne îl bătu uşurel pe braţ. Trebuia să îl seoată de acolo – acum! –, din acel loc unde putea să pună întrebări care aveau importanţă.

– Uite! spuse ea. Eşti obosit – ai condus tot drumul! Ştiu exact locul unde poţi să te odihneşti şi să aştepţi până îţi aranjez întâlnirea cu Camille.

În vreme ce vorbea, îl conducea spre maşină. Fără o clipă de întârziere – deoarece Camille se afla chiar acolo, nici pomeneală să doarmă, ci stând în balansoarul ei, cu o ceaşcă de ceai în mână, cu vechea-i bănuială în priviri, urmărind-o pe Anne care-l însoţea pe străin la maşina lui.

– Poate că voi încerca restaurantul vostru! spuse el. Pentru prânz.

– Desigur! încuviinţă ea, blestemând în gând. Dar de ce nu ţi-ai lăsa, mai întâi, bagajele la casa de oaspeţi? Este absolut încântătoare – imediat mai sus, la o jumătate de milă! Se numeşte Rose Gables. Este condusă de o prietenă de a mea, Marlena Talbot, şi ştiu că i-ar face plăcere să te găzduiască! I-ai putea arăta şi ei fotografia – e posibil să o fi văzut pe această... Mara Jameson!

Jessica deschise uşa hotelului şi strigă:

– Bună, Anne! Am adus mai multe perne pentru Rose!

– Minunat, dragă! îi strigă Anne, adresându-i repede un zâmbet-fulger detectivului, cu inima bubuindu-i, în vreme ce se ruga ca el să nu se întoarcă şi să o vadă pe fata de nouă ani. Perne! spuse ea. Chiar trebuie să mă ocup de perne! Dar tu poţi să te duci şi să o cauţi pe Marlena, şi ne revedem aici curând, pentru masa de prânz. O aduc şi pe Camille!

– Mulţumesc! zise Patrick, înăbuşindu-şi un căscat. Drumul ăsta cu maşina chiar m-a dat gata! Am condus direct încoace – e cale lungă de pe ţărmul Connecticut-ului!

– Da! Nici nu-i de mirare că eşti obosit! Apropo! spuse Anne, sperând să sune rece. Ce a făcut această Mara Jameson?

– A dispărut! îi răspunse Patrick. Foarte pe scurt, s-a măritat cu un tip nepotrivit şi el a distrus-o! În cel mai rău caz, a ucis-o! Dar s-a întâmplat ceva, mai apoi, care mă face să mă gândesc că probabil a venit aici, să se ascundă!

– Să se ascundă? A intrat în vreun bucluc?

– Nu! Să se ascundă de soţul ei. Se temea pentru viaţa ei!

– Sărmana femeie! murmură Anne. Apoi îl îndrumă pe Patrick spre casa de oaspeţi a Marlenei, arătându-i drumul, după care se întoarse la hotel. Camille o strigă, încercând s-o reţină din goana ei, dar Anne nu se opri să îi spună nici măcar un cuvânt, ci intră în hol.

Jessica şi Marisa aşezaseră grămada de perne cu ace de pin în faţa biroului. Pulsul lui Anne crescu, când ridică receptorul telefonului, uitându-se în dreapta şi în stânga după Marisa. Oare unde dispăruse? Anne trebuia să o găsească! Dar, mai întâi, formă numărul Marlenei şi se rugă ca aceasta să fie acasă.

– Alo! răspunse Marlena.

– Slavă Domnului că eşti acolo! exclamă Anne. Ţi-am trimis un oaspete, să stea la tine!

– Un oaspete! Despre ce vorbeşti? Nu primesc oaspeţi!

– O s-o faci acum! Este un imperativ Nanouk – pentru dragostea de soră! Ascultă, Mar, îi vei da o cameră şi te vei strădui să îl reţii la prânz! Nu îmi pasă ce îi dai, dar nu îl lăsa să se întoarcă la hotel până când nu îţi spun eu că totul este în regulă!

– Cine-i tipul?

– Un poliţist pensionat. Lucrează la un caz vechi – un caz de dispariţie, Marlena! Îţi va arăta o fotografie şi străduieşte-te să nu îţi cadă dinţii când o vei vedea! Spune-i doar că ţi se pare vag familiară – trezeşte-i interesul suficient ca să îţi povestească, aşa ca să nu revină aici înainte să reuşesc să vorbesc cu fetele noastre. Marisa, unde eşti? Era aici, cu câteva clipe în urmă!....

– Şi cum ar trebui să îl ţin ocupat? Să mă culc cu el?

– Dacă e nevoie, da!

– Mata Hari obişnuia să facă asta pentru cauză! spuse Marlena. Şi apoi icni, iar prin receptor străbătu zgomotul unei portiere trântite. E aici! Şi are părul roşu! *Foarte* nostim! Deşi doar am glumit, când m-am referit la treaba cu culcatul! Aşa cred!

– Pregăteşte-i ceva bun pentru prânz! spuse Anne, încercând să îşi recapete răsuflarea. Aminteşte-ţi: pentru Nanouk Girls!

– Pentru Nanouk Girls! repetă Marlena, închizând telefonul.

23

Când sosi momentul ca Rose să fie externată din spital, toate asistentele medicale se aliniară, purtând cerceii din pin de brad canadian, aurii şi argintii, pe care îi făcuse Jessica pentru ele, aşa cum făcuse şi pentru cele din Melbourne. Ele îi urară lui Rose o vară minunată, spunându-i că le va fi dor de ea, dar să nu se grăbească să revină prea curând.

Rose le mulţumi pentru tot, şi la fel făcură Liam şi Lily, iar apoi urcară într-un taxi, care să îi ducă la aeroport. Rose tot încerca să îşi ridice mâna stângă în dreptul pieptului – pentru a-şi feri inima – dar doctorul Neill i-o atingea delicat, reamintindu-i să nu facă asta. Ea se gândi la braţul lui artificial, dându-şi seama că, dacă el se obişnuise să utilizeze ceva atât de străin de propriul trup, şi ea putea să se deprindă cu noi obiceiuri.

Pe drumul spre aeroport, îi fu greu să nu observe cum se priveau unul pe celălalt mama sa şi doctorul Neill. Rose îi

văzuse făcând la fel pe Anne şi pe Jude. Acest lucru o făcea fericită, dar, în acelaşi timp, o şi speria. Dacă doctorul Neill se purta aşa drăguţ doar fiindcă Rose fusese atât de bolnavă?! Dacă acum, că ea se făcuse bine, se va duce să se ascundă din nou, pe barca lui, sau în birou şi în casa de pe deal, departe de orice, inclusiv de Rose?!

Şi dacă mama sa va fi iar ocupată cu magazinul ei, încruntându-se la oricine, în afară de Rose şi de Nanouk Girls din Nordul îngheţat? Uneori, Rose dorea să îi amintească mamei sale că acest club se presupunea a însemna evadarea din Nordul îngheţat – *nu* înălţarea unor aisberguri, şi ziduri de zăpadă, şi igluuri, ca o fortăreaţă care să te apere de toate!

Aşa că acest nou fel de a se privi unul pe celălalt – al mamei ei şi al doctorului Neill – o făcea să fie foarte nervoasă. Pe neaşteptate, ea îşi aminti de ceva.

– Şi Nanny se întoarce acasă? întrebă Rose.

– Nu ştiu! răspunse doctorul Neill. Va fi realmente interesant de observat, după ce vei ajunge la Cape Hawk!

– Te-ai uitat azi după ea pe computerul tău?

– Nu, nu încă! O putem face acum...

În timp ce el deschidea computerul, încercând să nu o lovească pe Rose, aceasta îşi ţinea respiraţia. Nu îşi dădea seama de ce, dar se simţea speriată. Dacă doctorul Neill nu o putea localiza pe Nanny pe ecran? Şi dacă ea nu se întorcea acasă? Rose se gândea la toate pericolele din portul Boston – mulţimea aceea de ambarcaţiuni, cu elicele lor mari!

– Hmmm! mormăi doctorul Neill, după o clipă.

– Ce se întâmplă? întrebă Rose, simţind că o cuprinde frigul pe dinăuntru.

– Nu o văd! răspunse el.

– Liam? întrebă şi mama ei.

El rămase tăcut o vreme, tastând. Rose se uită la ecran şi zări toate acele luminiţe purpurii. Brusc, se simţi îngrozită, ca şi când ar fi fost sigură că Nanny fusese mâncată de rechini.

– Poţi lărgi aria de căutare? îi ceru mama ei, aplecându-se deasupra fiicei sale, ca şi când ei îi păsa la fel de mult de Rose, ca acesteia de Nanny – şi *nimeni* nu îi purta de grijă lui Nanny mai mult decât Rose!

– Uite-o! exclamă el, cu o voce intrigată. E acolo... Atinse punctul verde cu degetul. Numai că... se îndreaptă într-o direcţie greşită!

– Ce înseamnă asta? întrebă Rose, încă incapabilă să distingă toate acele lumini licărinde, pe lângă conturul cotit al ţărmului.

– Se duce spre sud! răspunse Liam. Deja s-a îndepărtat de Boston! Vezi? Înconjoară Cape Code şi înoată spre Martha's Vineyard!

– Dar balenele beluga au nevoie de apă rece! spuse Rose, aducându-şi aminte de cele aflate în timpul croazierei de ziua ei de naştere. Ele trăiesc în Oceanul Arctic şi nu trec niciodată dincolo de Cape Hawk, în timpul verii!

– Este foarte neobişnuit! zise Liam.

– Credeam că a venit la Boston pentru mine! exclamă Rose, cu ochii plini de lacrimi. Pe neaşteptate, inima o durea cumplit – însă nu inima ei adevărată, cea care fusese operată, ci cealaltă inimă, cea dinlăuntrul său, aceea pe care nu o poţi vedea niciodată.

– Asta a şi făcut! spuse Liam. Sunt sigur, Rose, pariez pe orice!

– Atunci de ce a luat-o în altă direcţie, îndepărtându-se de casă?

– Nu ştiu! răspunse el, îmbrăţişând-o. Poate că este dezorientată! Uneori, o schimbare de temperatură poate să provoace confuzie! O vom urmări tot restul zilei – pariez că se întoarce singură!

– Trebuie să se întoarcă! spuse Rose, cu obrajii şiroind de lacrimi fierbinţi. Dacă se rătăceşte din cauză că a venit să mă găsească pe mine, nu ştiu ce voi face!

– Puişor! interveni mama ei. Cum să te convingem să nu te mai învinovăţeşti singură pentru asemenea lucruri importante? Te rog, Rose!...

– Cred că a venit momentul să vă spun povestea aceea! zise doctorul Neill.

– Povestea! strigă Rose. Când mama ei o privi, nedumerită, ea continuă: Vulturul de mare şi pisica neagră! Ai promis să mi-o povesteşti! Acum două zile, când a intrat doamna fizioterapeut.

– Da, aşa e! îşi aminti mama sa.

– S-a întâmplat după ce tu m-ai întrebat cum pot fi prietene două fiinţe diferite. O fetiţă şi o balenă. Sau un vultur de mare şi o pisică neagră.

– Povesteşte-ne! îi ceru Rose.

– Unele animale sunt compatibile şi altele sunt duşmani fireşti, începu el. Altele pot fi chiar neutre – conviețuiesc, respectându-se reciproc. Ceea ce, în lumea lor, înseamnă că nu se atacă şi nici nu se mănâncă unele pe altele!

– Mai uşor de zis decât de făcut! murmură mama ei, uitându-se afară, pe fereastră.

– Ei bine, a fost odată un vultur de mare. Era în vârstă, cu penele bătrâne, zdrenţuite, şi cu un cârlig de undiţă prins de aripa stângă. Voise să zboare spre un banc de heringi şi unul dintre pescari îl prinsese în cârlig, din greşeală. Undiţa era aşa de încordată încât, atunci când a tras i-a rupt vulturului aripa. Toţi vulturii tineri râdeau de el. Îl ignorau şi nu îi dădeau nimic din prada lor. Aşa că el a plecat departe, de unul singur, pe deasupra falezelor joase şi întunecate – le ştii, acelea de la capătul fiordului, unde copacii cresc aşa de deşi, că lumina pătrunde cu greu. Era, totuşi, un vultur de mare destul de bun. Se gândea cum să pescuiască, chiar cu aripa ruptă. Lăsă să i se vindece oasele, şi tendoanele, şi penele. Stătea pe marginea fiordului şi, când era momentul potrivit, înşfăca un hering argintiu sau un somon, fără să fie nevoie să îşi

desfacă aripile. Niciun alt vultur de mare nu ajunsese până acolo. Fiordul era cumplit şi minunat, şi el era singur. Nu avea niciun concurent pentru peştele care înota pe lângă el. Până într-o zi, când observă o pisică neagră, ce stătea pe malul opus. Era aşa de lucioasă – la început îşi închipui că era o focă! Blana îi era neagră şi netedă, şi avea ochii verzi, mai strălucitori decât o stea. Dar nu erau nişte ochi fericiţi, ci unii care văzuseră pericolul – cruzimea şi brutalitatea, şi inaniţia. Era o pisică numai piele şi oase, dar prindea destul peşte cât să hrănească o armată de pisici. Şi într-o zi, vulturul de mare o urmări. Vulturii de mare au ochi buni, chiar când au aripile rupte. O văzu strecurându-se prin tufişuri, cărând un peşte uriaş. Când vulpile şi bursucii încercară să i-l ia, ea se luptă şi îi izgoni. Niciun animal nu îi putea lua peştele – şi vulturul de mare descoperi de ce!

– De ce? întrebă Rose. Taxiul intrase în tunelul de sub Boston Harbor.

– Fiindcă ea avea o pisicuţă! O pisicuţă mică, slabă şi neagră, cu ochii verzi, la fel de strălucitori ca ai mamei sale. Doctorul Neill se uită pe deasupra capului lui Rose la mama ei şi Rose îl putu vedea înghiţind cu greutate, înainte să continue povestea. Vulturul de mare nu era obişnuit să vadă un alt animal pe porţiunea sa de fiord. Se obişnuise cu independenţa lui. Însă ceva în legătură cu pisica îl făcu să fie bucuros că ea era acolo. Începu să se uite la ea, pescuind în apă, de cealaltă parte. Se pomeni că se simte singur, în zilele când ea nu se arăta. Şi când pisicuţa ei crescu de ajuns de mare şi începu să intre în apă, ca să pescuiască, ei bine, acest lucru îl făcu foarte fericit!

– Pisicuţa pescuia?

– Da! Fiindcă mama ei o învăţase foarte bine!

– Aceasta este o poveste despre animalele care cred că n-ar trebui să se împrietenească? întrebă Rose.

– Da! răspunse el. Ca tine şi Nanny!

– Nu este despre mine şi Nanny! spuse Rose, privindu-l pe doctorul Neill foarte pătrunzător.

– Nu?!

Rose scutură din cap.

– Eu cred că este, Rose! zise mama ei.

– Nu! repetă ea, cu încăpăţânare. Vulturul avea o aripă ruptă, corect?

– Corect! răspunse doctorul Neill.

– Pisicuţa avea gheruţe nostime, bine întinse? întrebă Rose, ridicându-şi mâinile, mişcându-şi încoace şi încolo degetele ei apropiate.

– De fapt, chiar avea!

Rose dădu din cap, afirmativ. Se uită fix la mama ei.

– Pisica neagră! spuse Rose, întinzându-se, să atingă părul negru, lucios al mamei sale. Apoi se întoarse spre doctorul Neill şi îi atinse proteza. Nu voia să îl necăjească, spunând „Aripă ruptă".

În loc de aceasta, când taxiul ajunse la aeroportul Logan, Rose doar oftă. Doctorul Neill spusese o poveste ţrăguţă, dar aceasta nu o aducea pe Nanny înapoi. Rose se bucura atât de mult că se simţea bine, că operaţia fusese un succes şi că se afla în drum spre casă, să se bucure de vara. Dar ce importanţă avea, dacă Nanny se rătăcea, înotând spre sud? Nu se putea să meargă toate bine, măcar o dată?

Duse erau zilele tinereţii sale! se gândea Patrick. Nopţile când, făcându-şi munca de poliţist, mintea îi rămânea în alertă şi trupul se menţinea plin de forţă, iar vederea îi era pătrunzătoare şi nu rata niciun lucru! Îşi amintea supravegherile de câte douăzeci şi patru de ore, şi urmăririle pe distanţe lungi, şi investigaţiile ce presupuneau incursiuni în douăsprezece state şi în Canada. Însă goana de noaptea trecută – din Silver Bay, în sus, pe I-95, către Maine Turpike, şi apoi până în Cape Hawk – nu-i priise. Avea doar patruzeci şi şase de ani, dar se simţea ca un bătrân!

După ce „găsise" „casa de oaspeţi" a Marlenei Talbot – Patrick era aproape sigur că oaspeţii cu plată nu erau ceva obişnuit aici! – o urmă pe Marlena în sus, pe scări, până la un dormitor foarte încântător, îi mulţumi şi se întinse să tragă un pui de somn scurt.

Trei ore mai târziu, după ce dormise tot timpul prânzului şi o parte din după-amiază, Patrick se afla în sufrageria Marlenei. Îşi frecă ochii, luând paharul de coca cola pe care i-l umpluse ea, sorbi şi se uită împrejur. Drumul cu maşina de o noapte întreagă îl dăduse gata cu totul şi acum plătea preţul.

– Serios! spuse el. Chiar mă pot duce la hotel, ca să cinez!

– Nici nu vreau să aud! îi răspunse ea. Face parte din şarmul afacerii mele – vei mânca mâncare gătită în casă! Sunt în stare cei de la hotel să îţi ofere asta? Cred că nu!

– Afacerea ta! zise el, luând o înghiţitură mare de cola şi privi în jur. Nu văzuse niciodată un loc mai plin de intimitate. Peste tot erau bibelouri– lucruri personale, precum prespapieruri din argilă, făcute, evident, de copii sau nepoţi, apărătoare lucrate de mână pe spătarul fiecărui fotoliu, goblenuri pe perete şi un morman de perne pătrate, toate mirosind a pin, pe care era scria „Să o aducem pe Rose acasă!"

– Da! zise ea. Afacerea mea! Nu mi-e uşor, lucrând în umbra hotelului Cape Hawk. Cu toate instalaţiile lor şi balenierele, e greu să concurezi cu ei. Nu mă pot baza decât pe mâncarea gătită în casă, pentru a atrage partea mea de turişti şi banii lor.

– Sunt sigur! spuse el, uitându-se la ceas. Oare de ce femeia aceea de la hotel nu îl anunţase în legătură cu Camille Neill?

Marlena se dusese în bucătărie, agitându-se pe acolo. Patrick scosese articolul de ziar şi fotografia Marei. Marlena o privi, cu chipul împietrit. Citi relatarea, remarcă părul negru,

zâmbetul luminos, faptul că era însărcinată când dispăruse. Nu! spuse ea. Nu îşi putea aminti să o fi văzut pe aici, prin Cape Hawk.

– Ascultă! zise Patrick. Sunt sigur că mâncarea ta este delicioasă, dar aş face mai bine să mă duc la hotel! Este ora cinei şi am ceva întrebări de pus. Sper să nu fi plecat Camille Neill!

– Să plece? Nu pleacă niciodată! Este proprietara locului şi îl conduce cu o mână de fier! Te rog, nu pleca, detectiv Murphy! Ce va crede Camille când îi vei spune că stai la Rose Gables şi nu îţi dau să mănânci? Apropo de Rose Gables, nu ţi-ar plăcea să afii cum a primit casa mea acest nume? Ai observat acei trandafiri albi, care cresc pe spaliere? Ei bine, eu i-am sădit şi i-am îngrijit! Ştiu că acesta este un loc puţin cam modest şi umil...

– Marlena... încercă el să spună ceva.

– Deloc mare, nu ceea ce te-ai aştepta de la o casă numită Rose Gables *, dar este primul meu cămin care îmi aparţine! Cel dintâi loc pe care l-am cumpărat vreodată eu însămi! Am făcut-o după divorţ!

– E o poveste minunată, dar...

– Şi am primit mult sprijin de la toate prietenele mele, dragele mele prietene, Nanouk Girls!

– Ce prietene? întrebă el, nedându-şi seama imediat de ce numele acesta îi suna familiar.

Marlena deschidea şi închidea uşa cuptorului. Auzi aerul ieşind, pe când desfăcea o pungă cu chipsuri. Capacul unui borcan scârţâi. O clipă mai târziu, ea intră în sufragerie, ducând o tavă. Pe ea era aşezat un şervet brodat, un vas cu un singur trandafir alb şi o farfurie acoperită cu un alt şervet brodat.

Trăgând şervetul la o parte, Marlena exclamă:

---

* Frontoanele cu trandafiri (engl.) (n.tr.).

– Voilà!

Patrick privi în jos, spre cina sa: un sandvici cu brânză la cuptor, murături şi nişte chipsuri.

– Oh! exclamă el. Ea glumea, cumva? Pentru prima oară, Patrick se întrebă dacă nu cumva nimerise într-o versiune din Noua Scoţie a lui Bates Motel. Sau poate că ea era ca doamna nebună din *Misery!* Sandviciul părea bun, aşa că îl mâncă rapid. Probabil că ea se mândrea, într-adevăr, cu sandviciurile sale cu brânză la cuptor! Dar se gândi că protestele ei împotriva hranei de la hotel erau puţin ciudate.

– Foarte bun! spuse el. Mulţumesc! În regulă, acum pornesc spre hotel...

– Ai vrea să asculţi meciul de baseball? îl întrebă ea, părând înnebunită şi uşor disperată. Sau mi-ai putea face plăcerea să ascultăm muzică? Îmi place foarte mult – cântam, când eram copil, şi am exersat chiar şi de când am divorţat! Oh! Sau să îţi arăt broderiile mele! Cunosc mulţi bărbaţi cărora nu le pasă...

Înainte ca el să o poată opri, ea scoase un sac pentru lucrul de mână sau cam aşa ceva. Îi arătă aţele, firele toarse şi ce mai avea pe acolo. Asta îi aminti de ceva, dar nu îşi dădea seama ce anume.

– Ce ai zis mai devreme? Nanouke Girls? Ce sunt ele?

– Un trib de femei războinice de odinioară! răspunse ea, cu chipul ca de cenuşă. Chiar de aici, din Noua Scoţie. Se îmbrăcau în aurora boreală, alge şi sidef, bântuiau falezele şi golfurile, şi supravieţuiau fiecărei perioade de îngheţ prin care treceau.

– Şi ele te-au ajutat să îţi revii după divorţ? întrebă Patrick, uitându-se la lucrul ei, descoperind brusc o foarte clară imagine, în vreme ce se auzea muzica.

– Da! îi răspunse ea, sfidător.

– Tu mă minţi, nu-i aşa, Marlena?

– Nu te mint! Ele m-au ajutat!

– O cunoşti pe Mara Jameson, e adevărat? întrebă el.

Marlena Talbot nu îi răspunse, dar roşeaţa feţei şi lacrimile de furie din ochii ei îi spuseră tot ce îi trebuia. Patrick Murphy înşfăcă fotografia şi cheile maşinii şi părăsi Rose Gables.

Când ajunse la maşină, îşi căută telefonul mobil. Exista o singură persoană pe care voia să o sune – să îi spună cât de aproape se afla de a da de urma Marei. Cineva care ştiuse, în tot acest timp, unde se afla – acum era sigur de asta. Auzind cuvântul „Nanouk", totul devenise atât de clar! Formă numărul, pe care îl cunoştea cu inima, pregătit să ia legătura cu ea – dar aceasta nu ridică receptorul şi se auzi robotul: „Alo! spunea o voce de femeie. Nu sunt aici acum, dar, dacă vă lăsaţi numele şi numărul de telefon, vă sun eu, cât de repede pot!"

Din prima clipă când îl auzise, Patrick îi spusese lui Maeve că ar trebui să schimbe mesajul. Că ar trebui să înregistreze o voce de bărbat pe robot, sau, cel puţin, să spună „noi", în loc de „*Eu* nu sunt aici acum!" Dar încearcă să o determini pe Maeve să facă ceva!

– Maeve! spuse el. Sunt Patrick Murphy! Am ceva să îţi spun! Te sun eu mai târziu! Dar s-ar putea să am veşti bune, în curând! Şi închise, gândindu-se că, desigur, Maeve le cunoştea deja.

24

Agentul Secret verifica în fiecare zi, încercând să înlăture valul de necazuri provocate de Zori Albe. Întregul site de mesaje era plin cu rânduri care titrau „Agentul Secret mi-a furat banii!" sau ceva de acest gen. Chiar de când Zori Albe

îşi plasase mesajul despre verificarea hărţii pe NOOA, întregul site al lui SpiritTown realiză că sora Agentului Secret locuia cu multe mile la sud de traseul uraganului şi casa ei nu putea fi distrusă – sau măcar grav avariată. Şi toţi îşi doreau banii înapoi!

O mulţime de gânduri îi alergau prin minte Agentului Secret. Cum de putuse omite verificarea traseului uraganului Katrina? Se gândea la toţi acei oameni rămaşi fără casă, răniţi, aşteptând ajutorul în care să găsească o consolare după dezastru! Oare de ce nu se informase mai bine?

Căţeaua îl făcuse de râs în ochii celor de pe site! Oricine ar fi fost, era la fel de rea ca soţia lui. Mereu cu gura pe el, stricându-i planurile. Nu contase cât de mult încercase, niciodată nu fusese suficient de bun pentru ea! La fel ca Zori Albe – distrugându-i planurile! Şi reputaţia. Avusese atâta grijă să construiască întreaga afacere, iar Zori Albe i-o dărâmase ca pe o casă din cărţi de joc!

Şi dacă Agentul Secret ar fi avut, într-adevăr, o soră? Şi dacă ea chiar şi-ar fi pierdut casa în groaznicul uragan? Totul îi fusese luat de o căţea răzbunătoare! Îi luase vata de zahăr de pe băţ! Îi distrusese reputaţia! Să iei bani chiar din mâinile oamenilor lipsiţi de adăpost! Toţi acei bani pe care îi strânsese Agentul Secret – dacă el i-ar fi trimis, într-adevăr, surorii sale? Acesta era felul de resurse despre care o căţea răzbunătoare habar n-avea!

Zori Albe!

Tastă numele pe site, căutând după profil. Ceea ce văzu îi oferi un punct de plecare. Înainte, când mai căutase, nu găsise nimic listat acolo. Acum, descoperi un nume: „Patty Nanouk".

Patricia – acesta era numele real al soţiei sale! Ar fi putut fi chiar ea? Acolo, afară, în cyberspaţiu, doborându-l? Şi ce însemna „Nanouk"?

Derulă câteva rânduri mai jos, în locul unde era trecută

„ocupația". Apoi citi ce scrisese ea – Zori Albe, Patty Nanouk sau oricine ar fi fost – „Cruciat pentru dreptate împotriva bărbaților psihopați."

Ea era! Chiar ea! Cât de des îl numise ea psihopat? Și cât de des încercase el s-o liniștească, spunându-i că da, era un psihopat, era adevărat, dar asta din cauza copilăriei sale îngrozitoare, când fusese abuzat! Nimeni nu îl iubise niciodată, niciodată, cum o făcea ea, nimeni altcineva nu era în stare să îl vindece, ca ea!

Făcuse terapie, îi spusese! Se dusese la întâlnirile de grup! Exista un ajutor disponibil acolo – iar el încerca să procedeze cât mai bine! Ea nu înțelegea asta? Dorise doar să plece departe – să lase totul în urmă? Fiindcă, dacă o făcuse, atunci ea nu era mai bună decât el! De fapt, era mai rea!

Nu exista remediu pentru ceea ce avea el! Depresia era o boală acceptată – și de maladia asta suferea el. Dorise s-o iubească – dar, fiind un psihopat, era greu. Când îi spuseseră că nu are conștiință sau empatie, ei bine, nu era chiar adevărat. Avusese empatie. Trăise sentimente. Adânc, în sufletul său, simțea durerea de a fi un copil abuzat și ceea ce făcuse aceasta din el. Îi luase toată bucuria pe care ar fi trebuit să o aibă ca adult – ca soț sau ca tată. Se supăra pe el însuși!

Cum puteau să spună că el nu avea empatie?

Ei bine, la dracu' cu Zori Albe, Patty Nanouk și soția sa! Se întreba dacă nu cumva acestea erau una și aceeași persoană! Sincer, nici nu îi păsa. Își deschisese site-ul porno și pălăvrăgea pe chat-ul supraviețuitorului unui incest cu o fată pe care o cunoscuse online noaptea trecută și dăduse total uitării ce se întâmplase pe site-ul SpiritTown.

Terminase! Existau o mulțime de alte chat-uri pe acolo, o mulțime de alte inimi în suferință, cu prea mulți bani și o nevoie de a scăpa de ei – și Agentul Secret avea un cont cu plată directă!

Nu mai exista niciun Agent Secret! De acum înainte, cel

puţin până când va găsi un proiect interesant, ce necesită o îndemânare creativă, el urma să fie doar „Edward".

Patrick se întoarse, în cele din urmă, la hotelul Cape Hawk, exact când soarele se afla deasupra portului. Ultima dintre baleniere se îndrepta spre doc, lăsând o dâră argintie în urmă. Ceea ce aflase despre Maeve îl azvârlise într-o sumbră tristeţe – crezuse că se puteau încrede unul în celălalt!

Simţi un impuls să se îndrepte spre apă, să urce pe un vas. Nu îi plăcea să simtă pământul sub picioare un timp prea îndelungat – avea nevoie de senzaţia pe care i-o ofereau o punte şi valurile izbindu-se de pereţii vasului. Spera că Flora era în regulă, fără el, păzind *Probable Cause* împreună cu Angelo. Şi mai mult decât atât, spera că va rezolva acest caz, până la sfârşitul nopţii.

Alungându-şi gândurile, urcă din nou treptele verandei spre hotel. Înăuntru, holul era animat. Acordurile formaţiei Celtic răzbăteau dinspre bar. Oameni îmbrăcaţi pentru cină intrau şi ieşeau din camera oficială unde se cina. Chelnerii serveau băuturi celor din holul cu şemineul, în care trosnea focul. Deşi se aflau în luna iulie, aici, în nord, aerul era destul de rece.

Din clipa când intră pe uşă, remarcă semicercul de femei uitându-se în direcţia lui. Femeia pe care o întâlnise întâi – şi care îl trimisese la Rose Gables – stătea în faţă şi el îşi făcu drum spre ea. Femeile din spatele ei nu zâmbeau.

– Ei, ei! exclamă el. Nu este chiar doamna care mi-a spus că nu mai sunt camere la hotel? Ar trebui să îţi mulţumesc că m-ai trimis la Casa del Brânza Fripta! A fost o diversiune inteligentă!

– Marlena îţi transmite scuzele ei! Am luat-o prea din scurt! Ea este o excelentă bucătăreasă, dar nu i-am oferit nici măcar o indicaţie! Îmi pare rău!

El îi ignoră scuzele.

– Există, cu adevărat, o Camille Neill?

– Există! Eu sunt nora ei, Anne Neill.

– Deci partea asta e adevărată!

– Da! Regret s-o spun, dar chiar doarme acum! Va fi aici mâine-dimineaţă! O vei putea întreba atunci orice doreşti!

– De ce m-ai îmbrobodit, când este evident că o cunoşti pe Mara Jameson? întrebă el.

– Cât de evident? întrebă Anne.

Era înaltă şi elegantă, şi avea o grămadă de expcrienţă în a se înţelege cu oamenii. Lucrând la hotel, probabil că strunise o mulţime de beţivi şi smuciţi. Însă răbdarea lui Patrick era foarte redusă în clipele acelea.

– Cucoană! spuse Patrick, încercând să rămână politicos. Este evident, deoarece ochii ţi-au sărit, practic, din orbite, când i-ai văzut fotografia! Şi fiindcă m-ai trimis la vânătoare de gâşte sălbatice în casa bietei Marlena! Ce dracu' ţi-ai închipuit despre mine? Şi dacă eram un ucigaş în serie? Sunt complet străin şi tu mă expediezi la casa prietenei tale, să trag un pui de somn! Oh – şi deoarece mi-a povestit despre Nanouk Girls!

– Poftim? întrebă Anne, şi se făcea ecoul numeroaselor femei care stăteau în spatele ei, fixându-l pe Patrick cu priviri ca nişte pumnale.

– Nanouk Girls! Spunea eă Nanouk Girls au ajutat-o să treacă prin divorţ, şi atunci mi-am dat seama!

– Şi cam ce anume crezi că ştii? îl întrebă una dintre femei.

– Mi-a povestit că acestea sunt un trib de femei războinice! răspunse el. Un fel de grup străvechi de femei, care se îmbrăcau în zori de ziuă şi apus de soare, sau cam aşa ceva!

– Străvechi! zise altă femeie, ehicotind.

– Aurora boreală, nu zorile şi apusul! îl corectă o alta.

– *Noi* suntem Nanouk Girls! îi explică Anne. Suntem un club de prietene!

– Prietene? întrebă el, uitându-se pe deasupra capetelor lor la un poster ce anunța o croazieră cu baleniera – cu conturul unei balene ce își flutura coada în depărtare, pe mare.

– Da! răspunse ea. Ne sprijinim una pe alta.

Patrick se încruntă, încurcat. Dacă aceasta era adevărat...Puse laolaltă ceea ce aflase cu tocul ochelarilor pentru brodat pe care îi văzuse la Maeve. Doar un lucru mic, totdeauna pe masa sa, lângă teancul ei de cărți – tocul ochelarilor avea un fundal crem, cu cuvântul „Nanouk" lucrat cu majuscule, în diferite nuanțe de albastru, cu fire toarse. Și cu un foarte slab contur al unei cozi de balenă, ale cărui fire se roseseră.

– Dacă aceasta este adevărat, spuse el, atunci cred că Mara Jameson este o membră a clubului vostru!

– Noi nu cunoaștem nicio Mara Jameson! spuse Anne, iar Patrick scoase fotografia și o arătă celor din jur.

– Poate că nu o cunoașteți sub acest nume! zise el. Dar se află aici, o știu! Și are o fiică de nouă ani!

Marisa și Jessica stăteau la biroul din hol al lui Anne, urmărind totul prin ușa de sticlă. Anne le avertizase despre vizita detectivului. Reușise să le prindă mai devreme, când veniseră cu cel din urmă lot de perne cu ace de pin. Din cauza încurcăturii – având acolo un ofițer de poliție pensionat, care căuta o femeie ce dispăruse cu nouă ani înainte – Anne le chemase pe Nanouk Girls, ca să hotărască ce este de făcut.

Unele dintre femei, devenite victime ale violenței domestice, fuseseră rău primite de către poliție și tribunale. Oamenii legii nu înțelegea situația. Aveau în fața lor un bărbat chipeș, bun orator, precum Ted, și o femeie care țipa, atât de neconvingătoare, ca Marisa, și, în cele mai multe cazuri, ei îi dădeau crezare bărbatului.

Odată, Marisa se dusese la tribunal ca să ceară un ordin de restricţie împotriva lui, dar, cum nu avea nicio evidenţă fizică a loviturilor, iar de la ameninţări trecuseră zece ore, judecătorul i-a refuzat eliberarea unui ordin. Marisa plecase, tremurând. Oare cum să le fi explicat că se aflase într-o asemenea stare de şoc, încât cu greu îşi putea aminti în detaliu ceea ce îi spusese el, groaza pe care o trăise când o trăgea de păr şi îi spunea că dacă încearcă vreodată să îl părăsească va da de urma ei şi o va face pe fiica sa să sufere?

Marisa îşi dădea seama că unele dintre Nanouk – mai în vârstă, mai înţelepte şi mult mai refăcute decât Marisa – trecuseră prin experienţe similare cu poliţia. Anne o ştia şi ea, şi nu voise să ia nicio hotărâre fără să se consulte cu fiecare. Iar Marisa avea, cu siguranţă, nevoie de sfatul prietenelor sale, cu privire la cea mai bună decizie pe care urma să o ia.

– Dacă îi spui lui, poate că Ted va ajunge la închisoare! zise Jessica, trăgând cu ochiul prin fereastră.

– Sau poate că nu! ripostă ea.

– A omorât-o pe Tally!

– Ştiu, puişor!

– Şi a spus că ne răneşte şi pe noi!

– Exact! De aceea vreau să fiu prudentă! Povestindu-i despre Ted nu înseamnă obligatoriu că vom fi în siguranţă!

– Adică ar fi posibil ca oamenii să nu ne creadă?

– Da! răspunse Marisa. Dar nu se putea uita în ochii Jessicăi. De mult nu mai era sigură în această privinţă. Atunci când fugise, fusese aşa de înspăimântată! O epavă tremurândă a fiinţei care fusese altădată! Dar găsise curajul de a-şi lua fiica şi de a pleca, pentru salvarea ei. De-a lungul ultimei luni, se împrietenise cu aceste femei minunate şi ele o credeau – fiecare dintre ele! Determinând-o, în cele din urmă, pe Marisa să fie în stare să se încreadă în ea însăşi!

– Ce ar fi aşa de rău, dacă i-ai spune? întrebă Jessica.

Deja le-am destăinuit adevăratele noastre nume! Putem să ne ducem acolo chiar acum şi să vorbim cu poliţistul! Şi s-ar putea să îl aresteze pe Ted!

– Hmmm!...

– Ne-am putea revedea prietenii noştri de acasă! Pe mătuşa Sam... N-aş vrea să părăsesc Cape Hawk pentru totdeauna – mi-ar fi prea dor de Rose! Dar, mami, tu nu ai vrea să te întorci iar acasă? Dacă ne-am dori asta?

– Ba da! spuse Marisa, calmă, dar dorul de vechea ei viaţă era aşa de puternic, că o făcea să sufere.

– Atunci, hai să mergem acolo, mămico!

– Eşti sigură? Că facem ceea ce trebuie?

Fiica ei o privi, lung şi pătrunzător. Îşi înălţă capul, atingând obrazul Marisei. Ochii ei o implorau şi Marisa putu descifra mesajul, înainte de a fi rostit cu voce tare.

– Tu eşti mama! spuse Jessica. Tu trebuie să decizi!

Şi Marisa îşi dădu seama că avea dreptate. Sărută creştetul capului fiicei sale, inspiră adânc şi, deoarece ea era mama, deschise uşa biroului.

Zborul fusese lung şi drumul cu maşina de la aeroport le luase o veşnicie, dar, spre uimirea lui Lily, Rose era complet trează şi se simţea în putere. Geamurile camionetei lui Liam erau coborâte şi aerul sărat, rece şi proaspăt, de la Cape Hawk, năvăli înăuntru. Lily îşi ţinea un braţ în jurul umerilor lui Rose şi inhala mirosul de molid şi pin.

– Miroase ca pernele mele! spuse Rose.

– Chiar aşa şi e! zise Lily.

– Jessica scria în ilustrata ei că se vând la hotel! spuse Rose. Lângă o fotografie cu tine şi cu mine!

– Oh! exclamă Lily. Ce drăguţ!

– E adevărat! confirmă Liam. Este o adevărată expoziţie, chiar în hol!

– Putem să vedem? întrebă Rose. În drumul nostru spre casă!

– Oh, scumpo, este aşa de târziu! Trebuie să te băgăm în pat!

– Dar sunt curioasă! spuse Rose. Vreau să văd! Şi, în plus, tu nu îţi doreşti să o vezi pe Anne? Şi poate pe unele dintre celelalte Nanouk Girls? Şi să le arăţi că sunt bine?

Lily îşi strânse buzele. Îşi dorise atât de intens să îşi vadă propria sa rudă îndrăgită – care îi lipsise aşa de mult, în timpul ultimei perioade dificile cu Rose! Să îl aibă pe Liam alături fusese minunat, dar avea o fundamentală nevoie de a lua legătura cu bunica sa, cea mai apropiată fiinţă, care îi ţinuse loc de mamă. Sau, în locul ei, cu Nanouk Girls din Nordul îngheţat!

Chiar dacă numai una dintre ele se afla la hotel – şi avea convingerea că măcar Anne era acolo – ea şi-ar fi dorit o îmbrăţişare plină de dragoste şi ocazia de a sărbători cu prietenele care o susţinuseră pe ea şi pe Rose. Se uită la Liam, concentrat asupra drumului. Avu impresia că bunica ei o bate uşor pe umăr, sfătuind-o să o facă.

– Te-ai supăra dacă am opri acolo? întrebă ea. Poate că vrei să ajungi acasă!

– Lily, dacă tu şi Rose doriţi să mergeţi acolo, merg şi eu cu voi! răspunse el.

– Deci putem? întrebă Rose, când camioneta traversă podul de deasupra fiordului şi înainte le apăru priveliştea luminilor din Cape Hawk – cuibărit în vale, între două imense faleze stâncoase.

– Putem! răspunse Lily.

Anne era un pachet de nervi! O situaţie absolut, complet nenorocită! Duplicitatea nu fusese niciodată punctul ei forte – abia de reuşea să îi spună o minciună nevinovată lui Camille, afirmând că ea arăta drăguţ, când, de fapt, părea foarte bolnavă şi prăpădită! Însă începuse să mintă chiar din clipa când sosise detectivul Murphy – şi încă nu se oprise!

O pusese pe biata Marlena să pretindă că asigură un pat şi micul dejun – şi apoi efectiv o umilise, când aceasta ajunsese să ofere un sandvici cu brânză cu tot ceremonialul cu care un maestru bucătar serveşte un cordon-bleu! Dumnezeule, Nanouk Girls o vor ironiza tot restul zilelor sale!

Se întreba îngrijorată, s-o tragă deoparte pe Marisa, să îi ceară s-o ascundă pe Jessica – şi amândouă să rămână ascunse, până când drumul va fi liber şi se vor asigura că Murphy plecase – unde aveau să ducă toate acestea. Anne se afla la conducerea jocului, asta era sigur – gândind repede, asigurându-se că *toate* prietenele ei erau protejate!

Le telefonase celor din Nanouk Girls, pentru întăriri, şi, desigur, unele care putuseră veniseră acolo: Cindy, Doreen, Alison, Suzanne, Kathy, Paula, Claire, şi chiar şi Marlena, sosită imediat în urma lui Patrick Murphy. Se strânseseră în jurul lui, trecând foarte familiara fotografie – Dumnezeule, fusese aşa de tânără, zâmbitoare şi inocentă! – din mână în mână. Toate se antrenaseră să spună acelaşi lucru: „Parcă aş cunoaşte-o!"

Un comentariu despre părul ei, zâmbetul, frumuseţea ochilor strălucitori! Era aşa de dulce, însărcinată cu fata pe care o iubeau toate atât de mult! Doar gândindu-se la aceasta – şi la faptul că trebuise să fugă – şi lacrimile umplură ochii lui Anne! Le şterse, dar acestea abia se porniseră.

– Maică Precistă! exclamă Cindy, pierzându-şi suflarea.

Anne ridică privirea şi iat-o venind pe Camille, şchiopătând de-a lungul holului ce ducea către apartamentele private ale familiei. Anne se clătină, în încercarea de a o opri, dar îşi dădu seama că i se va părea prea ostentativ şi se strădui să renunţe.

– Bună seara! spuse Camille, aruncându-i lui Anne o privire ciudată. Nu cumva lucraţi şi noaptea?!

– Dacă o cauţi pe Genny, e în sala de mese!

– L-am remarcat pe acest domn, când a sosit, mai devreme! spuse Camille, apropiindu-se de Patrick. Conversa cu tine în grădină! Unde este Jude? Se află încă pe vapor?

– Da! răspunse Anne.

– Bună, Camille! o salută Marisa, din mijlocul cercului de femei. Încerca să fie de folos, dar, în acel moment, Anne îşi dădu seama că erau pierdute.

– Camille Neill? întrebă Patrick.

– Da! Dar tu cine ai putea fi?

– Mă numesc Patrick Murphy! Dumneavoastră sunteţi una şi aceeaşi persoană cu Camille Neill despre care se menţionează în acest articol?

Camille îşi puse ochelarii de citit şi se uită la tăietura din ziar, îngălbenită. Respiră scurt, privind în sus, spre Patrick.

– Asta e dintr-un ziar din Ard na Mara – despre memorialul lui Frederic. Ce treabă ai dumneata cu asta? L-ai cunoscut pe Frederic?

– Nu, doamnă! răspunse el. Am investigat cazul de dispariţie, cu nouă ani în urmă, a Marei Jameson. Luă fotografia din mâna lui Cindy şi i-o dădu lui Camille. O recunoaşteţi?

Anne îşi simţea pulsul bătându-i în gât. Acum era doar o problemă de timp – înainte ca soacra sa, Camille, să scape o vorbă despre adevăr şi Patrick să afle unde să caute. Se uită în direcţia uşii biroului – şi îngheţă. Marisa şi Jessica ieşiseră de acolo şi se îndreptau spre ei.

Camille îşi drese glasul şi îi aruncă o privire lui Anne.

– Nu! răspunse ea, categorică. Nu o recunosc!

Dar era prea târziu! Anne nu îşi putea crede ochilor. Se uita ţintă la Marisa. Părea de oţel, cu o atitudine pe care nu o mai avusese până acum. Jessica ţâşni înainte, năpustindu-se în mijlocul cercului de femei, chiar în faţa lui Patrick Murphy. Şi el se întoarse – trupul lui înalt, deşirat se roti, de parcă o

observase pe fata de nouă ani şi voia să îi vadă mama – exact în clipa când uşa hotelului se deschise.

În prag se aflau Liam, Lily şi Rose.

Fiecare începu să arate spre ei, strigând, râzând şi plângând. Şi, până la ultima, Nanouk Girls se grăbiră de-a lungul holului, cu braţele larg deschise, ca să le întâmpine pe Lily şi pe Rose. Marisa şi Jessica s-au aflat în prima linie, şi cele patru se îmbrăţişau şi se sărutau, şi vărsau lacrimi, înghesuindu-se cu celelalte, toate dorind să se apropie.

Anne o ţinea pe Camille de mână, mergând puţin în urma celorlalte, lângă Patrick Murphy. Camille strânse mâna lui Anne şi Anne i-o strânse şi ea.

– Întotdeauna m-am simţit prost, tu ştii, Anne dragă! şopti Camille. Am încercat să o ajut pe Rose în felul meu, financiar! Ea îşi ridică bărbia. Chiar dacă nu sunt o Nanouk!

Anne se răsuci, uitându-se la soacra sa cu uimire, şi îi şopti:

– După ceea ce tocmai ai făcut, eşti acceptată, Camille!

Femeile erau strânse ciorchine. Liam se trăsese deoparte şi, în vreme ce Anne se apropia, ea văzu că toate roiau în jurul lui Rose. Aveau grijă să nu se apropie prea mult, să nu o strivească – dar doreau s-o atingă, s-o mângâie, să o facă să ştie cât de bucuroase erau că fata lor se întorsese teafără acasă. Se bucurau şi pentru Lily, de asemenea. Anne o observă pe Marisa îmbrăţişând-o strâns pe Lily şi şoptindu-i ceva la ureche.

Încăperea era plină de un zgomot aşa de puternic – cu râsetele fiecăreia, cu lacrimile şi sporovăiala, şi cu muzica formaţiei Celtic răsunând dinspre hol, şi de bubuiturile inimii sale în propriile-i urechi, încât se întreba dacă l-ar fi auzit cineva.

– Mara! strigă ascuţit Patrick Murphy.

Şi atât Marisa, cât şi Lily se uitară spre el.

25

Da?! răspunse Lily.

Întregul hol se cufundă în tăcere. Rose se atârnase de mâna mamei sale, uitându-se în sus, la bărbatul străin care se apropia.

– Eu sunt Marisa! spuse Marisa.

– Am zis *Mara!* preciză bărbatul. Trecând prin mulțime, o țintuia cu privirea pe Lily, ca și când ar fi cunoscut-o. Și nu numai atât! Ochii îi erau plini cu un amestec de neîncredere și biruință, de parcă venise acolo s-o găsească, dar fără a putea crede eă acea căutare luase sfârșit!

– Lily – nu spune nimic! zise Anne, oprindu-se dinaintea ei. Să nu spui niciun cuvânt! Liam, vrei să te duci după Jude?

Însă Liam se apropie mai mult de Lily. Ea îi simți brațul cuprinzându-i umerii. O cuprinse o foarte vagă bănuială că prietenele sale nu știau dacă să se bucure pentru ea și Liam, sau să se teamă de ceea ce se întâmpla.

– Am această fotografie! spuse bărbatul, întinzându-i-o lui Lily. Și aceste tăieturi din ziare!

Ea le privi fix. Erau lucruri aparținând unor alte momente și locuri, dar făcură ca ochii să-i înoate în lacrimi. Nu atât din pricina fotografiei sau a conținutului acelor istorisiri din ziare, ci din cauză că văzuse adnotările făcute cu acel minunat scris de mână, sus, în colțul din dreapta.

– Sunt Patrick Murphy! Ar trebui să spun detectiv Patrick Murphy, însă, de fapt, m-am pensionat. Cazul tău a însemnat pentru mine cântecul de lebădă al unei cariere îndelungate. A fost destul de rău că n-am reușit să îl soluționez!

Lily simți că Liam se liniștise. Își dădu seama că, până în

momentul când bărbatul începuse să vorbească, Liam îl considerase ca venind din partea rechinului, soţul ei. Încă privind fix la scrisul de mână, Lily nu prea era pregătită să discute.

– Sunt impresionat de prietenele tale de aici! zise Patrick Murphy, sec. Toate te-au recunoscut în fotografie – şi cum altfcl? Nu te-ai schimbat niciun pic! Dar ele au rămas imperturbabile, arătând de parcă nu te-ar fi văzut niciodată! Desigur, eu abia am ajuns aici, în această după-amiază! Le-aın dat gata cu necruţătoarele mele întrebări!

Cineva, probabil Marlena, pufui cu dispreţ.

– Am aflat despre Nanouk Girls! spuse el.

– Este un delict să aparţii unui club? întrebă Anne.

– Niciunul! Nu e niciun delict în asta, chiar deloc! Singurul delict a fost comis cu mult timp în urmă! Şi de către cineva care nu va răspunde niciodată pentru el!

Lily se dădu înapoi, cu teamă. Exista oare vreo prevedere legală împotriva faptului de a fugi departe? Ea îşi dăduse seama că avusese loc o investigaţie de amploare – multe ore de muncă ale poliţiei, costând o grămadă de bani. Lily se întreba ce fel de pedepse existau pentru dispariţii.

– Ea n-a făcut niinic greşit! mormăi Cindy. Îţi fac praf fundul, dacă spui asta, chiar dacă eşti un poliţist pensionat! Habar n-ai prin ce a trecut!

– Cindy! o atenţionă Anne, cu voce calmă.

– Singurul delict a fost comis de bărbatul care te-a lovit! spuse Patrick. Veni cu un pas mai aproape. Şi-a lovit soţia însărcinată! E adevărat – după dispariţia ta, noi am considerat că în casa ta se comisese o crimă şi am acoperit tot locul cu luminol. Trebuia să fl văzut sângele ieşind la iveală, ca o furtună de lumină! Peste tot, în bucătărie! Trebuie să te fi rănit, Mara! Trebuie s-o fi făcut!

– A făcut-o, spuse Lily, dar nu m-a lovit niciodată!

– Şi sângele?...

– Mă trântea pe jos, uneori, când trecea pe lângă mine! Şi îmi spunea că e din cauză că sunt însărcinată şi greoaie, şi el nu are suficient loc în cameră! Zicea că era un accident! Se opri, retrăind o viaţă de demult. Şi l-am crezut, pentru o foarte lungă perioadă de timp!...

– Dar nu în noaptea aceea?

– Nu! răspunse ea. Exista ceva diferit în noaptea aceea! Furia lui... Tăcu brusc, uitându-se în jos, la Rose. Scuză-mă, dar acum nu mai pot vorbi despre asta. Trebuie să îmi duc fiica la culcare!

– E minunată! spuse poliţistul cu părul roşu. Pentru un oarecare motiv, ochii îi străluceau.

– Bineînţeles că este! exclamă Marlena. Seamănă perfect cu Lily!

– Voiam să spun, zise Patrick Murphy, că seamănă perfect cu Maeve!

– Bunica! icni Lily.

– Îi este dor de tine, Mara! Indiferent de motivele pentru care ai fost nevoită să pleci, ea trebuie să fi crezut în ele foarte tare! Fiindcă nu am văzut niciodată atâta dragoste şi îmi dau seama că a te lăsa să fugi a însemnat cel mai mare sacrificiu pe care să-l fi putut face vreodată vreo bunică!

– Ea nu are nicio legătură cu asta! spuse Lily, tremurând, nedorind ca bunica ei să dea de necaz.

– Se prea poate! spuse poliţistul. Dar s-a folosit în fiecare zi de tocul de ochelari „Nanouk" pe care i l-ai lucrat! Şi, în cele din urmă, s-a hotărât să mă pună la curent cu înscrierea ca membru al Mystic Aquarium. Tu i-ai făcut aceste cadou! Ce-o fi o fi! Ţi-ai zis că, aflându-se în preajma balenelor beluga, şi-ar putea închipui că te vede!

– Ea ţi-a spus?

Poliţistul încuviinţă:

– Şi mi-a dat şi această tăietură din ziar.... Arătă cu degetul spre cea pe care o ţinea Lily în mână, aceea despre accidentul de feribot din Ard na Mara. Ştii ce cred eu?

– Ce? întrebă Lily, înlănţuindu-şi braţele în jurul lui Rose, care îl ţinea pe Liam de mână, dându-şi seama că trebuia să plece de acolo – din hotel, departe de poliţist, departe de tot ceea ce îi vorbea despre bunica sa. Se adunaseră prea multe – mai întâi operaţia lui Rose, apoi să fie cu Liam, iar acum asta!...

– Că avea nevoie să te găsesc! Ea m-a trimis aici, Mara!

– N-ar fi făcut asta! spuse Lily. Nici măcar nu ştia unde am plecat!

– Poate că nu! zise el. Însă ştia că te voi găsi! Presupun că a trăit fără tine suficient de mult! Ceva s-a schimbat şi are nevoie să te întorci acasă! Gândeşte-te la asta, Mara!

– Mămico! o rugă Rose, părând absentă şi obosită. Jessica rămăsese alături de ea, de parcă ar fi stat de pază. Allie, fiica lui Cindy, se afia la câţiva paşi mai în spate, uitându-se la fel de fioros.

– Numele meu este Lily! spuse aceasta. Mara a dispărut de pe faţa pământului! Înţelegi? Vreau să rămână aşa! Şi, chiar acum, trebuie să îmi duc fiica acasă!

– Dar ştii că am mai multe întrebări pentru tine?

Ea încuviinţă, însă nu rosti niciun cuvânt. Doar îi permise lui Liam să le scoată pe amândouă din hotel, să le ducă la maşina lui, lăsând în urma lor luminile din Cape Hawk, în vreme ce camioneta înainta printre falezele întunecate, tainice şi pinii care pentru Lily însemnaseră o vreme aşa de îndelungată – şi încă mai însemnau – acasă!

Dar numai faptul de a fi în preajma bărbatului care o văzuse de curând pe bunica sa îi transmitea un fior sălbatic prin trup şi trebui să o îmbrăţişeze strâns pe Rose, doar ca să rămână alături de ea.

Marisa se aplecase peste birou, uitându-se după fiica ei care o însoţise pe Rose până afară, pe verandă, să îi facă semn cu mâna, de rămas-bun. În vremea aceasta, celelalte Nanouk Girls începură să sporovăiască.

– Tu ştiai?

– Mi-am dat seama că fugea de cineva!

– Şi ai aflat de cine anume?

– Am ghicit! Avea privirea de om hăituit chiar de când a ajuns la Cape Hawk!

– Se cam bâlbâia, prima oară când şi-a rostit numele! spuse Cindy. Am vorbit cu Alice imediat după accea. Ne-am imaginat că „Lily" era un nume fals! Dar ni se păruse evident că dorea să îşi păstreze secretă identitatea, ceva ce trebuia tăinuit!

– Nici măcar n-aın visat s-o întrebăın despre asta! consiinţi Doreen.

– Dar nici nu aţi vorbit deloc între voi? întrebă Marisa.

Anne clătină din cap:

– Nu chiar! Nu m-am gândit la asta prea ınultă vreme! Avea părul tăiat foarte scurt, când am văzut-o la început, aproape ca un băiat! Şi pe atunci purta o pereche de ochelari cu rame de baga. Încerca să îşi ascundă sarcina cu cămăşi largi. Dar, după un timp, părul i-a crescut şi ochelarii au dispărut. Am ghicit că începea să se simtă în siguranţă!

– În cele din urmă, ea a început să ne povestească despre abuzurile din timpul mariajului, i se adresă Cindy Marisei. Iată cum a început să se vindece! Deschizându-şi sufletul în faţa noastră! Nu ne-au preocupat amănuntele despre locul de unde venea. Nici ınăcar nu aveau ıınportanţă. Ne-a preocupat doar cum să o ajutăm să îşi dea seama că nu a meritat felul în care a tratat-o el!...

– Eu ştiam cine era! spuse Marlena, calmă. Am antenă-satelit şi urmăresc ştirile din State. Povestea ei m-a impresionat puternic – chiar înainte ca ea să ajungă aici! Un soţ pe care toată lumea îl plăcea, chipeş şi simpatic, o tânără soţie minunată, înaltă doar de un metru şi jumătate şi însărcinată, la data aceea, cu cel mai larg zâmbet pe care l-aın văzut vreodată!

– De ce?

– Deoarece trebuia să aflu! Erau cu adevărat cuplul perfect? Sau chiar el o ucisese? Reuşise să comită crima perfectă?!

– Iată nişte întrebări bune! spuse detectivul Murphy, auzind discuţia din întâmplare şi venind spre ele. Foarte bune întrebări!

– Ai fost ofiţerul însărcinat cu acest caz? întrebă Marisa.

– Da! confirmă Patrick. Avea părul roşu-aprins, uşor încărunţit pe lângă tâmple, o faţă pistruiată şi un zâmbet iinens – pe Marisa o surprinse să îl vadă astfel. Nu părea furios deloc, iar ea s-ar fi aşteptat să fie – deoarece fusese prostit aşa de multă vreme.

– Ce ai crezut? Că soţul a omorât-o?

– Eram sigur de asta! răspunse el.

– De ce? întrebă Marisa. El se uita pe deasupra celorlalte din grup, direct la ea – ca şi când erau complet singuri, acolo, în hol.

– Fiindcă e un individ rău!

– Dar cum de ştii asta? Acum, că ai descoperit că Mara – Lily – e în viaţă, este evident că n-a omorât-o el! Aşa că de ce consideri că este un om rău?

Patrick Murphy o privea, încercând să îi citească în ochi povestea vieţii sale. Dacă ar fi reuşit, se gândea ea – ar fi socotit că şi soţul ei era un tip rău.

– Fiindcă am văzut sânge în bucătăria lor!

– Dar ea spunea că n-a lovit-o niciodată!

Patrick ridică din umeri.

– Am văzut sângele! spuse el. Era mult, de parcă ea ar fi zăcut acolo, sângerând, mult timp. A trântit-o jos şi, dacă el a făcut ca asta să pară un accident, aşa încât ea să îşi închipuie că, poate, e nebună, atunci e chiar mai rău! Am interogat o mulţime de oameni în acel prim an... Mara Jameson încerca să îşi protejeze soţul, fluturând o poveste despre un mariaj

fericit. Dar nu era fericit! Şi el nu era o persoană minunată!

– El este... a plecat de acolo?

Patrick încuviinţă:

– Da!

Chiar atunci, Anne începu să scoată lucrurile din interiorul biroului său: coşul cu perne din ace de pin pentru Rose şi un şevalet cu o placartă pe care se aflau fotografiile lui Lily şi Rose. Ea şi Marlena le aşezară din nou pe pupitrul de la recepţie. Anne le luase de-acolo când Patrick începuse să pună întrebări, fiindcă îşi dăduse seama că o va recunoaşte pe Lily în fotografie.

Marisa îl văzu pe Patrick uitându-se pe pupitru, plin cu CD-uri, postere şi fotografii ale formaţiei Celtic, concurentă la apropiatul festival Ceili din Cape Hawk. Un zâmbet mic îi apăru pe buze.

– Ce este? întrebă Marisa.

– Doar astea! răspunse Patrick, arătând cu mâna spre grămada de CD-uri. O lume cu o asemenea muzică nu poate fi atât de rea!

– Am cântat la vioară, când eram tânără! spuse Marisa, uitându-se la fotografia unei formaţii, dar amintindu-şi altceva: patru femei tinere, îmbrăcate în rochii albe, ţinând chitare şi viori, sub un banner pe care scria *Îngeri căzuţi*. Când urmam şcoala de asistente medicale, cântam în baruri irlandeze, în nopţile de vineri.

– Poate vei redescoperi muzica! zise el.

– Mami! o strigă Jessica, venind spre ea. Allie mă întreabă dacă pot dormi la ea!

– E în regulă, din partea mea! spuse Cindy.

Tulburată de conversaţie, Marisa îi mulţumi lui Patrick Murphy, apoi le urmă pe Cindy şi pe Allie, ca să stabilească amănuntele. Îi puteau împrumuta Jessicăi o cămaşă de noapte – iar Cindy urma să o aducă acasă a doua zi, la nouă. Marisa fu de acord. Era bucuroasă că Allie îi ceruse Jessicăi să îşi

„Aurora" al formației Spirit – preferatul Jessicăi –, se grăbi să schimbe CD-ul. Încă un lucru bun distrus! Marisa conduse mai departe, gândindu-se la cât de multe lucruri minunate din viața sa fuseseră distruse de o persoană pe care o iubise atât de mult. În ciuda cuvintelor lui Patrick despre muzică, în acele clipe acordurile o umpleau de durere.

Deoarece Jessica nu se afla cu ea, în mașină, Marisa permise emoțiilor să se reverse – cele care trăiseră înlăuntrul său, adânc în inimă și în trup. În acea noapte, ele se treziseră, scuturând-o asemenea unui mic cutremur. Începu să plângă, ușor la început, și apoi cu hohote. Falezele se înălțau și copacii îi estompau suspinele, iar ea doar conduse mașina mai departe, lăsându-le să se reverse.

De când o văzuse pe Lily cu Liam și Rose și aflase adevăratul nume și povestea ei, Marisa tânjise să facă asta. Îi era dor de mama sa. Existau atât de multe lucruri la care trebuise să renunțe, fugind departe de Ted! Și chiar atunci, toate se contopiră într-o singură dulce dorință: să își vadă mama!

Parcă în spatele casei și rămase acolo timp de un minut. Mirosul pădurii și al mării, amestecat cu cel de pin și fructe de pădure, sare și verbină, era ca un vin de vară – tare, îmbătător! Marisa îl trase adânc în piept, dându-și seama că trebuise să ajungă aici dintr-un motiv anume: pentru ca întâlnirea cu Lily și Nanouk Girls să o facă mai puternică.

Dar devenise suficient de puternică pentru ceea ce trebuia să facă în continuare? Nu era sigură!

Trânti portiera mașinii, în semn de atenționare pentru oricine s-ar fi ascuns în tufișuri – nu avea importanță cât de departe ajunsese de Boston și de Ted, încă mai era foarte precaută – și intră în casă, singură.

Odată ce adevărul ieșise la iveală și își dăduse seama că prietena ei nu se mai afla nici în încurcătură, nici în pericol,

petreacă noaptea la ea – dorea să fie singură. Să se gândească şi să investigheze ceva.

Îşi sărută fiica de noapte bună, le spuse la revedere prietenelor sale şi îi strânse mâna lui Patrick. El i-o ţinu într-a sa o fracţiune de secundă mai mult. Marisa îl privi în ochi – albaştrii lui ochi, umbriţi de îngrijorare – şi văzu acolo o întrebare. O întreba ceva la care nu era încă pregătită să răspundă. Aproape că putea să audă vorbele ieşindu-i din gură: *Este totul în regulă?*

Oricum, el nu mai era poliţist – se pensionase. Şi cazul ei nu era – nu fusese, în orice caz, niciodată – în jurisdicţia sa. Marisa deschise gura, dorind să îi poată pune o întrebare despre ceva ce o interesa pe ea, dar i se păru că ar fi prea îndrăzneaţă. Nu era problema lui. Şi, de fapt, Marisa nu ceruse niciodată ajutor cuiva.

– Să nu uiţi muzica aceasta! îi strigă el, în timp ce ea se îndepărta.

Marisa ieşi afară, se îndreptă spre maşina ei, urcă şi conduse prin porţile de piatră ale parcării hotelului. Lumina stelelor se împrăştia pe deasupra golfului de onix. Prin ferestrele deschise, Marisa auzea chemarea păsărilor de noapte. Se gândea la ochii lor de aur, veghind asupra ei, în vreme ce se îndrepta spre casă. I se păreau asemenea unor santinele, stând de pază, protejând-o împotriva răului. Pădurea de pin se întindea până în marginea drumului, cu ramurile copacilor împreunate deasupra capului ei.

Jessica rămăsese în Cape Hawk. Marisa se gândea la toate lucrurile bune care i se întâmplaseră de când venise aici. Iubirea pentru Rose o purtase pe Jessica într-un soi de frenezie, îndemnând-o să confecţioneze perne cu ace de pin şi cercei din conuri. Marisa se simţea mândră să fi crescut un copil capabil de o asemenea întreprindere şi pentru o asemenea cauză generoasă!

Deschise radioul stereo din maşină. Când auzi cântecul

Anne se ocupă să găsească o cameră la hotel, pentru Patrick. Acesta îi mărturisise că nu avea resentimente faţă de ea şi ceruse scuze Marlenei pentru că urma să rateze orice îi va fi pregătit ea pentru micul dejun. Formaţia Celtic încă mai cânta – o muzică minunată şi obsedantă, exact cea care îi plăcea lui Patrick.

– De ce nu vii cu noi înăuntru, să o asculţi puţin? îl întrebă Anne. Ne-ai putea ajuta, pe mine şi pe Jude, să hotărâm asupra calităţii formaţiei! Facem o selecţie pentru festivalul Ceili din vara aceasta – mulţi concurenţi râvnesc la titlul de cea mai bună formaţie. Ce-ar fi să ni te alături?

Patrick ezită, apoi scutură din cap. Era prea surescitat ca să mai rămână. În loc de aceasta, se duse în camera sa, la capătul îndepărtat al primului etaj, şi îşi aruncă geanta pe pat. Un duş i se păru exact lucrul de care avea nevoie, aşa că stătu sub jetul de apă multă vreme – până când nervii săi sfârşiră prin a reveni la normal. Nu îşi putea reveni din şocul de a o fi găsit-o pe Mara – sau Lily, nu prea era sigur cum să îi spună acum.

Când ieşi de sub duş, îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor şi îi telefonă lui Maeve. Şi, încă o dată, îi răspunse robotul. Se întrebă cam ce mesaj i-ar fi putut lăsa: „Ghici ce s-a întâmplat, Maeve! Ţi-am găsit nepoata! Mare păcat că am fost singurul care s-a gândit că, de fapt, ea era dispărută!" Sau: „Bună, Maeve! Mara e în viaţă şi teafără! Mulţumiri că ai păstrat un mare secret – bine măcar că mi s-a plătit salariul, în vreme ce o căutam!"

Închise, aruncând telefonul pe pat. Îi venea greu să se simtă entuziasmat – cum, de fapt, se simţea – în vreme ce îl încerca amărăciunea – pe care, de asemenea, o simţea din plin. Era un amestec binecuvântat, până la urmă!

Cui i-ar mai fi putut telefona? Sandrei? Putea să o sune şi să îi spună că delictul era acum rezolvat, în mod oficial, şi, apropo, nu există nicio crimă? Ar putea să o roage să vină

acasă acum? Aproape că o auzea râzând de el. O crimă care nu era crimă le făcuse praf căsnicia! Strălucitul detectiv se aflase, într-adevăr, la capătul jocului său, în tot acest timp.

I-ar fi putut telefona lui Angelo. Angelo – paznic de barcă şi de câine, pentru *Probable Cause* şi Flora – va fi stând sus, pe punte, ascultând meciul echipie Yankees, urmărind cu privirea luna înălţându-se deasupra Golfului de Argint şi bucurându-se de compania minunatului, loialului şi iubitorului câine. Poate că Angelo nu era genul de prieten care să îi spună: „Ţi-am zis eu!", dar poate că, de data aceea, ar fi făcut-o. Patrick nu se simţea în stare să rişte. Îşi simţise „fragilitatea", ascultând cuvintele consilierului marital la care se dusese, pentru câteva şedinţe, împreună cu Sandra, şedinţe în timpul cărora discutaseră despre intenţiile ei de a-l părăsi.

– La dracu' cu fragilitatea! spuse el cu glas tare şi începu să îşi îmbrace pantalonii şi cămaşa. Deci, asta era ceea ce îi distrusese căsnicia şi pusese capăt carierei sale, ceea ce îl scosese la pensie şi îl făcuse să se lase prostit – partea cu excursia la Rose Gables reprezentase cireaşa de pe tort! – de un club de femei cu psihoze de menopauză şi premenstruale?!

Patrick Murphy porni să facă o plimbare pe jos, către doc. Acolo existau bărbaţi şi vase de pescuit. Poate că vreunul dintre ei o fi având şi nişte bere. Patrick fusese cumpătat timp de opt ani, dar seara aceea i se părea momentul potrivit să lase hăţurile slobode. Aproape că putea simţi uşurarea pe care i-ar fi oferit-o alcoolul arzându-i gâtul, curgându-i în jos şi răspândindu-se, ca nişte fire fierbinţi, prin trupul lui!

Telefonul sună, chiar când apucase mânerul uşii.

Nu celularul, aşa că nu putea fi Maeve. Nu, era telefonul casei! Ridică receptorul şi auzi o voce de femeie:

– Detectiv Murphy?

– Nu în mod oficial! răspunse el, sec. Sunt pensionat!

– Ei bine, atunci, detectiv *pensionat* Murphy?

– Da?

– Aici c Marisa Taylor! Ne-am cunoscut în seara aceasta, mai devreme!

– Exact! Cântăreaţa la vioară! Ai o fiică! A fost o glumă de-a voastră – să văd o fată de nouă ani şi să cred că trebuie să fie a Marei?

Ea nu răspunse imediat. Apoi zise:

– Nu! Nu este!

Patrick rămase tăcut o vreme apoi în creierul lui se produse un declic! Aceasta nu îl privea pe el. Mara nu se ascunsese ca să îi zădărnicească lui căutările! Percepu în glasul Marisei aceeaşi teamă, care ştia că o determinase pe Mara să îşi părăsească propriul cămin! Stomacul i se contractă.

– Ce este, Marisa? întrebă el.

– Ceva ce mi-ar plăcea să îţi arăt! Ştiu că nu este treaba ta, dar chiar mi-aş dori să îţi cer părerea! Vrei să vii până aici?

– Da, vreau! răspunse el.

Ea îi oferi toate indicaţiile cum să conducă pe podul suspendat, apoi s-o ia la stânga, pe lângă prăpastie, trecând de joagăr – repere potrivite pentru genul de loc în care o femeie ar veni să se ascundă. Patrick parcursese drumul de coastă până ajunsese la Cape Hawk şi nu văzuse nicio semnalizare de oprire.

Îşi încheie cămaşa, îşi prinse cureaua tocului pistolului şi mai încercă la Maeve încă o dată – dacă nu îi va răspunde nici mâine, va începe să se îngrijoreze. Apoi ieşi pe uşă. Indiferent pentru ce îl chema Marisa, Patrick se simţea bucuros să rezolve din nou delicte.

Drumul îi părea ca desprins dintr-o saga fantastică – şerpuia spre înălţimile falezelor stâncoase şi era flancat de copaci înalţi, ce alcătuiau o pădure virgină, de nepătruns. Patrick zări o familie de elani americani, aţintindu-l cu privirile de pe partea cealaltă a drumului. Puţin mai încolo,

un urs negru traversă nepăsător. Bufniţe îşi strigau chemarea şi ceva se năpusti în jos, asupra vânatului, iar ţipetele fură teribile şi apoi încetară.

Patrik descoperi, în cele din urmă, că toate acestea erau reconfortante. Lucrând atât de mulţi ani în Brigada de Delicte Majore, aflase că oamenii erau capabili de mult mai multă cruzime decât cel mai ticălos prădător din natură. Putea să înţeleagă de ce o femeie lovită ar fi găsit aceste împrejurimi liniştitoare. Erau departe de civilizaţie – cunoscute mai bine în America sub numele de „suburbie" – unde fiecare se îmbrăca drăguţ, vorbea drăguţ, şi acţiona cu onestitate. Patrick văzuse ce se petrecea în spatele uşilor închise ale unora dintre aceste case „drăguţe", incluzând-o şi pe a Marei Jameson.

Coti pe drumul de maşină care ducea la locuinţa Marisei şi o văzu pe aceasta stând în cadrul uşii. Trupul i se profila în întuneric şi bluza largă, de bumbac, i se vălurea în adierea brizei de vară. Patrick îşi reaminti sieşi că ea îl chemase în calitate de poliţist.

– Bună! spuse ea, în vreme ce el se apropia.

– Bună! îi răpunse.

– Mă simt ciudat, din pricină că ţi-am telefonat! spuse ea crispându-se, părând foarte nervoasă când se uită la el.

– De ce? o întrebă Patrick. Marisa avea ochi minunaţi, căprui, catifelaţi, blânzi şi inteligenţi. Se uitau fix la el.

– Fiindcă o dată am cerut un ordin de restricţie! Nu am fost crezută şi cererea mea a fost respinsă!

– Îmi pare rău să aud asta! spuse el, cu precauţie. Nu voise niciodată să se ciocnească de oficialităţile care aplicau legile. Însă ştia câte ceva despre plângerile referitoare la violenţa domestică – mai ales din partea oamenilor bine situaţi, cu succes, soţi buni oratori. Dar în clipa când femeia era gata să ceară ajutor, adesea aceasta părea şi vorbea ca o nebună – fiindcă el o adusese în starea aceea şi deoarece ea îl protejase prea multă vreme.

– Fiica mea nu se află aici în noaptea aceasta! spuse Marisa. M-am gândit că am putea discuta puţin. Şi să îţi arăt ceva.

– Desigur! zise Patrick.

Era înaltă şi zveltă, şi se mişca graţios şi ezitant – de parcă nu fusese sigură de sine un timp îndelungat. Patrick văzu că se uita înapoi, spre el, ca şi când i-ar fi evaluat gândurile şi mişcările.

Trecură prin living şi ea îi adresă o privire de scuză:

– Computerul meu se află în dormitor! spuse ea.

– Asta-i minunat! zise el, dându-şi seama că ea avea nevoie de o asigurare că nu îşi făcuse o idee greşită.

Îl conduse prin încăpere, spre birou. Computerul era un veritabil „cal de povară": tastatura părea antică şi monitorul era enorm. O bandă cu titluri de la Johns Hopkins era înşiruită într-o latură a monitorului.

– Ai fost acolo la colegiu? o întrebă el.

– Şcoala de asistente medicale! răspunse ea. De atunci am acest computer! Când mi-am părăsit casa, în aprilie, a fost unul dintre puţinele lucruri pe care le-am luat. Era foartc important pentru mine, aşa că am putut avea acces la Internet şi la poşta electronică – o modalitate de a rămâne în legătură cu oamenii pe care îi iubesc. Mama mea...

– De ce ţi-ai părăsit căminul?

– Din aceleaşi motive ca Lily! Mara!

– Îmi pare rău! spuse Patrick.

– Mulţumesc! zise ea, ca şi când ar fi ştiut că el înţelege.

Ar fi trebuit să îi spună că ea nu are de ce să se simtă prost, că nu era greşeala ei? Ştia deja asta? Ştia că bărbaţii ca acesta ţintesc, adesea, femei cu profesii din domeniul vindecării? Dar lui Patrick nu îi plăceau statisticile. Conform statisticii, cei care îşi părăseau casa erau persoane ca Lily – şi dacă aşa se considera ea, va încerca şi el s-o privească în acelaşi fel. Se uită la Marisa, stând lângă computer, cu umerii

ei delicaţi aplecaţi în faţă, şi se întrebă de câtă vreme ducea ea acel soi de stres.

– Intri online? îl întrebă ea. Foloseşti Internetul?

– Sunt pensionar! Zâmbi. Este una dintre modalităţile de a face să treacă zilele! Pescuitul, Yanchees şi Internetul!

– Şi eu fac asta! spuse ea. Caut! Ca atunci când am aflat că Rose suferă de Tetralogia lui Fallot! Mi-am petrecut zile întregi pe website-ul şcolii de asistente medicale.

– Tetralogia cui?

– Fallot! spuse Marisa. Înseamnă un complex de patru deficienţe cardiace!

Patrick simţi că îl străbate un fior. Şi le imagină pe Lily şi pe fiica ei, stând acolo, în uşa hotelului – şi apoi îşi aminti că Anne pusese înapoi afişul, asemănător celor din locurile unde se putea mânca şi în spălătorii, în micile oraşe, oriunde se afla un copil din comunitate care avea nevoie de ajutor medical. Aflase ceva nou în legătură cu Maeve – nepoata ei avea probleme cu inima. Aceasta îl făcu pe Patrick să se ducă din nou cu gândul la Maeve, dar chiar atunci trebui să se concentreze la ce îi spunea Marisa.

– În orice caz, zise ea, există o formaţie care îmi place – Spirit!

– Tuturor le place Spirit! spuse Patrick şi fredonă câteva măsuri din „Fiica singuratică".

– Nu-i rău! zise Marisa, oferindu-i un zâmbet adevărat, pentru prima oară de când ajunsese acolo.

– Cântai melodiile lor la vioară?

– De multe ori! Dar nu despre asta e vorba...

– Despre ce, atunci?

Uitându-se spre computer, zâmbetul îi păli.

– Ei bine, există un site al fanilor formaţiei Spirit. Este jenant să recunosc, dar îl frecventez uneori – şi o fac de câţiva ani. Fanii Spirit par să fie, cum să spun? La fel ca membrii formaţiei. Inteligenţi, glumeţi şi cu conştiinţă socială. Genul meu de oameni!

Inteligent, glumeţ, conştiinţă socială: Patrick se evaluă pe sine, încuviinţând. Bine, poate că nu atât de inteligent! Se pomeni dorindu-şi să fie soiul de persoană care i-ar plăcea femeii cu ochi căprui, catifelaţi.

– În plus, există o corectă modalitate de a face schimb de CD-uri şi înregistrări ale concertelor live care nu sunt disponibile nicăieri în altă parte. Vreau să zic – ei bine, ştiu că eşti ofiţer de poliţie, aşa că nu ar trebui să fac asta, dar uneori se întâmplă – contrabandă!

Patrick dădu din cap, încercând să nu pară prea sever.

– Ei bine, de curând am citit mesajele de pe site şi mi-am dat seama că cineva săvârşeşte o fraudă!

– Fraudă?! Cum?

– Pretinzând că sora lui şi-a pierdut casa, în timpul uraganului. Le-a povestit tuturor că uraganul Katrina s-a năpustit pe acolo, distrugând casa acesteia şi rănindu-i foarte rău fiul. Fanii Spirit s-au implicat cu grămada! El îşi spune „Agent Secret". Am scos la imprimantă câteva din mesajele sale!...

I le înmână lui Patrick şi acesta începu să citească.

Văzu mişcarea imediat: momeală şi cârlig! Clătină din cap. Cu ani în urmă, colaborase cu FBI la un caz de fraudă pe Internet. Căsuţele de mesaje şi site-urile reprezentau oportunităţi înfloritoare pentru bărbaţii respinşi şi prădători. Erau locuri perfecte pentru acei doctor Jekyll din lumea întreagă – nimeni nu putea să se uite prin ecran şi să vadă că persoana cu care flecărea era, de fapt, domnul Hyde!

– Poţi vedea ce mulţi oameni i-au răspuns! Agentul Secret a păstrat o evidenţă a ceea ce i-au trimis oamenii. Chiar aici, apar şapte mii de dolari. Nişte semne ce arată ca un termometru – „Ajutaţi-ne să ne atingem ţinta!". În cazul acesta, el dorea să strângă zece mii de dolari.

– Uită-te la toţi oamenii ăştia care i-au răspuns! exclamă Patrick, uimit de bunăvoinţa şi naivitatea unor străini. Se

gândi din nou la cazul la care lucrase alături de FBI – el şi cu Joe Holmes, un agent care se căsătorise cu o localnică din Hubbard Point, Tara O'Toole. Luaseră urma unui cuplu care convinsese nişte pensionari să îşi investească economiile lor de-o viaţă într-un anumit depozit. Cuplul locuise într-o casă imensă ce domina Silver Bay. Pensionarii pierduseră totul.

– Suntem un mănunchi de încrezători! spuse Marisa.

– Fanii Spirit?

– Oamenii, în general! răspunse ea. Eu însămi am avut încredere în acest bărbat!

– I-ai trimis bani pentru sora lui?

Ea scutură din cap şi lacrimi de mânie îi apărură în ochi:

– M-am căsătorit cu el! spuse ea.

– Agentul Secret este soţul tău? întrebă el.

– Fostul meu soţ! îl corectă ea. Aşa cred! Ştiu că obişnuia să umble pe site-uri. Foloseam computerul lui, uneori, ca să aflu dacă are vreo afacere. E ceva în stilul mesajelor de aici – sincere, amuzante – care m-a făcut să mă gândesc că ar fi ale lui.

– De ce ar fi ales site-ul formaţiei Spirit?

– Ştia că sunt un fan de-al lor! Mă gândesc că poate spera să mă găsească online! „Agent Secret" este titlul singurului cântec al formaţiei care îi plăcea cu adevărat! Treaba este că eu nu am intrat aici până de foarte curând – aşa că nu a putut să mă descopere!

– Asta-i minunat! spuse Patrick. Minunat!

– Aici se află singurele mele mesaje! spuse ea. Numele meu este „Zori Albe".

Patrick îl citi pe primul, cel despre faptul că sora ar fi primi ajutor guvernamental dacă s-ar fi aflat în zona de dezastru. Apoi îl citi pe al doilea – „Atenţie!" – şi zâmbi. Urmă al treilea: „Uraganul Katrina nu a lovit Homestead! A trecut prin nord, filfizonule! Făceai o treabă mai bună dacă mai întâi verificai traseul furtunii pe website-ul NOAA."

– Tu ai scris asta? întrebă el, rânjind.

– Mda!

– Uau! exclamă el, parcurgând şuvoiul de replici furioase de pe site. Şi s-a stârnit o furtună!

– Da, aşa e! A comis o fraudă? Îl poţi prinde, pentru asta?

– Păi, începu Patrick, reamintindu-şi de investigaţia FBI –ului, oricând intri online, laşi o urmă. Există întotdeauna o semnătură în stânga, pe site, care este exact ca o amprentă. Îşi luă telefonul mobil, ca să vadă dacă nu cumva îl mai avea pe Joe Holmes în memoria acestuia. Cred că există o modalitate minunată de a pune mâna pe el!

– Pe cine suni? întrebă ea.

– FBI! răspunse el. Dar mai întâi, dacă nu te superi, aş încerca la altcineva! Doar ca s-o pun la curent despre un caz deosebit.

– Bunica lui Lily? întrebă Marisa, zâmbind. Dă-i drumul!

Patrick apăsă tasta şi telefonul începu să sune, dar nici de această dată nu îi răspunse nimeni. Stomacul i se crispă. Era zece noaptea şi Maeve ar fi trebuit să se afle, fără nicio îndoială, acolo! Îşi adună gândurile. Era nevoie să se concentreze asupra tipului numit „Agent Secret". Căutând printre numerele de telefon stocate, îl găsi pe al lui Joe Holmes. Dar înainte să îl formeze, se uită la Marisa:

– Care este numele adevărat al fostului tău soţ? o întrebă el.

– Ted! răspunse ea. Ted Hunter!

Patrick aproape că scăpă telefonul.

– Cum ai spus?

– Ted Hunter!

– Ca în... Nu, nu putea fi posibil! Care este numele lui întreg? Cel de pe carnetul de conducere auto?

– Edward Hunter! spuse ea.

Şi atunci Patrick trebui să stea jos.

26

Liam avea acum o familie. Aşa simţea el acum, că avea grijă de Lily şi Rose. După întâmplarea de la hotel, considerase că erau prea vulnerabile pentru a se întoarce în propria lor casă, aşa că le duse sus, pe deal, acasă la el. Lily se simţea uşurată. Mereu pe fugă, nevoită să ia decizii pe termen îndelungat, în noaptea aceea chiar avea nevoie de un răgaz.

Hotărât să i-l ofere, Liam conduse printre stâlpii de piatră de la capătul proprietăţii sale şi apoi luă o curbă lungă, în sus. Locuia în pădurea de molizi, într-o casă mare, de piatră, care aparţinuse odinioară proprietarului carierei de piatră. Aflase că, deoarece casa nu era vizibilă dinspre drum, puştii din partea locului o transformaseră într-un conac de legendă, în care trăia Căpitanul Hook. Se uită spre Rose, sperând că nu se va speria. Dar ea era pe jumătate adormită, zâmbind, fiindcă se întorsese în Cape Hawk.

Liam o luă în braţe şi, împreună, se îndreptară spre uşa din faţă. Inima lui Liam bubuia de emoţie şi nervozitate şi mândrie. Să le aibă pe Rose şi pe Lily acolo însemna totul pentru el.

– A trecut atât de mult timp! spuse Lily, cu un zâmbet obosit.

– Îţi mai aminteşti prima dată când ai venit aici? o întrebă el.

– Când Rose era de aproape trei săptămâni! Avea febră şi se stârnise o furtună cumplită, şi telefoanele nu funcţionau, iar un stejar uriaş îmi bloca drumul, aşa că nu puteam ieşi cu maşina! M-am aventurat până aici, ca să îţi cer să mă ajuţi!

– Te-a ajutat? întrebă Rose.

– Liam ajuta întotdeauna! spuse Lily, blând.

El zâmbi, recunoscător. Aprinse luminile, sperând că stilul său de burlac nu le va pune pe goană. Pretutindeni erau mormane de reviste de oceanografie, pe lângă grămezi de cărţi despre rechini, fotografii cu aceştia atacând mamiferele marine, benzi şi casete cu descrieri ale martorilor oculari despre rechini care atacau oameni. Avea mobilă solidă, din lemn de stejar, un mănunchi de perne roşii, o uriaşă carpetă Tabriz, dăruită de Camille din colecţia familiei, o mulţime de rafturi pline cu cărţi şi un televizor, în colţ, ca şi când ideea i-ar fi venit în minte în ultimul moment.

– E drăguţ aici! spuse Rose.

– Aşa crezi? o întrebă el, ghemuindu-se lângă ea. Mă bucur!

– Nu înţeleg de ce am venit aici, în loc să mergem la noi acasă! spuse ea.

Liam schimbă o privire cu Lily, dorind ca ea să îi răspundă.

– Este din cauza bărbatului de la hotel? insistă Rose.

– Da, puişor! spuse Lily. Este cineva... care ştie o persoană pe care am cunoscut-o cu multă vreme în urmă! Nu este ceva important, în seara aceasta! Singurul lucru pe care îl avem de făcut este să mergi la culcare!

Liam o duse pe Rose la etaj, într-unul din dormitoarele de rezervă. Lily se uită pe hol şi văzu un al doilea dormitor gol, alături. Liam scoase cearşafuri curate dintr-un dulap de rufărie de pe hol şi le aşeză pe unul din cele două paturi alăturate. Rose părea să îl studieze cu mai multă atenţie decât de obicei. De fiecare dată când privea spre ea, o vedea uitându-se la el cu o mare intensitate. Lily aşeză medicamentele lui Rose pe birou şi se duse să aducă un pahar cu apă.

– Ce se întâmplă, Rose? o întrebă el.

– Aceasta este ceva pentru care m-am rugat! răspunse ea. De ziua mea de naştere!

– Să vii aici?

Dar Rose fie era prea obosită, ca să îi povestească, fie hotărâse că spusese destul. Lily reveni cu apa şi ei începură lungul proces de a-i da lui Rose toată îngrijirea medicală. Apoi Liam şi Lily o băgară în pat şi mama ei îi spuse că va dormi chiar în camera alăturată.

– Unde va fi doctorul Neill? întrebă Rose.

– Camera mea se află la parter! Dar voi auzi, dacă ai nevoie de ceva!

– Mulţumesc! spuse ea, punându-şi braţele în jurul gâtului lui, ca să îl sărute de noapte bună. A-l avea pe acest copil în casa lui, ştiind prin ce trecuse, îl mişcă pe Liam până în adâncul inimii.

După ce Rose a fost instalată, el şi Lily reveniră la parter. Liam puse un ibric pe plită şi se întoarse să se uite la ea. Stătea acolo, lângă tejgheaua din bucătărie. Părul ei de hermină lucea în lumina lămpii. Se îndreptă spre ea, îi înălţă capul şi o sărută aşa cum toată ziua aceea dorise să o facă.

Erau flămânzi unul de celălalt – într-un mod pe care Liam nu îl mai trăise niciodată. Era ca şi cum s-ar fi separat de viaţa adevărată, complet absorbiţi de ceea ce se întâmpla între ei. Însă realitatea era prea profundă şi importantă; Liam ştia că nu trebuia să o îndepărteze.

– Te simţi bine? o întrebă el.

– Aşa cred! Atâta doar că nu sunt sigură cum se va termina! Operaţia lui Rose a decurs miraculos de bine şi apoi să vin acasă, la... trecutul meu!

– Cum te-a găsit? întrebă Liam.

Lily clipi şi zâmbi, privind în jos. Liam se aşteptase ca ea să fie supărată, chiar înnebunită, dar nu părea deloc aşa.

– Bunica mea! răspunse ea.

– Ea a ştiut?

Lily încuviinţă.

– Nu a aflat încotro mă duc, însă nu puteam să fug fără să

îi spun! N-aş fi putut să îi fac asta niciodată! Nu o cunoşti, Liam, dar este cea mai inteligentă, cea mai uimitoare femeie din lume. M-a crescut să fiu puternică. M-am gândit că voi reuşi să trec prin orice!

Liam asculta şi privea, văzând licăriri în ochii albaştri pe care îi iubea atât de mult.

– Dar nu am reuşit! Nu cu Edward... nu când eram în aşteptarea unui copil! Îmi dădeam seama că nu mă va lăsa niciodată să plec şi nici nu m-am gândit vreodată că i-aş putea-o încredinţa lui pe fiica mea!

– Ştiai că pruncul va fi o fată! spuse Liam. Mi-aduc aminte asta, din noaptea când s-a născut. Îţi ridicaseşi braţele şi ziceai „Dă-mi-o!", chiar înainte să îţi fi spus eu ceva!

– Da, ştiam! Am făcut o grămadă de ecografii! Obişnuia să mă trântească pe jos – ţi-am povestit! Şi să pretindă că era vina mea! Încerca să mă convingă că eram cea mai greoaie persoană. Ca o vacă, îmi spunea el.

– Îl omor! spuse Liam şi vorbea serios. Simţea ura şi furia clocotind înlăuntrul lui – ceva ce nu simţise niciodată înainte. Nici măcar din pricina rechinului – când era tânăr, înainte să fi înţeles comportamentul rechinului şi actul prădării –, nici chiar atunci nu atinsese acest nivel de ură, care-l ardea.

– Nu îl puteam lăsa să facă parte din viaţa lui Rose! spuse Lily. Dacă aşteptam până după naşterea ei, ar fi apărut problemele de custodie. Nu că el şi-ar fi dorit-o! N-a vrut-o! A fost foarte explicit. Însă eu mi-am dat seama: s-ar fi folosit de ea ca să mă păstreze pe mine! Ne-ar fi torturat pe amândouă – şi nu întrebuinţez acest cuvânt din greşeală! Edward trăia ca să producă durere!

– Ce fel de persoană ar face aşa ceva?

– Una lipsită de conştiinţă şi empatie! rosti Lily, cu calm. Şi a mai fost ceva: Edward este un ucigaş!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am să-ţi povestesc altă dată! răspunse ea. Nu în noaptea asta, dar cât de curând.

– Şi bunica ta a aflat?

Lily încuviinţă:

– Cea mai mare parte! Destul cât să dorească să mă ajute să dispar!

– Te-a ajutat să găseşti Cape Hawk?

– Nu! spuse Lily. L-am descoperit eu însămi! S-a dovedit a avea legătură cu Camille, iar Camille avea o legătură cu Edward!

– Mătuşa mea? Camille Neill?!

– Da! răspunse Lily. Părinţii mei au murit în acelaşi accident de feribot în care a murit şi soţul ei, Frederic. Am descoperit ceva despre faptul că ea, Camille, donase piatra comemorativă. Am simţit o mare recunoştinţă faţă de ea, pentru acest gest!

– Ar fi fericită s-o afle! spuse Liam.

Lily zâmbi:

– Mă bucur! Îmi dau seama că era îngrozită, la fel ca mine. Să pierzi pe cineva în acest fel este groaznic! Te face vulnerabil... Cred că pe mine m-a transformat într-o ţintă mai uşoară pentru Edward. Eram orfană – nu conta că aveam treizeci de ani. Încă mai sufeream!

– Ce legătură are Edward cu Camille? întrebă Liam, nedumerit.

– Păstra o fotografie veche, înrămată, agăţată pe un perete. Înfăţişa un vas vechi de vânat balene, iarna, lângă doc. Aşa de minunat, de obsedant – cu toate acele vergi şi vele acoperite cu gheaţă! Edward le povestea oamenilor că străbunicul lui fusese căpitan de balenieră. Era doar o minciună, la fel ca povestea despre faptul că urmase facultatea la Harvard, dar o spunea atât de des, că mă gândeam că aproape ajunsese să o creadă el însuşi!

– Care era numele vasului? întrebă Liam.

– *Pinnacle!* răspunse Lily, şi ochii îi străluciră.

– Baleniera stră-străbunicului meu! spuse el, calm.

– Ştiu! zise Lily. Obişnuiam să mă uit la imagine şi simţeam că gheaţa din inima mea era chiar aceea din fotografie. Venele mele îngheţate – toată răceala pe care o simţeam înăuntrul meu, trăind cu Edward! Întreaga lui preocupare pentru acel tablou avea drept scop să convingă oamenii că descindea din acel căpitan de vapor. Însă eu mă simţeam obsedată de peisaj! Falezele, fiordul îngheţat şi acea iarnă în plină vigoare, aşa de austeră! Se potriveau cu ceea ce simţeam eu!

– Cum ai descoperit unde fusese făcută fotografia?

– Proveniența ei era foarte uşor de aflat! Era un original, făcut de un bine cunoscut fotograf. Tonuri de sepia, peliculă argintie, destul de valoroasă. Denumirea galeriei se afla trecută pe spate şi am telefonat, să mă interesez. Vezi tu, aparţinuse odinioară lui Camille.

– Ea are o colecţie destul de substanţială de artă locală maritimă! spuse Liam, uimit de coincidenţă.

– Îmi amintesc că am văzut chitanţa şi am fost şocată, deoarece era femeia care donase placa pentru memorial. Şi îmi mai amintesc că m-am gândit că are un nume ciudat. Camille Neill. Nu mi-am închipuit că o voi cunoaşte!

– Deci, de aceea ai venit aici? întrebă Liam. Din aceste două motive?

– Parţial! răspunse ea. Îmi plăcea ideea că avea legătură cu părinţii mei şi mă gândeam că nu văzusem niciodată un alt loc la fel de minunat precum Cape Hawk! Simţeam o mică răzbunare secretă, venind în locul la care Edward se uita, de fapt, în fiecare zi! Folosea tabloul ca suport pentru minciunile pe care le spunea despre iluştrii săi strămoşi. Le povestea oamenilor că era Terra Nova, flindcă habar n-avea!

– Bravo, Lily! exclamă Liam, îmbrăţişând-o.

– Şi, de asemenea, fiindcă se afla foarte departe!

– De Edward!

Lily încuviinţă.

– Ceea ce era ininunat. Dar şi îngrozitor, în aceeaşi măsură, căci se afla atât de departe de bunica mea. Ea a dorit ca eu să fug, să dispar – mi-a dat bani şi m-a ajutat să-mi acopăr urmele, minţindu-l pe poliţist, sunt sigură!

– Patrick Murphy! spuse Liam. În vreme ce toate Nanouk Girls erau ocupate să o salute pe Rose şi să se învârtă în jurul lui Lily, Liam remarcase ochii poliţistului – fericiţi să o vadă pe femeia pe care el o numea Mara, dar, de asemenea, şi cu ceva în plus. Tristeţe, trădare. Lui Liam îi fusese milă de el.

– Da! zise Lily. Crezi că este adevărat ce spune? Că bunica mea ar fi dorit ca el să mă găsească?

– Îmi închipui că ea ştia unde te afli! De ce nu ţi-a telefonat?

– Bunica nu a aflat unde am fugit! Am hotărât amândouă că era singura cale de a ne proteja, cu adevărat, pe mine şi pe Rose. I-am trimis mici lucruri secrete. Tăieturi din ziare, un toc de ochelari – făcând-o membră de onoare a Nanouk Girls, membră a Mystic Aquarium... M-am gândit că, dacă Nanny ne-a adus atâta fericire mie şi lui Rose, atunci poate că rudele ei ne-ar putea pune în legătură, într-un fel, cu Maeve.

– De ce nu îţi suni bunica? întrebă Liam, reacţionând la faptul că Lily o menţionase pe Nanny, dar nedorind să arate cât de îngrijorat era, întrebându-se pe unde se afla aceasta şi care era traseul ei – continua să înoate spre sud şi, când verificase ultima oară, părea să se hrănească în apele din Block Island.

– Aş vrea, dar nu sunt convinsă că eu şi Rose suntem în siguranţă! Dacă Edward află că sunt în viaţă, va veni după Rose, cu certitudine! Şi poate că, prin dispariţia mea, i-am oferit avantaje pentru custodie! Liam, dacă el încearcă să mi-o ia pe Rose?

– Se va întâmpla ceea ce ţi-am spus mai înainte! răspunse Liam, cu hotărâre, mai serios decât vorbise vreodată în viaţa sa. Ştia că, dacă Edward Hunter – sau oricine altcineva – ar încerca vreodată să le facă rău lui Lily sau lui Rose, îi va ucide, fără urmă de remuşcare. După tot ce îi făcuse acest bărbat lui Lily, ar fi considerat bine-venită o asemenea şansă.

Lily se întinse spre el, înălţându-se pe vârful picioarelor, şi îl sărută. Liam simţi un val fierbinte inundându-i trupul. Păstrase secrete sentimentele sale pentru Lily şi Rose prea multă vreme – fiindcă îşi dăduse seama că ea se închisese în sine, că adoptase o atitudine defensivă, absolut impenetrabilă. Poate că ştia că şi cu el se întâmpla la fel.

Însă acum, când se sărutau, acolo, în bucătărie, în vreme ce Rose dormea la etaj, Liam simţi că toate zidurile se prăbuşeau. Pătrunsese fiecare în fortăreaţa celuilalt, împreună şi puternici. Lily îl ţinea strâns cu ambele braţe şi Liam o îmbrăţişa cu toată fiinţa, cu toată inima lui. Dorea să îi atingă fiecare părticică de piele, chiar atunci. În felul acesta îşi dădeau seama oamenii că sunt vii! se gândea el. Făcându-se unul pe altul să simtă bucuria, fiindcă pentru ce altceva este viaţa? Şi el, şi Lily pierduseră atât de mult în tot acest timp! Dar nu în această noapte – şi nici altă dată, se gândea el, sărutând-o pe femeia pe care o iubea.

Joe Holmes adormise repede, în casa lui din Hubbard's Point. Ferestrele erau deschise şi briza îi răcorea spatele. Aducea mirosul iarbii de pe plajă, câmpiilor întinse şi al grădinii soţiei sale, Tara. Joe lucrase toată noaptea la un caz de delict din lumea funcţionarilor – „gulerele –albe" – ascultând înregistrarea informaţiilor despre un bancher din Stamford. Aşa că dormea atunci când telefonul mobil sună. Când sună din nou, îl blestemă pe cel care îl căuta. Atunci sună telefonul din casă, şi Tara îl scutură de umăr.

– Scumpule, spuse ea, este Patrick Murphy! E cel care s-a pensionat? Cel care a lucrat la cazul Marei Jameson?

– Îhâm! mârâi Joe, luând telefonul. Holmes! zise el.

– Salut, Joe! Patrick Murphy. Regret că te trezesc, dar am ceva important!

– Vreo informaţie despre bancherul din Stamford, sper!

– Nu! Despre Edward Hunter!

– Soţul Marei Jameson?

– Da!

– Ai vreo informaţie nouă? Despre Mara?

– Da! răspunse Patrick. O să-ţi povestesc despre asta, dar mai întâi trebuie să afli despre o fraudă pe Internet. Ştii ceva despre oameni care fac şmecherii pe site-uri? Genul ăla de persoane care pretind donaţii false?!

– Mda! Greu de dovedit, greu de urmărit în justiţie! În general, pentru că escrocii ăştia sunt aşa de alunecoşi! Comit şmecheria şi apoi dispar! Îşi schimbă numele aşa de repede încât, dacă cineva nu se gândeşte să le verifice adresa de identitate personală înainte s-o şteargă, atunci este aproape imposibil să-i prinzi.

– Şi dacă cineva a reuşit să salveze printurile întregii afaceri?

Joe era treaz acum, sprijinit în cot. Trebuia să se trezească într-o oră, oricum – putea deja să simtă mirosul cafelei pe care o fierbea Tara.

– Aş zice că ne-am putea uita peste ele! spuse el. Dacă nu este prea târziu, dacă tipul nu s-a cărat, am putea da de urma traseului IP-ului său şi i-am putea afla actuala adresă. Vrei să-mi zici şi mie ce are a face asta cu Mara?

– Doar atât, deocamdată, Joe – tipul ar putea fi Edward Hunter!

– Mi-ar plăcea să pun mâna pe jigodia asta arogantă! spuse Joe.

– Amândurora ne-ar plăcea! zise Patrick. Joe îi auzea

respiraţia grea, probabil că îl stârnea gândul la posibilitatea de a-l acuza, în cele din urmă, pe Edward de ceva – chiar dacă nu îi putuse pune în cârcă dispariţia Marei.

Joe căscă, clipind din ochi.

– E mare păcat ce s-a întâmplat cu Maeve! spuse el.

– Maeve?!

– Da! Tara zicea că a văzut venind ambulanţa acolo, cu două zile în urmă. Clara Littlefield i-a povestit că Maeve a avut un soi de atac, şi au dus-o la Shoreline General! Sper să scape – ştiu că i-ar fi drag să vadă că îl ajunge focul pe Edward!

– Mulţumesc, Joe! spuse Patrick.

– Nicio problemă! Ascultă...

Dar Patrick întrerupsese legătura. Linia era moartă. Joe se uita la telefon, clătinând din cap. Oamenii îi spuseseră că Patrick nu mai era acelaşi – că se implicase prea mult emoţional, în cazul Jameson. Joe îşi dădea seama mai bine că şi poliţiştii erau fiinţe umane. Avea mult respect pentru Pat Murphy şi îi păruse foarte rău când auzise că mariajul acestuia se destrămase, ceea ce nu ar fi dorit să i se întâmple şi lui – avea prea multe de pierdut dacă o pierdea pe Tara!

Treaz de-a binelea, adulmecă mirosul de cafea. Apoi coborî din pat, încă dezbrăcat, şi se duse să îşi sărute soţia.

Îi luă ceva, dar Patrick reuşi să o convingă pe Marisa să îi spună unde locuia Lily. Aceasta era, pe de o parte, foarte entuziasmată de faptul că el îşi sunase prietenul de la FBI şi aflase că ar fi putut exista o posibilitate de a-l înfunda pe Ted. Pe de altă parte era tulburată din cauză că Patrick părea convins că Edward Hunter – numele oficial al lui Ted – era, de asemenea, cel al bărbatului cu care fusese căsătorită Lily.

– Nu e cu putinţă! exclamă ea.

– De ce? o întrebă Patrick.

– Şi eu, şi Lily să ajungem aici, în acelaşi loc, atât de departe de căminele noastre...

– Pariez că din momentul în care tu şi Lily veţi sta de vorbă, vă veţi da seama ce v-a determinat să alegeţi Cape Hawk! Un motiv foarte identic!

– În ceea ce mă priveşte, a fost, în oarecare măsură, ca să-i fac în ciudă! spuse Marisa, amintindu-şi fotografia balenierei străbunicului lui Ted, atât de maiestuoasă, îmbrăcată în gheaţă, cu falezele din Cape Hawk înălţându-se în fundal. Ţi-o mărturisesc cu mândrie: să mă întorc la el, doar puţin, pentru toată umilinţa prin care m-a făcut să trec!

– Pariez că Mara – Lily – are ceva asemănător în povestea ei! În străfundurile fiinţei sale, a ales acest loc ca pe o sfidare, ceva de genul „te bag în mă-ta de ticălos, care m-ai izgonit din casa mea!". Scuză-mi limbajul!

– Înţeleg! spuse Marisa. Este foarte târziu. Amândoi suntem obosiţi. Ascultă, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva cu bunica lui Lily şi că ea trebuie să afle. Dar abia a depăşit stresul prin care a trecut cu Rose! Fiica ei a suferit o operaţie pe cord deschis şi chiar nu te pot lăsa să le deranjezi în noaptea asta! Revino mâine-dimineaţă şi te voi duce la ele. Îţi făgăduiesc!

Patrick Murphy se oprise în cadrul uşii. Privea în jos, ca şi când încerca să decidă dacă să aibă încredere în ea sau nu. Marisa îşi dădea seama că avea toate motivele să fie bănuitor. Femeile ca Marisa şi Lily deveniseră foarte isteţe şi abile, şi viclene, pentru a se proteja singure. Învăţaseră să pretindă, în faţa celor care abuzaseră de ele, că totul era minunat – în timp ce, în secret, îşi alcătuiau în gând planuri de evadare.

Ca să îl convingă că spunea adevărul, Marisa îi întinse mâna. Colţurile ochilor lui erau adânc ridate şi îi simţi palma bătătorită. I-o ţinu strâns pe a ei. Marisa îl simţi dorindu-şi să ancoreze, să ştie că se afla într-un port sigur. Îl privi cu gravitate, fără să zâmbească.

– Aş vrea să mă crezi! spuse. Aşa că am să-ţi mărturisesc ceva. Doar să îţi dovedesc că poţi avea încredere în mine! Dar apoi aş vrea să uiţi ceea ce îţi voi spune. E în regulă?

– În regulă! rosti el. Vocea îi sună răguşit, ca şi când ar fi fost un luptător bătrân, la capătul puterilor.

– Adevăratul meu nume este Patricia!

– Patricia! repetă el.

– Şi adevăratul nume al fiicei mele este Grace.

– Patricia şi Grace! spuse el.

– Dar să nu rosteşti niciodată aceste nume! zise ea. Niciodată!

– Sunt nume drăguţe! remarcă el.

– Sunt numele pe care le purtam când ne aflam cu Ted! Şi nu are importanţă ce se întâmplă, noi nu mai suntem de multă vreme aceleaşi persoane! Acum suntem Marisa şi Jessica, pentru totdeauna! E în regulă?

– În regulă! răspunse el. Ea îi strânse mâna şi văzu lumină în adâncul ochilor lui obosiţi.

– Până mâine-dimineaţă! spuse ea. Întoarce-te la nouă şi te duc să o vezi pe Lily.

– Până atunci! zise el. Şi în vreme ce se îndrepta spre maşină, Marisa îi privea spatele şi spera că el şi-a dat seama că nu are de ce să fie îngrijorat. Patrick se putea duce să doarmă, ştiind că ea nu va fugi de el.

27

Când se trezi în casa lui Liam, la început Lily nu îşi dădu seama unde se află. Soarele strălucea printre copaci şi golful albastru se întindea dincolo de fereastră, părând aproape ca un vis. Nu dormise aproape deloc – se dusese în camera lui Rose de nenumărate ori, să se asigure că fetiţa

respira regulat şi dormea bine. După mezul nopţii, simţi că Liam se întinsese lângă ea, pe cel de-al doilea pat din camera de rezervă.

Vechile arcuri ruginite scârţâiră sub greutatea lui, când se încolăci în spatele ei. Noaptea era caldă, chiar şi aici sus, unde vântul bătea puternic dinspre Golful St. Lawrence. Bătăile regulate ale inimii lui Liam şi răsuflarea acestuia pe ceafa ei o liniştiră, în cele din urmă şi reuşi să aţipească. Vise tulburătoare veneau şi plecau, şi, când răsări soarele, ea sări în sus şi strigă:"Bunico!"

– Lily! şopti Liam.

Ea se uită de jur împrejur, încercând să îşi stabilească reperele. Pereţii de piatră, ferestrele largi, întinderea verde întunecată – acesta nu era Hubbard's Point! Ceaţa din creierul său se risipi şi îşi dădu seama că se visase pe plajă. Că se ducea în grădina de trandaflri a bunicii cu nisip pe picioare, că bunica i le spăla cu stropitoarea. Aproape că văzuse micul cerc de scoici şi dolarul din nisip incrustate în ciment.

– Mai stai puţin întinsă! o îndemnă Liam. Nu te-ai odihnit deloc! S-ar putea să ai o zi grea în faţă!

Lily îşi dădu seama că el se referea la faptul că urma să răspundă întrebărilor poliţistului şi să înceapă să o reobişnuiască pe Rose cu viaţa din afara spitalului, însă ea se gândea doar la bunica ei şi simţi o briză caldă răbufnind prin fereastră. Ar fi putut să jure că mirosea a trandafirii din Hubbard's Point. Strecurându-se din pat, Lily se duse să o controleze din nou pe Rose. Vigilenţa ei era în alertă maximă.

Apoi reveni şi se cuibări în îmbrăţişarea lui Liam, încercând să închidă ochii şi să se relaxeze. Corpul îi era încordat, coloana vertebrală arcuită. Liam îi atinse umărul, îi masă spatele. Însuşi faptul că el se afla acolo o făcea să se simtă destul de în siguranţă şi lăsă gândurile să o copleşească. Visul o zguduise. Ceva mai înainte simţise prezenţa bunicii sale. În noaptea dinaintea întoarcerii lor din Boston, avusese

impresia că Maeve o strigase: îi auzise glasul, în aerul verii.

Atracţia spre sudul New England-ului devenise puternică. Însă Lily fusese aşa de prinsă de grija ca Rose să se facă bine, încât aproape că şi-o scosese din minte. Dar visul o copleşise, şi ea nu îşi mai putea ignora simţămintele prea multă vreme. Privea în întuneric, gândindu-se la toate acestea.

Gândul la ceea ce i-ar fi putut face Edward ei, bunicii sale şi,acum, lui Rose reprezentase cea mai cumplită spaimă a sa. Nouă ani pe această coastă stâncoasă, austeră a Canadei o asprise, oarecum – dar ea trebuise să fie mamă. Naşterea lui Rose o schimbase şi pe Lily, şi lumea. Din clipa când Liam i-o pusese pe Rose în braţe, se transformase într-o mamă-tigroaică. Ar fi luptat până la moarte ca să îşi protejeze fiica!

Acum, stând întinsă lângă Liam, Lily se gândea ce să facă. I se părea că o aşteaptă o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar preţul era libertatea ei şi a lui Rose. Dacă era curajoasă şi sinceră, urmându-şi inima, va câştiga libertatea amândorura. Se vor putea duce oriunde, oricând ar fi dorit şi n-ar mai fi trebuit să se teamă niciodată de Edward!

Tot ce se întâmplase până atunci le adusese în acest punct. Şi dacă Lily l-ar fi înfrânt pe Edward? Nu s-ar mai ascunde, nu i-ar mai fi dor de Maeve! Ar putea, în sfârşit, să se întoarcă acasă, şi să i-o prezinte pe Rose străbunicii sale!

– De ce nu poţi dormi? o întrebă Liam, după câteva minute.

– Mă gândesc! răspunse ea. La vechea mea casă!

– Dar ai părăsit-o, nu-i aşa?!

– Liam! şopti ea.

El nu răspunse, ci doar o strânse mai tare. Lily nu ştia ce să facă, deci nu ştia nici ce să spună. Îşi uni degetele cu ale lui, aplecându-se să îi sărute dosul palmei.

Nu mai putu să adoarmă. Când o auzi pe Rose agitându-se, se sculă şi se duse în camera de alături, ca fiica ei să o vadă,

când se trezea. Fetiţa se străduia să se ridice – dormise profund toată noaptea. Mâna stângă i se odihnea pe piept, instinctiv, ca să îşi protejeze inima. Lily o ajută să se dea jos din pat, strecurându-i picioarele în papuci.

Coborâră la parter. În bucătărie, Liam făcea cafea şi turna suc de portocale în pahare.

– Bună dimineaţa, Rose! îi spuse el. Cum ai dormit?

– A fost cel mai grozav somn pe care l-am avut vreodată! răspunse ea, zâmbind.

Se aşezară la masa rotundă din lemn de stejar şi atunci văzu ceea ce nu reuşise să vadă noaptea trecută, din cauza întunericului. Desenele de la şcoală ale lui Rose, înrămate, agăţate pe perete, iar două dintre vechile ei desene – de la grădiniţă şi din primul an –, pe uşa frigiderului. Rose îşi aducea vag aminte de insistenţa cu care Rose alergase de-a lungul holului, spre biroul lui Liam, ca să i le dea.

– Le-ai păstrat? îl întrebă Rose.

– Bineînţeles! răspunse el. Credeai că n-o voi face?

– Da! spuse ea. Aşa m-am gândit!

Liam chicoti, deşi, când Lily îl văzuse cu laptopul deschis, înţelesese că o căuta pe Nanny. Se uită spre Rose, să vadă dacă şi ea observase asta, dar Rose era prea ocupată să se uite, sub cămaşa de noapte, ca să îşi studieze cusăturile de la operaţie.

– Cum arată? o întrebă Lily.

– Grozav! răspunse Rose.

Lily verifică şi ea – toate arătau că se vindecau minunat, marginile inciziei lungi erau perfect unite, nici urmă de lichid limpede, niciun semn de lichid galben sau de infecţie.

– Ai dreptate! spuse Lily. Grozav!

Îşi turnară cereale în boluri şi atunci veni şi Liam să mănânce împreună cu ele. Orice văzuse pe monitor rămânea un mister, deoarece el nu pomeni nimic. Lui Lily i se strânse inima – simţea că aceasta însemna că Nanny încă se îndrepta

spre sud. Dacă bucuriei i-ar fi putut urma doar bucuria! Dacă oamenii ar fi putut avea tot ceea îndrăgeau – toate în acelaşi timp!

Se gândi la iubirea unică pe care o simţise doar cu douăzeci şi patru de ore în urmă – când încă se mai aflau în Boston, când întregul ei univers se transformase. Descoperise că e din nou capabilă să iubească şi că Rose poate fi sănătoasă. Se împăcase, cu multă vreme în urmă, cu hotărârea sa de a părăsi Hubbard's Point, de a lăsa în urmă viaţa aceea. Dar acum, după numai o zi, universul începea să i se clatine la presimţirea că bunica sa avea nevoie de ea.

Lily se uita afară, prin fereastra bucătăriei lui Liam, la întinsul, uimitorul, albastrul Golf St. Lawrence. Când se întoarse, surprinse privirea lui Liam, urmărind-o. Ochii îi erau trişti, ca şi când ar fi putut să îi citească gândurile.

Dar, deoarece Rose se afla acolo, cuvintele erau cu neputinţă de rostit. Îşi mâncară micul dejun, sau, de fapt, în cazul lui Lily şi al lui Liam, doar învârtiră lingurile prin cereale.

O ciocănitură se auzi la uşă şi Liam se duse să răspundă. Lily inspiră profund. Chiar înainte ca el să revină, ştiu că Patrick Murphy îl va însoţi. Şi aşa şi era. Însă pe Lily a cuprins-o uimirea s-o vadă şi pe Marisa. Expresia de pe chipurile lor îi spunea lui Lily că trebuia să o scoată pe Rose din cameră ca să nu asiste la discuţie.

O duse pe fetiţă afară, pe veranda însorită – cu o carte şi sacul său de cusut. Rose începuse un proiect la sfârşitul anului şcolar şi era prima oară când se simţea destul de bine ca să îl continue. După ce o sărută pe fiica sa pe creştetul capului, Lily se întoarse în bucătărie. Expresia din ochii lui Patrick Murphy o făcu să creadă că urma să fie arestată.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. Ai venit să mă pui în cătuşe?

– El nu are nicio treabă cu tine sau cu mine! îi explică Marisa. Noi nu am făcut nimic rău! Dar Edward, da!

– Edward? întrebă Lily, simţind un fior electric alergându-i în jos, de-a lungul gâtului.

– Ted! spuse Marisa.

– Ted? Ăsta-i soţul tău!

Ted, Edward – se gândi ea, remarcând, pe neaşteptate, durerea adâncă din ochii Marisei. Doamne, nu lăsa să se fi întâmplat asta!

– Nu! strigă Lily.

– Ce te-a făcut să vii la Cape Hawk? o întrebă Patrick Murphy.

– E o poveste lungă! răspunse Lily. Cred că deja ştii cea mai mare parte din ea. Ai articolele din ziare despre piatra monumentului comemorativ. Cealaltă parte are legătură cu o minciună pe care obişnuia să o spună soţul meu – ca să facă oamenii să creadă că descindea din căpitanul vasului!

– Baleniera! zise Marisa. Cu velatura încărcată de gheaţă! Şi falezele fiordului, în fundal!

– Spune-mi că nu se întâmplă asta! Că nu e adevărat! exclamă Lily, simţind că obrajii i se golesc de sânge. Ai fost căsătorită cu Edward Hunter?

Marisa încuviinţă.

– Ştiai că era bănuit că şi-a ucis soţia? şopti Lily.

– Nu! răspunse Marisa. Habar n-am avut, până seara trecută! Trebuie să-mi fi scăpat povestea, când a început totul, fiindcă eram însărcinată cu Jessica – ea s-a născut la o săptămână după Rose, dar am avut o sarcină dificilă şi a trebuit să mă internez în spital. Îmi amintesc că am auzit vag despre o femeie însărcinată, dispărută din Connecticut, dar, Lily, nu puteam suporta să aud despre caz. Mă preocupa doar să îmi nasc copilul şi nu puteam sta să mă gândesc prin ce vei fi trecut tu!

– Jessica şi Rose au aproape aceeaşi zi de naştere!

– Ştiu! Exact! Când mă gândesc acum, spuse Marisa, mă întreb dacă nu cumva aceasta a fost ceea ce m-a atras. Ted –

Edward – îl cunoştea pe soţul meu de la clubul de golf. A efectuat unele tranzacţii pentru noi – deţinea toate informaţiile despre familia noastră, inclusiv zilele de naştere. Soţul meu îl plăcea. Aşa că, după ce Paul a murit, eu am continuat să apelez la Ted. Ne gestiona fondurile moştenite – şi îmi amintesc că la prima noastră întâlnire a comentat despre ziua de naştere a Jessicăi.

– A făcut asta?

Marisa încuviinţă.

– Mi-a povestit că cineva pentru care fusese profund îngrijorat născuse un copil cam la acea dată – şi era ceva sfânt pentru el!

– Sfânt! explodă Lily.

– Aşa a spus el!

– Te-a dus de nas! icni Lily, îmbrăţişând-o. Amândouă erau profund zguduite – cele două soţii ale lui Edward Hunter. Exact cum m-a păcălit pe mine!

– A fost cât pe-aci să îl păcălim şi noi! spuse Marisa. Patrick i-a telefonat prietenului său de la FBI şi ne aflam chiar pe urmele lui Ted – cu o altă escrocherie, pe Internet. Însă agentul l-a sunat pe Patrick în dimineaţa aceasta, ca să îi spună că Ted şi-a golit contul şi că site-ul nu a păstrat în memorie vechile mesaje!

– E adevărat! zise Patrick. Punem mâna pe el în alt fel! Dar nu asta contează acum. Mara... Lily...

– Lily! spuse ea. Te rog! Mara aparţine altui timp şi altui loc. Nu mă pot gândi la ea acum!

– Trebuie s-o faci! Nu există nicio modalitate fericită ca să ţi-o spun!

– Ce este? întrebă Liam, apropiindu-se de Lily, cuprinzând-o cu braţul, ocrotind-o.

– E vorba despre bunica ta! spuse Patrick. Am vorbit cu Clara Littlefield azi-dimineaţă. Maeve a avut un atac de apoplexie acasă, cu trei zile în urmă. Ambulanţa a dus-o la spitalul Shoreline General şi se află în comă!

– Oh, bunico! exclamă Lily, cu lacrimile şiroindu-i. Nu poate fi adevărat!

– Îmi pare rău! spuse Patrick.

Lily se lăsă la pieptul lui Liam, plângând. Dacă şi-ar fi ascultat măcar inima, în acea călătorie la Boston! Ceva îi spunea să se ducă acasă, la Hubbard's Point! Alungase gândul, închipuindu-şi că era doar vechiul ei dor de casă, reînviat de faptul că se afla în New England. Însă Maeve o chema! Fuseseră întotdeauna atât de apropiate! Oare cum îşi putuse imagina că bunica ei va continua să trăiască mai departe, aşteptând momentul când Lily se va simţi suficient de în siguranţă ca să se întoarcă?

– De ce am aşteptat aşa de mult? plângea Lily. Avea nevoie de mine şi nu eram acolo!

– A trebuit să te gândeşti la Rose! spuse Liam, sărutându-i părul. Ai avut un motiv întemeiat ca să rămâi ascunsă!

– Maeve te iubeşte! zise Patrick. Trebuie să se fi simţit minunat ştiind că te ajută să fugi. Nu şi-ar fi dorit să o apuci pe un drum periculos!

– Patrick mi-a povestit că purta mereu tocul de ochelari pe care i l-ai lucrat tu! spuse Marisa.

– Am făcut-o membră de onoare Nanouk! suspină Lily.

– Nanouk Girls vor fi alături de tine! spuse Lily. Oriunde te vei duce, orice vei face! Tu ştii asta...

– O ştiu! răspunse Lily, atingându-i obrazul. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru tine! Ele mi-au salvat viaţa, când am venit aici!

– Şi tu ai salvat-o pe a mea! spuse Marisa.

– Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Patrick.

– Aş putea merge acolo! răspunse Lily. Şi nu cred că e neapărat nevoie să afie Edward!

– Sau să te găsească! zise Patrick. Iar noi te-am putea ajuta să-l înfrunţi!

– Va afla de Rose! şopti Lily, simţind că îi îngheaţă sângele. Ştia că, dacă se întoarce în Connecticut, va trebui

să înfrunte adevăruri dure despre bărbatul pe care îl părăsise. Era tatăl fiicei sale! Nu se mai temea de el de multă vreme, dar, brusc, îşi dădu seama că unele emoţii sunt mai mari decât teama.

– Maeve are nevoie de tine! spuse Patrick.

– Trebuie să te duci la ea! zise şi Liam.

– Oh, Dumnezeule! murmură Lily.

Îi strânse mâna şi îl privi adânc în ochi. Erau la fel de gravi şi trişti cum se simţea ea. Acum, că inima lui Rose se înzdrăvenise, a ei era sfâşiată. Dacă bunica ei era foarte bolnavă? Lily ar fi dorit să rămână şi să o îngrijească. Avea atât de multe lucruri pe care să i le împărtăşească lui Maeve: toţi anii pierduţi, toate aniversările zilelor de naştere şi vacanţele de la care ea lipsise! Maeve n-o cunoscuse pe Rose! I-ar fi fost o bunică la fel de minunată pe cât îi fusese lui Lily! Edward le privase de toate acestea.

– Liam! spuse ea, uitându-se în ochii lui. Oare cum îl putea abandona acum, chiar când se găsiseră unul pe celălalt? Nu te pot părăsi!

– Nanny te conduce într-acolo! spuse el. Nu ţi-ai dat seama de asta, nu-i aşa?

– Ce vrei să zici?

El o luă de mână, o duse la computer şi îi arătă ultima poziţie a lui MM122: înotând în Long Island Sound, direct spre Hubbard's Point. Lily nici măcar nu ştia cum să considere informaţia: drept dovada unui alt miracol sau trebuia să aibă dubii?

– Nanny te călăuzeşte înapoi, spre casă! spuse Liam.

– „Acasă" înseamnă aici! ripostă ea.

– Lily! începu Liam. Ştiu că eşti speriată! Dar priveşte la ceea ce se întâmplă! Îţi dai seama cât de uimitor este ca o balenă beluga să parcurgă drumul în estul ţărmului mării – tot acest drum spre sud, către Hubbard's Point?

– E cu putinţă? întrebă Lily, cu voce gâtuită.

– Se întâmplă, răspunse el. Aceasta este o dovadă că imposibilul poate deveni realitate!

Lily închise ochii. Când îi deschise din nou, zări un tablou pe perete, deasupra biroului lui Liam: Tecumseh Neill, patriarhul familiei, stând pe vasul său, *Pinnacle*. Lângă acesta, copia unei scrisori adresate soției sale care îl aștepta acasă, în Cape Hawk.

„Mă aflu în urmărirea unei singure balene", povestea el, cu un scris fin, elegant. „Cântă noaptea, când nu există niciun alt sunet de răspuns, în afara vântului care șuieră prin velatură. Când a ieșit la suprafață, la ivirea zorilor, avea culoarea sângelui – o priveliște care să vâre spaima în orice suflet și chiar să facă pe oricare bărbat de la bord să se uite la ea cu admirație și respect că poate exista o asemenea creatură! Aș mai urmări-o, iubita mea, dar ți-am făgăduit că mă voi întoarce acasă, la tine, și asta trebuie să fac..."

– Liam! spuse Lily, întorcându-se și privindu-l în ochi. Vrei să vii în Connecticut cu noi? I-ai făgăduit lui Rose...

– Și ți-o făgăduiesc și ție, de asemenea! răspunse el.

– Atunci înseamnă „da"? întrebă Lily. Inima îi bătea cu putere. Pulsul ei, ritmul vieții!

Sânge, oxigen și acea altă esență vitală, amestecate la un loc, în trupul său. Rose a ei, citind, pe veranda însorită. Liam, ținând-o de mână.

În spatele lui, ferestrele erau larg deschise. De aici, de sus, de pe deal, priveliștea se întindea cât vedeai cu ochii – sau aproape! Dincolo de Golful St. Lawrence, Lily zări balenele jucându-se. Respirau, țâșnind direct afară din apa albastră, de gheță, ca niște gloanțe de argint, și apoi aterizând cu împroșcături exuberante, înalte până la cer. Ziua era strălucitoare.

Sfârșit

Acțiunea cărții se va continua în romanul *Sfârșit de coșmar*,care va fi publicat în curând de către editura noastră.